Holly
PETERSON

Dădacul

CHIC

POLIROM

Colecția

CHIC

„Am pus mâna pe ***Dădacul*** şi l-am citit dintr-o răsuflare. Este un portret remarcabil al vieţii bogătaşilor din Manhattan, în cele mai intime detalii. Şi, mai ales, m-a făcut să-mi doresc şi eu un dădac doar al meu!“

Sophie Kinsella

„Bani, fiţe, complicaţii: romanul de debut al lui Holly Peterson este o descriere necruţătoare a elitei financiare, dar şi a parveniţilor din New York. Povestea unei mame cu carieră de pe Park Avenue, care sfârşeşte prin a se îndrăgosti de un membru al *personalului*, m-a emoţionat şi m-a amuzat în egală măsură – pur şi simplu n-am putut s-o las din mână. Cred că toate am avea nevoie de câte un dădac!“

Plum Sykes

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-0657-3

www.polirom.ro

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Holly Peterson, *The Manny*

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PETERSON, HOLLY

Dădacul: o dădacă de gen masculin / Holly Peterson; trad. de Ioana-Mihaela Cârstea. - Iași: Polirom, 2007

ISBN 978-973-46-0657-3

I. Cârstea, Ioana-Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Holly

PETERSON

Dădacul

Traducere din limba engleză
de Ioana-Mihaela Cârstea

POLIROM
2007

Holly Peterson a lucrat, timp de mai bine de un deceniu, la postul de televiziune ABC, carieră încununată cu prestigiosul premiu Emmy. De asemenea, a scris pentru *New York Times*, *Harper's Bazaar*, *Talk*, iar în prezent colaborează la *Newsweek*.

Dădacul este romanul ei de debut, un portret ironic al vieții bogătașilor din Manhattan. Dacă despre dădace a auzit oricine, la ce ar putea servi dădacii? La această întrebare nu veți găsi un răspuns decât citind cum mamele bogate din New York, dintre care face parte și Jamie, descoperă că soții lor sunt mult prea ocupați pentru a-și mai îndeplini rolul de figuri paterne în viața moștenitorilor. Un dădac, așadar, este un bărbat în floarea vârstei, atrăgător, cultivat, plin de umor, tandru și cu picioarele pe pământ: combinația perfectă pentru a le oferi acestor băieți modelul masculin ideal. Dar, judecând după reacția lui Jamie, copiii nu sunt singurii marcați de prezența dădacului în viața lor...

Pentru Rick,
sursa vieții mele

Această carte este o ficțiune. Personajele, numele, întâmplările, dialogurile și subiectul sunt produsul imaginației autoarei sau sunt folosite în sens fictiv. Orice asemănări cu persoane, companii sau evenimente reale sunt simple coincidențe.

Capitolul 1

Roțile sus!

Dacă vrei să vezi oameni bogați comportându-se ca niște adevărați bogătași, treci pe la școala de băieți St. Henry la ora 15:00 în orice zi a săptămânii. *Nimic* nu-i înnebunește mai tare pe oamenii bogați decât să se afle în preajma altor oameni bogați care ar putea fi mai bogați decât ei. Aducerea și luarea copiilor de la școlile private îi ambalează cu adevărat. Este șansa lor de a-și marca teritoriul, de a se etala și de a le arăta celorlalți părinți unde le este locul în cadrul celor 0,001% dintre cei mai cei 0,0001% din întreaga lume.

O cavalcadă de SUV-uri negre, camionete și mașini conduse de șoferi se strecura pe lângă blocul de lângă mine în timp ce eu alergam să văd meciul fiului meu. O ștersesem de la încă o ședință la birou, dar nimic nu m-ar fi putut opri în acea zi. Mi-am făcut curaj și m-am aventurat în marea de părinți: tații în costume de bancheri lătrând în telefoane și mamele cu ochelari de soare strălucitori și antebrațe lucrate – multe dintre ele cu micuți împopoțonați lângă ele. Acești copii au un rol foarte important în competiția veșnică pentru a fi cel mai cel a părinților lor și sunt împachetați în hăinuțe la dungă, târâți de la

meditațiile de franceză la meditațiile de violoncel, și expuși ca niște vite la un târg.

Parcat în fața școlii, cu geamul fumuriu din spate pe jumătate deschis, un nume important din lumea cosmeticelor citea despre el însuși în rubrica de scandal. Fetița lui de patru ani se uita la un DVD Barbie Fairytopia pe un mic ecran ce se cobora din tavanul vehiculului în timp ce el termina articolul. Dădaca, îmbrăcată într-o uniformă albă apretată, aștepta răbdătoare pe scaunul din față ca el să-i spună că este timpul să intre și să îl ia pe băiat.

Câțiva metri mai departe, un toc de 9 cm verde-șopârlă căuta trotuarul, de pe bancheta din spate a unui Mercedes gigant S600 argintiu. Șoferul îmi făcu semn cu farurile. Imediat am văzut o fustă maro de tweed mulată pe niște coapse rotunde, dezvăluind în sfârșit o femeie de treizeci-și-ceva de ani, care își scutura părul vopsit în culoarea mierii în timp ce șoferul ei alerga de nebun să îi ofere brațul.

— Jamie, Jamie! strigă Ingrid Harris, fluturându-și manichiura.

O duzină de brățări masive din aur făcură zgomot în timp ce alunecau în jos pe brațul ei.

Am încercat să îmi feresc privirea de a ei.

— Ingrid. Te rog. Te iubesc, dar nu. Trebuie să ajung la meciul lui Dylan!

— Am tot încercat să dau de tine.

M-am ascuns în mulțime, știind că va veni după mine.

— Jamie! Te rog! Așteaptă!

Ingrid mă ajunse din urmă, lăsându-și șoferul să se descurce cu cei doi băieți care se agitau în scaunele de mașină. Răsuflă ca și cum drumul

de cinci metri de la Mercedes până la colţ ar fi epuizat-o.

— Hooo!

Nu uitaţi că acest gen de oameni ating asfaltul cât de rar se poate.

— Slavă Domnului că erai acasă aseară!

— Nici o problemă! Oricând!

— Henry îţi este profund îndatorat, spuse Ingrid.

Solidul şofer îl conducea pe fiecare dintre cei doi băieţi ai ei mai mici, într-un ocol graţios de la maşină la colţ, de parcă punea nişte ouă într-un coş.

— Cei patru Ambien. Henry urma să plece la vânătoare pentru cinci zile cu nişte clienţi la ora zece dimineaţa şi era înnebunit!

— Jamie!

O voce pe care o adoram. Prietena mea Kathryn Fitzgerald. Făcuse naveta din Tribeca şi purta blugi şi pantofi sport franţuzeşti. Ca şi mine, nu era una dintre aceia care crescuseră în Upper East Side şi nu atinseseră o clanţă în viaţa lor.

— Repede. Să ne băgăm în faţă.

În timp ce urcam scările de marmură, un Cadillac Escalade alb opri lângă colţ. Se vedea de la treizeci de metri că înăuntru se află copiii unui mare CEO. Opri şi şoferul cu aspect aristocratic, purtând o şapcă tip Odd-Job, ocoli maşina pentru a le deschide uşa celor patru copii McAllister care se strecurară afară, fiecare ţinut de mână de câte o dădacă filipineză.

Fiecare dădacă purta pantaloni albi, pantofi cu talpă de cauciuc şi cămăşi de soră medicală Dora the Explorer asortate cu mici plasturi peste tot. Erau atâţia copii mici şi sore medicale în

acel mic pacheţel încât arătau ca un miriapod care urca scările de marmură.

La ora 15:05, şcoala s-a deschis şi părinţii s-au împins politicos, dar cu forţă, înăuntru. Cu două etaje mai sus, lângă sala de sport, auzeam ecoul unor voci tinere şi scârţâit de pantofi de sport. Echipa claselor a IV-a ale şcolii St. Henry îşi făcea deja încălzirea în uniformele lor bleumarin cu alb. Am aruncat o privire prin curte, căutându-l pe fiul meu, Dylan. M-am uitat la lumea din dreapta mea. Mamele şi taţii copiilor din şcoala lui Dylan începeau să se adune de o parte a tribunelor. Împrăştiaţi printre ei erau fraţii copiilor din echipă şi dădacele lor, reprezentând fiecare ţară din Naţiunile Unite. Dylan, nicăieri. L-am zărit într-un final, ghemuit pe o banchetă, lângă uşa vestiarului. Era încă îmbrăcat în bluza lui cu nasturi kaki cu alb, cu gulerul desfăcut. Tricoul albastru era împachetat pe bancă lângă el. Când m-a văzut a mijit ochii şi s-a uitat în altă parte. Tatăl lui face la fel când e supărat şi se simte obligat să facă ceva.

— Dylan! Am venit!

— Ai întârziat, mamă!

— Dragul meu, nu am întârziat.

— Ei bine, unele mame au ajuns aici înaintea ta.

— Ştii ceva? Este o coadă afară, lată de patru mame, şi nu am putut să mă bag în faţă. Mai sunt încă multe mame în spatele meu.

— Mda, mă rog.

Şi privi în altă parte.

— Dragul meu, unde îţi este uniforma?

— În rucsac.

Simţeam valuri de încăpăţânare venind dinspre fiul meu. M-am aşezat lângă el.

— E timpul să te îmbraci.

— Nu vreau să-mi pun uniforma.

Antrenorul Robertson veni înspre noi.

— Ştii ceva?

Îşi ridică braţele în aer, în semn de exasperare.

— N-o să-l forţez să se îmbrace de fiecare dată. I-am spus că o să piardă meciul, dar nu pot să îl oblig să îşi pună uniforma. Dacă vrei să ştii care e problema, află că se poartă ridicol...

— Ba chiar nu e deloc ridicol. OK?

Tipul ăsta nu s-a înţeles niciodată cu Dylan. L-am luat pe antrenor deoparte.

— Am mai discutat noi despre asta – nesiguranţa lui Dylan înainte de un meci. Are nouă ani. E primul lui an la o echipă.

Antrenorul nu păru impresionat şi plecă. Mi-am pus apoi braţul peste umărul lui Dylan.

— Dragul meu, antrenorul Robertson nu este persoana mea preferată, dar are dreptate. Este timpul să îţi pui uniforma.

— Nici măcar nu mă place.

— Îi place pe toţi băieţii din echipă la fel de mult.

— Ei bine, nu o s-o fac.

— Nici măcar pentru mine?

Dylan se uită la mine şi dădu din cap. Avea ochii mari şi căprui, trăsături ferme şi păr negru şi des care nu stătea niciodată cum trebuie. Gura lui zâmbea întotdeauna mai mult decât o făceau ochii.

— Dylan!!! Grăbeşte-te!!!

Douglas Wood, un puşti enervant cu pistrui, o freză militărească şi cu fund teşit îşi făcu apariţia.

— Dylan, ce se întâmplă cu tine?

— Nimic.

— Atunci, de ce nu ești în uniformă?

— Pentru că a vrut mama să vorbească cu mine. E vina ei.

Antrenorul, supărat pe Douglas pentru că plecase de la încălzire și pe fiul meu pentru că refuza să joace, înainta spre noi, dând din coate.

— Haide, puștiule. Timpul a expirat. Să mergem.

Ridică rucsacul lui Dylan și îl trase de mână către vestiar. Dylan își dădu ochii peste cap către mine și se lăsă cărat, târând uniforma după el, pe podea. Am pornit către tribune cu o durere în inimă.

Kathryn, care mersese înainte și îmi păstrase un loc în tribune, îmi făcea acum cu mâna din rândul al cincilea al părții rezervate Școlii pentru Băieți St. Henry. Avea doi băieți în clasă cu Dylan și încă o fetiță la creșa noastră. Gemenii săi, Louis și Nicky, se băteau pe o minge, iar antrenorul Robertson se apleca să fluiere zgomotos lângă urechile lor ca să înceteze. Mă uitam la Kathryn în timp ce ea se ridica să vadă mai bine cearta lor, lăsându-și părul prins într-o coadă să îi cadă peste geaca uzată de pânză. După ce m-am strecurat pe lângă douăzeci de oameni pentru a putea sta lângă ea, s-a așezat și m-a prins de genunchi.

— Am ajuns exact la timp, zâmbi Kathryn.

— Mie-mi spui?

Mi-am sprijinit capul obosit în palme.

Câteva momente mai târziu, echipa Școlii pentru Băieți Wilmington năvălea prin ușile sălii de

sport ca o armată invadatoare. Mă uitam la fiul meu cum stătea cocoşat alături de ceilalţi jucători. Colegii lui de echipă transpiraţi alergau de colo-colo, toţi în ultimii ani de copilărie, înainte ca ravagiile adolescenţei să preia controlul. Rareori îi pasau lui Dylan, asta şi pentru că el nu prea păstra contactul vizual şi mereu alerga în coada echipei, în siguranţa din afara oricărei agitaţii. Conformaţia lui solidă şi genunchii noduroşi îi făceau mişcările nu tocmai graţioase, asemenea unei girafe care face popasuri dese.

— Dylan nu prea joacă bine.

Kathryn se uită la mine.

— Nici unul dintre ei nu joacă bine. Uită-te la ei. Abia dacă bagă mingea în coş. Nu sunt încă destul de puternici.

— Da, cred. Dar e jos.

— Nu e *mereu* jos. Doar câteodată, răspunse Kathryn.

Barbara Fisher se întoarse înspre noi din rândul din faţa mea. Purta blugi strâmţi, o bluză albă, mulată, al cărei guler sfida gravitaţia, şi un pulover scump, tricotat. Era prea bronzată şi la fel de slabă precum o statuie de Giacometti.

— Oooo, iată o mămică-albinuţă-hărnicuţă care a venit la meci.

M-am dat înapoi.

— Ştiu că înseamnă mult pentru el.

M-am uitat peste capul ei către băieţi. Barbara îşi înălţă capul mai sus cu 10 cm astfel încât să îmi blocheze privirea şi să mai facă o remarcă.

— Vorbeam la reuniunea şcolară de caritate despre cât de greu trebuie să îţi fie să nu ai cum să te implici în activităţile lui Dylan.

Era atât de enervantă.

— Îmi place să lucrez. Dar dacă alegi să nu lucrezi în afara casei, pot desigur să înţeleg. Probabil că este un stil de viaţă mai plăcut.

— Tu nu o faci pentru bani. *Evident.* Phillip e un avocat de mare calibru.

Vorbea în şoaptă, credea ea, dar toată lumea din jurul nostru o putea auzi.

— Adică, nu cred că aduci o contribuţie atât de substanţială încât să se simtă.

Am dat ochii peste cap astfel încât să mă vadă Kathryn.

— De fapt, am un salariu bunicel, Barbara. Dar nu, nu lucrez cu adevărat pentru bani. Ideea este că îmi place ceea ce fac. Poţi să spui că simt nevoia de competitivitate. Dar acum am nevoie să mă concentrez la meciul lui Dylan, pentru că sunt sigură că şi el poate fi competitiv şi că i-ar plăcea să mă uit la el cum joacă.

— Aşa să faci.

Kathryn m-a ciupit de braţ foarte tare deoarece o ura pe Barbara mai mult decât mine. Am tresărit de durere şi am lovit-o peste umăr.

— Mă mir că Barbara nu a găsit o modalitate să aducă în discuţie noul avion, îmi şopti ea în ureche. În caz că nu ai văzut avizierul, jet-ul Falcon 2000 al lui Aaron a fost livrat weekend-ul ăsta.

— Sunt sigură că o să aud despre asta în curând, am răspuns, zgâindu-mă pe teren.

Dylan tocmai încerca să blocheze o minge, dar jucătorul îl ocoli prin dreapta către coş şi marcă. Se auzi fluierul. Încălzirea se termina. Toţi copiii se retrăgeau de-a valma către băncile echipelor lor.

— Ştii ce e cel mai enervant? şopti Kathryn.

— Multe lucruri.

— Nu pot să spună pur şi simplu „Plecăm în weekend la ora trei", ceea ce ar însemna că pleacă la ora trei după-amiaza, fie cu maşina sau cu vaporul sau cu vreun zbor comercial sau ce-o mai fi, spuse ea şi se aplecă mai aproape de mine. Nu, ei vor să ştii un lucru: că zboară cu un avion privat. Şi, dintr-odată, vorbesc cu tine de parcă sunt piloţi. „Oh, plecăm pentru weekend şi avem *roţile sus* la ora 15:00", mai spuse şi dădu din cap rânjind. De parcă m-ar durea pe mine undeva ce fac ei.

Când m-am măritat şi am ajuns în acest grup, venind din clasa medie, cu rădăcini medii, aceste familii din Upper East Side mă intimidau. Părinţii mei, purtând mereu pantofi Mephisto şi brâuri în jurul taliei, îmi aminteau un pic prea des să păstrez distanţa faţă de ceea ce reprezintă acest cartier, şi că acasă, în Minneapolis, e mai uşor să fii fericit. Deşi am încercat să mă adaptez, de dragul soţului meu, nu o să mă obişnuiesc niciodată cu oamenii care aruncă numele pilotului lor în conversaţie de parcă ar fi vorba de menajeră. „Mă gândeam să dăm o fugă până la Cape să cinăm, aşa că l-am rugat pe Richard să fie gata la ora 15:00."

Dylan era pe bancă, împreună cu alţi zece colegi de echipă, în timp ce antrenorul Robertson arunca mingea în aer pentru prima lovitură. Din fericire, Dylan părea încântat de meci. Vorbea cu puştiul de lângă el şi arăta cu degetul către teren. M-am relaxat puţin şi am răsuflat uşurată.

Peste două minute, un pahar de plastic ricoşă din umărul meu în poala lui Kathryn. Ne-am uitat amândouă în spate.

— Mii de scuze, spuse o soră medicală filipineză cu accent puternic.

Miriapodul McAllister încercă o manevră de infiltrare într-un rând al tribunei din spatele meu. Doi dintre copiii mai mici behăiau ca măgăruşii. Ăsta era genul de întâmplare care o stârnea pe Kathryn bine de tot. Îi era familiar comportamentul acesta de la propriii copii, dar nu suporta lipsa de respect pe care o arătau copiii crescuţi în Park Avenue faţă de dădacele lor. S-a uitat către ei, apoi s-a întors spre mine.

— Săracele femei. Câte trebuie să suporte. O s-o fac. Chiar acum. O să le întreb ce uniforme trebuie să poarte în fiecare zi, să văd ce spun.

— Opreşte-te, Kathryn, te rog. Cui îi pasă?

— Alo? De parcă ţie, obsedata de făcut liste, nu ţi-ar plăcea să ştii? zâmbi Kathryn. Data viitoare când ajungi acasă la Sherrie cu ocazia unei petreceri, strecoară-te în bucătărie şi du-te la biroul de lângă telefon. O să găseşti acolo un manual al casei organizat pe culori, pe care a pus-o pe secretara lui Roger să-l redacteze. Instrucţiuni pentru tot – vreau să spun absolut orice lucruşor pe care ţi-l poţi imagina.

— Ca de exemplu?

— Parcă nu te interesa.

— OK, poate doar puţin.

— Orarul pentru angajaţi: prima tură: de la 6:00 la 14:00, a doua de la 9:00 la 17:00 şi a treia, de la 16:00 la miezul nopţii. Programul animalelor de casă, pentru cei care plimbă câinii şi pentru cei care îi îngrijesc. Directive cu privire la felul în care ar trebui împachetate sau puse la uscat hainele copiilor. Organizarea mănuşilor şi fularelor pentru sezonul de toamnă-iarnă, pentru

sporturile de iarnă. Unde anume să depoziteze costumele de prinţese în dulapul *walk-in* din cedru, după ce au fost călcate – da, ai auzit bine – după ce au fost călcate. Ce veselă să se folosească pentru micul dejun, pentru prânz, pentru cină şi în funcţie de sezon: scoici pentru vară, frunze de Ziua Recunoştinţei, ghirlande pentru Crăciun. Jumătate dintre ele nici nu mi le mai amintesc. Sunt de nepreţuit.

— Ştii ce e şi mai aiurea? am adăugat eu. Aş vrea să mă aşez confortabil în aşternuturi cu o ceaşcă de ceai cald şi să citesc fiecare pagină din blestematul ăla de manual înainte să mă culc.

Peste treizeci de minute, meciul era în toi. Dintr-odată, echipa Wilmington a marcat şi tribunele s-au ridicat în picioare, strigând. M-am suit pe bancă pentru a putea vedea mai bine, aproape să cad peste creatura Barbara Fisher. Apoi Wilmington a furat iar mingea de la echipa St. Henry. Dylan al meu, sincronizat şi el de data aceasta cu echipa, încerca sălbatic să blocheze mingea, în timp ce oaspeţii pasau înainte şi înapoi. Ne apropiam de a doua jumătate a meciului. Wilmington conducea cu un punct. Unul dintre jucătorii lor a făcut o încercare curajoasă de a marca din nou, dar mingea se lovi de inel. Au recuperat mingea şi au încercat din nou. De data asta, mingea a ricoşat din colţul de jos al panoului cu 200 km/h. Direct în braţele lui Dylan. În mod miraculos, a prins-o, rămânând complet uimit. Părând înlemnit, a calculat distanţa până la coşul echipei sale, în cealaltă parte a terenului, de parcă mai erau kilometri întregi de parcurs până să marcheze. Apoi a apărut un

spaţiu între doi apărători din echipa adversă şi a sprintat. Publicul îl încuraja. Mă uitam la cronometru: 07-06-05-04. Număram cu toţii secundele până la expirarea timpului. Dylan era exact sub coş. Te rog, Doamne, aruncarea asta ar însemna enorm pentru el.

Aruncarea era liberă. S-a uitat la mine. S-a uitat la colegii lui de echipă alergând către el. S-a uitat înapoi către coş. „Aruncă, Dylan, aruncă", urlau toţi.

— Haide, iubire! Haide, iubire! Hai că poţi!

Mi-am înfipt unghiile în braţul lui Kathryn. Dylan a apucat mingea, a strâns-o cu ambele braţe ca un bebeluş şi s-a prăbuşit pe teren suspinând. Se auzi sunetul de final al primei reprize. Tăcere pe teren. Toţii ochii erau aţintiţi pe micuţa mea tentativă de băiat.

Capitolul 2

Greața de dimineață

— Şi ce a spus în dimineaţa asta?

Soţul meu, Phillip, stătea aplecat deasupra chiuvetei, dezbrăcat, ştergându-şi un pic de spumă de ras de pe ureche cu un prosop alb, pufos.

— Spune că e bine, dar eu ştiu că nu e.

Eu stăteam îmbrăcată din cap până-n picioare lângă chiuveta mea, la un metru de el, îndesând peria de la rimel înapoi în tub.

— Sunt sigură că nu e bine. A fost destul de rău.

— O să ne străduim să îl ajutăm să treacă peste asta, draga mea, răspunse el calm.

Ştiam că el crede că exagerez.

— Nu vrea să vorbească despre asta. Mereu vorbeşte cu mine. *Mereu.* Mai ales seara, înainte să adoarmă.

Mi-am întins ridurile din colţul ochilor.

— Apropo, ştiu la ce te gândeşti acum şi nu arăţi nici măcar o zi mai în vârstă de treizeci şi şase de ani şi, în al doilea rând, îl înţeleg pe Dylan pentru că nu a vrut să vorbească. Lasă-l câteva zile. Nu-ţi face griji, o să reuşească.

— Era un moment important, Phillip, ţi-am spus asta aseară.

— Clasa a patra e grea. Va trece peste. Îți promit și o să mă asigur că ajunge acolo.

— Ești drăguț pentru că încerci să mă liniștești. Dar totuși nu cred că înțelegi.

— Ba înțeleg. Băiatul e foarte stresat, a continuat Phillip. Și s-a speriat. Lasă lucrurile așa cum sunt sau o să înrăutățești situația.

Mă bătu peste fund și se duse spre dulapul lui. Lângă ușă, se întoarse și îmi făcu cu ochiul, cu un aer foarte încrezător. S-a uitat din nou pe furiș în baie.

— Gata cu Dylan. Am o surpriză pentru tine.

Știam. Cămășile. Încercam din greu să schimb vitezele.

Phillip dispăru din nou în dormitor și începu să țipe.

— O să leșini când o să vezi ce anume a venit, în sfârșit.

Cămășile stăteau împăturite într-o cutie mare de pe pat. Phillip le așteptase cu un entuziasm mai mare decât al unui copil în Ajunul Crăciunului. Când m-am întors în dormitor, scotea din cutie primele două cămăși de două sute cincizeci de dolari, făcute la comandă, și dezlipea cu grijă un abțibild care ținea hârtia roșie în care erau împachetate. Hârtia era groasă și scumpă, moale pe o parte și lucioasă și fină pe partea cealaltă. Scotea un sunet ascuțit și zgomotos în timp ce el o rupea pentru a scoate la iveală o cămașă cu dungi late galbene și albe. Foarte în stilul aristocrației britanice și al fiecărui alt avocat pe care îl cunoaștem.

Nu aveam răbdare pentru cămăși în dimineața aceea. Am pornit pe hol către bucătărie.

— Jamie! Întoarce-te! Nici măcar nu ai...

— Lasă-mă un minut.

M-am întors amestecând în cafea și strângând ziarul sub braț.

— Se trezesc copiii. Ai două minute la dispoziție pentru micul tău spectacol cu cămăși.

— Nu sunt gata încă.

M-am așezat în fotoliul din colț și am început să citesc titlurile.

— Uită-te doar la asta.

Phillip, încântat de el însuși, puse întâi cămașa galbenă. Câteva șuvițe de păr blond ude acopereau partea din spate a gulerului, iar el își dădu părul pe spate și apoi îl îndreptă cu mâna. Chicoti de unul singur și începu să fredoneze un cântecel vesel în timp ce se încheia la nasturi.

— Foarte bine, Phillip. Bun material. Ai făcut o alegere bună.

M-am întors la hârtiile mele și cu colțul ochiului îl vedeam îndreptându-se către dulapul său din mahon cu un țopăit ușor, unde începu să caute într-un bol de argint câștigat la un concurs de bărci cu pânze în liceu. A ales trei seturi de butoni pe care le-a pus pe birou – un ritual care a început abia odată ce Phillip a început să câștige bani frumoși și să își permită să aibă mai mult decât un singur set de butoni buni. A ales perechea lui preferată de butoni aurii cu pietre bleumarin la fiecare capăt, luați de la Tiffany's. Am aruncat ziarele pe jos și m-am îndreptat către ușă.

— Bine, dragule. Am terminat aici? Te superi dacă eu...

Un nor întunecat anunțând furtună apăru de nicăieri.

— Căcat!

Era în mod sigur ceva în neregulă cu noua lui cămaşă. Phillip încerca să îndese butonii în găurile care erau croite prea strâmt. Asta îl făcea ceea ce se poate numi furios.

A dat jos cămaşa galbenă şi s-a strâmbat.

Fetiţa noastră de cinci ani, Gracie, intră, frecându-şi ochişorii. Îl prinse de coapsa subţire.

— Scumpete, nu acum. Tati te iubeşte foarte mult, dar nu acum.

O expedie către mine şi eu am luat-o în braţe. Phillip s-a întors către pat, fără să mai ţopăie de data asta, şi a scos o altă cămaşă făcută la comandă, în dungi mov şi albe. A făcut o pauză şi a tras puternic aer în piept, la fel ca un taur într-o coridă din Madrid înainte de a ataca. Ţinea cămaşa apretată în faţa lui şi dădea din cap dintr-o parte în alta, încercând să îşi păstreze atitudinea pozitivă. Îmbrăcat în boxeri albaştri, tricou alb şi purtând şosete negre, îşi puse o cămaşă nou-nouţă, încercând din nou să îndese butonii în găuri. Din nou nu se potriveau. Terrierul nostru, Gussie, alergă înăuntru, se aşeză pe picioarele din spate şi dădu din cap în lateral la fel cum făcuse Phillip adineauri.

— Nu acum, Gussie. AFARĂ!!!

Câinele îşi îndreptă capul în altă direcţie, dar corpul lui, rigid şi ferm, rămase pe loc. M-am sprijinit de tocul uşii, muşcându-mi buza, cu Gracie în braţe. Cea de-a treia generaţie de avocaţi absolvenţi de Exeter şi Harvard nu deţine mijloace psihologice impresionante cu care să lupte împotriva micilor dezamăgiri ale vieţii. Mai ales cei ca Phillip, născuţi şi crescuţi în Park Avenue. Dădace i-au crescut, bucătari le-au servit mesele şi portari le-au deschis în tăcere uşile.

Oamenii ăştia pot câştiga sau pierde trei sute de milioane din dolarii clientului lor într-o secundă, păstrându-şi calmul, dar Doamne fereşte să nu fie şoferul unde trebuie după o petrecere. Când ceva minor îmi supără soţul, reacţia lui nu este niciodată proporţională cu dimensiunile problemei. Este o regulă, cele mai insignifiante evenimente declanşează explozii de proporţii dezastruoase.

În dimineaţa aceea se întâmpla unul dintre acele lucruri. Acum era totodată şi un moment în care regulile stricte ale lui tati în legătură cu înjurăturile nu se mai aplicau.

— Al dracu' dl. Ho, al dracu' pitic enervant, vine aici din Hong Kong, mă taxează o afurisită de avere pentru zece cămăşi idioate la comadă, îmi face două măsurători idioate şi nu e în stare să coasă o blestemată de gaură pentru butoni? Două sute cincizeci de dolari nu îmi pot cumpăra o blestemată de gaură normală pentru butoni?

S-a repezit furtunos înapoi la dulap. Am învelit-o pe Grace în patul nostru, iar ea stătea cu buzele strâns lipite şi cu ochii mari cât farfuriile. Chiar dacă avea cinci ani, ştia că tati este un copil mare şi gras. Mai ştia şi că, dacă zice ceva acum, tati nu va reacţiona tocmai favorabil. Michael, fiul nostru de doi ani, tropăi şi el înăuntru şi ridică mâinile în aer lângă pat, în semn că are nevoie de ajutor pentru a se urca. L-am pus lângă Gracie şi l-am sărutat pe frunte.

Aşteptam, în timp ce mă chinuiam cu fermoarul bluzei mele, ştiind că...

— Jamieeeeeeeee!

Când Phillip m-a cerut în căsătorie mi-a spus că îşi doreşte o soţie care să aibă carieră, o femeie

ale cărei principale interese să fie în afara căminului. Se considera un bărbat modern, unul care nu dorea ca nevoile sale zilnice să îi fie îndeplinite de către o soție. Un deceniu mai târziu, lucrurile stăteau altfel. Am pus caseta cu Pinky Dinky Doo pentru copii și am pornit calm către vocea care se auzea acum din birou, întrebându-mă câte femei din America se confruntă cu incidente matinale implicând soți și fleacuri în acel moment.

— De câte ori trebuie să îi spun Carolinei să NU atingă lucrurile din biroul meu? Vrei să îi aduci tu aminte că dacă mai ia foarfeca de pe birou își pierde slujba?

— Dragule, hai să încercăm să ne amintim că ne confruntăm cu o problemă legată de niște butoni acum. Sunt sigură că nu a luat ea foarfecă, trebuie s-o fi pus tu...

— Îmi pare rău, dragă.

M-a sărutat pe frunte și m-a strâns de mână.

— Dar *mereu* o pun în paharul ăsta de piele ca să știu de unde să o iau când am nevoie de ea. Ai dracu' pitici idioți. Naiba să-l ia pe dl. Ho.

— Phillip, potolește-te. Nu le mai spune chinezilor pitici idioți. Știu că nu vorbești serios. Încetează, te rog. Este foarte jignitor. Îți aduc eu altă cămașă.

— Nu vreau altă cămașă, Jamie. Vreau să găsesc o foarfecă mică, preferabil una de unghii, ca să lărgesc un pic gaura asta.

— Phillip, o să strici cămașa dacă faci asta.

Am scos o cămașă perfect curățată și călcată din dulapul lui. La vederea ei, și-a închis ochii și a început să tragă aer adânc în piept.

— M-am săturat până peste cap de vechile mele cămăși.

A deschis sertarele biroului său și a început să cotrobăie până când a găsit o foarfecă de unghii argintie. Pe parcursul următoarelor patru minute, l-am privit pe soțul meu – un om care era asociat la o firmă prestigioasă de avocatură – încercând să opereze pe bumbac egiptean scump.

Butonul trecu prin gaură și căzu pe podea.

— La dracu'. Acum blestemata de gaură e prea mare.

Dylan a ales acest moment nefericit să intre în cameră. Nu avea nici cea mai mică idee ce se întâmpla și nici nu-i păsa.

— Tată, am auzit. Ai spus cuvântul cu „d", deci trebuie să-mi dai un dolar. Mama nu e bună la matematică. Nu se descurcă nici măcar cu procentele. Am nevoie să mă ajuți tu cu ele, spuse el și împinse către tatăl său o carte de matematică de clasa a patra.

Dylan era îmbrăcat pentru școală în blazer albastru, cravată în dungi, pantaloni kaki și ghete cu talpă de cauciuc. Deși încercase să-și aranjeze părul din creștet cu apă, mai era un smoc ciufulit care se vedea din spatele capului. M-am întins să îmi îmbrățișez fiul, dar el se luptă să mă îndepărteze.

— Nu acum, Dylan.

Phillip studia în continuare găurile mărite și le tot ciupea cu foarfeca pentru unghii.

— Am o problemă majoră aici.

— Phillip, ți-am spus, nu o să reușești decât să îți strici noua...

— Lasă-mă... să... fac... ce... trebuie... să... fac... ca... să... ajung... la întâlnirea... cu... clientul... la... timp... ca... să... pot... să... aduc... bani... în... casă.

— Mama a spus că a uitat cum se înmulţesc fracţiile.

— Dylan, nu este momentul acum să ceri ajutor pentru temele pe care trebuia să le faci ieri.

Phillip încerca să se controleze, dar vocea îi sună apăsat şi printre dinţi. Apoi se înmuie puţin, aducându-şi aminte. Se aşeză în scaunul biroului pentru a fi la acelaşi nivel cu fiul său.

— Dylan, ştiu că ai avut parte de o experienţă foarte, foarte, foarte neplăcută cu echipa ta de baschet ieri şi...

— Ba nu.

Phillip s-a uitat consultativ la mine, deoarece nu ajunsese la timp aseară nici măcar să schimbe două vorbe cu Dylan.

— Nu a fost, of, urât la meci?

— Nu.

— Bine, Dylan, hai să uităm de meci şi să vorbim despre mate...

— Ca să ştii, nu vreau să vorbim despre meci. Pentru că nu este important. Temele sunt importante şi sunt prea grele.

Dylan şi-a încrucişat braţele şi şi-a aţintit privirea rănită în podea.

— Înţeleg, încercă Phillip să raţioneze. De asta vreau să discutăm şi despre situaţia cu matematica. De ce nu ai terminat-o aseară? Poate pentru că erai supărat după meci?

— Ţi-am spus! Nu eram supărat! Meciul nu contează! Ar trebui să vorbim despre motivul pentru care nu mă poţi ajuta cu matematica. Tatăl lui Alexander face *mereu* tema la mate cu el şi îl *şi* ia cu bicicleta de la şcoală.

— Tăticul lui Alexander cântă la vioară, iar Alexander locuieşte într-o magherniţă.

— Phillip, *te rog*! Pauză pentru adulți. Vino cu mine.

L-am apucat de mână și l-am tras înapoi în dressing, după care am închis ușa. El mi-a făcut cu ochiul. Mi-am încrucișat mâinile. Și-a potrivit mâinile ca două ventuze pe fundul meu și m-a tras spre el. Apoi a început să mă sărute în sus și în jos pe gât.

— Miroși atât de bine. A curat. Îmi place șamponul tău, șopti el.

Nu miroseam a așa ceva.

— Trebuia să te fi auzit în dimineața asta.

— Îmi pare rău. Întâlnirea asta e de vină. Am emoții. Și acum tu m-ai înfierbântat.

L-am pocnit peste mână.

— Nu poți să spui despre chinezi că sunt pitici idioți unde te pot auzi copiii. Mă jignește pe mine, în primul rând, iar dacă te-ar auzi ei...

— Ai dreptate.

— Și dacă Alexander locuiește într-un apartament mic, nu ar trebui să îl critici pe tatăl lui, care se întâmplă să fie un mare muzician. Ce fel de mesaj crezi că transmiți așa?

— Asta a fost dură.

— Deci, ce a fost în capul tău? Mă înnebunești.

El încercă să îmi desfacă fermoarul de la bluză.

— *Tu* mă înnebunești.

Mă gâdila pe spate. Gracie începu să bată la ușă.

— Mami!

— Oprește-te, am râs, deși nu voiam. Nu mai suport. Am trei copii, nu mai am nevoie de al patrulea. E o gaură pentru buton, OK? Poți încerca să te controlezi?

— Te iubesc. Îmi pare rău. Ai dreptate. Dar cămășile alea m-au costat o grămadă de bani și doar nu crezi...

— Te rog.

— Bine. Hai să o luăm de la capăt.

Mi-a deschis ușa, a așteptat gentil să trec și apoi a cărat-o pe Gracie înapoi în bucătărie ca pe un vraf de lemne, sub braț.

Dylan se uita fix pe geam, încă furios. Phillip se așeză în scaunul de la birou și își îndreptă din nou atenția către fiul lui.

— Dylan, știu că temele sunt grele. Dacă îmi lași puțin timp și nu mă întrebi când mă grăbesc să ajung la birou...

— Nu erai aici ieri, că altfel îți ceream ajutorul atunci.

— Îmi pare rău.

Phillip îl prinse pe Dylan de mâini și încercă să îl privească în ochi, dar Dylan se retrase.

— Ești băiat mare acum și ești capabil să îți faci singur temele, fără mama și tata. Dacă ai nevoie de un meditator, putem discuta despre asta, dar este aproape șapte și jumătate, iar pe mine mă așteaptă o mașină și tu trebuie să ajungi la școală la timp.

Dylan plonjă pe canapea plin de frustrare.

— Aoleu, fraaaaate!

Stătea cu brațele întinse, pe spate, cu ochii ascunși în spatele coatelor. Era prea mare ca să plângă una-două, dar știam că își dorea să facă asta. Mai știam și că dacă m-aș fi dus să îl iau în brațe i s-ar fi năruit rezistența fragilă și ar fi cedat. Am rămas la distanță.

— Nici una dintre mame nu poate să facă tema la mate și toți tații din clasă trebuie să o

facă pentru toată lumea. Nu e corect că tu nu vrei să mă ajuţi.

— Dylan, spuse el cald de data aceasta, aşezându-se pe marginea canapelei. Tati înţelege mai greu câteodată. Te iubesc foarte mult şi sunt foarte mândru de tine şi o să găsesc timp să fac asta, spuse apăsându-l pe nas. Ai înţeles?

— Mda, zâmbi Dylan chinuit.

Gracie îşi făcu apariţia în dreptul uşii biroului lui Phillip cu o foarfecă roz Barbie pe care i-o întinse tăcută.

Phillip se uită la ea. Apoi la mine. Apoi râse zgomotos.

— Mulţumesc, draga mea.

O trase mai aproape de el şi îi ciufuli părul. Apoi îl ridică pe Dylan şi îl îmbrăţişă puternic. Exact când mă convinsesem că Phillip este un adevărat monstru, face ceva ce mă face să cred că poate încă îl mai pot iubi. În momentele mele de profundă sinceritate, îi spun prietenei mele Kathryn că mă gândesc să îl părăsesc pe Phillip la un moment dat. Ne îndepărtăm unul de celălalt, el e imposibil, şi apoi se comportă responsabil şi ca un adevărat tată şi mă gândesc să fac cumva să meargă până la urmă.

— Dylan, o să trecem peste asta împreună, ca o familie.

Se întoarse apoi spre mine.

— Dă-mi cămaşa aia veche. Am întârziat. Sună-l pe dl. Ho şi spune-i că are 24 de ore la dispoziţie să repare toate cele zece cămăşi. Dacă trebuie să am eu de-a face cu el, mi-e teamă că îl dau pe mâna unor asasini plătiţi.

Am coborât împreună cu liftul, rucsacuri şi telefoane mobile şi jachete zburând peste tot: soţul

meu, Dylan, Gracie și micuțul Michael, Carolina, menajera, cu terrierul nostru, Gussie, și dădaca noastră Yvette. Faptul că Phillip trecuse peste incidentul cu butonii nu însemna că ne va băga în seamă pe noi, restul. Îmbrăcat în costumul său de avocat și purtând pantofi negri lucioși, se pregătea pentru întâlnirea cu un client și ignora cu succes haosul din jurul lui. Îndesându-și căștile telefonului în urechi, începu să formeze numărul de la mesageria vocală cu degetul mare în timp ce strângea sub braț un vraf gros de ziare îndoite.

Am luat-o pe Gracie cu o mână și mi-am pus o agrafă în păr cu cealaltă. Yvette, foarte mândră de ceea ce făcea, îmi îmbrăca cei doi copii mai mici de parcă fiecare zi era zi de mers la biserică în Jamaica. Și pentru că a fost alături de noi de când s-a născut Dylan, nu mă amestecam. Gracie purta o rochie roșie cadrilată cu pantofi Mary Jane roșii asortați și o fundă mare albă de dimensiunile unui avion 767 într-o parte a capului.

— Mami, mă iei tu azi sau Yvette? se smiorcăi ea. Tu nu mă iei niciodată.

— Nu azi pentru că, știi tu, marțea mami lucrează. Trebuie să merg la serviciu toată ziua. Dar ține minte, încerc să te iau lunea și vinerea.

„Încerc“ fiind un cuvânt cheie aici, deoarece lucram cu jumătate de normă pentru rețea, orele erau nebunești și creșteau până la normă întreagă dacă apărea un subiect important. Lipsa de constanță nu le făcea bine copiilor. Fața ei delicată începea să se strângă în acea privire pe care o cunoșteam atât de bine. I-am mângâiat părul cu palma și am sărutat-o pe frunte.

— Te iubesc, i-am șoptit.

Ghiozdanul lui Dylan era mai mare decât el. Îl întoarse invers ca să găsească brelocul Tamagoci și începu să îl împungă ca un om de știință nebun. La fel cum făcea tăticul lui cu telefonul lui BlackBerry.

— Nu pot să fac o conferință telefonică la ora 15:00.

Chiar dacă suntem într-un lift, Philip insistă să răspundă la mesajele vocale imediat după ce le ascultă.

— Sun-o pe secretara mea, Hank, rezolvă ea. Acum stai să îți explic cum stă treaba cu litigiul Tysis Logic...

— Phillip, te rog, nu mai poate aștepta? Este foarte nepoliticos.

Phillip și-a închis ochii și m-a mângâiat pe creștet, după care mi-a pus degetul peste buze. Voiam să îl mușc.

— ...va fi o nebunie din următoarele trei motive – să începem cu împărțirea acțiunilor, nici măcar nu avem autorizație pentru destule acțiuni...

Michael mă apucă de fustă din cărucțul lui și își înfipse unghiile în tivul din interior, reușind să îl descoasă puțin.

Carolina strânse mai bine lesa lui Gussie în timp ce liftul se oprea la etajul patru. Phillip îi aruncă o privire înfricoșătoare; aparent, nu își revenise încă în urma incidentului cu foarfeca lipsă.

Ușa liftului se deschise pentru un bărbat de 78 de ani cu părul grizonat, purtând un papion în dungi și un costum bej. Dl. Greeley, un bătrânel nesuferit din Nantucket care locuia în apartamentul 4B, ieșise recent la pensie, dar încă purta costum ca să își cumpere ziarul și cafeaua în fiecare dimineață. Și-a făcut cumva curaj să intre

în liftul plin doar ca să îl facă pe Gussie să îl miroasă febril pe pantaloni de parcă ar fi găsit o gaură de iepure. Carolina trase de lesă şi acum câinele stătea pe picioarele din spate şi cu lăbuţele din faţă pe uşă. Phillip lătra încă în telefon planurile lui de bătaie. Am dat din cap către dl. Greeley cu un zâmbet pe post de scuze şi cu o privire imploratoare. El, între timp, se concentra pe numerele descrescătoare ale liftului, ignorându-ne pe toţi intenţionat. Pe parcursul celor doi ani cât am locuit în clădirea asta, nu mi-a răspuns niciodată la zâmbet – tot ce am primit a fost un semn discret din cap.

Uşa s-a deschis din nou şi ne-am revărsat în holul de marmură. Ţinându-şi strâns servieta Dunhill care dădea pe dinafară, Phillip a făcut cu mâna şi a alergat înainte, îndesându-şi şi mai puternic casca în ureche. Pentru el, întâlnirea începuse cu cinci minute în urmă.

— Vă iubesc, ţipă fără să se uite înapoi.

Eddie, portarul, se oferi să ducă ceva, dar Phillip nu îi dădu atenţie şi se aruncă în maşina care îl aştepta. În timp ce Lexus-ul lui se îndepărta, vedeam cum se deschide un *Wall Street Journal* în faţa lui.

Coloana oficială a lui Yasser Arafat era nimic pe lângă a noastră. După ce a plecat maşina lui Phillip, şoferul meu, Luis, a tras în faţă în Suburban-ul nostru bleumarin monstruos. Luis este un ecuadorian dulce de patruzeci de ani care lucrează în garajul nostru şi ştie aproximativ patru cuvinte în engleză. Tot ce ştiu despre el este că are doi copii şi o soţie acasă, în Queens. Pentru cincizeci de dolari pe zi, *cash*, mă ajută să îl las pe Dylan la şcoală la ora opt şi pe Gracie la

ora opt şi jumătate. Trei zile pe săptămână aşteaptă până ajung acasă, mă schimb, mă joc cu Michael şi apoi mă duce la serviciu, la televiziune, până la ora zece. Cu 250 de dolari pe săptămână, în Minneapolis, mama ne putea hrăni, plătea toate facturile şi îi mai şi rămânea ceva.

Eddie m-a ajutat să o pun pe Gracie în scaunul ei de maşină în timp ce Dylan se urca neîndemânatic peste ea, lovind-o peste faţă cu ghiozdanul.

— Dylan, încetează, ţipă ea.

L-am sărutat pe Michael în căruţul lui, care s-a întins după mine, încercând disperat să rupă curelele care îl ţineau legat. Imediat, Yvette puse o păpuşă Elmo în faţa lui şi îl făcu să zâmbească.

În oglinda retrovizoare am văzut camioneta de la pensiunea pentru câini a lui Gussie cum ne lua locul. Pe lateralul maşinii scria: „Căţelul răsfăţat". Uşile s-au dat la o parte într-un mod care pentru Gussie părea miraculos şi Carolina reuşi să îl sărute pe frunte înainte ca el să se strecoare înăuntru pentru a-şi saluta amicii băloşi.

Am închis ochii în timp ce maşina parcurgea cele 20 de cvartale de-a lungul lui Park Avenue până la şcoala lui Dylan, bucuroasă că nu mă putea vedea nimeni. Luis nu spunea nimic niciodată, ci zâmbea doar cu un rânjet latin specific, concentrându-se să ocolească taxiurile şi camioanele cu livrări din jurul nostru.

Gracie era încă destul de mică încât mersul cu maşina să o facă să adoarmă, aşa că şi-a băgat degetul în gură, în timp ce ochii i se zbăteau ca fluturii, refuzând somnul. Dylan luă un aparat din spatele scaunului. Degetele s-au răsfirat pe butoanele jocului, ştiind că îl voi lăsa să continue dacă reduce la minimum sonorul.

— Gracie, oprește-te! Mamaaaaaa!

Mi-am întors capul.

— Ce se întâmplă?

— Gracie m-a lovit intenționat peste mână și am ratat ultimele secunde și acum sunt iar la nivelul trei.

— Ba nu, țipă Gracie, dintr-odată foarte trează.

— Dylan, te rog, am implorat eu.

— De ce ești de partea ei? țipă el.

— Nu iau partea nimănui, dar ea are cinci ani și cred că tu poți înțelege. Am mai vorbit despre asta.

— Dar este foarte greșit ceea ce a făcut ea, mamă. M-a făcut să pierd jocul.

A aruncat jocul pe podea și a început să se uite fix pe geam, ochii umplându-i-se de lacrimi. Poate că nu a fost o idee atât de bună să facă o pauză de la doctorul Bernstein. Ura să meargă la psihiatru și spunea că psihiatrii nu fac decât să joace Monopoly și să construiască machete de avioane. Simțeam că dacă îl oblig să meargă îl stigmatizez, mai ales că nici nu fusese precis diagnosticat, nici măcar cu obișnuitul sindrom al atenției deficitare. Și nici nu voiam să dau o nuanță patologică la ceea ce părea să fie tristețe și pierderea respectului de sine, cel mai probabil din cauza unui tată absent și, da, a unei mame grăbite și neatente, deși mă doare să o spun.

M-am uitat în spate la fiul meu și la jocul lui de pe podea. Doctorul Bernstein spunea că trebuie să îi arătăm înțelegere lui Dylan, să ținem cont de sentimentele lui.

— Îmi pare rău, Dylan. Trebuie să fie frustrant. Mai ales că erai pe punctul de a câștiga.

Nu mi-a răspuns.

Capitolul 3

Napolitana

— Grăbește-te, trebuie să discutăm.

Colega mea din Coreea, Abby Chong, mă văzuse peste lumea din redacție în timp ce colegii noștri încheiau o transmisiune în direct despre aterizarea unei navete spațiale. Am trecut pe lângă 20 de birouri și am salutat câțiva colegi dinăuntru, majoritatea arătând de parcă nu mai dormiseră de zile întregi. Am navigat printre aparatele portabile de monitorizare aliniate lângă birouri, cu teancuri de casete deasupra. În urechile mele se îngrămădea cacofonia familiară de telefoane care sună, taste apăsate și sunetele de la zeci de televizoare și radiouri care merg simultan. Abby m-a apucat de cot și m-a tras spre ușă. Am reușit să apuc trei ziare din teanc.

— Aproape mi-ai vărsat cafeaua pe podea!

M-am uitat la cele câteva picături de pe bluza mea nouă.

— Scuze, răspunse Abby. Sunt obosită, sunt nervoasă, dar tot tu ai probleme mai mari acum.

— Mari de tot? Ca problemele tale cu Papa?

— Nu. Nebunul nu mai vrea aia. Acum Goodman vrea un interviu cu Madonna.

— Cum treci de la un interviu în exclusivitate cu Papa la unul cu Madonna?

— Chestia cu crucea. Scena cu crucificarea din concertele ei de acum ceva vreme. A fost la o petrecere aseară. A stat lângă cineva care l-a convins că ea va atrage segmentul demografic de 18-49 de ani. A decis că e mai interesantă decât Papa. Dar doar după ce am stat aici până la ora patru dimineața, documentându-ne. A folosit cuvântul „fresh". Totul trebuie să fie *fresh*. Voia referirile la Papă din Biblie, ca să poată scrie o scrisoare Papei şi să le includă. I-am spus că nu sunt. A zis: „E Papa, pentru numele lui Dumnezeu, găseşte-le!".

— Ei bine, eu nu o să lucrez nici la materialul cu Madonna. Nu fac profiluri pentru celebrităţi. E stipulat în contractul meu.

— Păi, nu o să mai primeşti un alt contract când o să afli în ce rahat eşti.

Mă gândeam că exagerează. Abby era mereu calmă când era vorba să intrăm în direct, dar era un pachet de nervi tot restul timpului – ca acum. Părul ei negru era prins în vârful capului ca al unei vrăjitoare şi purta un costum violet-aprins care îi stătea îngrozitor. M-a împins la mine în birou şi a închis uşa după ea.

— Stai jos, mi-a zis, în timp ce patrula prin cameră.

— Te superi dacă îmi dau haina jos?

— Bine. Dar grăbeşte-te.

— Lasă-mă doar două minute, te rog.

Mi-am pus haina pe un umeraş în spatele uşii mele, m-am aşezat şi mi-am scos brioşa cu afine şi cafeaua din pungă.

— Bine, Abby. Ce te nelinişteşte atât de rău de data asta?

S-a aplecat peste birou cu brațele întinse. Fără ezitare, fără finețuri, livrând doar veștile fatale.

— Theresa Boudreaux i-a acordat interviul lui Kathy Seebright. L-au înregistrat luni într-o locație secretă. O să fie difuzat joia asta la *News Hour*. Drudge îl are deja pe site.

Se așeză și genunchiul său drept începu să se bâțâie incontrolabil.

Mi-am lăsat capul să cadă pe birou cu zgomot.

— Ai pus-o. Altceva nu pot să zic. Îmi pare rău. Goodman nu a venit încă, dar se pare că liderul nostru neînfricat l-a sunat acum un sfert de oră ca să îl pună la curent. Deci cei doi mari șefi de trib știu deja.

M-am chinuit să îmi ridic capul de pe birou.

— Goodman încearcă să dea de mine?

— Nu știu. Eu am încercat să te sun pe mobil, dar am dat direct de mesageria vocală.

Am pescuit telefonul din geantă și i-am smuls firul de la hands-free. Soneria era oprită de cu o seară înainte și uitasem să o pornesc. Șase mesaje. Am pus telefonul în încărcătorul de pe birou. Simțeam cum mă ia amețeala. Nu mă ajuta cu nimic că înghițisem niște vitamine pe stomacul gol. Am rupt brioșa și am ales câteva afine să le aliniez cât timp mă gândeam la următorul pas.

— Lasă-mă o secundă să mă gândesc cum să gestionez dezastrul ăsta.

— Aștept.

S-a sprijinit de spătarul scaunului cu brațele încrucișate pe piept. Abby era o femeie foarte frumoasă de 42 de ani care părea mai tânără decât era datorită părului drept și a pielii cremoase de

asiatică. Era șefa departamentului de documentare al emisiunii și în timpul transmisiunilor în direct stătea mereu în spatele camerei, la doi metri de prezentatorul nostru, Joe Goodman. Pe consola din fața ei se aflau sute de foicele cu orice informații sau cifre pe care orice om de știri pretențios și le-ar putea dori vreodată: cel mai des întâlnit vehicul în războiul din Irak, numărul de pasageri morți în urma prăbușirii zborului Pan Am 103 și biografiile unor istorici importanți, precum Kato Kaelin sau Robert Kardashian.

Am trântit câteva opțiuni.

— Aș putea să îi cer scuze lui Goodman acum, înainte să dea buzna aici. Acțiunile preventive sunt întotdeauna de bun augur, am spus, trăgând aer în piept. Aș putea să îmi ascult mesajele să văd dacă avocatul lui Boudreaux s-a deranjat să mă avertizeze că clienta lui se duce la altă televiziune. Îmi promisese mie un interviu vineri. Nu e de mirare că nu mi-a răspuns la telefon în weekend.

Am mutat grămezile de casete ca să fac ceva loc pe birou și acestea alunecară pe jos ca noroiul.

— Am crezut că interviul e al tău, încercă Abby să mă ajute. Chiar am crezut, mai ales după călătoria de vrăjit pe care ai făcut-o săptămâna trecută – am crezut că ai încheiat afacerea. Goodman va fi aici într-un sfert de oră. Verifică-ți mesajele mai întâi, ca să pari pusă la curent, deși...

— Deși ce?

Deși am pierdut cel mai mare material al anului în favoarea blondinei de Kathy Seebright, frumușica oficială a Americii. Ca oameni din industrie, o cunoaștem ca pe femeia cu un zâmbet dulce care ar smulge biluțele unui bărbat cu dinții și i le-ar scuipa în față.

— De ce i-am spus vineri lui Goodman că afacerea e încheiată? Trebuia să știu că nu se pune decât dacă e înregistrată caseta.

Nici măcar Abby nu știa că vineri am plecat mai devreme de la muncă ca să îmi duc fiica la lecția de balet. Ei probabil credeau că m-am dus să ung rotițele pentru interviu.

Câteodată, femeile care arată bine se poartă stupid pentru că asta le ajută să obțină exact ceea ce își doresc. Theresa Boudreaux era una dintre acele femei: o chelneriță voluptuoasă, diabolică. Din păcate pentru un anumit demnitar, i-a mers mintea să se ducă la Radio Shack și să își cumpere un reportofon de nouă dolari. Apoi l-a folosit pentru a înregistra convorbirile telefonice porcoase cu puternicul, seriosul, căsătoritul congressman de treizeci și șase de ani Huey Hartley din Mississippi. Când prezentatorii de știri pierd un interviu ca ăsta, devin răi și înfricoșători. De aceea producătorii îi numesc „monștrii“, fie că pierd interviuri sau nu. Sunt oameni înfricoșători și atunci când încearcă să fie drăguți. Dar nimeni nu încerca să fie drăguț cu mine în ziua aceea.

Pentru un moment, mi-a trecut prin cap că voi fi concediată. În apărarea mea, eu credeam că interviul va fi al nostru. Am apucat mobilul.

Al patrulea mesaj era chiar de la avocatul Theresei Boudreaux, care mă sunase la ora zece cu o seară în urmă. Ce nemernic. Exact după ce interviul era al lui Seebright, s-a gândit să îmi spună că lucrurile s-au schimbat.

„Jamie, sunt Leon Rosenberg. Îți mulțumesc din nou pentru florile trimise vineri. Soției mele i-au plăcut teribil. Of, trebuie să discutăm niște

schimbări în plan. Theresa Boudreaux a avut anumite temeri. Sună-mă acasă în seara asta. Ai toate numerele mele."

L-am sunat pe Leon la serviciu, turbând de furie. Asistenta lui enervantă, Sunny, mi-a răspuns. Nu știa niciodată unde e, unde poate fi găsit, dar mă punea mereu să aștept, să „vadă". Am așteptat două minute.

— Îmi pare rău, doamnă Whitfield. Nu știu unde este momentan, așa că nu vă pot face legătura. Doriți să lăsați un mesaj?

— Da. Ai putea să notezi asta: „Am auzit de Seebright. Să te ia dracu'. Jamie Whitfield".

— Nu cred că e potrivit să notez asta.

— Dl. Rosenberg nu va fi surprins. Va considera că este potrivit având în vedere situația. Te rog să îi transmiți.

Am închis.

— Asta o să îi capteze atenția.

Charles Worthington a dat din cap în semn de aprobare în timp ce intra în biroul meu; se așeză pe canapea și luă un ziar. Charles era un coleg producător care se ocupa cu partea de investigații a emisiunii. Un afro-american de treizeci și cinci de ani cu pielea de culoare deschisă, care a crescut printre elitele creole din Louisiana. Era scund, slab și mereu îmbrăcat impecabil. Charles vorbea încet, cu un ușor accent sudic. Lucram împreună de zece ani, crescând în industrie unul lângă celălalt. Spuneam des că el este soțul meu de la birou, deși era gay.

Telefonul începu să sune peste alte treizeci de secunde.

— Da, Leon.

— Jamie, chiar așa? Ai fost atât de nepoliticoasă. E doar secretara mea și acum e în stare de șoc. Și foarte rușinată.

— NEPOLITICOASĂ? NEPOLITICOASĂ? De ce nu încerci ceva de genul lipsit de etică, de profesionalism, fraudulos?

Charles sări de pe canapea cu pumnii încleștați, încurajându-mă.

— Ai spus că am încheiat afacerea. Câte scrisori am scris clientei tale, vampa sexy? De câte ori nu l-am adus pe ditamai prezentatorul Goodman să îi mănânce clătitele uscate? Ce ați făcut, ați acordat interviul lui Kathy Seebright și ați filmat și reclama la blugii Theresa Boudreaux No Excuses în aceeași zi? Și de ce a ales o femeie-prezentator, până la urmă? Nu se potrivește cu profilul.

Vulpițele ca Theresa aleg mereu bărbați prezentatori care nu se pot concentra la următoarea întrebare pentru că se chinuie să își rearanjeze discret umflătura din pantaloni.

— Jamie, încearcă să te liniștești. E vorba doar de televiziune. În ultima clipă, Theresa s-a gândit că Kathy îi va arunca întrebări mai ușoare în cadrul interviului. S-a speriat de tipul vostru. Este totuși cunoscut pentru faptul că sare la jugulară.

— Și sunt sigură că a fost *în totalitate* decizia ei, Leon. Tu nu ai avut nici un cuvânt de spus.

Am dat ochii peste cap către Abby și Charles.

— Uite, spuse Leon. Promit să mă revanșez. Am câteva documente secrete de la procesul lui O.J. Simpson care ar da peste cap mititica voastră televiziune și cu siguranță...

I-am închis telefonul.

— Care era scuza pe care ţi-a dat-o? a întrebat Charles.

— Aceeaşi scuză pe care o primim de fiecare dată când pierdem un interviu în favoarea ei: „Seebright pare mai dulce decât Joe Goodman".

Cum am putut să las interviul ăsta să îmi scape printre degete când era ca şi al nostru? De ce nu am făcut mai multe ca să mă asigur? Şi de ce făceam interviul ăsta, în primul rând? Doar pentru că Hartley era un politician foarte controversat care milita pentru familie şi avea patru copii? Merita comportamentul lui libidinos un asemenea grad de acoperire media? Absolut.

Hartley nu era un conservator creştin convins, dar discursurile lui antihomosexuale, pro-familiste înfricoşătoare îl făceau unul dintre cei mai mari oratori sudişti. Cu vreo 40 kg mai gras decât trebuie şi la 1,95 m înălţime, se plimba de obicei în timpul discursurilor ca să poată domina audienţa, agitând pumnul în aer în timp ce maxilarul îi tremura. Mustaţa grizonată şi ciocul îi scoteau în evidenţă gura enormă şi buza de jos protuberantă. Avea ochi albaştri ca de cristal şi o chelie care reflecta lumina camerelor. A ajutat la câştigarea alegerilor prezidenţiale din 2004 din Mississippi, susţinând acţiunea de interzicere a căsătoriilor homosexuale în 24 de state. Strategia pentru Casa Albă a scos din casă toată gloata Bisericii, ceea ce a fost un factor important în triumful Partidului Republican. Acum sărise deja în caravana antihomosexuală şi pentru 2008, încercând să pună în aplicare legea antisodomiei şi în celelalte 30 şi ceva de state în care nu era încă aplicată.

Am încercat să accept magnitudinea greșelii mele înainte să intru în biroul producătorului executiv, Erik James. În felul acesta, nu aș comenta. Să comentezi nu era o idee bună atunci când Erik era supărat. Stătea la biroul său, încheind o conversație telefonică în momentul în care asistentul său m-a condus înăuntru. M-am zgâit la duzina de premii Emmy de pe rafturile lui. A lucrat la NBS aproape douăzeci de ani, la început ca producător executiv la *Sunday News Shows* și apoi lansând multipremiata aducătoare de audiență *Newsnight with Joe Goodman*.

A închis telefonul și m-a fixat cu privirea. Apoi furtuna s-a dezlănțuit.

— Ai pretenții mari.

— Fără intenție.

— Dar rezultatele tale lasă de dorit.

Și-a împins scaunul înapoi, a ocolit biroul și și-a scos mănușile. La 1,65 m înălțime, Erik avea o burtă care arăta ca aceea a unei femei gravide care trecuse de termen cu două săptămâni. Deși stătea destul de departe, stomacul lui mai avea puțin și mă atingea.

— EȘTI VARZĂ!

— Ba nu sunt!

— BA DA!

Dădea din mâini prin aer precum King Kong. Una dintre bretelele lui plesni și începu să se chinuie să o apuce din spate. Acum chiar că se enervase.

— Erik, Leon Rosenberg mă asigurase...

— Nu îmi pasă ce te-a asigurat! De câte ori te-ai dus acolo? Ce făceai, cumpărături?

Asta fusese sub centură. Fără îndoială că eram singurul producător de la *Newsnight* cu un soț

bogat, dar am muncit pe rupte timp de zece ani pentru tipul ăsta și adusesem mai multe materiale decât oricare alt producător din echipa lui.

— E nedrept. Știi că m-am chinuit să aduc interviul ăla.

Își umflă nările.

— Ultima dată când am verificat, nu îmi adusesei *nici un* interviu.

— Eu, eu...

A pufnit către mine. Apoi s-a întins către un pahar mare de sticlă de pe birou și a apucat un pumn de bombonele colorate.

— Ieși afară, a bombănit, și bucățele de bomboană verde au aterizat pe bluza mea, lângă o pată de cafea.

Bătălia se încheiase pentru moment. O nouă ceartă pe tema Theresa Boudreaux va avea loc a doua zi dimineață, cu toată echipa. Nu era prima dată când treceam prin asta. Nu că înfrângerea nu mă deprimase, dar refuzam să o las să mă deturneze. Stresul de a găsi o știre și de a avansa un material era mare. Fiecare ziar de scandal din țară publicase poza Theresei, multe dintre ele cu un semn de întrebare atașat: „Iubita lui Hartley?". Talk-show-urile radiofonice de dreapta au câștigat voturi pentru Hartley, distrugând elitele media liberale.

Până la urmă, după cum s-au desfășurat evenimentele, Theresa nu i-a dezvăluit nimic lui Kathy Seebright. Nu a făcut decât să confirme faptul că îl cunoștea și că erau „apropiați". Deci, în acest moment, eu și șefii mei ne certam pentru nimicuri. Dar istericalele pentru nimic sunt prețul pe care îl plătești pentru intrarea în industria știrilor de televiziune.

Înapoi în biroul meu, am început să îmi aplic puţin ruj şi să încerc să preiau controlul zilei. M-am oprit pentru un moment, cu oglinda în mână, şi am privit pe fereastră către râul Hudson. Anxietăţile se adunau: o greşeală profesională majoră, un soţ insuportabil, Dylan şi problemele lui. Ceasul meu arăta ora 11:00 – Dylan avea sport înainte de prânz: poate că agitaţia l-a înveselit deja. Mă rugase să îi anulez întâlnirile de joacă pentru săptămâna aceea. Evident, umilinţa suferită la meci l-a făcut să îşi dorească să se ascundă în spatele uşilor şi să se piardă într-o transă cu roboţi Lego. Dar i-am spus că nu voi anula nimic, crezând că interacţiunea cu prietenii săi îi va face bine. Nu ştiam ce altceva aş putea face pentru el în afară de lucrurile obişnuite şi să mă asigur că nu se închide în sine. Când mă deprim rău de tot, mănânc Kit Kat. În timp ce rupeam ambalajul cu dinţii, mi-a sunat mobilul.

— Iubire, eu sunt.

Auzeam claxoane şi scârţâit de frâne pe fundal.

— Da?

— Vreau să îmi cer scuze.

— Bine. Să auzim.

— Îmi pare rău pentru dimineaţă. Îmi pare rău că am fost nesuferit.

O sirenă se auzi trecând.

— Nesuferit?

— Îmi pare rău că am fost imposibil.

— Ai fost.

Am luat o gură de ciocolată.

— Ştiu. De asta te-am sunat. Te iubesc.

— Bine.

Poate că aş putea să îl iert.

— Şi mă vei iubi mai mult ca oricând.

— Serios? Și din ce motiv, mă rog?

— Păi, știi că succesul pe care l-am avut cu afacerea Hadlow Holdings a făcut valuri.

— Îți sunt datori vânduți.

— Și îmi dau ceva măreț.

— OK. Ce anume?

— Întrebarea este ce îi dau soției mele?

— Phillip, nu am nici cea mai mică idee. Știu că nu e vorba de bani, deci despre ce este vorba? Cum te pot răsplăti?

— Asta m-au întrebat și ei.

— Și...?

— Cum sună muncă *pro bono* pentru Sanctuar pentru Tineri?

Fundația mea de caritate, cu care am lucrat timp de zece ani și care îi ajută pe copiii adoptați. Organizația era falimentară, aproape desființată, abia dacă îi mai putea ajuta pe bieții copii. Am făcut ochii mari.

— Nu se poate.

— Ba se poate.

— Cât de mare e ajutorul?

— Din plin.

— Cam cât de mult?

— Va fi ca un cont obișnuit.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta. Va schimba totul.

— Știu. De asta am făcut-o.

— Nici măcar nu știu ce să spun.

— Nu trebuie să spui nimic.

— Mulțumesc, Phillip. E chiar uimitor. Nici măcar nu mi-ai spus că te gândești la asta.

— Le dai o grămadă de bani și le acorzi o mare parte din timpul tău, dar am vrut să le dai

ceva chiar şi mai substanţial. Ştiu cât de mult înseamnă pentru tine.

— Foarte mult.

— Ştiu.

— Şi eu te iubesc.

— Partea a doua: trebuie să faci ceva pentru mine înainte de zborul meu către Cleveland.

— Dar unde eşti acum? am întrebat. Abia dacă te aud cu toate claxoanele alea în jur. Eşti în Times Square?

— De fapt, mă grăbesc ca naiba. O să iei tu copiii?

— Doar pe Gracie. Nu mi-a plăcut expresia de pe faţa ei dimineaţă. O s-o iau din clasă, dar o să o rog pe Yvette să ne aştepte afară ca să o ducă acasă. Apoi o să mă întorc la birou.

— Perfect. Am nevoie să treci pe acasă înainte să o iei pe Gracie.

— Nu am timp.

— E musai.

Phillip vorbea dintr-odată ca directorul unui internat britanic.

— Vreau să te duci acasă. Intri la mine în birou. Deschizi computerul. Iei codul seifului meu nou. Ecranul îţi va cere automat parola mea.

— Philip, nu mai poate aştepta?

— Te rog, fă cum îţi spun, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu, nu fac cum îmi spui. Am avut o zi de rahat până acum şi mai am de lucru. Îţi spun, asta în mod sigur NU este una dintre zilele în care o să plec pentru mult timp de la birou. Nici nu pot să îţi spun cât de mult înseamnă chestia *pro bono* pentru mine. Ştii doar. Dar tot nu pot să fac asta acum.

— Iubire, asta nu este o rugăminte. Asta este o „trebuie să faci asta pentru mine". O să lipsesc timp de trei zile şi înainte să plec trebuie să ştiu că problema este rezolvată.

— Este chiar atât de important?

— Da, frumoaso.

O spusese pe tonul lui blând pentru a mă fermeca.

— Este. Te iubesc. Te rog. O să îţi rămân dator.

Am decis că voi trece pe acasă după ce o iau pe Gracie, poate nimeni de la birou nu îşi va da seama că am plecat.

— Grăbeşte-te. Care e parola?

Nici un răspuns.

— Phillip, o să fac asta pentru tine, dar şi eu mă grăbesc. Care este parola computerului tău de acasă?! Nu te puteai gândi la asta dimineaţă?

— Am uitat cu totul. Din cauza lui Dylan, bineînţeles.

Bătând cu pixul pe carnet, am oftat.

— Îmi spuneai care e parola...

— Of...

— Phillip, *care* e parola?

— Parola este „Castor".

— Poftim? Glumeşti.

Nici un răspuns.

— Phillip, parola ta este „Castor"? Cât de jenant. Aşa este şi pe computerele de la birou? Într-o firmă de avocatură prăfuită ca a ta? Ce se întâmplă dacă tipii de la tehnic trebuie să intre pe contul tău?

— Ce îmi pasă mie de tipii de la tehnic?

— Phillip, nu îmi vine să cred că vrei să tastez C-A-S-T-O-R.

— Da. Imi pare rău. Este o parolă privată. Sunt singura persoană care o știe și acum, din păcate pentru mine, o știi și tu. Sunt un fraier, așa că împușcă-mă. Acum du-te în biroul meu când ajungi acasă și tastează C-A-S-T-O-R în computer. Ia codul pentru noul seif, care e ascuns într-un document cu titlul „activitățile copiilor", e 48-62-ceva...

— Și apoi?

— Pe biroul meu, în cutia de intrări, sub niște chestii de la bancă sau într-un teanc din dreapta, pe birou, o să vezi un dosar pe care scrie Ridgefield. Vreau să îl pui în seif.

— De ce?

— Carolina.

— Ce e cu Carolina?

— Întâi a fost faza cu foarfecă de unghii. După aia pune un teanc de ziare de aruncat pe biroul meu în timp ce șterge praful, apoi, accidental, apucă niște dosare importante și aruncă totul. Pierd totul. Și nu pot să risc să pierd asta.

— Phillip, te rog. Ești nebun. O sun și îi spun să nu se atingă de biroul tău.

— În fiecare zi îi spun să nu se atingă de foarfeca mea și că lanțul stă pe pixul meu favorit Mont Blanc și în fiecare zi nu le găsesc pe nici unele. Nu ascultă.

— Știi că soții necesită mai multă muncă decât copiii, nu?

Corpul meu era acum împrăștiat peste birou ca o coajă de banană.

— Nu te-aș ruga asta, dar, în vremurile astea, nu știi niciodată.

— Ce nu știi niciodată?

— Nu știi niciodată nimic! E era informațiilor. Se fură totul din gunoi, din cutia de scrisori, din computer.

Phillip intrase acum în faza de avocat eu-știu-tot-ce-e-de-știut-pe-planeta-asta.

— Vin după trei generații de avocați și sunt pregătit și experimentat în a lua decizii prudente. Aceasta este o măsură prudentă, iar eu mă îndrept către aeroportul Newport, nu am cum să trec prin East Side. Vreau să plec știind că problema asta este rezolvată.

— De ce nu pot face asta diseară, când ajung acasă?

Își pierdu răbdarea.

— Îți mai spun o dată, te implor, te rog nu mă mai lua la întrebări. Mi-ar fi mult mai ușor azi dacă o dată, doar de data asta, faci și tu cum ți se spune.

Am înghițit în sec și am mers direct acasă, unde nu am făcut tocmai cum mi se spusese.

Capitolul 4

Toată lumea știe asta

Turna cu găleata la prânz în New York.

— *Oui?*

Maître d'hôtel și-a băgat imensul nas franțuz prin crăpătura dintre ușile lăcuite cu maro ciocolatiu.

— Eu, of, am venit pentru prânz?

— *Avec?*

— Mă ud aici. Susannah, ea...

— *Oui?*

— Susannah Briarcliff, sunt sigură că...

Ușa se deschise. Jean-François Perrier privi la dreapta prin mine. I-am arătat că venisem pentru prietena mea Susannah, am zâmbit prostește și am privit sfios în ochii lui adânci și albaștri. A făcut un semn din mână semnalizând valetului să mă ducă acolo. Francesca de la recepție m-a măsurat și a concluzionat că sigur nu sunt *una de-a lor.* Așa că a decis să soarbă din Cola Diet la bar decât să se deranjeze cu paltonul meu. Am scuturat stropii de ploaie de pe umbrelă în semn de dispreț.

Le Pierre Noir nu are semn la intrare, nici număr în cartea de telefoane. Este locul de întâlnire al unuia dintre cele mai ciudate triburi din lume: o rasă de oameni foarte bogați care populează o

zonă ce se întinde de la 70th Street la nord până la 79th Street la sud şi este mărginită de Park Avenue şi Fifth Avenue la est şi la vest.

Mi-e milă de săracul om care vine din West Side şi intră aici din greşeală, crezând că este vorba de un restaurant care operează în condiţii normale, unul care chiar serveşte publicul. Va afla foarte repede că nu este bine-venit, deşi multe mese sunt libere. De afară, se pot vedea banchete acoperite cu catifea portocalie lângă mese din mahon în genul celor din cafenele. Chelneri francezi arătoşi de treizeci şi ceva de ani, îmbrăcaţi în blugi şi cămăşi galbene din pânză Oxford se strecoară printre mesele apropiate.

Prietenele mele cele mai apropiate nu îşi câştigă existenţa luând masa, cum face Susannah Braircliff. Majoritatea lor au slujbe propriu-zise, dar Susannah este una dintre locuitoarele zonei pentru care trebuie să fac un efort ca să o văd. Este uşor să uiţi că dincolo de averea incredibilă şi genele uimitoare ale Susannei se află o fată cu care te poţi distra. Practic, o poţi găsi în orice rubrică cu poze de la petreceri : *Harper's Bazaar, Vogue, The New York Times* la rubrica „Styles". Susannah are doi copii, trei câini, şapte angajaţi şi unul dintre cele mai mari apartamente din oraş. Şi toate astea datorită legăturilor strânse pe care familia ei le are cu una dintre cele mai mari dinastii imobiliare din America. Are 1,75 m înălţime, o conformaţie slabă şi atletică şi o tunsoare scurtuţă, în stilul lui Meg Ryan. Este, de asemenea, căsătorită cu un mare editor al *New York Times*, ceea ce o deosebeşte de restul societăţii din East Side, femei măritate cu bancheri get-beget. Deşi nu intră în categoria celor mai buni prieteni – Kathryn

din oraş şi Abby şi Charles de la serviciu ocupă locul acela –, se află în imediata lor apropiere.

M-am strecurat pe bancheta de pluş, lângă ea.

— Jamie. Arăţi *bine. Foarte bine.*

— Nu cred că sunt îmbrăcată adecvat...

— Termină.

Douăsprezece dintre cele cincisprezece mese erau ocupate de personalităţile tinere din New York, îmbrăcate în pulovere cu gulere de blană. Şi organizatorii lor de petreceri homosexuali, majoritatea şarlatani care cer trei sute cincizeci de dolari pe oră doar ca să aleagă ce pahar se potriveşte unui set de douăsprezece tacâmuri. Sau care toc cu imprimeu de leopard se potriveşte unui costum simplu, negru. Dacă oricare dintre aceste femei îşi achiziţionează vreo piesă vestimentară specifică unui anumit sezon, este nevoită să o ardă până la sfârşitul anului. Şi odată ce o anumită bluză sau fustă a ajuns în paginile *Vogue*, este deja trecută pentru ele. Mi-am verificat pantalonii kaki, bluza albă şi puloverul negru, simplu, din mătase. Când îi spun mamei despre aceste femei din jurul meu – şi cum câteodată simt că nu ajung la nivelul lor – mă taxează pentru că mă las păcălită de prostiile astea. „Cum vrei să ajungi undeva dacă stai să te guduri pe lângă toată lumea pe drum? Nu da atenţie la ceea ce percepi în mod greşit ca fiind un defect al tău."

Ingrid Harris a năvălit pe uşă cu dădaca şi cu fetiţa ei de patru ani, Vanessa. Jean François se împiedică în galoşii lui masivi, franţuzeşti, alergând să o întâmpine.

— *Chérie!*

Pupici.

A pocnit din degete și Francesca a alergat să ia șalul bej de pe umerii lui Ingrid. Apoi a descheiat nasturii de pompier de la pelerina de ploaie a Vanessei, lăsând să se vadă o rochiță de balet roz dedesubt. Dădaca stătea în spate, ținând în mână propria haină, obișnuită cu sistemul.

Ingrid arăta superb: avea ochi căprui depărtați și păr lung, ținut pe spate de o pereche de ochelari de soare mari, în stilul celor purtați de Jackie Onassis. Ingrid știa mai bine decât oricine că stilul înseamnă în primul rând atitudine. Purta blugi tociți și o jachetă Green Chanel de patru mii de dolari, de parcă ar fi luat-o de pe podeaua debaralei. Nu este vorba de ce porți, ci de felul *în care* porți; nu te poți comporta ca și cum ai fi foarte încântată de o jachetă fițoasă nouă. Nu ai fi „una dintre ele" dacă ai face asta.

— Jamie, mă bucur să te văd. Bună, Susannah.

Susannah arboră un zâmbet, fără să vorbească sau să își ridice privirea. Se concentra să-și înmoaie pâinea în uleiul aromat cu rozmarin și să învârtă un pai în apa ei Pellegrino.

S-a așternut o tăcere incomodă. Am cedat.

— Ingrid, tot nu îmi vine să cred că ai născut acum o lună. Corpul tău – arăți incredibil!

Ingrid își dădu părul caramel pe spate.

— Păi, le-am spus ce trebuie să facă să mă readucă la normal repede și am avut dreptate, deși *toți* au obiectat.

Susannah bombăni.

— Ce ai făcut tu nu este normal. Îmi pare rău, dar majoritatea doctorilor ar obiecta.

Ingrid, deloc intimidată, își puse mâinile în șolduri.

— Se poate să fi sunat anormal pentru tine, care ai născut doi copii perfecţi pe cale naturală. Dar eu nu sunt din aceeaşi rasă de pelerini ca tine. Oamenii mei nu cred în disconfortul voluntar.

— Asta nu înseamnă...

— Şi asta înseamnă că *nimic* nu m-ar fi putut face să împing. I-am zis asta doctorului meu în momentul în care mi-a spus că sunt însărcinată. I-am spus: „Domnule doctor Shecter, asta este o veste minunată, dar să ştii şi tu: eu nu împing".

Am crezut că Susannah o s-o omoare.

— Prea multă transpiraţie. I-am spus deviza mea: „Dacă nu se poate cu tocuri, nu mă interesează". I-am spus că nu o să o fac, pur şi simplu. Şi că voiam cezariană.

— Şi el ce a spus? întrebă Susannah.

— A spus: „Iubito, am veşti pentru tine. Corpul tău o să împingă fie că îţi place ţie, fie că nu". Iar eu i-am spus: „Nu, amice. Am eu nişte veşti pentru tine pe care e clar că nu le înţelegi: eu *nu împing*".

— Şi ce ai făcut?

— Am mers la alt doctor care a înţeles că vorbeam serios, aşa că a fost de acord cu o cezariană şi mi-a spus că o să o facem în a 39-a săptămână.

Susannah şi-a dat ochii peste cap.

— Dar apoi *acel* doctor nu voia să îmi promită că îmi face o anestezie generală, spuse ea bătând din cizme şi încrucişându-şi braţele nerăbdătoare. Aşa că le-am spus celor de la East Side Presbyterian că vor folosi din nou această metodă pentru *mine*!

— Şi au fost de acord? întrebă Susannah mirată. Fără o motivaţie medicală?

— Păi, draga mea, nu voiau de nici un fel, dar l-am pus pe Henry să îl facă pe șeful secției de obstetrică membru al clubului de golf Atlantic, așa că nu au avut de ales.

Susannah a apucat strâns șervețelul ca și cum i se făcuse greață. În ciuda comportamentului nebunesc al lui Ingrid, o admiram pentru felul în care obținea tot timpul ceea ce își dorea și pentru că nu îi era niciodată teamă să ceară asta.

— De asta am venit aici, Jamie, continuă Ingrid. Ai primit e-mail-ul meu în legătură cu licitația?

— L-am primit.

— Anul ăsta nu o țin în spațiul ăla hidos din West Village. Le-am spus că dacă îl mai țin acolo, nu mai prezint evenimentul. Am spus comitetului organizator: „Alooo?!! Uitați-vă la oamenii care vin. Bogaților nu le place să părăsească Upper East Side! De asemenea, nu ne place să ne prefacem că suntem săraci și la modă. OK? Pentru că nu suntem". Așa că o să îl țină în Doubles. Frumos și aproape de tine.

— Nu sunt sigură că pot veni.

— Chiar dacă nu poți, vrem ca prezentatorul tău să ne lase să licităm o vizită la o înregistrare a emisiunii *Nightnews cu Joe Goodman*. Ești apropiată de el, nu? Adică, lucrezi la emisiunea lui de când te știu.

— Păi, este șeful meu. Eu, eu, eu nu cred că îmi pot permite...

— Hai, să fim serioși, Jamie. Ce e mai important pentru tine, câteva momente jenante cu șeful tău sau găsirea unei soluții pentru Alzheimer? Deci pot conta pe tine?

— Păi, eu... va trebui să verific cu...

— Uite cum facem. Ce ar fi să îi trimit eu o notă personală în care să îi spun că noi două suntem cele mai apropiate prietene și dacă ar putea...

— Ingrid, nu cred că va primi bine așa ceva, cred că mai bine îl întreb eu.

— OK, bine, așa spusesem și eu inițial. Întreabă-l tu.

Mă păcălise și era conștientă de asta. Trebuia să zâmbesc.

— Și apropo, șopti ea în timp ce își ridica sprâncenele proaspăt pensate și își cobora privirea către picioarele mele.

M-am uitat în jos la sandalele mele negre cu barete, întrebându-mă dacă am călcat în ceva pe trotuar.

— Pantofii ăia, punctă ea cu mare grijă. *Fooooarte* pentru seară. E ora prânzului, pentru numele lui Dumnezeu.

Odată cu venirea felului principal, pui *paillard* cu andive înăbușite pentru Susannah și salată tricoloră cu creveți la grătar pentru mine, am abordat primul subiect care mi-a venit în minte.

— Sunt îngrijorată în legătură cu Dylan. A cam cedat la un meci de baschet.

— Am auzit.

— Da?

— Mda. Poziția fătului în loc să tragă la coș?

— O, nu, crezi că toți copiii vorbesc despre asta?

— Da.

— Așa fac? Of, Dumnezeule.

Mi-am ascuns fața în șervețel. Susannah l-a dat la o parte.

— Se pare că a fost un moment critic al meciului.

— A suspinat în brațele mele. Era foarte rușinat.

M-a mângâiat pe umăr.

— Emoții, asta a fost tot.

— Păi, asta și un pic mai mult. Dacă este normal sau nu, nu știu – dar cred că programul lui Phillip îi creează mari probleme cu respectul de sine. Nu vrea să îi fac eu temele, vrea să îl ajute Phillip. A fost complet distrus săptămâna trecută când Phillip nu l-a dus la petrecerea-baseball de sâmbătă. Plângea ca un copil de patru ani, trântindu-și jucăriile prin cameră și aruncând pozele cu jucători de baseball pe jos. Și apoi a urmat momentul cu baschetul.

— Se mai duce la psihologul acela?

— Ne-am oprit. M-a implorat să nu îl fac să meargă. Și, sincer, tipul ăla nu prea părea să-l ajute. Îl făcea să i se pară că ceva este în neregulă cu el. Și, știi, e bine, nu e nimic în neregulă cu Dylan. Nu vreau să îl fac să pară un copil super-deprimat. Este în continuare copilul meu minunat care devine foarte încântat când vine vorba de jocurile lui Lego și care citește foarte bine, așa că școala merge bine, dar totuși ceva nu e în regulă.

— Și dragul de Phillip ce are de spus despre toate astea?

Susannah îl adora pe soțul meu, aveau foarte multe în comun, venind amândoi din același gen de familii.

— Cine știe?

Am dat din umeri.

— Ce înseamnă asta?

— Este îngrijorat pentru Dylan. Bineînțeles că este. Doar că el... știi tu, nu prea avem timp să discutăm.

Susannah îmi făcu semn cu degetul.

— Adu-ţi aminte ce ţi-am spus...

Mi-am aplecat capul. S-a apropiat de mine.

— Şi o faci?

Mi-am ridicat mâinile în aer, în semn că poate nu o făceam. A început să bată cu degetele în masă.

— Ţi-am spus de o sută de ori. Suge-i-o soţului tău mereu. Suge-i-o soţului tău *mereu.*

Oricât de mult mi-ar plăcea de Susannah, îmi era deseori greu să mă apropii de ea, deoarece erau atâtea lucruri la ea care mă făceau să mă simt inferioară. Începând cu faptul că ea *mereu* îi făcea soţului ei sex oral dis-de-dimineaţă.

M-a bătut pe mână de data asta.

— Să nu uiţi *niciodată* ce ţi-am spus.

— Ştii ceva? Nu întotdeauna *vreau* să îi fac sex oral soţului meu.

— Nici eu! Dar îţi ia vreo zece minute şi ai terminat şi apoi este fericit şi ţopăie prin cameră. Asta salvează orice căsnicie. Îţi promit. Aş vrea să pot apărea la Oprah să spun asta, aş opri multe divorţuri. Ar fi un episod interesant: *Suge-i-o mereu soţului tău.*

— Acum, serios, cât de des faci asta acum? Nu exagera.

S-a uitat la mine şi a ezitat pentru un moment.

— De patru ori pe săptămână.

— Des.

— Şi *eu* iniţiez, ăsta e secretul. Trebuie să te prefaci că îţi place mult. Ăsta este celălalt secret.

— Că îţi place mult? Cum?

— Te prefaci că eşti foarte excitată, aşa le place lor.

— Păi, chiar dacă aş vrea, chiar dacă aş fi excitată dis-de-dimineaţă, ceea ce sigur nu se întâmplă, Phillip nu e prin preajmă.

— Phillip călătoreşte acum mai mult decât o făcea înainte?

— Lipseşte trei nopţi pe săptămână. Şi are multe cine cu clienţii când este în oraş.

Susannah a încetat cu telenovela despre sexul oral şi a oftat.

— E cam mult pentru un puşti de nouă ani. Nu cred că a cerut un tătic absent.

Foarte adevărat.

— Când m-am mutat prima dată în acest cartier, am întâlnit toate mămicile din East Side care angajaseră oameni *full time*. Nu vreau să te jignesc, Susannah, dar nu mai văzusem aşa ceva până acum. Dădace separate pentru fiecare copil, menajere pentru curăţenie, bucătari care să gătească, şoferi care să conducă, manageri pentru casă care să aibă grijă de toată gospodăria.

Susannah a dat din cap. Avea de toate şi în plus.

— Am auzit că angajau tipi care să le facă scandal celor mici cât timp tăticii bancheri absenţi erau plecaţi să facă bani. Asta mi-a rămas în cap, să angajezi un tip să facă pe părintele pentru copilul tău. Am jurat că nu o să ajung niciodată ca acele femei care angajau un înlocuitor de tată pentru după-amiază.

— Şi? zâmbi Susannah.

— Şi am început să mă gândesc, uite-mă trăind o viaţă obscen de norocoasă şi, păi, poate ar trebui să angajez un tip pentru Dylan. Ştii tu, un puşti de facultate care să îl ia de la şcoală, să se joace cu mingea prin parc, să vorbească despre

mașini, orice. Dar m-am transformat într-una dintre acele femei care nu sunt în stare să aibă grijă de copiii lor? E o nebunie.

Conversația asta mă făcea nervoasă. Am spart un crevete întreg și l-am băgat în gură.

— Nu e un „tip", proasto, spuse Susannah.

— Ba este. Exact asta este. M-am predat. Sunt ca *voi*. Dumnezeu să mă ajute.

— Nu este un tip, mă întrerupse ea. E un dădac. O *dădacă-bărbat. Toată lumea* știe asta. Toată lumea în afară de mine.

— Dădac? Așa li se spune? Glumești?

— Lasă-l încolo de psihiatru. Îți spun, apelează la un dădac! Le dau fiilor atenția masculină de care au nevoie în timp ce tăticii pupă în fund clienți în Pittsburgh.

— Și puștiul meu crescut în oraș ar putea să meargă în parc, să prindă gândaci și să facă toate chestiile pe care le fac băieții din suburbii cu acest dădac?

— Bineînțeles. Dădacul lui Jessica Baker îi duce pe cei trei fii ai ei în ESPN Zone din Times Square în fiecare marți. Vrei să te duci *tu* în ESPN Zone din Times Square? *Nu*. Nici măcar menajera și dădaca ta nu s-ar duce acolo și dacă ar merge, ar sta într-un colț și ar lâncezi. Vrei să știi cine mai avea dădaci în fiecare vară?

— Cine?

— Familia Kennedy. Toți verii Kennedy aveau dădaci care aveau grijă de ei în Hyannis. Dădaci pentru canotaj. Dădaci pentru fotbal. Doar că nu le spuneau așa. Li se spuneau guvernatori.

Am râs. Susannah continuă.

— Da, dragă. Un dădac este răspunsul la problema ta. Nu da afară dădaca sau menajera,

pentru că îţi garantez că nu va spăla geamuri şi nu va găti cina. Dar începe să cauţi unul în după-amiaza asta. Şi micuţul tău bosumflat Dylan va fi încântat. Consideră-l vărul mai în vârstă la care visăm cu toţii, cu o răbdare pe care doar banii o pot cumpăra.

Capitolul 5

Dădacul este acasă?

Recepţionera de serviciu m-a sunat la telefon.

— Nathaniel Jackson a venit să vă vadă.

Aveam speranţe.

— Trimite-l înapoi, vin eu. Mulţumesc, Deborah.

Am ieşit repede din birou şi aproape că l-am dărâmat pe Charles pe hol.

— Hei, e ora 11:00. Mai sunt opt ore bune până transmitem ceva. Încetineşte, iubire.

— Scuze. Mă întâlnesc cu cineva şi nu vreau să se piardă prin spate, pe aici. Te sun eu.

— Cu cine te întâlneşti? a strigat după mine.

— Nu mă întâlnesc. *Intervievez*. Dădaci, am şoptit cu mâinile la gură.

— Foarte profesional din partea ta să faci asta aici, la birou, strigă el peste umăr, în timp ce se întorcea pe hol.

Nu îmi păsa dacă este profesional sau nu. Oricum nu observa nimeni ce făceam de fapt. Toţi erau foarte concentraţi pe emisiune. Luasem decizia de a intervieva dădacii la birou pentru că primii doi tipi pe care îi cunoscusem acasă aveau CV-uri bune, dar arătau puţin ciudat; unul avea părul unsuros şi avea pantalonii de trening un pic prea strâmţi peste prohab, iar celălalt nu râdea niciodată.

Printr-o agenție de ajutor domestic, după un serios proces de selecție, întâlnisem deja vreo șase tineri interesați de o slujbă *part-time* după-amiaza cu Dylan: actori sau chelneri șomeri, muzicieni în căutare de venituri suplimentare, antrenori care voiau activități în plus. Toți nepotriviți. Erau fie prea vorbăreți, fie prea tăcuți, și tuturor le lipsea experiența de care aveau nevoie pentru a se descurca cu un copil ca Dylan. Căutam pe cineva care să nu îl lase pe Dylan să îl manipuleze și care să nu îl lase să se piardă în spațiu.

Nathaniel părea un candidat bun pe hârtie, cu un CV impresionant: a absolvit o școală publică renumită cu o medie foarte bună. Nu urma cursurile unei facultăți încă, dar la douăzeci de ani își petrecea majoritatea timpului ca antrenor la o școală din Harlem. Îl sunasem pe director și se părea că era o persoană plăcută de toată lumea și foarte muncitoare.

Un puști negru îmbrăcat cu un hanorac cu glugă cu emblema Tupac care îi acoperea mâinile și îi ascundea o parte din față mă aștepta la recepție. Sub glugă, purta o șapcă cu un moț în vârf.

— Tu trebuie să fii...

Mi-a întins mâna.

— Nathaniel.

— Hai înăuntru, am spus, încercând să fiu cât mai prietenoasă posibil.

Am intrat la mine în birou. Nu își dăduse gluga jos și nici nu îi puteam vedea ochii.

Am deschis dosarul meu de dădaci și am încercat să nu am prejudecăți: poate că ăsta era antidotul perfect pentru tristețea lui Dylan, poate avea nevoie de un dădac-băiețaș care să contrasteze

cu viața lui protejată, poate *eu* aveam nevoie de un dădac-băiețaș care să mă ajute să mă relaxez. Din recomandările lui reieșea că tipul ăsta avea talente ascunse, darul de a face copiii să iasă din carapace. Dar ce dracu' știam eu despre dădaci? Nu mai angajasem până atunci nici unul. M-am uitat încă o dată peste CV-ul său.

— Deci antrenezi o echipă în Harlem.

— Mda, răspunse cu privirea în jos.

— Doar de baschet sau mai multe sporturi?

— Ambele.

— Ambele? Vrei să spui și de baschet și de multe altele?

— Mda.

— Scuze. Care ambele? Baschet și încă ceva sau multe altele?

— Doar baschet și ceva baseball câteodată, răspunse fără să ridice ochii.

Charles s-a oprit în dreptul ușii biroului meu, l-a verificat pe Nathaniel și s-a uitat la mine ca și cum eram nebună. Apoi a intrat doar ca să mă enerveze și să mai toarne gaz peste foc.

— A, bună. Nu știam că faci muncă de reporter aici în...

S-a așezat pe canapea.

Am oftat și m-am uitat urât la el.

— Charles, el e Nathaniel. Nathaniel, el este colegul meu Charles, a trecut pentru o secundă pe la mine.

M-am întors către Charles.

— Dar acum, Charles, o să te rog să pleci pentru că asta este o conversație privată.

I-am aruncat un zâmbet fals, de „du-te dracu'". Mi-a aruncat și el unul și a plecat.

La douăzeci de minute după ce îl condusesem pe Nathaniel afară din biroul meu, Charles a revenit. Când nu avea de lucru, îi făcea plăcere să vină la mine în birou, să mă enerveze. L-am ignorat și am continuat să tastez, uitându-mă fix în ecran. S-a așezat în fața mea și și-a pus coatele pe birou ca să mă facă să mă uit la el.

— Ești nebună, Jamie.

— Poftim? m-am răstit eu la el.

— De parcă Phillip chiar o să te lase să angajezi un puști care arată ca un dealer?

— Charles! Rasist mai ești. E un puști bun, a muncit mult, mentorul lui...

— Căcat, spuse lăsându-se pe spate cu mâinile la ceafă. Nu poți angaja un puști dur din cartier să fie dădac.

— Cum poți să spui asta?

— Hei. E negru. Mi-ar plăcea dacă l-ai angaja pe el, dar îți spun, ți-ai pierdut mințile. Asta nu o să meargă cu apartamentul tău fițos, cu soțul tău cu nasul pe sus și cu toate...

— Îi va face bine lui Dylan. E un puști bun, deștept, nu că ar fi spus prea multe, dar mi-am dat seama oricum. O să îl aducă pe Dylan cu picioarele pe pământ, am răspuns, fără prea multă convingere.

— Tu ești cea care se aruncă în stereotipii aici, Jamie. Angajezi un puști negru care e sărac pentru ca puștiul tău să nu mai fie atât de răsfățat? Ca și cum doar un puști negru poate face ceva de genul ăsta?

Mi-am pus capul în palme. Poate că Charles avea dreptate – Nathaniel a fost monosilabic și abia dacă m-a privit în ochi. Era clar că deveneam puțin disperată. Majoritatea antrenorilor pe care îi contactasem pe cont propriu și pe care

chiar doream să îi angajez aveau slujbe cu normă întreagă și erau ocupați după-amiaza cu echipele lor. Nathaniel era singurul antrenor disponibil.

Mi-am ridicat privirea către Charles.

— Dar am nevoie de un bărbat.

— Chiar că ai.

Charles nu era unul dintre cei mai mari fani ai lui Phillip.

— Charles, vorbesc serios. Am nevoie de un mascul mai în vârstă, responsabil, pentru câteva ore, după-amiaza măcar, care să îl ducă pe Dylan în parc. Nu o ditamai jamaicană ca Yvette care nu știe cum să dea într-o minge de fotbal.

Mi-am pus mâinile pe față.

— M-au sunat de la școală în dimineața asta. Din nou.

— Dureri de stomac?

— Mda. Au început cu cinci minute înainte de sport. Se duce la asistenta școlii. Și nu mai e doar baschet, e vorba de orice, și fotbal. Măcar după meciul ăla de baschet mai mergea încă la gimnastică.

— Obligă-l să se ducă. Eu nu sunt părinte, dar mă uit la voi cum vă cocoloșiți copiii și, îți spun, asta îi strică. Maică-mea era o dură. Și noi nu eram săraci, așa că nu-mi spune că era o strategie de-a negrilor de a scăpa din ghetou. Ea chiar nu înghițea rahaturile mele.

— Încerc.

— Și care e problema? De ce este încă în cabinetul asistentei? De ce îi dai voie?

— Charles, totul pare mai simplu când nu ești părinte. Nu poți forța copiii să....

— O, ba da, poți.

— Dar nu vrea să plece din cabinet! Psihologul școlii trebuie să meargă acolo, cu asistentul

profesorului de sport, care nu poate să stea pentru că este în timpul orei. Dar nu se bagă, doar se uită la ei şi spune: „Hei, am spus că nu mă simt destul de bine încât să joc". Apoi profesorii vorbesc cu el după ore. Mă sună pe mine. Phillip şi cu mine mergem să ne întâlnim cu ei – Phillip bineînţeles că este mereu pregătit să coopereze cu autorităţile şcolare şi îşi face timp să vină la aceste întâlniri, deşi nu poate să vină la un meci de baschet. Ce altceva vrei să fac?

— Trebuie să fii mai fermă. Exact asta este problema. Ar trebui să fii mai dură cu el şi astfel nu va mai avea unde să meargă şi va trebui să se conformeze.

— Sunt dură, dar îţi reamintesc faptul că este câteodată deprimat şi simt că are nevoie să fie iubit de mine şi vreau să se simtă în siguranţă cu mine dacă vrea să plângă. Încă îmi mai reuşeşte asta şi dacă încep să fac pe comandantul militar cu el nu va mai apela la mine. Phillip nu comunică destul; încearcă să rezolve micile probleme, dar nu reuşeşte să comunice cu el. Şi deşi îmi spune să nu îmi fac griji, ştiu că de fapt este dezamăgit că fiul lui este atât de complicat.

— Ce se întâmplă cu echipa de baschet?

— Îl facem să meargă pentru că sunt hotărâtă în legătură cu asta, cum spui tu că ar trebui să fiu, dar antrenorul spune că nu vrea să tragă la coş, doar driblează şi aleargă un pic. Într-un fel. De fapt nu. Dar acum s-a ajuns şi la gimnastică. Uite ce e. Îmi ştiu copilul. Ştiu de ce are nevoie. Vreau să găsesc un tip ca lumea care să-i tragă şuturi în fund în fiecare după-amiază, la fel cum a făcut maică-ta, doar că în Central Park.

Charles m-a apucat de încheietură, peste birou, convertit.

— O să găsești tipul potrivit. Dar nu e nici unul dintre cei pe care i-ai întâlnit. Știi asta.

Într-o zi cu vreme ca de vară indiană, peste o săptămână, timp în care nu făcusem progrese în căutarea mea, traversam parcul către birou după un prânz de afaceri în East Side. Vorbeam la telefon cu Abby, care era înnebunită de ultima cerere a lui Goodman.

— O să îl omor pe Goodman, îmi urla în cască. Visam asta la propriu, cu ochii deschiși, în metrou, azi-dimineață.

— Of, Abby. Acum ce mai e?

— O știi pe Ariel LaBomba? Prezentatoarea meteo mișto, aia latino, de la *Good Morning New York*?

— Cred că da. Poate. Nu sunt sigură.

— Îți spun eu. Nu e mare lucru. Dar face materialele astea de tipul călătoriilor de aventuri și Goodman vrea să închidă emisiunea cu asta, crede că este pregătită să treacă de la local la național.

— Bine, asta nu e chiar ciudat. Sunt sigură că e drăguță.

— Nu. Devine mai rău. Ascult-o pe asta: se întâlnește cu ea în după-amiaza asta și vrea să mă duc să o aștept în fața clădirii.

— Nu în hol? Și nu poate asistentul lui să facă asta?

— Nu, are mai mare încredere în mine. Apoi vrea să o conduc pe stradă, până la intrarea greșită...

— Știu atât de bine ce urmează, am râs eu.

— Da! Doar ca să trecem pe lângă staţia de autobuz unde este reclama cu el transmiţând de pe molozul de la World Trade Center.

— Abby, aşteaptă...

— Urăsc reclama aia. Crede că arată ca Iwo Jima.

Tocmai atunci am dat de o scenă de genul Alice în Ţara Minunilor: vreo treizeci de copii aşterneau pe iarbă o tablă imensă de şah făcută din pânză. Erau îmbrăcaţi în costume ciudate: cap de cal, regi şi regine, soldaţi... O fi vreo piesă? Regizorul, un tip simpatic în pantaloni kaki, cu un tricou Cassius Clay şi o şapcă de baseball, îi aşeza pe fiecare dintre ei în poziţiile lor. Poate făceau o repetiţie pentru un festival în aer liber. Aflându-ne în New York, în mijlocul lui Central Park, unde vin toţi excentricii, nu eram surprinsă.

Mi-am dat seama: un joc de şah uman. Abia aşteptam să mă apropii.

— ...Jamie, îţi vine să crezi faza cu Windex?

Vocea lui Abby îmi străpunse urechea prin casca telefonului.

— Care fază cu Windex?

— Tu mă asculţi? I-a dat unei tipe în practică, târfuliţei cu picioare lungi, cinci dolari şi i-a cerut să se ducă să ia o sticlă de Windex şi să cureţe staţia de autobuz.

Nu-mi puteam lua ochii de la copii.

— Alooo? ţipă Abby. Să spele cu Windex o staţie de autobuz. Enervează-te! Nu eşti deloc atentă.

— Sincer, Abby, chiar nu sunt. O să trebuiască să te sun eu mai târziu.

Îl priveam pe regizor.

— Cred că va trebui să scoateţi întâi pionii.

Câte doi copii, aflaţi la câte un capăt al tablei, au făcut câte doi paşi în faţă pe tablă.

— Nu, nu, nu, strigă el cu mâinile pâlnie la gură. Nu se poate să iasă doi copii dintr-odată. Nu v-a explicat Charlie asta?

Avea între douăzeci şi şase şi treizeci şi doi de ani, era înalt şi bine făcut. Mergea cu spatele foarte drept, cu un aer mândru şi sigur pe el. Părul lung castaniu, tras după urechi, îi încadra faţa pătrată, deschisă. Ochii albaştri erau atenţi şi calzi. Nu aş fi spus că este arătos în sensul clasic, dar era în mod sigur atrăgător.

— Nu v-a spus Charlie care sunt strategiile-cheie? Nu-mi vine să cred că spune despre el însuşi că este profesor. Mai întâi ies pionii din faţa reginei, nu cei din capete.

Copiii, care acum râdeau şi glumeau, s-au mutat la locurile lor şi pionii din faţa fiecărei regine făcură câte doi paşi în faţă.

Două adolescente care chicoteau în apropiere, dar nu pe tabla de şah, au păşit mai aproape de el. Am observat-o pe una dintre ele atingându-şi pieptul şi fluturând din pleoape către domnul regizor, pe ascuns. Prima s-a aplecat pentru a şopti ceva în urechea celeilalte, după care a împins-o către el. Tipul radia lumină şi ele voiau o porţie.

— Ce urmează, copii?

Un băieţel, care avea partea de sus a corpului acoperită cu un decupaj în formă de cal, ridică mâna.

— Eu, eu!

— De ce?

— Nu ştiu.

Celălalt cal ridică mâna.

— Tu, cu pălăria roşie. Alex, nu?

— Ştiu eu! Deoarece caii trebuie să iasă devreme pentru a controla centrul şi a ataca cealaltă echipă.

— Daaaaaa, ţipă regizorul.

A băgat mâna în buzunar şi i-a aruncat puştiului o ciocolăţică.

— Şi vrem ca doar caii să înainteze devreme?

— Nu! ţipară patru copii.

— Ce altceva, atunci?

— Nebunii! scârţâi un puşti entuziast. Scoatem caii şi nebunii devreme ca să facem castelul şi să apărăm regele.

Domnul regizor scoase o mână de dulciuri dintr-o pungă şi o aruncă în aer către copil. Copiii se îngrămădiră unii peste alţii pentru a aduna dulciurile de pe jos.

„Bine", m-am gândit. „Este evident că tipul cunoaşte foarte bine jocul. Nu mă încântă ideea cu dulciurile, dar e dur fără să facă diferenţe, poate..." M-am apropiat de el şi am aşteptat un moment de pauză, în care aş putea să îi captez atenţia. Într-un final, s-a oprit din a da ordine pentru a-i lăsa pe copii să se gândească puţin de unii singuri care era următoarea mişcare.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

S-a întors către mine şi a zâmbit scurt, dar ochii lui s-au întors imediat spre joc.

— Ce faci?

— Este un joc de şah. Un joc de şah uman.

— Am ajuns pâ...

— Scuză-mă. CE e în capul tău, tipule?

A tropăit până la un puşti, l-a ridicat de umeri şi l-a plasat într-un pătrat adiacent.

— Tu nu ai voie dulciuri.

A smuls acadeaua din gura puştiului şi a aruncat-o peste umăr. Toţi ceilalţi au comentat şi au râs.

— Aşaaa..., am început din nou când s-a întors. Faci parte din colectivul unei şcoli?

M-a ignorat.

— Jason, aşa te cheamă, puştiule? Tu ce faci acolo?

— Adică, copiii...

— Dacă muţi nebunul aşa, se termină jocul, amice. Eşti cu capu'! Ia mai gândeşte-te.

OK. Era preocupat. Am mai aşteptat două minute şi am încercat din nou.

— Deci. Scuze că te deranjez, dar sunt atât de curioasă. Asta este pentru o şcoală?

De data asta s-a uitat direct la mine.

— Eşti chiar atât de interesată?

— Sunt.

— Nu e o şcoală. Acesta este un grup dintr-o tabără de vară pentru copii cu nevoi speciale sau cu probleme deosebite.

— Situaţii serioase?

— Unele situaţii foarte grave, da.

— De ce şah?

— Pentru că este dificil. Îi face să se simtă inteligenţi. Ştii ceva despre şah şi copii?

— Am un băiat de nouă ani.

— Joacă şah?

— Joacă la şcoală, dar nu îl atrage.

— Păi, atunci poate ar trebui să faci în aşa fel încât să îl atragă, zâmbi el.

Un zâmbet de milioane. Bingo.

— Eşti şi tu profesor?

Eram atât de entuziasmată. Ştiam că acesta este tipul pe care îl căutam.

— Ai un job stabil în domeniul ăsta?

— Nu sunt deloc profesor.

Căcat. Credeam că e profesionist. Poate că nu el e tipul.

— Fac o pauză cât timp îmi pun la punct nişte planuri.

Le-a făcut un semn copiilor.

— OK. Tu, cu bluza albă.

Ţinti cu o gumă de mestecat în capul fetei.

— Tu, cu zâmbetul ăla tâmp, tu eşti responsabil de albe, iar Walter va face negrele. Vă puteţi consulta în legătură cu mutările, dar ei au ultimele cuvinte de spus!

Când a văzut că nu plecam, s-a oprit şi şi-a sprijinit braţul de poarta parcului, privindu-mă în ochi.

— Ţin locul unui amic. E colegul meu de cameră şi este profesor la o şcoală publică şi consilier pe timpul verii. Eu nu sunt un expert în ceea ce priveşte copiii, aşa cum este el.

A luat un pachet de pânză de pe pământ şi a zâmbit.

— Scuză-mă, dacă nu te superi...

Totuşi. Se descurca atât de bine cu ei.

Unul dintre copii ieşise de pe tabla de şah şi se întorsese cu spatele la joc. Umerii îi erau ridicaţi lângă urechi. Domnul regizor a încercat să pună pânza pe umerii puştiului, dar el a scuturat-o jos. I-a îndesat dulciuri pe sub tricou, dar puştiul nu a râs. A aruncat pânza jos şi a început să discute cu puştiul supărat, târându-l la câţiva metri depărtare ca să poată vorbi separat cu el.

N-am putut să nu observ cum pantalonii purtaţi i se mulau pe fundul imposibil de ferm. Am pus jos punga cu ziare şi am aşteptat.

Domnul regizor a împins șapca de baseball a puștiului în sus.

— Hai, Darren.

Îl ținea de umeri și încerca să îl redirecționeze către grup. Darren dădu ușor din cap și își împinse cozorocul la loc, în jos. Domnul regizor îi aruncă șapca de pe cap. Lui Darren nu i se păru nostim. Și-a pus-o la loc și a îndesat-o mai bine pe cap. Ceva nu era în regulă.

Domnul regizor și-a îndoit genunchii și s-a uitat pe sub șapca puștiului, după care a supt puternic dintr-o acadea, ca și cum îl ajuta să se concentreze.

— Vorbește cu mine, omule.

Darren dădu din cap.

— Russell, preia comanda!

Russell, un puști mai mare de pe margine, făcu semn cu mâna înapoi.

Domnul regizor și-a pus o mână pe umerii lui Darren și pe cealaltă pe brațul său și l-a condus către o bancă aflată la 10 metri distanță. Darren, care părea să aibă vreo 11 ani, și-a șters obrazul cu dosul palmei. Eram fascinată. După câteva minute, părea să facă progrese, gesticulând abundent. Puștiul a început să râdă și tipul simpatic i-a aruncat din nou șapca de pe cap – de data asta amândoi au râs – iar Darren a fugit înapoi și și-a reluat locul pe tablă.

În regulă, m-am gândit. Nu pare să fie un psihopat. Nu miroase a psihopat. Evident, copiii îl plac. Să mai încercăm o dată.

— Scuze...

Felul în care vorbea era direct și politicos. Eram convinsă că nu este din New York.

— Iar tu? zâmbi el către mine.

— Da, iar eu. Am o întrebare.

— Vrei să intri în joc, spuse și ridică din sprânceană.

— Nu... adică da. Poate ar vrea puștiul meu.

— Mă tem că grupul e destul de strâns. Au fost împreună toată vara...

— Nu, nu, nu asta. Mă întrebam doar, adică aș vrea să știu. Ai un job cu normă întreagă?

— Da. Sunt CFO la Citygroup. Aceasta este divizia de investiții bancare.

Am râs puternic.

— Serios acum. Cu asta te ocupi?

— Nu.

— Ai un job?

— Arăt ca și cum aș avea un job?

— Vrei un job?

— Angajezi?

— Păi, poate. Știi ce e acela un dădac?

— Un ce?

— Of, Dumnezeule. Îmi cer scuze. Lasă-mă să o iau de la capăt. Numele meu este Jamie Whitfield.

Am scos cartea de vizită și i-am întins-o.

— Lucrez la NBS News. Am trei copii. Și locuiesc în apropiere. Lucrezi des cu copii, în orice calitate?

Stătea cu un ochi pe grupul de copii.

— Nu tocmai.

— Nu lucrezi cu copii? Adică, niciodată?

— Adică, pot să țin locul cuiva. Nu sunt în pericol aici, poate doar să se îndoape cu prea mult zahăr, asta e tot.

Pur și simplu, părea un tip care să nu îi accepte lui Dylan toate prostiile și care ar putea schimba lucrurile. Poate avea ceva timp liber.

Evident, dacă un profesor adevărat l-a rugat să îi țină locul cu un astfel de grup...

— Și care e numele tău? Și, dacă nu te deranjează, mai am o întrebare...?

— Peter Bailey.

Nu știam cum să încep, așa că am atacat direct.

— Caut pe cineva pentru un post foarte bun și bine plătit. După-amiezile și serile.

— OK, poate sunt interesat de un post foarte bun care este și bine plătit. Ce fel de post?

Am tras aer în piept.

— E complicat.

Aveam nevoie de câteva secunde ca să-mi pun la punct strategia de marketing.

— OK.

— Am un băiat. Are nouă ani. Și este, of, cam trist. Chiar deprimat.

— Deprimat clinic?

Acum aveam atenția lui totală.

— Păi, nu, nu este un diagnostic oficial, dar a avut niște atacuri de panică. Și din cauza lor nu mai face sport.

— Și eu cum intru în schemă?

— Păi, nu știu, poate șahul...

— Știu cum să joc șah. Dar nu sunt un meditator de șah. Deși partea cu plătitul bine mă poate face un bun meditator de șah, rânji el.

— Păi, nu tocmai un meditator de șah, dar da, de ce nu, și din asta.

— Înțeleg.

Mobilul începu să îmi sune în geantă. L-am căutat pentru a-i opri soneria și am văzut că mă suna Goodman. Poate mai avea nevoie de Windex.

— Uite, tu trebuie să te întorci la ei și eu trebuie să ajung undeva. Ai cartea mea de vizită.

Dacă nu te superi, te rog sună-mă dimineață și îți spun mai multe.

— Sigur. O să te sun. Mi-a părut bine.

M-am oprit pentru un moment și m-am întors către el.

— Pot să te mai întreb ceva?

A aprobat din cap.

— Cum a adus o singură persoană 32 de copii cu decupaje imense pe cap până în mijlocul lui Central Park?

— Hei, eu nu am făcut nimic. Am avut ajutor: *pe ei.*

Apoi s-a întors către copii.

Pe drum înapoi către West Side nu îmi puteam șterge zâmbetul de pe buze.

Capitolul 6

E timpul să vorbim serios

— Deci!

Nu aveam nici cea mai vagă idee ce să spun.

Peter Bailey se uita la mine expectativ. Stătea pe un scaun în spatele biroului meu purtând pantaloni de pânză şi o bluză albă cu nasturi. Stilul lui mă intimida puţin. Nu înţelegeam de ce mă simţeam ciudat că *eu* îl angajam *pe el*.

— Deci, mulţumesc că ai sunat.

— Mulţumesc pentru propunere.

— Deci!

— Da?

— Ai găsit repede locul ăsta?

— Clădirea asta este într-una dintre cele mai mari intersecţii din Manhattan. Intersecţia dintre Avenue of the Americas şi Fifty-Seventh Street e destul de uşor de găsit, să ştii.

— Este, da. Eu...

— E tare să vezi o redacţie de ştiri din spatele camerelor.

Se uita peste sutele de casete aliniate pe biroul meu, fiecare categorisită după subiect şi emisiune, cu litere imense pe etichetă. Postere colorate care făceau reclamă unei emisiuni mai vechi realizate la sediul CIA şi unei întâlniri

West Bank umpleau pereţii de fiecare parte a biroului meu.

— Da, e un pic cam multă dezordine în spatele biroului unui prezentator.

— Nu şi aici.

Lângă mine erau patru ziare împăturite ordonat într-un teanc descrescător şi rechizitele mele de birou erau aşezate în coşuleţe negre de sârmă: creioane şi post-it-uri de toate culorile, cutii mici cu sertăraşe pentru clame de hârtie de diferite dimensiuni, mape şi carnete de reporter în teancuri perfecte.

— Lucrezi de mult timp cu Joe Goodman? întrebă el.

— De zece ani. De când am început să lucrez aici. Aveam 26 de ani.

— Cum e el?

— Are o minte sclipitoare, e un bun scriitor. Dar e destul de pretenţios, ca să zic aşa.

Nu voiam să îi spun unui candidat la postul de dădac faptul că Goodman era mofturos, scorţos şi, de cele mai multe ori, nerecunoscător.

— Da, pare cam plin de el.

Peter arăta către portretele enorme ale lui Goodman aliniate pe holul din afara biroului meu: una cu Prezentatorul Monstru în faţa unei nave militare armate, îmbrăcat în vestă Kevlar şi cu bască ONU, alta lângă Boris Elţîn pe un tanc, şi alta, în care se vedeau camerele şi reflectoarele, intervievând-o pe Lauren Bacall, care îşi aplecase capul pe spate râzând ca şi cum i-ar fi pus cea mai bună întrebare de pe lume.

— Te uiţi la emisiune?

— Nu chiar.

Majoritatea oamenilor s-ar fi prefăcut măcar.

— Petreci mult timp în fața calculatorului, cred. Văd în CV-ul tău că lucrezi la un soft online? Îți ocupă mult timp?

— Orarul e flexibil. Programul – îi spun Ajutorul de Teme, apropo – sper să schimbe felul în care comunică elevii din școlile publice cu profesorii lor. Îi va ajuta să colaboreze la proiecte. Unii oameni îmi spun că va fi destul de folositor odată ce va ajunge în școli.

Îmi plăcea tipul. Nu aveam idee dacă faza asta cu softul era vreun plan bun sau dacă avea vreun viitor, dar el părea sigur și concentrat sub aspectul neîngrijit.

— Păi, sună ca și cum va fi un job cu normă întreagă. Și, dacă se întâmplă asta, mi-e teamă că nu vei...

— Programul nu este o slujbă. E o idee. Și cred că va fi bun la un moment dat, dar adevărul este că nu am ajuns până acolo încă.

Sună telefonul.

— Îmi cer scuze. O secundă... Jamie Whitfield.

Nu trebuia să fi ridicat receptorul.

— Vai, mulțumesc lui Dumnezeu că ești acolo.

— Cu cins vorbesc?

— Sunt eu, Christina.

Christina Patten. Una dintrs cele mai mari aiurite ale zilelor noastre.

— Christina, sunt în mijlo...

— Scuze, Jamie. Am doar o întrebare foarte, *foarte* importantă. Vreau să spun, pe o scară valorică, nu e chiar crucială, dar e unul dintre acele lucruri pe care trebuie să le faci cum trebuie.

Balansând receptorul între ureche și umăr, m-am întins stângaci până la frigiderul din dreapta biroului meu și am scos două sticle mici

de Evian; i-am dat una lui Peter. Nu am auzit ce spunea Christina, dar m-am gândit că Pământul va continua să se învârtă.

— ...adică, eşti o producătoare profesionistă, nu? Deci ar trebui să ştii. Sunt sigură că te pricepi de minune la organizări. De asta te sun acum.

— Christina, îmi pare rău că te reped, dar nu este cel mai potrivit...

— Uite care e treaba. Crezi că ar trebui să aduc farfurii de desert de unică folosinţă de mărime medie la Ziua Bunicilor sau să aduc din cele de dimensiuni mari?

Sigur *glumea.*

— Adică, tu crezi că bunicii vor pune salată de fructe *şi* minibrioşe pe farfuriile lor? Sau crezi că vor pune salată de fructe *şi* minibrioşe *şi* jumătate de covrig? Pentru că dacă te gândeşti şi la jumătatea de covrig, atunci le vreau pe cele mari. Dar dacă nu, nu vreau ca farfuria să arate goală, chiar dacă aproape au umplut-o cu o minibrioşe şi fructe.

— Christina, nu vorbim despre debarcarea din Normandia. Ştiu că încerci să alegi ce e mai bun, dar încrede-te în instinctele tale şi...

— O farfurie mare doar cu o minibrioşă şi salată de fructe? Nu merge, şi cred că ar arăta trist. Asta îmi spun instinctele.

— Sunt de acord. Ar fi trist, Christina. Cred că vor mânca şi covrig, şi minibrioşe. Alege farfuriile mari. Asta este sfatul meu de expert.

— Eşti sigură? Pentru că...

— Absolut. Şi chiar trebuie să închid acum!

Clanc.

M-am uitat la Peter.

— Îmi pare rău. Prostii domestice.

Nu era cel mai inteligent lucru pe care puteam să îl spun la un interviu cu un tip supracalificat care urma să îmi rezolve problemele domestice.

Ceasul digital de pe biroul meu trecu la un nou minut. Stătea atât de nemişcat pe scaun.

S-a apropiat. Pielea de pe scaun a scârţâit.

— La ce anume te gândeşti?

Fusesem vagă în mod intenţionat. Învăţasem de la Goodman că e bine să foloseşti întâi telefonul pentru a atrage pe cineva într-o întâlnire faţă în faţă. Apoi îi spui în faţă ce vrei de fapt. Nu voiam să îl pierd pe tipul ăsta pentru că îi dădusem ceva detalii legate de bani prin telefon. „OK, Jamie. Adună-te." Am respirat adânc.

— Păi, e cam aşa. Am un copil, de fapt trei copii, după cum ţi-am spus. Dylan are nouă ani, Gracie are cinci, iar cel mic, Michael, doi. Iar Dylan este cel despre care ţi-am vorbit mai devreme.

— Îmi amintesc.

— Nu prea este în apele lui zilele astea. Tatăl lui este plecat tot timpul şi, deşi lucrez trei zile aici, câteodată am proiecte speciale care îmi acaparează restul zilelor săptămânii. Câteodată trebuie să şi călătoresc. Iar fiul meu are nevoie de o figură masculină care să îl dezlipească de pe canapea. De asta sunt sigură. Băieţii adoră tipii mai în vârstă care le acordă atenţie.

— Ştiu.

— Şi, deci, ştie puţin şah, îi place să citească şi să deseneze, dar faza cu sportul nu prea merge şi...

— Şi vrei ca eu să joc şah cu el? Mi-ai spus o sumă foarte mare la telefon. Sunt foarte mulţi bani doar pentru şah.

— În principiu, vreau să vii după-amiaza, în general la ora la care iese de la școală, adică 15:00. Și să lucrezi cu el.

— În ce sens să lucrez cu el?

— Păi, are nouă ani. Nu chiar muncă.

— OK, atunci te referi la teme.

— Da. Categoric. Dar și mai mult de atât. Adică, are nevoie de cineva care să se joace cu el.

În capul meu, mă gândeam „doar fă-l să fie mai bine, te rog, doar fă-l să se placă din nou". Am simțit dintr-odată că încep să mă usture ochii și am ridicat repede CV-ul pentru a-mi ascunde fața.

— Vreau să spun, ai un master în computere și ai predat schi. Ai lucrat într-o companie de manuale. Asta este o afacere de familie?

În acest moment al interviului, am aflat următoarele: avea 29 de ani, urma să împlinească 30 în decembrie. A crescut în suburbiile orașului Denver, a studiat patru ani la Boulder înainte să înceapă să muncească, în principal pentru tatăl lui, tipărind cărți didactice. Își luase masterul în computere la seral.

Când i-am cerut mai multe detalii în legătură cu ideea lui de Ajutor pentru Teme, am realizat cât de creativă era. Era atât de pasionat încât, sincer, m-a pierdut la jumătatea drumului, dar nu am arătat-o. Se mutase în New York pentru că reușise să obțină aprobări pentru testarea programului în școlile publice. Și, la fel ca orice începător în ale internetului, după entuziasmul inițial, descoperise câteva lipsuri în program. Îl mai așteptau câteva luni de muncă. Plus că mai avea de plătit împrumuturile făcute pentru studii.

Începusem să înțeleg de ce tipul ăsta nu își alesese o profesie obișnuită: era un întreprinzător

căruia îi plăcea să riște. Ce semnifica părul lung și ondulat? Era oare un tip căruia i-a plăcut muntele și schiul un pic prea mult după facultate sau era pur și simplu un om care nu se cățăra fără scrupule pe scara carierei? Nu îmi dădeam seama, deși mă agățam de fiecare cuvânt al lui. În timp ce vorbea, îi studiam maxilarul masiv și ochii mari, albaștri. Arăta ca cineva care ar prelua comanda în orice situație, deși nu avea nimic birocratic în el. Simțisem imediat că este responsabil și de încredere, deși o cam dădea în bară în ceea ce privește cariera.

I-am spus apoi tot ce puteam despre Dylan, despre incidentul de la meciul de baschet, despre cum se răcise cu unii prieteni de la școală și despre teama mea că lucrurile se vor înrăutăți.

— Și cu tatăl lui, dacă nu te superi că te întreb. Sunt apropiați?

— Bineînțeles că sunt.

— Tatăl lui joacă șah cu el? Ce fac împreună?

Phillip nu mai stătuse cu Dylan de când avea trei ani.

— Păi, în weekenduri, stăm toți la masă sau soțul meu îl duce la un film. Phillip își dorește foarte mult să-l obișnuiască cu cititul, așa că stau pe canapea și citesc despre mecanica avioanelor sau chestii de genul ăsta. Știi, Phillip e avocat și lipsește majoritatea timpului. Îi vede pe copii la micul dejun și înainte de culcare, poate, o dată sau de două ori pe săptămână.

— Se duc în parc în weekend sau ceva de genul ăsta?

Phillip ura locurile de joacă. Și nu era genul de om care să se plimbe prin parc și să admire natura.

— Da, sigur, au mers în parc împreună. Adică, nu este unul dintre obiceiurile lor.

— Deci stați la o stradă depărtare de parc, aveți un băiat de nouă ani și ăsta nu este un obicei? zâmbi el. Adică, nu vă critic, doar că nu înțeleg...

— Nu, Dylan merge în parc cu prietenii lui mereu – sau, mă rog, obișnuia să meargă.

— OK, dar nu cu...

— Nu, nu cu tatăl său. Niciodată.

Mă întrebam dacă a cunoscut vreodată un avocat din zonă. Încercam să îmi imaginez ce îi trece prin cap în acel moment – ceva în legătură cu copiii răsfățați și cât de mult îi strică părinți precum Phillip și cu mine.

— Și unde locuiești, Peter, dacă nu sunt prea indiscretă?

— Împart un apartament cu doi tipi în Brooklyn, în Red Hook, mai exact. Știi unde e?

— Da, cunosc Brooklynul.

A rânjit.

— Nu prea te văd în Red Hook.

A trebuit să răspund la rânjet. Ironia lui mă fermecase. Pentru prima dată de când începuse interviul mă simțeam relaxată.

— De fapt, am mulți prieteni care locuiesc în Brooklyn.

Nu părea convins. Clasa muncitoare burgheză din Red Hook și Brooklyn Hights – unde chiar cunosc câțiva oameni (vag) – este la continente depărtare de mine.

— Și cu ce se ocupă colegii de apartament?

— Unul dintre ei a scris un roman care a primit cronici grozave, dar trebuie să facă pe barmanul deoarece nici măcar cărțile bune nu aduc mulți bani. Așa că s-a angajat la un mare agent literar

de la Ink Well Management. Celălalt este profesor în sistemul şcolar public. Cel pe care îl înlocuiam. El este consultant pentru programul meu.

— Deci fiecare dintre ei are cariera destul de bine definită.

— Cred că da. Dar tu oferi mai mult decât câştigă ei.

— Deci salariul este mai important decât cariera?

— Eu mi-am ales cariera. Ascultă, încerci să mă convingi să nu accept postul?

Mi-am pus repede şapca de reporter dur.

— OK. E timpul să vorbim serios.

Am luat o gură de apă.

— Locuieşti în cea mai la modă şi mai nouă zonă din Brooklyn pe anul ăsta, până şi eu ştiu asta. Ai personalitate, eşti deştept şi educat şi bineînţeles că nu încerc să te sperii. Dar vreau să ştiu ce părere ai în legătură cu faptul că vei lucra în casa mea, în timp ce prietenii tăi devin profesori şi agenţi? Ar fi...

— Cum?

— Ai aproape treizeci de ani. Te deranjează să accepţi o astfel de slujbă?

Mi-am încrucişat degetele sub masă.

— Într-o casă cu copii?

Nu îmi plăcea deloc să spun asta cu voce tare, să îi aduc aminte că este un tip cu o diplomă care se află la un interviu pentru un post de dădacă pe Park Avenue. Dar nici nu voiam să ne părăsească după o săptămână, când îşi va da seama ce făcuse.

— Adică, nu că n-ar fi, ştii tu, important, unii consideră că trebuie să ai chemare ca să lucrezi cu copii... ai auzit măcar vreodată termenul de „dădac"?

— Nu. Dar acum că spui, pricep poanta, râse el. Acum îmi aduc aminte. Britney Spears are unul.

— Păi, adică, pentru ea, ăla este un bodyguard. Cred că cuvântul „dădac“ sună a...

— Ce?

Mă gândeam că sună *jignitor*, dar nu am spus-o.

— Deci nu te deranjează?

— În primul rând, nu voi ajunge niciodată un costum.

— Dar ai lucrat într-un birou până acum.

— Nu mi-a făcut plăcere.

— Ca la Denver Educational Alliance? Nu ai pus recomandarea de acolo.

— Am lucrat acolo 14 luni, la un studiu. Nu o să primești recomandare de acolo.

— Te superi dacă îmi spui de ce?

— Cu plăcere. Se lucrează foarte bine acolo, dar patronul este un om agresiv, frustrat, căruia îi place să își facă toți colegii să se simtă mizerabil și, sincer, i-am spus asta.

— I-ai spus că este agresiv și frustrat?

Ce o să creadă despre *mine*? O mamă patetică de pe Park Avenue care le vrea pe toate.

— Nu am folosit cuvintele alea. Sau poate am folosit termenii aceia, dar am fost foarte concis și respectuos când am spus-o. Ascultă, cineva trebuia să o spună. Șeful meu era un nenorocit. Și într-o zi eram într-o ședință și, ca de obicei, făcea pe superiorul cu un coleg, o femeie care își făcea munca foarte bine și pur și simplu nu am mai putut să suport. Oricum, am spus tot ce știam că gândesc și ceilalți.

— Asta este impresionant, cred.

— Știi ceva? Nu ți-am spus asta ca să te impresionez, ci doar ca să îți arăt că nu îmi plac

tâmpeniile care se întâmplă într-un birou. De asta îmi plac copiii. Pentru că îţi spun ce gândesc. Din prima. Şi dacă ai asculta, au un simţ al corectitudinii foarte ascuţit la care eu răspund imediat.

— Înţeleg asta.

— Îmi place, de asemenea, să lucrez pe cont propriu. Sincer, postul tău sună bine. Nu pot să îmi iau un job *full time* acum, iar postul ăsta mi-ar permite să lucrez la proiectul meu când nu este nevoie de mine în timpul zilei, când Dylan e la şcoală. Presupun că mă duc acasă după ce adoarme el, nu?

— Da. Carolina locuieşte la noi, aşa că ea ne poate ţine locul dacă noi ieşim, sau ceva de genul ăsta.

— Şi ceilalţi copii?

— S-ar putea să am nevoie câteodată să mă ajuţi şi cu ei. E greu într-o casă cu trei copii să îi acorzi atenţie câte unuia pe rând.

— Înţeleg, dar nu prea am experienţă cu copiii mici.

— Dădaca lor va fi acolo tot timpul. O să am nevoie de tine şi dimineaţa, câteodată, doar să îl duci la şcoală, în principiu, dacă eu sunt plecată din oraş sau aşa ceva.

— Dacă sunt disponibil, sigur. Depinde de cum merge cu soft-ul. Cam cât de des crezi că se va întâmpla?

— De câteva ori pe săptămână.

— E bine. Dacă pot.

Începeam să am impresia că tipul nu este făcut pentru industria de servicii.

— Eşti sigur că postul ăsta este pentru tine...?

— Pe cuvânt de cercetaş, spuse ridicând două degete în aer. Ascultă, dacă toate merg conform

planului, proiectul meu ar trebui să fie lansat peste un şi jumătate sau doi. Iar când se va întâmpla asta, Dylan va fi ca nou.

Am râs.

— Bun plan. Deci îţi place în New York?

— Îmi place. De asemenea, toţi susţinătorii mei sunt aici. Toate fondurile tehnologice sunt aici, spuse coborând privirea. Şi... am acasă nişte probleme şi nu prea am nevoie să stau prin preajmă.

— Probleme? Ceva despre care ar trebui să ştiu?

— Nu. Nu e mare brânză, spuse ridicând ochii cu un zâmbet strâmb. Scuze. E ceva personal.

Charles făcuse o verificare amănunţită, incluzând şi cazierul, şi nu găsise nimic. În plus, nu voiam să fiu indiscretă. Cel puţin, nu atunci.

— Dar am totuşi o problemă, spuse Peter.

— Acesta este un interviu. Nu ai voie să ai încă o problemă.

A zâmbit.

— Mi-ai spus că tatăl lui Dylan este plecat tot timpul. Poţi cumpăra timpul şi atenţia cuiva, dar nu este ca a unui tată. Şi pentru cât de mult plăteşti, nu vreau să te dezamăgesc – sau pe el – din prima zi. Dylan se va prinde imediat că îl înlocuiesc pe tatăl lui. Cum crezi că se va simţi?

Ştiam că Dylan va face asta. Dar mai simţeam şi că Dylan se va distra atât de bine cu acest tip simpatic, încât nu va da mare atenţie acestui aspect.

Uşa se trânti de perete. Un fulger îmbrăcat într-un galben ţipător ţâşni înăuntru. Era Abby, fără suflare, împachetată într-un costum nou-nouţ care o făcea să arate ca un agent de vânzări de maşini.

— Nu o să-ți vină să crezi. Mai există o afurisită de casetă cu Theresa Boudreaux!

Oau! Poate că era mântuirea carierei mele.

— Știam că nu s-a terminat povestea asta. Știam, pur și simplu! Ești sigură? De unde știi?

— Charles.

Charles apăru și se sprijini de tocul ușii. S-a uitat la Peter, apoi la mine, reticent în legătură cu discuțiile de afaceri în fața unui alt candidat la postul de dădac.

Peter avea deja mâinile pe brațele scaunului, pregătit să se ridice.

— Peter, scuze, am o mică problemă aici. Este un scaun afară.

Le-a făcut un semn lui Abby și lui Charles, apoi a închis ușa după el.

Charles comentă.

— Tipul ăsta are un superfund.

— Te rog. Ăsta este un mediu profesional.

— Și este foarte profesional să îți intervievezi dădacii aici.

Am ignorat asta.

— Deci, ce ai auzit?

— Am auzit că această casetă le întrece pe celelalte, spuse Charles și își uni ferm mâinile. Plus că orice casete le-ar fi dat oamenilor lui Seebright au fost de rahat oricum. Nu se auzea nimic și am înțeles că aceste casete noi sunt pe bune.

— Nu are sens. Dacă vorbești, vorbește din prima când te hotărăști să dai un interviu.

— Poate i-a plăcut publicitatea, dar a mai ținut pentru ea. Poate că mai avea o urmă de scrupule care acum au dispărut.

— Hai, te rog. Nici un scrupul.

— Ideea e că știrea ia amploare. Poate vrea pe un val și mai mare? Să facă un contract pentru o carte, să își vândă povestea vieții unei case de filme.

Charles stătea pe marginea canapelei.

— O să ieși învingătoare din asta și o să zbori pe lângă ușa celor de la ABS. A venit vremea ta, iubito.

Erik și Goodman abia dacă mai vorbeau cu mine de când Theresa vorbise cu televiziunea rivală, chiar dacă nu dăduse detalii noi.

— Asociatul nostru din Jackson, Mississippi, încearcă să facă rost de noile casete; reporterii de la ziarele locale acoperă știrea, continuă Charles. Nimeni nu are încă nimic. Managerul postului local l-a sunat pe Goodman să vadă dacă se poate folosi de numele național cu Theresa Boudreaux. Cred că știau că era cât pe ce să luăm interviul, chiar dacă nu l-am luat. Sau că *tu* nu l-ai luat.

— Mulțumesc că mi-ai reamintit. Ce crezi că este pe casetele astea? Ce o fi în mintea femeii ăsteia...?

Abby țipă la mine.

— Vrei să îl suni pe Leon Rosenberg și să nu mai pui întrebări stupide la care nu știm răspunsul?

Am format numărul aducându-mi aminte că, ultima dată când vorbiserăm, îi închisesem telefonul. Imposibila sa secretară răspunse din nou.

— Sunt Jamie Whitfield de la NBS Evening News. Vreau să vorbesc cu Leon.

— Bună ziua, doamnă Whitfield. Va trebui să...

— Te rog, nu îmi spune că trebuie să te duci să „vezi" dacă este, Sunny. Știu că este acolo. De

asta îl sun. A apărut o știre de ultimă oră cu Theresa Boudreaux.

— Suntem conștienți că este o știre de ultimă oră, dar din păcate vreo douăzeci de reporteri au sunat înaintea dvs., de azi-dimineață. Deci ar fi corect...

Am încercat să vorbesc politicos.

— Vrei să îi spui lui Leon Rosenberg că îl pulverizez cu mâna mea dacă nu ridică receptorul ăla?

— Nu trebuie să vă enervați din nou, doamnă Whitfield. Vă voi pune numele pe lista sa de apeluri în ordinea în care...

— Nu e destul.

M-am ridicat și vorbeam la telefon cât de rece puteam.

— Prezentatorul nostru, Joe Goodman, și o echipă de avocați NBS stau acum în fața mea și vă vor distruge întreaga firmă de avocatură cu un material pe care îl avem pregătit despre felul lipsit de etică în care vă desfășurați activitățile. Și voi avea grijă personal ca numele tău să fie menționat, Sunny Wilson.

Nici un răspuns. Peste cinci secunde...

— Bună, Jamie, răspunse Rosenberg. Nu este nevoie să îmi traumatizezi secretara de fiecare dată când suni. Face exact ceea ce i-am cerut să facă. Chiar faci un material despre *noi*?

— Nu, am râs. Bineînțeles că nu.

— Iisuse, m-ai speriat și pe mine de data asta.

— Scuze, Leon. Și chiar vreau să îmi cer scuze pentru că ți-am închis telefonul data trecută când am vorbit. A fost foarte nepoliticos și deplasat. Cum pot să mă revanșez față de tine? Știi, toată lumea de la NBS crede că te descurci foarte

bine. Şi ştim cât de mult munceşti pentru a-ţi proteja clienţii.

— Termină cu rahaturile, Jamie. Ştiu că îţi sunt dator. Întotdeauna joc corect, mai ales cu fetele frumoase ca tine.

Ce porc.

— Bineînţeles că nu strică faptul că eşti producătoarea lui Joe Goodman.

Am dat ochii peste cap.

— OK. Ce ai pentru mine?

Nici un răspuns. Se juca cu mine? Avea ceva? Oare chiar mai erau alte casete?

— Şi nu uita ce poză frumoasă am pus cu tine în costumul acela Brioni conducându-ţi clienta afară din localul ei de napolitane. Celelalte televiziuni aveau poze doar cu ea. Dar nu şi NBS. NBS nu doar că avea douăsprezece secunde cu tine în acel costum, dar ţi-a menţionat şi numele. „Boudreaux apare aici cu puternicul ei avocat Leon Rosenberg, plecând din cafeneaua sa din Pearl, Mississippi", am imitat eu vocea groasă a lui Goodman. Goodman nu considera că era nevoie de asta. M-am gândit că îţi va plăcea să o vezi. Bineînţeles că mă gândeam că asta va încheia afacerea pentru un interviu cu ea.

— Înţeleg. Înţelesesem deja. Îţi sunt dator.

— Ce coincidenţă. Şi eu cred la fel.

— Ce-ar fi să te aşezi în genunchi şi să mă pupi?

Am scos un sunet ascuţit, de sărut. Charles şi-a băgat un deget pe gât, în semn de solidaritate. Pauză. Nici un răspuns.

— Aştept încă, Leon.

— Suntem singuri pe linia asta?

— Promit. Lasă-mă să te pun pe hold o secundă.

M-am uitat la Abby şi la Charles, am închis ochii strâns şi mi-am încrucişat degetele atât la mâini, cât şi la picioare. Charles a ridicat celălalt receptor şi a apăsat butonul de silenţios, cu telefonul încă pe hold. Abby era atât de agitată, încât ar fi fost în stare să se lipească de tavan ca Omul Păianjen.

Am mimat o numărătoare inversă cu Charles ca să poată asculta pe furiş conversaţia. Nu era prima dată când aveam nevoie ca el să asculte o conversaţie telefonică. Leon vorbi într-un final.

— Mai sunt şi alte casete.

— Alte casete? Cu Theresa Boudreaux şi Huey Hartley?

— Mmmmhmmm.

I-am făcut semnul de OK lui Abby. Sprâncenele lui Charles dansau în sus şi în jos ca ale lui Groucho Marx.

Leon continuă.

— Şi nu le-a auzit nimeni în afară de mine.

Abby mi-a întins una dintre foile ei cu notiţe. SĂ ÎŢI SPUNĂ CÂT SUNT DE BUNE.

— Cât de bune?

— Le fac pe cele care au fost difuzate la emisiunea lui Seebright să pară ca un ceai dansant din desene animate.

Altă notiţă. ÎNTREABĂ-L EXACT CE ESTE PE CASETE.

— Am nevoie de *detalii*, Leon. Asta este o redacţie serioasă de ştiri. Nu mă pot duce la Goodman cu insinuări.

— OK. Dar nu sunteţi o redacţie serioasă de ştiri dacă vă pasă atât de mult de Theresa Boudreaux. Nu te mai flata, scumpete.

— Aştept, Leon.

Tot nimic.

— Leon.

Răspunse:

— Ce spui de faptul că lui Hartley îi place să intre pe uşa din spate?

— Uşa din spate a cafenelei? am întrebat.

Charles dădu din cap şi se pocni cu o mână peste frunte, după care se întinse pe canapea.

Abby continua să vorbească.

— Ce? Ce?

— Poate că nu ţi-am dat casetele originale pentru că eşti atât de prostuţă, ca toate fetiţele frumoase. Poate ar trebui să te ocupi de vreme în loc să faci muncă de producător? Te-ai gândit vreodată la asta?

— Pe uşa din spate a casei?

Nu înţelegeam la ce se referă. Charles se ridică, agitând mâinile în aer, dând tare din cap că NU!

Leon răspunse încet.

— Nu. Cum fac câinii. Pe la spate. Prin spate la propriu, dacă înţelegi ce spun.

— Cum fac câinii, am repetat într-un fel surprinzător de oficial.

Trebuia să mă învârt în cerc, cu paşi mici, ca să pot înţelege toate astea.

Abby avea ochii bulbucaţi; tensiunea şi electricitatea se vedeau în venele încordate de pe gâtul ei.

— Leon, lasă-mă o secundă.

M-am uitat la Charles. El a dat din cap şi mi-a făcut semn să mă calmez. Într-una dintre vizitele mele făcute Theresei, am mers la un mic dejun religios la care a participat şi Huey Hartley. Îmi aminteam că vorbea ca un predicator care ţinea

o slujbă pe timp de furtună. *„Păcătoşii nu vor mai fi puşi pe un soclu de către elitele acestei ţări. Dumnezeu i-a creat pe Adam şi pe Eva, nu pe Adam şi pe Steve! În timp ce media liberală se concentrează pe asigurarea drepturilor homosexualilor de a se căsători, în timp ce ei îşi pregătesc atacul asupra familiilor, copiilor nenăscuţi, a celor Zece Porunci şi chiar asupra scenei naşterii de Crăciun, eu şi voi, oamenii buni din Mississippi, vom schimba subiectele de comentarii din această mare naţiune a noastră!"*

Mi-am redobândit echilibrul.

— Domnul fost ministru căsătorit. Fost proprietar al televiziunii creştine PBTG. Actualul congressman în guvernul SUA, care are patru copii, spune pe o casetă prietenei lui, chelneriţa, că preferă să i-o tragă pe la spate?

Mi-am ridicat privirea către Abby, care nu mai era pe scaunul ei. Am presupus că era întinsă pe jos. M-am aplecat peste birou. Presupusesem corect.

— Jamie. Nu doar pe la spate. Ţine-te de ceva cât îţi spun în linii mari care-i treaba, ca pentru oamenii retardaţi ca tine. Sărmanul nenorocit spune pur şi simplu că îi place în fund. Preferabil, în funduleţul dulce şi sudist al Theresei. Vorbeşte despre data viitoare când o vor face în fund. Vorbeşte despre cât de mult i-a plăcut ultima dată când au făcut-o în fund.

— Leon, nu poţi vorbi serios.

— Nu.

— Îţi baţi joc de mine, nu? Chiar spune „în fund"?

Abby mormăi orgasmic pe podea.

— Ai înţeles bine.

— Şi este un sodomizator?

— Da. Te urmăresc, chicoti Leon.

— Iar el este aşa un om de familie, mereu alături de soţia sa îmbrăcată în costumele acelea din anii '50 şi de cei patru copii...

— Da.

— Ce imbecil ipocrit. Îţi aminteşti când era la emisiunea aceea de la postul lui de televiziune, vorbind încontinuu despre familie în sus şi familie în jos?

— Da.

— Ce mai familist.

— Da.

— Şi Boudreaux este pregătită să discute despre toate astea? Adică despre sex?

— Da.

Am dat din cap.

— OK, Leon, am râs. Am înţeles pontul cu televiziunea noastră serioasă. Am încercat, dar nu pot să îţi spun serios că te înşeli.

Leon râse.

— Şi îi dă înainte şi înainte şi înainte cu asta. E pe bune. Este gata să vorbească oficial. Despre asta. În detaliu. Şi materialul este în totalitate al lui Goodman.

Am pus receptorul jos, am căzut în genunchi şi mi-am închis ochii rugându-mă în tăcere, pentru că eu, Jamie Whitfield, tocmai făcusem rost de un material care urma să aducă o audienţă ca la campionatele mondiale. Şi chiar dacă urma să fie cel mai scârbos rahat care era difuzat la o televiziune naţională, tot era delicios.

La aproape cinci minute după plecarea lui Charles şi a lui Abby, am auzit o bătaie în uşă.

Peter.

Şi-a băgat capul pe uşă.

— Ai terminat ce trebuia să faci?

— Îmi cer miiii de scuze!

Am ocolit biroul alergând şi l-am condus înapoi înăuntru.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu manierele mele. Dar m-am luat cu cea mai incredibilă ştire.

Părea că înţelege că eram un pic cam ieşită din minţi în momentul respectiv.

— Pare a fi una tare, orice ar fi.

— Nu ştiu dacă tare este cuvântul potrivit. Mai degrabă cum am spus eu: incredibilă. Dacă ai fi auzit, poate îmi iertai lipsa de politeţe.

— OK. Deci sunt foarte interesat de jobul ăsta.

Dumnezeule!

—Eşti?

Capitolul 7

Dădacul își face intrarea

Stăteam pe marginea patului lui Dylan, dându-i părul la o parte de frunte.

— Am o veste bună pentru tine.

Și-a ridicat privirea spre mine.

— Ce este?

— Ghicește.

— Ai câștigat la loterie?

— Nu.

— Îți dai demisia?

— Dylan!

— Atunci?

— Dylan, petrec mult timp cu tine.

— Ba nu.

— Dragul meu, știi că trebuie să lucrez, dar sunt doar câteva zile pe săptămână. Luăm cina împreună tot...

— Ba nu. Mereu lucrezi.

— OK, recunosc că lucrez mult la materialul meu. Și ți-am spus că este cel mai mare material pe care l-am făcut vreodată. Și vreau să îl fac bine. Și vreau să fiu mândră de rezultat.

Și-a dat ochii peste cap și s-a întors către perete.

— Dylan, te iubesc și faptul că sunt mama ta este cel mai important lucru pentru mine.

Şi-a tras pătura peste cap.

— Ştii ceva? Nu o să intru într-o discuţie pe tema asta. Ştiu că este greu să ai o mamă care lucrează mult. Ştiu că ai prefera să fiu aici mai mult timp. Dar promit că va fi mai bine în câteva săptămâni. Dar am noutăţi. Ceva ce te va face fericit.

Intrigat, stătea acum pe spate, apropiindu-se de mine.

Am aprins lumina şi m-am întins lângă el, sprijinindu-mi capul în cot. I-am mângâiat fruntea cu degetele, ritualul nostru dinainte de culcare, şi i-am dat părul pe spate.

— Un mobil? Mobilul meu? Ai spus că trebuie să aştept până împlinesc...

— Nu este ceva de genul ăsta. Nu este un obiect. Este o persoană.

Îi masam sprâncenele cu degetul mare şi arătătorul. Şi-a închis ochii, visător, renunţând la furie.

— Spune-mi, şopti el.

— O să ai un nou prieten, cineva cu care o să te distrezi foarte mult.

S-a ridicat, ofuscat.

— Fir-ar să fie! Ai spus că nu mai trebuie să merg la dr. Bernstein! Nu vreau să mai merg la alt doctor de sentimente. Este o prostie!

— Nu este ceva de genul ăsta, Dylan.

— Cineva de la şcoală?

— Nu, nu.

— De la sport? De la...

— Dylan, întinde-te.

L-am împins în jos de umeri ca să îl fac să stea din nou pe spate.

— Nu ai cum să ghiceşti niciodată, lasă-mă pe mine să îţi explic.

— OK.

— Numele lui este Peter Bailey. O să ai propriul tău prieten în casă tot timpul. Adică, după ore până la culcare. Va veni după școală mâine.

— Ca un fel de dădacă băiat doar pentru mine?

— Mai mult decât atât. Are cam 29 de ani. Este din Colorado. E tare la schi și la snowboard, cred. Adoră șahul, lucrează la programe pe calculator cu șah și alte jocuri care fac temele distractive pentru copiii de școală generală. Și e super *cool*. Adică, *foarte* *cool*. Are părul lung.

Fiul meu devenise neutru. Credeam că va fi extaziat de lucrurile pe care le poate face cu Peter – și ușurat că nu este vorba de alt doctor Bernstein. Bineînțeles că, acum că mă gândesc, asta era doar versiunea mea de basm exagerată a felului în care Peter va pătrunde în viețile noastre.

Am continuat, cu un entuziasm vizibil forțat.

— Ceea ce contează este că e distractiv ! Te va lua de la școală, te va duce la meciuri, unde vrei tu ! Chiar și la terenurile de baseball din Chelsea Piers.

Tot nimic.

— Dragul meu. Nu ești încântat de terenul de baseball ? De ce ?

Își ținea ochii închiși și dădea din umeri. Mi se rupea inima. Credeam că asta îl va bucura pe micuțul meu ; în schimb, îl întrista. Așteptasem până în acel moment să îi spun pentru că doream să adoarmă fericit. Îi tremurau buzele.

Am mai încercat o dată.

— Nu ajungi la terenuri decât la zile de naștere. Îți spun că tipul ăsta o să te ducă acolo în orice zi a săptămânii !

Se ridică. Apoi a aprins lumina și s-a uitat la mine cu ochii mici.

— Asta pentru că tata nu e niciodată acasă? Copiii sunt mereu mai deștepți decât par.

— Oau.

În după-amiaza următoare, Peter Bailey îmi întindea haina să i-o pun pe un umeraș.

— Debaraua asta este mai mare decât dormitorul meu.

— Încă mi se pare și mie prea mare. Ne-am mutat abia acum câteva luni. Dar vei vedea, avem o casă foarte degajată.

Îi spusesem să se îmbrace comod, așa că a apărut în pantaloni de schi cu buzunare și fermoare pe lateral. O bluză uzată acoperea un tricou pe care scria „Burton". Era încălțat cu adidași Puma din piele întoarsă.

Și-a dat jos șapca de baseball și am scos un sunet de uimire.

— A, asta.

Mi-a arătat o julitură cât o mandarină pe frunte.

— De asta purtam șapca. Am căzut de pe skateboard săptămâna trecută. O prostie. Și știu că este urâtă. Scuze.

Am dat din cap.

— Nici o grijă. Lui Dylan i se va părea *cool*.

Peter era un tip mai mare decât îmi aminteam eu. După două minute, deja mi se părea ciudat să am un bărbat matur cu o voce groasă în casă, în mijlocul zilei. Și îl angajasem să-mi fie ajutor de dădacă? Și cu o diplomă de absolvire? Era mult mai înalt decât mine. Cum puteam să fac pe șefa cu el? Să stau pe vârfuri și să îi ordon

să strângă imediat jucăriile alea? Mă simţeam panicată.

— Peter, mă bucur mult că eşti aici.

— Nu s-ar zice.

— Pe bune! Va fi bine. Foarte bine!

Lumina după-amiezii se strecura prin perdelele galbene de mătase din sufragerie şi se reflecta pe teancurile de cărţi de pe măsuţă şi pe cutiile de plastic de deasupra lor. L-am îndemnat pe Peter să stea pe fotoliul mic, antic, în timp ce eu mă aşezam pe canapea, lângă el.

— Aşa! Pot să te servesc cu ceva de băut? Va cere o băutură masculină, cum ar fi o Corona?

— Sigur.

Am sărit în sus ca un iepure.

— Bere de ghimbir. Iar dacă nu ai, o Cola e bună.

Am scos nişte gheaţă din aparat şi am pus-o într-un pahar înalt de cristal. Stai aşa, trimiteam mesaje greşite? Nu era un oaspete, era un angajat.

Între timp, Peter analiza cutiile de plastic. Pe una era o etichetă pe care scria MEDICAMENTE PENTRU COPII, iar pe cealaltă MEDICAMENTE DE URGENŢĂ. Lângă măsuţă era o cutie de carton pe care scria PROVIZII DE URGENŢĂ – cutii pe care le făcusem după evenimentele de la 11 septembrie. Mai era, de asemenea, un dosar cu două copii capsate cu cele mai importante numere de telefon şi cu orarul zilnic, grupate pe culori după copil, activitate şcolară, sportivă sau culturală. Mama era bibliotecară la liceul local creştin, aşa că eu crescusem într-o casă unde sistemul decimal Dewey se folosea şi pentru organizarea lucrurilor în garaj. Era numai vina ei că eram câteodată puţin cam maniacă.

Auzeam ceasul ticăind pe șemineu în timp ce Peter afișa o privire atentă și politicoasă.

— Ce-ar fi să-ți explic cum funcționează lucrurile aici...

— Care lucruri?

— Păi, știi tu, casa, de exemplu. Cum merge.

— Vrei să spui, ca o companie mică?

— Nu. Acelea sunt doar orare.

— Există un manual pentru angajați?

— Foarte nostim. Nu, dar angajați există. Yvette, dădaca și Carolina, menajera. Ambele sunt femei minunate, dar va dura câteva zile până se vor obișnui cu tine.

— Ba nu. Unde sunt?

Se ridică.

— Stai! Stai să trecem prin câteva lucruri... Adică, dacă e OK. Adică, dacă tu ești OK. Ești OK, aici?

— Da. Au trecut cam șapte minute. Fac foarte bine până acum, zâmbi el. Ești sigură că tu ești OK?

Eram chiar așa de transparentă? Răsfoiam hârtiile nervoasă, încă simțind că nu știu cum să vorbesc cu un bărbat matur fără să mă adresez lui de sus. Nu voiam să sune înjositor. Apoi mă gândeam cât de sexist este faptul că pot să fac pe șefa mai ușor cu femeile din casă (sau încerc), dar nu cu un bărbat.

— Dylan merge la școala St. Henry, la intersecția dintre 88 și Park. Lunea face sport la Randall's Island. Se cheamă „Aventurierii". Iau copiii cu un autobuz și apoi îi aduc acasă, dar câteodată mamele merg cu mașinile ca să poată asista la meciuri. Ai putea să îl duci tu cu mașina. Poți?

— Hmmm, să conduc...

— Nu știi?

— Poate mă înveți tu?

— Eu?

— Glumesc. Știu să conduc.

— Știi? OK, bine.

Trebuia să încep să mă comport normal. Devenea ridicol.

— OK, o meritam... Cred că voiam să spun, adică, ai mai condus un Suburban? Unul din acelea imense, prin oraș?

— Câți bărbați care au treizeci de ani și care vin de la munte crezi că nu pot conduce un SUV?

— Nu mulți. Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. E bine. Doar că m-am descurcat cu vreo treizeci de copii de unul singur, așa că, știi tu, va fi bine.

— Va fi?

— Da.

— Fooooooarte bine.

Parcă lăudam un copil de trei ani. Simțeam cum mi se înroșește fața.

— Și vinerea are violoncel, dar nu până la cinci. La o școală de muzică foarte bună pe 95th Street. Știai că s-a descoperit că toți copiii care fac muzică de mici se descurcă cu 40% mai bine la medicină?

— Ha?

— Da. Ceva legat de memorarea tuturor notelor acelora. Adresa este în dosar. Miercurea are atelier – îl pregătește pentru geometrie și e bun pentru dezvoltarea abilităților motorii și pentru realizarea proiectelor de la un capăt la altul. Marțea și joia, de la 15:30 până la 17:30, poate chiar până la 18:00, ceea ce este *total* în regulă cu mine, voi doi...

— Pfoa.

Părea îngrijorat.

— Pfoa? Adică?

— Da. Pfoa. Nici să nu ne întoarcem la ideea cu geometria. Ai planificată fiecare zi de la un capăt la altul?

— Da.

— Pot să întreb de ce?

— Păi, eu lucrez. Locuim în New York, așa merg lucrurile aici.

Mi-a aruncat o privire dezaprobatoare care mie mi s-a părut că întrece limita. Dar am continuat, simțind nevoia să îi arăt cine este șeful până la urmă.

— Deci, marțea și joia faceți ce vreți. Ai putea să îl duci undeva. Este un loc în Times Square cu jocuri...

— Știu multe locuri în care îl pot duce.

— Știi? Ca de exemplu?

Vorbeam de parcă nu aveam încredere în el, de parcă urma să îl ducă pe fiul meu să se drogheze.

— Mi-ar plăcea să îl duc în parc mai întâi, poate să tragem puțin la coș...

— E foarte speriat de baschet.

— Știu, știu.

— Păi, atunci va trebui să fii foarte atent cu baschetul...

— Iar tu va trebui să ai încredere în mine. Ți-am spus, nu mă înțeleg bine cu ierarhiile stricte.

Oh, Iisuse. Nu doar că nu era făcut pentru industria serviciilor, dar nu asculta nici de ordine?

— E vorba de fiul meu.

— Și voi face orice vrei tu. Doar încearcă să ai puțină încredere în mine. Amintește-ți, mă descurc cu copiii *și* conduc, zâmbi el.

Mobilul mi-a sunat a doua oară în geantă. Ignorasem alt apel, dar îl așteptam de o săptămână pe acesta. Pe ecran apărea numărul firmei de avocatură a lui Leon Rosenberg.

— Peter, scuză-mă doar o secundă.

Am deschis clapeta mobilului meu.

— Da, Leon.

— Tocmai mi-a confirmat a treia oară.

Zbiera în telefon. Mi-l imaginam rezemându-se de spătarul scaunului său din piele și trăgând din trabucul său omniprezent. Ca un cap al mafiei, scuturând scrum de la trabuc de pe unul dintre costumele sale hidoase cu dungi albe și prea mult luciu. În acel moment, televiziunile intraseră într-o nebunie de genul doar-Theresa-non-stop. Toate talk-show-urile dezbăteau ramificațiile politice ale viitorului lui Hartley, emisiunile-magazin prezentau profilurile trecutului ei – deși nu se puteau apropia de ea –, iar emisiunile de știri sindicale încercau să aburească pe cât posibil povestea. Totuși, nici unul dintre ei nu avansa știrea deoarece cei doi actori principali nu vorbeau.

— Cel mai important este că știe că știți ce se află pe casete și va confirma asta în fața camerelor. Adică toată faza cu fundul.

Goodman și cu mine negociaserăm cu Leon Rosenberg toate aspectele interviului cu ea : unde va avea loc, cât anume din acele casete puteam folosi și, cel mai important, faptul că ea trebuie să înțeleagă că trebuie să vorbească detaliat despre sex – ceea ce tocmai îmi confirmase Leon. Goodman va fi atât de încântat. Am ridicat pumnul în aer.

— Iar celelalte detalii, spuse Leon, Theresa este pregătită ca săptămâna asta să înceapă...

În acest moment, Peter deschidea cutia marcată MEDICAMENTE DE URGENȚĂ și scotea una dintre pungile imense de plastic: provizii pentru o viață de iodură de potasiu, Cipro și Tamiflu. Începuse să citească hârtia laminată pe care o pusesem înăuntru pentru Yvette și Carolina, care conținea instrucțiuni despre ce să facă în cazul unei explozii chimice, atac cu antrax sau izbucnirea unei epidemii de gripă aviară.

— Este perfect, Leon.

— Deși spera la o extravaganță în marele oraș, înțelege că veți plăti doar pentru hotel și încă 85 de dolari pe zi pentru cele două zile cât stă în oraș. Dar trebuie să arate bine. Vrea o zi la spa, tratament facial, manichiură, pedichiură și alte chestii.

Am tras cealaltă cutie de plastic de lângă Peter și am pus-o pe jos, lângă picioarele mele. Era plină de tratamente pentru alergiile la alune, inhalatori pentru astm și Benadryl – toate pentru oaspeții de joacă, nu pentru copiii mei. Se părea că jumătate dintre copii aveau alergii fatale la alune, iar unele mame erau total disperate din cauza lor. Vedeam că Peter crede că sunt complet nebună. Nu că n-aș fi fost.

— Leon, te rog din nou să îi explici că nu este vorba despre o emisiune de divertisment sau un ziar de scandal britanic. Suntem un departament de știri de top al unei televiziuni importante. Vom plăti pentru păr și machiaj, punct. Nu putem plăti cu banii jos pentru interviuri sau să pară ca și cum facem favoruri invitaților noștri, de tipul tratamentelor faciale. Trebuie să respectăm politicile standard ale unei redacții de știri.

Leon a pufnit și a trântit ceva tare pe biroul său.

— Dă-te jos de pe soclul tău înalt şi ascultă-te puţin, iubito, râse el din nou. Aoooleuuuu! Mare şi tare ca Walter Cronkite când ştim amândoi că te interesează doar chestia cu fututul în cur.

I-am făcut cu ochiul lui Peter ca să ştie că discuţia asta va dura câteva minute. S-a ridicat şi s-a sprijinit de marginea ferestrei care dă în Park Avenue, apoi s-a îndreptat către celălalt capăt al sufrageriei, care dădea în biroul lui Phillip. Se întinse către unul dintre cele două rafturi cu cărţi care se aflau de o parte şi de alta a holului şi scoase cartea *Cum să creşti copii într-un mediu afluent*, o carte pe care a citit-o Phillip când eram însărcinată cu Dylan. Eram terifiată, dar era tocmai în capătul celălalt al camerei, nu avaam cum să i-o smulg din mână.

— Bine, Leon. Vorbim despre un tip care conducea o televiziune creştină, un tip cu patru copii, care a fost căsătorit timp de treizeci de ani cu o femeie care seamănă cu June Cleaver, un tip care se laudă cu Coaliţia Creştină, cu importanţa familiei şi chiar cu îndeplinirea promisiunilor. Aşa că există un pic de ipocrizie la mijloc, ăsta este principalul element. Dar ai dreptate, manifestările sexuale exacte ale ipocriziei sunt destul de interesante pentru noi. Mai ales dacă iei în considerare ironia legilor antisodomie. Este delicios într-un fel. Nu neg asta. Dar aminteşte-ţi că ne interesa foarte mult ştirea şi înainte să apară acest mic element.

— Este un element care valorează 25 de milioane de dolari, iubito.

— Este. Şi hai să îl lăsăm aşa.

— Bine, iubire, dacă tot îl lăsăm aşa, mai este ceva.

Am respirat adânc și intenționat în telefon, așteptând cererea lui. Am mimat un „Îmi pare rău!" către Peter. El a dat din cap, mimând la rândul lui un „Nu-ți face griji!". A închis cartea și a mers la cutia mare de lângă măsuță.

— Iar Goodman înțelege că trebuie să îi menționeze avocatul...

Peter scormonea acum prin cutia cu PROVIZII DE URGENȚĂ. A scos un pliant de la Departamentul de Securitate pentru Gospodării, peste care și-a aruncat ochii, după care l-a pus înapoi în cutie. Apoi, a scos o mască de gaze israeliană din plasticul protector și a început să citească instrucțiunile.

— Da. Leon, o să îți menționăm numele și o să punem o imagine cu tine care îți place, nu cea din ziua aceea în care bătea vântul, când îți stătea părul ca lui Don King.

Peter își puse masca de gaze. Apoi a scos un costum portocaliu împotriva armelor biologice, a verificat eticheta, l-a pus apoi pe lângă umeri și l-a sprijinit cu bărbia.

Ușa de la intrare se trânti de perete. Era abia ora 14:00. Știam că menajera era în bucătărie, că Yvette era în parc cu cei doi copii mai mici și că Dylan era încă la școală. Nimeni nu intra de obicei pe ușă neanunțat. Mi-am întins gâtul spre hol în timp ce Leon începea să explice exact ce filmare cu el dorea să folosim.

Paltonul lui Phillip zbură prin hol. Rahat. Phillip e acasă imediat după prânz? Știam că nu este plecat și că nu venise niciodată acasă în mijlocul zilei fără să sune mai întâi. A intrat în sufragerie cu un bărbat pe care nu îl mai văzusem

niciodată și l-a văzut pe Peter cu masca de gaze pe față și cu costumul portocaliu.

— Jamie, ce Dumnezeu...

Peter și-a scos masca. Era rândul lui să aibă păr ca Don King. A întins politicos mâna spre Phillip.

— Nu, nu! am zbierat către el.

Peter s-a oprit pe drum și mi-a aruncat o privire de „Ce dracu' ai, cucoană? Nu fac decât să mă prezint!".

— Nu ai filmarea aia, iubire? Cea despre care îți spuneam? se auzi din telefonul meu.

— Nu. Adică nu cu tine vorbeam, Leon. O am, Leon. Știu exact la care te referi. Eu doar...

I-am făcut un semn lui Peter să se așeze imediat lângă mine. I-am arătat scaunul.

— Vrei ca părul să îți stea întins ca în filmarea când purtai paltonul și eșarfa de mătase galbenă cu șosete galbene asortate de mătase – nu ca în cea în care arată ca un disc zburător imens. Îmi amintesc. Asta e tot?

Phillip dădu din cap și intră pe hol cu oaspetele său. Apoi ușile biroului se închiseră în urma lor.

— Bine, Leon. Îți mulțumesc pentru confirmarea poveștii cu Theresa. La revedere.

Am închis telefonul și am răsuflat puternic.

— Îmi cer scuze, spuse Peter, încercam doar să fiu politicos...

— Nu. Eu sunt cea care trebuie să își ceară scuze. Doar că iar este vorba despre acea știre importantă și doream să îți fac cunoștință cu soțul meu în împrejurări mai calme.

— Înțeleg.

— Îmi cer scuze că te întrerup din nou, Peter, am spus şi m-am ridicat. Vreau doar să văd ce e cu el. Scuză-mă un moment doar.

Am traversat sufrageria şi mi-am lipit urechea de uşile glisante.

— La dracu', Alan. Am lăsat hârtiile aici pentru a le ţine departe de birou. Evident.

— Atunci unde sunt? Dacă le-ai ţinut aici, ar face bine să fie aici.

Care Alan? Am bătut la uşă şi am auzit o lampă izbindu-se de podea. Uşile se deschiseră puţin şi soţul meu, de obicei normal, îşi băgă capul prin crăpătura minimă pe care o crease.

— Da?

— Phillip, este ora 14:00 într-o zi lucrătoare. Nu m-ai anunţat că vii acasă. De ce eşti aici? Cu cine eşti?

— Nu contează.

— Te-am auzit vorbind cu cineva pe nume Alan.

— A, el.

— Da, el. Alan.

În continuare, nici un răspuns din partea soţului meu.

— De ce eşti atât de ciudat, Phillip? Acesta este căminul nostru.

— De ce eşti *tu* atât de ciudată? Care e faza cu tipul care proba costumul portocaliu?

— Îţi explic mai târziu. Cum de eşti acasă?

— Trebuie să găsesc nişte hârtii. În biroul meu.

— Şi acest Alan te ajută să le găseşti?

— Da. Mă ajută să le găsesc. Da. Ai terminat acum? Îmi pare rău, iubito, dar sunt foarte stresat. Este posibil să mă laşi în pace de acum încolo?

De fapt, două Cola Light ar fi bune. Cu lămâie. Pe marginea paharului. Nu o stoarce în Cola.

— Cât stați acolo?

— Toată ziua. Dar nu le spune copiilor că sunt aici, că o să ne întrerupă. Ar trebui să termin pe la opt.

Bun. Destul timp cât să i-l prezint pe Dylan lui Peter, să petreacă ceva timp împreună și apoi să îl fac pe Peter să plece înainte să iasă Phillip. Și-a băgat nasul înapoi și a trântit ușile. Cheile pocniră în încuietorile ușilor de mahon. Exact cum prevăzuse, nu a mai ieșit de acolo câteva ore. De asemenea, nu a primit nici o Cola Light.

— Chiar dacă apare un atac cu antrax, promit că nu mă mai ridic și nu mai răspund la telefon.

— Nici o problemă.

Ridică punga cu Cipro.

— Dar știu că ești pregătită.

— Sincer, am avut o scurtă cădere nervoasă după World Trade Center. Când locuiești în orașul ăsta cu copiii, mintea îți zboară în tot felul de locuri oribile.

— Înțeleg.

— Să revenim la Dylan. Este foarte inteligent. Este de asemenea foarte șmecher. Îi place să spună lucruri care te induc în eroare. Urăște să cedeze.

— Și eu.

— Iar meciul de baschet chiar l-a supărat.

— Te tot întorci la asta.

— Meciul a fost o chestie importantă.

— Pentru tine sau pentru el?

Am încercat să mă comport degajat. Stilul direct al lui Peter mă fermeca și mă neliniștea în același timp.

— Dylan este mult mai nesigur decât era, mai mult decât aş vrea eu să fie. Devine un băiat mare de zece ani, dar încă are nevoie de cineva care să îl ţină de mână. Nu îi place să fie împins să facă ceva dacă nu este pregătit.

— Tu îl împingi?

— Tatăl lui îl împinge.

— Şi tu îl laşi?

Oau. Tipul ăsta era serios. Eram încă puţin nesigură, dar totodată impresionată de uşurinţa cu care ţintea exact în inima problemei.

— Este o chestie de respect de sine cu tatăl lui. Sincer, Phillip îl îndeamnă, dar apoi nu mai e lângă el ca să vadă urmările. Adică, îşi adoră fiul, dar lucrează foarte, foarte, foarte mult.

— Nu aş putea să discut puţin cu dl. Whitfield? Ai putea să îmi faci cunoştinţă mai târziu, când nu vorbeşti la telefon. Poate atunci nu voi purta masca de gaze, zâmbi el. Sau poate peste câteva zile aş putea să îl sun. Să aflu cum îl vede el pe Dylan.

Mintea mea trecea repede prin aspectele negative şi cele pozitive ale ideii de a-i spune lui Peter că soţul meu nu avea nici cea mai vagă idee că îl angajam.

— Nu este o idee bună.

— Înţeleg.

— Nu, sigur nu ar fi o idee bună.

Peter înţelese brusc.

— Nu ştie despre mine, nu-i aşa?

Am încercat să rânjesc.

— Păi, ştie...

— Eşti sigură?

— Păi...

— M-am prins. Şi intenţionezi să îi spui cândva, în viitorul apropiat?

Se sprijini pe spate de canapea, cu mâinile încrucişate la spate.

— Bineînţeles că o să îi spun. Trebuie doar să se obişnuiască cu ideea. Este, ăăă, deschis la acest concept. Uite, promite-mi că nu o să faci ce i-ai făcut tipului ăluia de la fosta ta slujbă. Ştiu că fac bine ceea ce fac. Odată ce Dylan face progrese, Phillip o să fie încântat de tine. Lui îi plac rezultatele.

— 'Nţeles.

Apartamentul nostru avea trei dormitoare; unul pentru Dylan, unul pe care îl împărţeau Gracie şi Michael şi cel principal – toate ocupând colţul din capătul apartamentului. Dressing-ul lui Phillip era perete în perete cu dormitorul nostru şi cu biroul lui. Fiecare dormitor era decorat în linii curate şi simple: culori deschise cu covoare calde şi perdele cu margini albastre sau maro. Carolina dormea într-o cameră mică pentru menajere lângă bucătărie, pe care nu i-am arătat-o intenţionat. Mă simţeam vinovată că era atât de mică, dar încercasem să o fac veselă. Când ieşeam din camera lui Gracie şi a lui Michael, l-am văzut pe Peter observând perdelele crude şi tapetul verde.

— Îmi amintesc de camera în care am crescut.

— Chiar?

— Nu, a râs el şi m-a strâns de umăr, încercând să mă facă să mă relaxez. Dar chiar îmi place apartamentul. Să nu te superi, dar credeam că va fi mai...

— Mai cum?

— Mai scorţos.

— Nu suntem scorţoşi!

M-am gândit la asta pentru câteva momente.

— Soțul meu este câteodată un pic prea formal.

— Eu și el o să ne înțelegem bine.

Doamne. Tipul ăsta habar nu avea despre ce vorbea.

Mirosul familiar de sos de roșii pregătit de Carolina ne atrăgea către bucătărie, o cameră veselă de culoarea mărului verde, în care familia mea își petrecea majoritatea timpului. Perne pufoase cu dungi galbene și verzi marcau zona unde se lua micul dejun. I-am oferit lui Peter chipsuri dintr-o pungă deschisă de pe bufet și el a înmuiat rapid unul în sosul care fierbea pe aragaz. Carolina, care fusese martora infracțiunii, de pe hol, avea o figură de parcă l-ar fi pocnit cu o tigaie în cap. Le spusesem ei și lui Yvette că o să aduc un bărbat de treizeci de ani care să lucreze alături de ele în casă cu o zi înainte. Când plecam din cameră am surprins-o pe Carolina aruncându-i lui Yvette o privire care spunea „este *muy loca*".

— Peter, ea este Carolina Martinez. Muncește foarte mult ca să aibă grijă de noi și de copii.

Am căutat cuvintele potrivite să mă adresez rămășițelor de chips și sos de pe bărbia lui.

— Carolinei îi pasă foarte mult de calitatea mâncărurilor pe care le prepară, a fost tot ce am putut să scot din mine. Carolina, el este Peter Bailey. A lucrat mult cu copiii și este încântat să ne ajute.

Peter și-a șters firimiturile de pe bărbie, apoi și-a șters mâna pe pantalonii de schi și i-a întins-o Carolinei. Ea a pus jos cu zgomot coșul cu rufe spălate și i-a strâns mâna cu lene și respingere. I-a întins un șervețel și i-a aruncat o privire urâtă în același timp. El era impasibil.

— Sosul acesta este delicios. Nu aveam cum să rezist.

Ea se zgâia la el cu suspiciune.

— Şi mă bucur că nu am rezistat. Cel mai bun sos. Cel mai, spuse întorcându-se către mine. Hei, doamnă Whitfield, cina este inclusă? Dacă găteşte ea, ar fi bine să fie, zâmbi el şi o strânse de mână.

Ea s-a tras înapoi din instinct, dar fără să îl slăbească din acea privire insistentă. În 20 de secunde, tipul o calmase pe Carolina, ceva ce eu nu învăţasem încă să fac.

Capitolul 8

Cu dădacele este mult mai simplu decât cu dădacii

— Dylan, uită-te la Peter când îl saluţi, mai ales prima dată.

— Doamnă Whitfield, pot să mă ocup eu de asta? zise Peter. Copiii nu trebuie să fie politicoşi de fiecare dată.

Dylan abia dacă putea să vorbească şi se uita la podea în timp ce Peter încerca orice pentru a-l face să se simtă confortabil. Au intrat într-un final în camera lui Dylan, dar Peter a ieşit peste câteva minute să îmi spună că trebuie să o luăm încet.

A doua zi, Peter a ajuns mai devreme şi ne-am trezit din nou în bucătărie.

— Eu şi Dylan am avut o discuţie lungă aseară şi s-a înfuriat rău, i-am spus.

— Din cauza mea.

— Da, i-am răspuns, încercând să fac o figură care să îl liniştească.

— Cred că aş fi făcut acelaşi lucru la vârsta lui dacă aş fi fost în situaţia asta, ceea ce am şi făcut, într-un fel.

— Chiar?

— Nu era deloc același decor. Dar da, un tată dur și pretențios care nu era niciodată prin preajmă. O mamă care mă controla.

— Nu cred că îl controlez. Încerc să îl ajut.

Trebuia să mă simt insultată? Și de ce nu puteam să spun: „Ascultă. Tu lucrezi pentru mine. Eu te plătesc. Fii respectuos. Ai înțeles?".

— Mă așteptam. Știam că se va gândi că îl înlocuiesc pe tăticul lui și că nu o să îi convină deloc. Nu îmi place să o spun, dar mă așteptam.

Oare toți dădacii erau atât de obositori? Eram eu drogată sau fusese el incredibil de fermecător în parc? Fusese atât de simpatic cu Carolina și chiar înțelesese că nu îi spusesem lui Phillip, lucruri pe care eu le-am luat ca pe semne de fină inteligență emoțională. Dar oamenii inteligenți din punct de vedere emoțional pot fi niște atotștiutori enervanți.

— Uite, e clar că este supărat pentru că tatăl lui lipsește tot timpul, nu neapărat din cauza ta.

— Deci va trebui să o luăm și mai ușor, mă sfătui Peter. Ai un computer pe care să îl pot folosi?

— Sigur. Este o cameră de joacă micuță, la capătul holului, lângă camera lui Dylan. Poți merge acolo.

— O să dureze ceva timp. Dar înțelege, te rog, faptul că, și dacă nu stau în patru labe jucându-mă cu Dylan în prima săptămână, muncesc din greu, în felul meu, ca să se întâmple asta.

Acesta fusese primul comentariu normal pe care îl făcuse Peter de când intrase în apartament. Se transformase brusc înapoi în tipul atrăgător din parc care controla treizeci de copii ca pe niște marionete.

Exact așa cum promisese, Peter nu îl stresa pe Dylan. Pe parcursul restului primei săptămâni a venit la apartament, citea ziarele stând la masa din bucătărie, apoi intra în camera de joacă pentru a lucra la programul său pe computer. Din întâmplare, se pare, Dylan intra în cameră și juca jocuri video, stând pe jos. Nu era ca și cum îi despărțea Zidul Berlinului – se întâmpla ca Peter să spună vreo două cuvinte, dar, în principiu, îl ignora. Iar încăpățânatul meu Dylan refuza să se implice.

La începutul celei de-a doua săptămâni, Peter a devenit evident interesat de Gracie. Era mai puțin încăpățânată decât Dylan și era deschisă față de oricine. Când stătea în brațele lui, Peter îi arăta tot felul de pagini web pentru copii cu jocuri și muzică și o ajuta să se joace pe site-ul cu prințese care îi plăcea ei atât de mult. Apoi, îl trăgea după ea în cameră să îi arate costumele păpușilor ei, în timp ce Dylan se prefăcea, evident, că nu îi pasă. Patru zile de fustițe roz și ceaiuri ar fi înnebunit pe oricine, dar Peter își păstra calmul. În tot acest timp, Dylan rămânea pe margine, cu un ochi tot timpul atent la fiecare mișcare a lui Peter.

Într-un final, în a doua zi de vineri, după cum mi-a povestit Peter, s-a întors către Dylan care stătea pe burtă, sprijinit pe un cot și jucându-se cu o machetă de mașină, pentru a-l întreba direct:

— Amice, m-am plictisit. Nu mai suport nici un minut de Pocahontas. Vrei să mergem în parc să dăm cu piciorul în minge?

— Nu, mulțumesc.

— OK. Nici o problemă.

Apoi Peter și-a îndreptat atenția către micuțul Michael. L-a scos afară din camera lui, chicotind și gângurind, ținându-l atârnat de picioare pe spatele lui – sub ochii lui Dylan –, a urlat scandând ceva ca la meci și a alergat prin apartament cu Yvette după el.

— Dă-mi copilul înapoi!

A trebuit ca Yvette să îl lovească cu o cârpă de vase pe Peter pentru ca acesta să se potolească. Lui Dylan îi plăcea la nebunie să o vadă pe Yvette agitată, deoarece ea era foarte liniștită. Zâmbi din spatele machetei sale de mașină.

Michael și Gracie începură să se certe pe Peter. Îndesatul de Michael, foarte deschis și brutal, îl apuca pe Peter de genunchi și o împingea pe Gracie de lângă el.

— Eu l-am chemat prima pe Peter. Yvette! Eu l-am chemat prima pe Peter, țipa ea.

Dylan își puse mâinile peste urechi.

— Ahhhh! Copii, tăceți!

Yvette îl lovi pe Dylan peste genunchi.

— Tu să nu folosești cuvintele alea!

— Păi dacă nu tac! Am teme de făcut. Și Peter lucra la chestia lui pe computer! Hei, noi lucrăm aici, țipă Dylan la frații lui învrăjbiți. Nu poate să se joace cu voi acum.

— Ba poate, țipă Gracie.

Michael o mușcă de mână și ea urlă.

— Yvette, nu vrei să îi iei tu? se rugă Dylan. Chiar ne deranjează.

Yvette, care avea forța unui taur, luă ambii copii sub câte un braț și îi zâmbi lui Peter la ieșire.

Peter închise ușa.

— Mulţumesc că m-ai salvat. Hei, vrei să îţi arăt o supermutare de şah cu care să îţi baţi adversarul de fiecare dată?

— Sigur. Cred.

***

La puţin timp după aceea mi-am dat seama că luasem decizia corectă când l-am adus pe Peter în viaţa noastră. M-a făcut foarte fericită momentul în care Dylan a început să arate că îi plăcea ideea de a avea propriul lui prieten adult. Erau şi alte semne că îl plăcea pe Peter: seara, voia să îi confirm că Peter urma să îl ia de la şcoală şi a încetat să mai poarte tricoul lui Polo preferat deoarece Peter îi spusese că nu e marfă. Într-o zi, după ore, l-a rugat pe Peter să îmi spună că făcuse zece tracţiuni la rând. Îmi plăcea cât de implicat era Peter, cât de bine îl înţelegea pe fiul meu. Mă simţeam în siguranţă când îi vedeam împreună, ca şi cum aş putea să mă relaxez din când în când, având pe cineva în care am încredere.

Şi odată ce eram pe acel tărâm al siguranţei împreună, Peter a început să mă necăjească cu regularitate – ceea ce, bineînţeles, îmi plăcea la nebunie. De exemplu, veneam cu câte o sugestie sinceră.

— Dylan nu are nimic de făcut marţi. De ce nu vă duceţi la locul acela cu ceramică, unde poţi picta o puşculiţă de lut? O bagă la cuptor şi o iei peste o săptămână şi este şi lucioasă.

Peter se uita la mine cu dispreţ total.

— Să pictăm un porcuşor? Şi tu crezi că asta e tare?

— Păi, eu... El face asta la petrecerile onomastice.

— Doar pentru că mamele bogate nu au imaginaţie.

— Şi presupun că mă bagi în aceeaşi oală cu ele?

— Niciodată, spuse el pe un ton sarcastic.

— Ai face bine să nu mă bagi.

Chiar îmi plăcea tipul, şi asta pentru că urma să îmi vindece fiul. Punct. Nu avea *nici o legătură* cu felul în care zâmbea când intram în cameră. Sau cu cât de fericită mă făcea acest lucru. Sau cu cât de mult ne distram vorbind când Dylan nici măcar nu era prin preajmă. Şi în mod sigur nu avea *nici* o *legătură* cu cât de bine îi veneau pantalonii milităreşti.

— Copiilor chiar le place olăritul, Peter. Adu-ţi aminte, au doar nouă ani.

— Poate că le place, dar nu e marfă, aşa că nu o facem.

— Atunci ce veţi face?

— Lui Dylan îi place la Staten Island.

— Chiar?

— Da. Am mers cu trenul acolo, e gratis. Lui i se pare că asta e cea mai mişto parte. Mergem înainte şi înapoi. Durează cam 25 de minute. Vrei să vii?

— Nu am timp.

— Te-ai distra mai bine decât crezi.

— La ce te referi exact?

Chiar zâmbeam când am întrebat asta.

— De ce nu vii ca să afli?

— Nu cred că pot.

Dar îmi doream. Şi asta nu era bine.

Îmi dădeam seama că se prinde de ezitarea mea sau poate chiar că îmi doream să merg, dar a trecut peste.

— Cred că o să îl duc la aeroportul LaGuardia săptămâna asta.

— O să vă plimbați prin aeroport și o să vă uitați cum decolează avioanele?

— Nu o să ne plimbăm prin aeroport. Este un teren în Queens, exact lângă piste. Dacă stai întins acolo, avioanele îți zboară chiar pe deasupra capului.

— Să luați dopuri pentru urechi și o pătură.

— Nu luăm pătură. Asta e o chestie pentru pămpălăi.

— O să se murdărească de caca de șobolan pe păr!

— Îl spălăm pe cap când ajungem acasă.

Într-o seară din a treia săptămână de când Peter era cu noi, el și Dylan jucau șah la masa din bucătărie, în timp ce Carolina servea masa și, pe nepregătite, apăru Phillip. Mânecile cămășii erau suflecate și cravata desfăcută, iar el părea zăpăcit și deprimat. A trecut pe lângă noi toți, mergând către frigider. Ups! Peter a înghițit în sec.

— Iubitule, avionul tău a ajuns mai devreme?

Peter se scuză și se ridică discret de la masă.

— Nu. S-a anulat întâlnirea, a spus el scurt și apoi s-a așezat pe banchetă lângă copii și a luat una dintre bucățile de pui ale lui Michael. Carolina, fă-mi o favoare. Fă-mi un sandviș cu șuncă cu muștar pe o parte și cu maioneză pe alta. O să îl servesc în birou, pe o tavă, cu un ceai cu gheață lângă, apoi trebuie să mă întorc la birou.

În mod normal, la ora asta copiii ar fi țipat unul la celălalt sau s-ar fi bătut pe paharul cu pai spiralat. Dar, în seara aceea, simțeau că tatăl lor este nervos și deciseseră să își bea laptele în liniște.

Gracie puse ochii pe cravata desfăcută și pe cămașa șifonată a lui Peter.

— Cum de arăți atât de urât?

Phillip râse, luă una dintre bucățelele ei de pui în formă de stea și o înmuie în ketchup-ul de pe farfuria ei de plastic cu *Frumoasa și Bestia*.

— Sunt obosit și urât pentru că muncesc mult ca să îți cumpăr tot puiul și ketchup-ul de care ai nevoie.

Se lăsă în jos pe banchetă astfel încât să îl poată lua pe Michael în brațe și să îi tragă pe ceilalți doi copii lângă el. Și-a pus mâinile pe după Gracie și Dylan și i-a tras aproape.

— Știți că vă iubesc mai mult decât orice pe lume. Mi-a fost dor de voi. Am venit de fapt acasă pentru că îmi doream să stau cu voi la cină!

Apoi Phillip și-a scos telefonul din buzunarul de la spate și l-a verificat în aer, deasupra capului lui Gracie, mișcând cu îndemânare din rotița laterală în sus și în jos cu o mână.

Am auzit cum ușa de la camera de joacă se închide încet și m-am simțit ușurată de faptul că Peter a înțeles faza cu soțul dificil. Dylan a sărit de pe banchetă pentru a-i arăta lui Phillip noul său set de șah magnetic. Dacă lui Phillip îi intra în cap o idee, cum ar fi să îi învețe pe copii un joc precum șahul, o făcea chiar bine. Mă întrista că nu putea sau nu dorea să se concentreze mai mult pe ei.

— Joci şah cu mine după cină? întrebă Dylan. Am învăţat câteva mutări noi.

— Poate, nu pot să promit, trebuie să verific câteva lucruri...

Şi luă iar telefonul pentru a învârti şi a lovi rotiţa laterală.

Phillip nu era mereu neatent din cauza muncii sau în mijlocul unor atacuri de panică din cauza butonilor – trebuia să o recunosc –, dar erau semne pe care le-am ignorat când m-am îndrăgostit de el.

Ne-am întâlnit în Memphis, într-o călătorie de afaceri comună. Se întâmpla în 1992: revoluţiile din Europa de Est se terminaseră, revoltele Rodney King începeau, iar Dan Quayle tocmai scrisese corect cuvântul „cartof". Aveam douăzeci şi doi de ani şi abia începeam cursurile de analişti la Smith Barney – după o tentativă nereuşită de a ajunge pe Wall Street după facultate, în încercarea de a-mi mulţumi tatăl contabil. Eram pasionată de politică din liceu şi deja făcusem practică atât la Partidul Republican, cât şi la cel Democrat pe parcursul a două veri, în Minnesota. Mă plasasem atunci (ca şi acum) la mijloc din punct de vedere politic, aşa că lucram intenţionat de ambele părţi ale baricadei. Ceea ce îmi doream cu adevărat să fac era să lucrez într-un birou politic din New York, pentru primar, mai exact. Totuşi, încercam să fac tot ce se putea într-o bancă din New York, care mă recrutase din Georgetown.

Phillip şi cu mine lucram la aceeaşi ofertă publică iniţială pentru o mare companie de distribuţie din Memphis, dar, înainte ca afacerea să

fie gata, un grup de avocați și bancheri trebuia adus acolo pentru a-și face treaba.

Eu mă aflam la baza piramidei, făcând calcule până târziu în noapte. Phillip era un tânăr asociat mare și tare la o mare firmă de avocatură, cu trei asociați majori deasupra lui în acea călătorie. Eram opt la acea întâlnire, iar eu eram singura femeie. A doua dimineață, când noi, restul, eram până în gât în cifre, Phillip a intrat pe ușă cu un teanc de dosare în mână.

Nu și-a scuzat întârzierea, nu a cerut voie să întrerupă, a declarat doar, curajos:

— Băieți, voi stați cu fundul în sus. N-am dormit toată noaptea, încercând să rezolv rapoartele, și vreau să ascultați foarte atent ceea ce am descoperit.

A continuat să ne explice cum, în principiu, greșiserăm analiza și cum ne pierduserăm timpul. Faptul că șeful lui ne ghidase în acea traiectorie nu l-a oprit. Revolta poate că a fost nepotrivită, dar el avea avantajul că avea dreptate. Demonstrația de mascul Alfa m-a captivat. Nu eram destul de sofisticată atunci ca să îmi dau seama că încrederea lui în sine era alimentată de o dorință imensă de glorie.

În timp ce el stătea acolo, scuturând rapoartele, i-am studiat părul blond care îi cădea puțin peste urechi și peste partea din spate a gulerului. Avocații și bancherii tocilari nu aveau niciodată părul lung. Își doreau să arate pe cât de profesionist posibil pentru clienții lor corporatiști – era clar că tipul ăsta nu se gudura pe lângă nimeni. Avea 1,80 m, o construcție deșirată și picioare lungi și subțiri. Am tras cu ochiul la mușchii coapselor

lui în timp ce se plimba în jurul mesei, trântind câte un dosar în fața fiecăruia dintre noi.

S-a uitat la șeful meu, Kevin Kramer, și a spus:

— OK, băieți, schimbăm strategia. O să lucrăm altfel de acum înainte. Dacă te uiți la prospect...

Mi-am adus aminte că mă gândeam că Phillip ar putea fi chiar un bărbat cu mâncare în frigider. Ochii lui mari și albaștri și pomeții duri m-au captivat. Phillip îmi amintea de băieții cu părul lung, care purtau tricouri fără mâneci în timp ce se jucau cu discul pe iarba din fața liceului meu din Minneapolis, părul lor blond de pe piept strălucind din cauza sudorii, în timp ce se aruncau să prindă o pasă.

Lucraserăm până la miezul nopții în a treia și ultima noapte, când el a sugerat ca patru dintre noi să mergem să bem ceva la barul hotelului Peabody, cel mai vechi așezământ din Memphis. Phillip stătea aproape de mine pe banchetă, ignorându-mă majoritatea timpului și vorbind cu șefii mei, Kevin și Donald, care stăteau de partea cealaltă a mesei. Camera era placată cu lemn de stejar, iar lumânări licăreau din suporturi incrustate cu pietre colorate. Un chelner greoi, cu cămașa descheiată, vorbea cu un localnic care purta o pălărie de cowboy.

Eram puțin intimidată de Phillip, dar complet hipnotizată de geniul lui. Să îl împart cu șefii mei, bancheri plictisitori și înfumurați, nu era deloc distractiv. Lui Kevin și lui Donald nu le păsa de nimic altceva decât cum să mai facă ceva bănuți.

Șeful meu privi în sus la imaginea lui Ross Perot care apărea pe un ecran montat pe perete.

— Îți vine să crezi ce face tipul ăsta? În ditamai Statele Unite? Să încerce să facă să funcționeze un sistem cu trei partide aici? Las-o baltă!

Speram ca fața mea să nu reflecte dezgustul pentru discuția despre politica locală.

— Chestia cu trei partide nu e chiar atât de neobișnuită.

— Aloooo?! mi-a spus el cu ochii măriți, purtându-se de parcă vorbea cu un copil mic, apoi unindu-și mâinile pe masă. În țara asta există democrați aici – a pus mâna într-o parte a mesei – și republicani aici. Două partide. Înțelegi?

— Da, Kevin, înțeleg. Dar ai auzit vreodată de partidul Bull Moose?

Bineînțeles că nu auzise.

— Bull Moose ce?

— Da, nu e mare chestie. Doar partidul lui Teddy Roosevelt, am răspuns, zdrobind cu dinții un cub de gheață.

— OK, deșteapto, s-a întâmplat o dată. Punctul meu de vedere rămâne în picioare.

A făcut o strâmbătură enervantă, a luat o mână de alune și le-a agitat în pumn ca pe zaruri.

Acum era rândul meu. Ce distractiv era. L-am bătut pe mână.

— A, și Dixiecrații. Știi tu, acel Strom Thurmond: doar un alt politician marginal.

Kevin a clipit spre mine.

— Mare chestie: de două ori în istorie.

— De fapt, de mai multe ori.

Nu îmi puteam ascunde plăcerea de a-l desființa, deși încercam.

— George Wallace în '68 și în '72 și John Anderson în '80.

Cei trei bărbaţi erau şocaţi. Phillip a izbucnit în râs şi şi-a aruncat braţul pe spătarul banchetei. I-am inhalat mirosul de mascul Alfa.

— Kevin, poate că îţi e angajată, dar tocmai ţi-ai luat-o.

— Da. Şi cine crezi că a angajat-o? Eu! Ştiam eu că are ceva special.

Subiect închis. Kevin şi Donald au început să dezbată tema OPI versus recapitalizare. Phillip învârtea gheaţa în paharul său de Johnny Walker Black cu degetul, apoi l-a lins, după care şi-a pus mâna sub părul meu.

— Nu vei fi bancher de investiţii pentru tot restul vieţii, mi-a şoptit la ureche.

— Poftim?

Găsise greşeli în munca mea?

— Pur şi simplu nu este ceea ce te pasionează, a şoptit el. Eşti mult prea interesantă.

Apoi a continuat să mă ignore tot restul serii, abia dacă şi-a luat la revedere şi a urcat în camera lui.

Eram distrusă. Următoarea dimineaţă urma să zboare la Houston, iar eu, să mă întorc în garsoniera mea de pe East Street nr. 13 din Murray Hill. Mi-am amintit că m-am sprijinit de uşa pliantă a bucătăriei mele minuscule, absolut convinsă de faptul că nu voi mai găsi pe nimeni de care să mă îndrăgostesc. Îmi petrecusem optsprezece luni cu un redactor de revistă care mă înşela şi care şi-a pierdut slujba pentru că nu era în stare de nimic. Era un adevărat ratat şi totuşi inima mea era frântă. Phillip, pe care îl văzusem în Memphis, era peste nivelul meu. New York este cel mai trist oraş din lume când eşti singur, confuz şi îţi urăşti slujba.

L-am căutat oricum. Pe parcursul următoarelor două săptămâni, i-am trimis lui Phillip trei bilețele prinse cu clame de diverse dosare, încercând cu disperare să îi dau motive să mă sune. Nu funcționa. Îl suna pe șeful meu. Câteodată, în drum spre casă, pierdeam vremea în fața firmei lui de avocatură, care se afla la doar două străzi de banca mea. În ceața de costume gri de pe trotuarele lui Wall Street nu l-am văzut niciodată.

Peste cinci săptămâni, într-o zi caldă de toamnă, pe la ora șase seara, încercam să prind un taxi până în centru când un BMW decapotabil argintiu, clasic, a oprit lângă trotuar. De atunci am aflat că tipii educați și eleganți nu au niciodată nimic nou.

— Vrei să te duc undeva, banchero?

Mi-a tresărit inima.

— Am crezut că ai spus că nu ar trebui să fiu bancher.

— Nu ar trebui. Și tu știi asta. Vrei să te duc în oraș?

Cravata și sacoul erau aruncate pe bancheta din spate, iar el își deschisese primii doi nasturi ai cămășii. Purta ochelari de soare de aviator, cu rame aurii, de la Ray Ban, care se asortau cu reflexele aurii ale părului său.

— Ești sigur?

Nu îmi venea să cred ce mi se întâmplă.

— Bineînțeles că sunt sigur.

Peste patru luni de la această întâmplare stăteam întinsă în fața șemineului pe covorul lui Aubusson călduros, cu capul ridicat pe o pernă tapițată, în apartamentul lui de două camere, construit înainte de război, care se afla într-o clădire mică de pe 71st Street, între Madison și Park. Ne sărutam de o oră. Phillip adoră să

sărute, iar eu nu mai întâlnisem niciodată un bărbat care să fie mai interesat de pregătirea pentru etapa următoare. Nu că nu făceam sex ca iepurii pe-atunci.

Phillip sărise să mai aducă un pahar de vin, iar eu mă uitam la spatele lui gol în timp ce se îndepărta pe hol. Făcea paşi calmi, eleganţi şi puternici. Încă nu îmi venea să cred că se îndrăgostea de mine, o brunetă scundă din clasa de mijloc, în locul unei zeiţe blonde de la clubul country. Îmi făceam griji în legătură cu ce se va întâmpla în momentul în care părinţii mei vor veni în vizită şi îşi vor dori să ne uităm la un muzical Disney şi să facem turul oraşului în autobuze supraetajate.

S-a aşezat cu picioarele încrucişate lângă mine şi mi-a tras mâna peste genunchiul lui. Pantalonii lui erau atât de uzaţi încât parcă erau pijamale.

— Deci uite ce cred eu: cred că ar trebui să îţi dai demisia.

— Şi ce să fac pentru a mă întreţine?

— Nu aş sugera niciodată să nu munceşti. Dar trebuie să faci o schimbare. Trebuie să intri în alt domeniu acum, cât timp eşti tânără. Şi încă nu este mare brânză dacă ocupi un post de începător.

— Doar că nu ştiu dacă m-aş descurca.

— Te voi ajuta eu. Sau cel puţin te voi ajuta să îţi crească încrederea în tine. Uită-te la asta, spuse arătând cu degetul peste cinci ziare împrăştiate lângă mine. Eşti o fată de ştiri. E în sufletul tău. Te potriveşti de minune. Ştii atâtea despre politică şi afaceri externe şi nici măcar nu lucrezi în domeniu. Ce Dumnezeu cauţi să aduni numere în Excel la oferte publice iniţiale când ai putea să lucrezi pentru ceva de care chiar îţi pasă?

— Am încercat. Ți-am mai spus asta. Acele locuri de muncă sunt imposibil de prins. Nu te poți decide pur și simplu să te bagi în politică și în presă.

— Ba da. Poți. Ești mult mai calificată acum. Te-ai descurca de minune la secțiunea de afaceri de la *New York Times*. Ai scris la ziarul facultății și acum cunoști Wall Street.

— Habar nu ai despre ce vorbești. Trebuie să stai trei ani la un ziar mic de prin Florida înainte să te lase să intri pe ușa unei redacții din New York. Ar trebui să mă mut într-un orășel, undeva, pentru a-mi perfecționa calitățile de reporter.

— Bine, a spus el, după care făcu o pauză. Asta în mod sigur nu îmi convine. Deloc, spuse, gândindu-se puțin. Atunci să spunem o televiziune de știri. Angajază-te ca documentarist la CNBC sau la orice altă televiziune prin cablu. Acum ai experiență în afaceri, or să sară pe tine.

Și-a aruncat un picior peste mine și s-a sprijinit pe un cot. Fața lui era aproape de a mea și mă mângâia pe păr.

— Vei face asta. Iar eu voi fi lângă tine la fiecare pas.

— Vei fi?

— Ai încredere în mine?

Și am avut. Acesta este paradoxul lui Phillip. Acesta a fost mereu paradoxul lui: este un copil răsfățat care face crize enorme din nimic, dar, când ai nevoie să realizezi ceva, nu poți avea pe cineva mai bun alături de tine. Și acesta era motivul pentru care eram încă lângă el după zece ani de căsnicie. Încheia tot timpul afacerea. Îi uram obsesia pentru bani, care intrase în metastază de-a lungul anilor. Se compara constant cu

vecinii noştri din Grid, cu avioanele şi apartamentele lor mai mari. Părea incapabil să realizeze cât de norocoşi eram, iar încrederea în sine debordantă ar fi trebuit să îl ajute să treacă peste aceste fleacuri, dar nu se întâmpla asta. În schimb, îl făcea să creadă că merită mai mult, că ar trebui să fie mai bogat.

Dar erau trei copii minunaţi în ecuaţia asta. Încerca din răsputeri să le fie un tată bun. Încă mă iubea. Aşa că mă chinuiam să fac totul să funcţioneze.

— Carolina! Unde mi-e sendvişul?

— Este chiar aici, pe bar, Phillip, am spus eu.

— Scuze.

A dat la o parte pâinea pentru a se asigura că este exact cantitatea potrivită de maioneză şi muştar de fiecare parte.

— Hei, Dylan, cine era tipul care stătea la masă mai devreme?

Phillip nu făcuse legătura între Peter şi tipul în costum antiantrax portocaliu pe care îl văzuse în urmă cu câteva săptămâni.

— E Peter, răspunse Dylan. E un fel de antrenor.

Carolina zdrăngăni câteva oale la chiuvetă, încercând să pară ocupată ca să poată trage cu urechea. Phillip se uita suspicios la mine.

— De ce ar lua antrenorul cina cu copiii în seara asta?

M-am aşezat pe marginea mesei, încercând să mă port ca şi cum nu ar fi fost o problemă importantă.

— Yvette e puţin cam aglomerată după-amiezile când trebuie să-i ducă pe copii la activităţile

lor. Peter o să o ajute puţin, mai ales cu Dylan. Ştii tu, să se mai joace băiatul puţin înainte de cină.

— Păi, pare distractiv, nu-i aşa, Dylan? întrebă Phillip, cu vocea puţin schimbată.

Dylan simţea că ceva în legătură cu dădacul nu îi convenea tatălui său. Apoi a transformat asta într-un avantaj pentru el cât ai clipi.

— Sigur. De ce nu? Şi e şi foarte bun la mate.

Înjunghie-l pe tata şi apoi răsuceşte cuţitul.

Phillip părea sincer rănit, dar cumva incapabil de a riposta şi de a-l linişti pe Dylan. În schimb, a luat farfuria cu sendvişul şi o sticlă de Snapple care se afla pe o tavă lângă o solniţă argintată, o faţă de masă şi un şerveţel asortat. Ţinea dosarele la subsuoară, a ridicat tava şi a dat să plece, dar s-a oprit şi s-a întors atât de repede încât sticla era cât pe ce să se răstoarne.

— Jamie, vrei să vii până în birou? Avem ceva de discutat.

Rahat.

Phillip s-a sprijinit de spătarul scaunului său, frecându-şi ochii cu palmele. În timp ce se zgâia la mine, îşi lăsa degetele să alunece pe faţă. La patruzeci şi doi de ani, era încă foarte arătos, chiar mai mult decât la treizeci, dar în seara asta părea terminat şi şters. Şi-a unit mâinile şi le-a aşezat deasupra taliei.

— Crede-mă, Jamie, am probleme mai mari decât asta la muncă pe care ar trebui să mă concentrez. Totuşi, sunt curios cum de am mai adăugat un antrenor pe statul de plată.

M-am aşezat pe un scaun cu tapiţerie roşie şi mi-am pus călcâiele pe taburet. Rafturi verzi pline cu cărţile de avocatură ale lui Phillip, îmbrăcate

în coperte din piele, încadrau biroul. Un fir de alamă însoțea fiecare ramă verticală a rafturilor și dădea o ușoară strălucire volumelor vechi și uzate din piele. Aceasta era cea mai plină cameră din apartament, și, deloc surprinzător, soțul meu o adora. Un televizor cu ecran plat era încastrat în mijlocul peretelui din stânga mea. În dreapta era biroul lui Phillip, înconjurat de teancuri de hârtii și de dosare care creșteau ca ciupercile din podea. Și eu începusem să îmi masez fruntea cu degetele și apoi mi le-am lăsat să alunece pe masă. Nu doream să vorbesc despre dădaci.

— Cum de tot ajungi acasă mai devreme?

— Te-am întrebat de antrenor, Jamie.

— Și eu te-am întrebat despre serviciul tău.

— Jamie, cine este antrenorul?

— El?

— Da. El.

— Este doar un puști din Colorado pe care l-am întâlnit eu și care ne va ajuta o vreme cu copiii.

— Cât de des?

— Păăăăi..., apoi o pauză. În fiecare zi.

— Poftim?!?

Phillip și-a apăsat puternic mâinile pe biroul său imens și apoi s-a uitat la mine.

— De trei ani de zile, Yvette și Carolina se descurcă de minune și, dintr-odată, tu mai angajezi o persoană cu normă întreagă și nici măcar nu îmi spui? Crezi că sunt făcut din bani?

— Ar trebui să fii foarte mândru de cât câștigi, că ai devenit partener la firmă, și că am putut cumpăra acest apartament imens.

— Nu e chiar așa de mare.

Eram atât de dezgustată de acest bărbat.

— Ba da. Este mare.

— Nici măcar nu avem o cameră pentru servit masa.

— Sărăcuţul de tine.

A dat din umeri.

— Chiar sunt sărac.

— O, Dumnezeule. Hai, te rog, să nu începem din nou.

Îşi slăbi nodul perfect al cravatei.

— Ascultă. Nu vreau să spun sărac în sensul oamenilor ălora de dracu'-mai-ştie-unde. Eu vorbesc de *aici*, spuse arătând cu degetul către podea. În viaţa mea. În realitatea mea. Despre asta vorbesc şi de asta îmi pasă. Ai înţeles?

— Te descurci foarte bine, Phillip.

— Nu, nu mă descurc. După douăzeci de ani la o firmă de avocatură, tot golesc trei carduri de credit la sfârşitul fiecărui an, spuse, ridicându-şi mânecile. 50.000 pe două burse, 180.000 pe întreţinerea lunară şi ipotecă, 100.000 pentru întreţinerea celeilalte case şi reparaţii, altă sută pe Yvette şi Carolina, iar tu acum vrei să mai adaugi pe cineva pe listă.

Plecând din birou şi intrând în dormitor, îmi urlă înapoi:

— Mâncare şi haine şi două vacanţe şi ajung la zero. Pe minus, adică. Fără economii. E nasol.

Phillip crescuse în perioada în care pedigriul alb anglo-saxon avea putere crescândă. Când era copil, lua gustarea la clubul său country. A stat la acelaşi internat şi la aceeaşi şcoală superioară ca şi tatăl şi bunicul său. S-a alăturat unei firme de avocatură prestigioase. Şi a făcut totul ca la carte. Şi da, trecutul său aristocrat încă mai conta pe Park Avenue, dar această perioadă de după

anii '90, de după explozia internetului, de după evenimentele din 11 septembrie era mult mai crudă. Şi acum, în această parte a globului, banii fac numele. Phillip câştigă acum 1,5 milioane de dolari pe an. În Grid, spune el, ăsta este cel mai mic salariu. Şi cel mai grav este că are dreptate. Majoritatea bancherilor scot multe milioane, unii zeci de milioane. Vede cum oameni de vârsta lui conduc corporaţii, cum construiesc a treia casă în staţiuni de schi, cum închiriază avioane, cum unii chiar le cumpără. Şi se întreabă unde a greşit. De ce au ei toate astea? Cum de munceşte pe rupte şi tot rămâne sărac la sfârşitul anului? Bogaţii nu se îmbogăţesc trişând la impozite, ci se îmbogăţesc pentru că nu se simt niciodată bogaţi.

L-am găsit aranjând obsesiv dunga pantalonilor de la costum înainte de a-i pune pe umeraş.

— Ştii că nu banii sunt problema, Phillip. Am angajat şi am dat afară mulţi oameni fără să te întreb.

— Bine, atunci care este problema, Jamie? Sau vrei să insinuezi că este problema *mea*?

— Ştii, am spus, dând din cap. Nu contează. Uite, o să încerce doar o vreme.

— Nu, pe bune. Chiar vreau să ştiu. Care este problema *mea* sau, mai bine zis, unde vrei să ajungi. Care crezi TU că este problema mea?

S-a ridicat şi a ocolit biroul astfel încât să stea exact în faţa scaunului meu.

— Pe bune. Sunt curios. Sunt foarte curios care este problema *mea*.

— Pur şi simplu cred că nu îţi place ideea ca un bărbat să stea în casă cât timp nu eşti tu aici.

— Din cauza ta şi a lui????

— Dumnezeule, nu! am spus, râzând. Nu din cauza mea și a lui.

Nu eram 100% sigură că vorbeam serios.

— Pentru că este un bărbat care se joacă cu copiii tăi când tu nu ești aici și că ai prefera să fie o femeie. Nu vei fi înlocuit în felul ăsta.

Și-a pus mâinile în șolduri.

— Bineînțeles că nu îmi place ca un schior derbedeu, antrenor sau ce dracu' o mai fi, drogat, să îi învețe pe copiii mei cum să joace fotbal în parc, în timp ce eu fac economii să îi plătesc salariul. Ai dreptate, Jamie, spuse, arătând cu degetul către fața mea acum. Nu vreau un tată de închiriat la mine în casă. Nu avem nevoie de asta și nu accept așa ceva. E o idee proastă de la un capăt la altul.

I-am dat degetul la o parte.

— Știu că nu este o situație ideală. Adevărul este că tu muncești ca un câine toată săptămâna. Și atunci nu mai ajungi să îi iei de la școală, să petreci după-amiezile cu ei sau să mănânci cu ei. Și eu muncesc foarte mult. Iar discuția asta nu ar trebui să fie despre tine. Ar trebui să fie despre prețiosul și dulcele nostru Dylan. Băiatul nostru care tânjește după mai multă atenție decât primește – din partea amândurora, sincer.

— Păi nu mai lucra atât de mult și înscrie-l pe Dylan la mai multe activități extrașcolare sportive – se va descurca. Și ce e cu timpul tău? Nu poți ține pasul în ritmul ăsta cu trei copii; cu doi, poate, dar nu cu trei. Chiar și jumătatea de normă te aduce la limită. Îți tot spun: schimbă-ți slujba pe ceva consultanță timp de cinci ani. Apoi te poți întoarce, a explicat el zgomotos. Nu putem angaja oameni care să facă pe părinții cu copiii noștri.

— Phillip, nu sunt genul de femeie care să renunțe pur și simplu la slujba ei. Slujba mea mă face să fiu o mamă mai bună când sunt acasă. Știi asta.

— Nu merge la mine replica asta veche cum că o femeie este o mamă mai bună dacă muncește. Copiii au nevoie de mai mult timp. Totul în casa noastră are nevoie de mai mult timp, a spus pornind spre fereastră. De exemplu, jaluzelele din biroul meu se opresc la jumătate. De când? Știi că mi-ar plăcea chiar să văd soarele dimineața. De câte ori trebuie să spun că vreau sistemul acela...

— Să rămânem la un singur subiect: copiii, în special Dylan. Stau acasă cu ei două zile și îmi iau liber după-amiezile, când pot. Slujba mea nu îmi ia din timpul cu ei.

Am făcut o pauză pentru a-mi da seama cum să îi explic că angajam pe cineva care să îl înlocuiască pe *el*, nu pe mine.

— Dylan are nevoie ca un bărbat să îi ridice respectul de sine. Este ceva ce eu și Yvette nu putem face în timpul săptămânii. Nu este vorba de mine sau de tine. Este vorba de încrederea lui Dylan în sine însuși.

— Este simplu. Nu mă simt bine ca un antrenor să lucreze alături de Yvette și de Carolina în casa noastră. Pe terenul de sport: bine. Dar nu în casa mea. Este ciudat. Atâta timp cât eu plătesc facturile barosane aici, așa va fi.

— Liniștește-te. Eu plătesc mașina, garajul, hainele, mărunțișurile...

— Știi ceva? Nu îmi pasă pentru ce plătești tu. Antrenorul nu primește bani în casa asta de la nimeni.

Soţul meu plecase din nou. Fusese aici pentru un moment fugar, apoi înapoi în lumea avocaţilor. În mintea lui, problema antrenorului fusese desfiinţată cu succes. Totuşi, era o mică problemă: nu aveam cum să scap de antrenor, ceea ce devenea o problemă reală. Începuse să îmi pese din ce în ce mai mult de ceea ce credea el despre mine, cum reacţiona la glumele mele şi chiar ce purtam când eram în preajma lui.

Phillip, între timp, trecuse peste. Începuse să apese pe butoanele telefonului său cu ferocitatea lui Beethoven şi nici măcar nu a ridicat privirea când am părăsit tăcută camera.

Capitolul 9

Descoperită!

Prietena mea Kathryn era una dintre acele persoane care puteau arunca un fular vechi peste o cutie de lemn şi să o facă să arate ca un taburet boem al unei contese pariziene. Emana stil la fel de uşor cum respira.

Abia terminaserăm să ne uităm peste o serie de tablouri enorme în studioul ei de pe strada Laight din Tribeca – toate în nuanţe de albastru – şi ne întorseserăm în apartamentul ei de pe acelaşi hol. În capătul bucătăriei deschise se afla o masă, şi pe ea nişte caşcaval şi şuncă de la magazinul italian de după colţ. Mâncarea forma o natură moartă perfectă : un tocător de lemn vechi pentru pâine, ceai rece într-o carafă verde transparentă, şerveţele din pânză brodată. Scaune şi canapele vechi erau aruncate în jur, alături de lămpi şi mese ciudate pe care Kathryn şi soţul ei, Miles, le cumpăraseră de la târguri de vechituri şi antichităţi de-a lungul anilor. Pardosele de lemn, puternic lăcuite, se întindeau pe toată suprafaţa camerei, iar ferestre care acopereau toată înălţimea peretelui încadrau peisajul unei porţiuni din oraş, de la Battery Park până la râul Hudson.

— Eu înțeleg chestia aceea în stilul lui Woody Allen, „suntem, de fapt, singuri". Dar în ce fel simbolizează dârele albastre asta? De ce albastru? Simbolizează albastrul cerul sau speranța, ori vrea să fie deprimant, ca albastrul lui Picasso? am întrebat-o pe Kathryn.

Picturile ei erau în mod sigur curajoase și capricioase, dar nu aveam nici cea mai mică idee ce însemnau.

Kathryn a dat doar din umeri și m-a mângâiat pe cap în drum spre frigider. Nu îi păsa că eu nu îi înțelegeam niciodată picturile. Miles, care era, de asemenea, agentul ei, le înțelegea. Și aparent și mulți oameni moderni, din centru, care plăteau mulți bani pentru a-i expune operele pe pereții apartamentelor lor.

— Mă săturasem de autoportretele egoiste, mi-a explicat ea. Și apoi m-am săturat de pornografia carnală inocentă. Am depășit total autoportretele și m-am întors la abstract. Asta este faza mea de Kooning, un pic timpurie!

Râdea de ea însăși și de întreaga lume artistică în care se învârtea, dar eu eram încă total pierdută.

— Nu înțelegi? a continuat ea. Este o întreagă entitate vărsată pe pânză. Fiecare punct este creat pentru a migra. Artistul catalogheazā vizual pașii pe care un individ îi face în călătoria sa izolată prin viață.

— Ce înseamnă „pentru a migra"?

— Relaxează-te, râse ea. Asta au scris ei în catalog!

Miles și-a turnat un pahar de ceai și a mușcat dintr-o felie de pâine cu parmezan mucegăit.

— În acel albastru, ea caută o cale de a ne înțelege individualitatea, prin noi înșine, prin univers. Și, în căutarea acelei individualități, ne mișcăm împreună – aici intervine migrarea, spuse, aruncând cu o bucată de pâine înspre mine. E doar conversație artistică. Trebuie să o faci, iubito.

Veniserăm în centru special pentru ca Kathryn să îi arate celei mai bune prietene noua formă pe care o lua arta sa. Glumeam mereu spunând că avem sensibilități opuse : ea era creativă, relaxată și dezordonată, iar eu rigidă și calculată. Îmi spunea mereu că mă concentram prea mult pe munca de producător și că nu îmi făceam destul timp pentru a contempla muzica sferelor cosmice.

Miles a rupt o bucată de parmezan și mi-a întins-o.

— Apropo, Jamie, ce plăcere să te vedem mai jos de 57th Street. Ți-a curs sânge din nas ?

— Încetează, Miles, îl pocni Kathryn.

— Of, știu că e de treabă, spuse el apucând o ciupercă. Într-un fel.

El, care venise acasă doar ca să ia prânzul cu noi, și-a dat jos jacheta de baseball și a aruncat-o pe canapeaua maro. Deși era enervant, arăta foarte bine : un tip masiv, musculos, cu păr scurt, castaniu și cu un zâmbet perfect. Purta mereu un tricou negru, cu mânecile suflecate îndeajuns încât doamnele să îi poată admira bicepșii. Kathryn trebuia să treacă lunar printr-o partidă de sex în trei alături de vecina lor singură de deasupra ca să îl împiedice să o înșele. (Phillip mi-ar fi cumpărat un Lamborghini dacă aș fi fost de acord cu așa ceva.)

Kathryn și cu mine ne-am alăturat lui Miles în zona care se putea sta jos în studioul ei ; două canapele Nina Campbell cu perne indiene neasortate.

— Ce face Phillip? întrebă Miles de formă, punând brațul peste umărul lui Kathryn.

Miles nu îl suporta pe Phillip. Din acest motiv nu ieșeam niciodată în patru – singura dată când am făcut-o, Phillip i-a dat lui Miles niște sfaturi care nu i-au picat bine.

— Hei, amice, spusese Phillip, stai aici și te plângi despre cum să îți muți marfa. Sau despre cum să nu o miști, cum este de fapt situația asta. Dar chestia este că nu ajungi nicăieri cu arta. Sigur, dacă ești Gagosian și îl reprezinți pe Warhol și pe Rothko sau pe cine dracu' mai reprezintă el, atunci o să dai marea lovitură. Dar nu cu...

— Eu nu *încerc* să fiu Gagosian, răspunsese Miles cu o mare tentă de dispreț. Eu reprezint artiști debutanți. Ei sunt punctul meu forte. Să îi descopăr, să îi ocrotesc, să le găsesc sponsori. Dacă oamenii bogați nu ar cumpăra operele artiștilor începători din acest oraș, ei nu ar avea cum să supraviețuiască.

— Toate bune și frumoase. Dar, până la urmă, vorbim despre niște nimeni. O galerie plină de opere ale unor necunoscuți pe care nu le cumpără nimeni. Și acesta este, prietenul meu, purul adevăr. Așa că trebuie să îți revizuiești strategia.

Miles îi aruncase lui Kathryn o privire, iar eu îl călcasem pe picior pe Phillip pe sub masă. Înțelesese mesajul.

— Sau, pe de altă parte, dacă asta este chemarea ta, este în mod sigur ceva remarcabil. Și sunt de acord cu asta.

„Sunt de acord cu asta"? Asta de la soțul meu, avocatul înțepat?

Miles făcuse cu mâna chelnerului.

— Nota, te rog!

— Aş vrea să îi mai acorzi o şansă lui Phillip, Miles. Se pricepe la afaceri şi voi v-aţi putea înţelege pe plan financiar.

— Crezi? Poate facem şi un Southside la clubul Racquet?

— Glumeam.

— Şi nu o să mai accept alte sfaturi de la soţul tău, deşi eu şi Kathryn ţi-am urmat exemplul la faza cu dădacul. Am angajat un absolvent pentru gemeni.

— Ştiu. Mă bucur că merge bine.

— Şi cum i se pare lui Phillip fabulosul dădac? întrebă Miles.

— Phillip crede că l-am concediat.

— Poftim?

Kathryn mai avea puţin şi vărsa ceai pe masă.

— E noiembrie, Peter e la voi de când, aproape două luni?

M-am uitat oriunde pentru a evita privirile lor şocate. Am încercat să mă concentrez pe una dintre pânzele premiate ale lui Kathryn, numită *Flight of Fancy*.

— Aşa, şi?

— Şi, deci, *ascunzi* un dădac de soţul tău, spuse Miles şocat. Cum ai reuşit asta?

— Phillip călătoreşte mereu.

Kathryn îşi puse capul între palme.

— Asta este foarte sănătos, bombăni Miles. Nici măcar *eu* nu i-aş face asta soţului tău.

— Pur şi simplu nu am avut destulă energie pentru a face faţă conversaţiei, asta e tot.

— Conversaţie cu cine? întrebă el. Cu soţul tău sau cu Peter?

— Cu soţul meu. Nu îl concediez pe Peter. *În nici un caz.*

— Deci, în concluzie, îl preferi pe Peter în locul soțului tău.

— Ce mod ridicol de a privi situația. Peter *muncește* pentru mine.

— Hei, Kathryn, nu-i așa că îl preferă pe dădac în locul soțului?

— Da. Și îți părăsești bărbatul anul ăsta?

Kathryn, care își ridicase, într-un final, capul, lovea direct sub centură.

— Întâi a fost acum trei ani, apoi anul trecut. Cu anul ăsta cum rămâne? Ai vreo pornire?

— Nu vreau să discut despre asta. Iar în ceea ce îl privește pe Peter, odată ce Phillip va vedea cât de mult îl ajută pe Dylan și nu se va mai simți amenințat, se va bucura de prezența lui.

Kathryn era scârbită.

— Cât o să mai stai în nehotărârea asta? E ciudat. Foarte ciudat. Ca să nu mai spun că are o diplomă și că muncește ca ajutor prin casă toată ziua.

— La fel este și dădacul vostru.

— Este o diferență. Al nostru este încă la școală și nu vine decât câteva ore, acolo.

— Bine, bine. Știu că este ciudat. Și dacă îmi spuneai acum două luni că voi avea un tip de 29 de ani cu diplomă de master care să lucreze alături de Yvette, îți spuneam că ești drogată. Dar funcționează și nu o să-i pun capăt deoarece treaba nu este gata.

Am ridicat două degete în aer pentru a face semnul pentru ghilimele în jurul cuvintelor „nu este gata" și i-am aruncat o privire răutăcioasă. Miles s-a ridicat și s-a îndreptat spre bucătărie pentru a-și găsi o ocupație, sau cel puțin așa părea.

— Nu sunt genul de persoană căreia să îi pese ce „e gata“, mi-a aruncat ea înapoi o privire la fel de răutăcioasă. Ştim că tipul este fantastic, fără îndoială. Dar nu este un pic cam ratat dacă face treizeci de ani şi a ales să fie dădac?

— Eu nu cred asta. Ţi-am spus, realizează un program online pentru şcolile publice care să îi ajute pe copii şi pe profesori să comunice mai bine în ceea ce priveşte temele. Când îmi explică el, sună foarte inteligent. Între timp, are nevoie de un job care să nu-i mănânce tot timpul şi adoră copiii. Şi, mai important, îi adoră pe ai mei.

— Şi eşti sigură că nu e un pedofil?

— Tu eşti sigură că al tău nu e? Ţi-am spus deja că Charles l-a verificat. Îţi garantez, nu este.

Lăsându-l pe Phillip deoparte, începeam să mă enervez că trebuia să îmi justific deciziile legate de propriii mei copii.

— Dylan este mai puţin sarcastic. Mai puţin cinic. Mai puţin retras. Şi eu spun că este meritul lui Peter. Copilul începe să se simtă iar vesel. Participă chiar la orele de sport din nou. Psihiatrul nu reuşea nimic şi nici eu nu ştiam ce să fac.

— Să înţeleg că îţi place tipul?

Am simţit nevoia irezistibilă să zâmbesc.

— Ne înţelegem foarte bine. Mă respectă, dar totuşi discută, mă rog, nu chiar de la egal la egal...

Mi-am adus aminte de dimineaţa trecută. Copiii se pregăteau şi îl rugasem pe Peter să vină devreme pentru a-i duce la şcoală. Voiam să alerg puţin prin parc înainte de a pleca la Jackson.

Theresa dorea să se mai acomodeze cu echipa înainte de interviu. Când i-am auzit vocea lui Peter în bucătărie, m-am schimbat din pantalonii largi de antrenament în unii scurţi. Şi am avut efectul dorit: când m-a văzut îmbrăcată aşa, m-a măsurat din cap până în picioare şi s-a abţinut. Dintr-odată, am simţit că ar fi indicat să încerc să schimb subiectul de discuţie cu prietenii mei.

— Bun, deci te tratează ca pe şefa lui, dar şi ca pe un fel de prietenă?

— Da. O prietenă.

Miles, simţind că atmosfera se destinsese, ni s-a alăturat din nou.

— Şi de ce zâmbeşti?

— Nu zâmbesc.

— Hai, te rog, râse Kathryn. Ce e de fapt la mijloc? Nu te porţi cu el cum te porţi cu Carolina şi cu Yvette, nu-i aşa?

— Glumeşti? Nu! Ce este asta, un interogatoriu? De ce trebuie să faci mereu pe dura? am întrebat eu. Nu, nu vorbesc cu el ca o prietenă, dar este un nivel mai profund decât cel pe care îl folosesc cu Yvette. Nu există diferenţe culturale, pentru început. Ne înţelegem în câteva privinţe, discutăm ştirile.

— Da, faza cu ştirile, adăugă Kathryn. Asta este o chestie reală.

— La ce încerci să ajungi?

— Of, nu ştiu. Un tip arătos, simpatic, distractiv, prin casă toată ziua, soţ plecat. Nu îmi pot imagina.

Miles se aruncă din nou pe canapea, bucurându-se enorm de ceea ce se întâmpla. Stăteau acum unul lângă celălalt, ca doi profesori de drept la un examen oral.

— Ce crezi că îmi trece prin cap, Jamie, când te aud?

— Locuiește în Red Hook. Ca un student.

— Greșit! Face treizeci de ani, răspunse Kathryn. Are o diplomă de master. Să îți amintesc că ai doar șase ani mai mult decât el? Sunteți amândoi adulți.

— Vorbesc despre atitudine. Nu o să mă îndrăgostesc de cineva care face accidente cu skateboard-ul.

— O mai spun o dată: este un om matur cu o diplomă și foarte mult potențial.

— Ai dreptate. Este inteligent. Este creativ. Este amuzant. Mă face să râd. Mă ajută să mă descurc cu fiul meu. Și da, câteodată discutăm. Nu despre căsnicia mea pe butuci, de exemplu, nu se trece peste limite. Dar vorbește despre viața lui de acasă sau despre proiectul la care lucrează. Așa că încep să îl cunosc și am încredere în el.

— Cât de multă încredere ai în el? Îi respecți deciziile mai mult decât pe ale soțului tău, de exemplu? Cred că chestia asta cu Peter arată că...

— Că am o căsnicie nereușită. Știu. Este vorba doar de copii.

— Evident.

— Încă încerc să îmi dau seama dacă părinții care se poartă civilizat unul cu celălalt, chiar dacă nu se mai iubesc, fac mai bine decât să se despartă.

— Phillip încă te iubește, spuse Kathryn pe un ton mai cald. E mai mult decât comportament civilizat.

— Știu. Dar nu mai e cum era.

— Bine. Nu insist. Indiferent de faptul că Peter rămâne sau pleacă, problema mai mare este că

el e implicat în viaţa ta, în timp ce Phillip nu. Asigură-te doar că vezi situaţia cum trebuie înainte să mergi mai departe.

— Bine. Putem schimba subiectul acum?

— Doar încă o dată, spuse ea cu degetul în aer. Trebuie să îi spui lui Phillip că Peter este acasă cu copiii lui. Sau trebuie să îl dai afară pe Peter aşa cum i-ai spus lui Phillip că ai să faci, adăugă, cu încă un deget ridicat.

— Încă nu ştiu cum să rezolv partea asta.

Capitolul 10

Unde ești tu, Fabio?

Simțeam bucuria curgându-mi prin vene în timp ce apăsam pedala de accelerație a SUV-ului trecând peste podul Triborough. Sentimentul de libertate era mai mult decât copleșitor, prea excitant. Peter bătea cu degetele pe bord ritmul unei melodii cântate de Rolling Stones și părea total relaxat.

Noi doi și un Gussie fericit ne îndreptam către casa noastră de lângă plajă să luăm de acolo haine de iarnă, echipament de schi și cutii cu cărți pentru Phillip.

Asta era una dintre acele zile în care fiecare clădire din oraș părea să prindă lumina soarelui, iar cerul senin de deasupra New Yorkului făcea orașul să semene cu tărâmul Oz. Așa îmi imaginam orașul când eram în facultate. Abia așteptam să ajung aici după absolvire și îmi doream o nouă viață, departe de Washington D.C. – un oraș care era din multe puncte de vedere mai provincial decât Minneapolis. Goodman trecuse la altă știre, copiii erau la școală și, pentru prima dată, mi-am permis să trăiesc în prezent și să mă simt pur și simplu fericităăăăă, așa cum își doriseră mereu părinții mei.

Era un trafic infernal pentru o zi a săptămânii, la ora nouă dimineața. Un camion imens s-a apropiat de noi și am virat repede pe o bandă mai sigură. Doream de asemenea ca Peter să vadă că eram o fată care putea să conducă o mașină. Voiam să creadă că sunt *macho*. Voiam ca Peter să observe totul la mine zilele astea. Poate îmi doream asta de la început.

— Văd că știi cum să manevrezi chestia asta.

— Belea.

Peter a început să râdă și a lovit bordul cu încheietura mâinii.

Am scos limba la el, dar mi-am întors rapid privirea către șosea.

— Ce?

— *Belea*?

— Da. Dylan m-a învățat asta.

— Știi măcar ce înseamnă?

Spusese asta de parcă eram o bunicuță fără dinți, care stă într-un balansoar pe o verandă.

— Dacă vrei să știi, chiar știu ce înseamnă. E un fel de „marfă".

— Marfă?

A izbucnit în râs.

— Da. Asta înseamnă.

— „Marfă" nu este tocmai un cuvânt pe care să-l mai fi auzit de curând. A expirat odată cu festivalul de la Woodstock.

— Crezi că sunt bătrână și demodată sau ceva de genul ăsta?

— Aproape că am fi putut să mergem la facultate în același timp, deci nu cred că ești bătrână. Nu, bătrână nu. Acum, demodată? Poate.

L-am lovit peste umăr cu dosul palmei. A zâmbit spre mine și, dintr-odată, am observat că

atunci când zâmbește îi apare o gropiță pe obrazul stâng. Nu mai fusesem niciodată atât de singură cu el – fără copii, fără activități – și îmi plăcea, mulțumesc foarte mult. Cu o zi înainte, când Peter se oferise să îmi dea o mână de ajutor cu treaba asta, Yvette îmi aruncase o privire peste capul lui Gracie. Avusese dreptate când ridicase dintr-o sprânceană. La fel avusese și Phillip. Și Kathryn. Și Miles.

„OK, Jamie. Stăpânește-te, fată."

— Dacă nu îmi făceai un serviciu, te lăsam să cobori aici, la ieșirea, of, 52.

M-am întors să citesc indicatorul, dar Peter mi-a întors corpul înapoi astfel încât să fiu cu fața spre parbriz.

— Autostrada Long Island este periculoasă. Iar eu nu am mai fost la ocean de vara trecută, așa că mi-ar plăcea să ajung acolo dintr-o bucată. Concentrează-te pe parapetul de beton aflat la 10 cm în stânga ta, te rog.

Am condus mai departe în liniște, în lipsa unui scut al cuvintelor care să mă apere de presiunea cauzată de prezența fizică de lângă mine. Mă simțeam la fel de încordată cum mă simțisem și în prima zi în care venise Peter la apartament. Chiar mai rău.

— Slavă Domnului că ai reparat computerul din camera de joacă, am spus anemic.

— Nu l-am reparat, ai cumpărat tu unul nou.

— Dar tu ai instalat programele.

— Ai putea să faci și tu asta... dacă ai vrea. Te-aș putea învăța.

— Of, poate. Aș putea, dar este puțin probabil. Dar știi ce aș aprecia cu adevărat?

— Spune.

— Un fel de progrămel pe computer cu care să organizez săptămâna copiilor astfel încât să se sincronizeze cu agenda mea, dar să fie în același timp separate, am spus, gândind cu 180 km/h. Dacă ai putea să le și separi, când l-am tipări pentru copii, nu ar apărea toate întâlnirile mele pe el.

Mă întorceam spre el pentru a mă asigura că înțelege.

— Hei, înțeleg! Tu uită-te la șoseaua frumoasă și la mașina din dreapta, te rog.

— Și atunci agenda mea ar conține activitățile copiilor. Întâlnirile mele ar putea fi cu albastru, iar ale copiilor cu roșu. Poți face asta?

El și cu mine în mașină. Mergeam la țară împreună. Singuri. Eu, nevoită să vorbesc cu el ore în șir. Eu, dorind ca el să mă placă. Eu dorindu-l pe el devenea o stare constantă de fapt. Am respirat adânc.

— Deci... Poți separa programul copiilor de al meu în felul ăsta?

— Pot să îți spun ceva?

— Sigur, am spus, pregătindu-mă.

— Ești dusă, cucoană.

— Poftim?

— Da. Ești. Cred că ai nevoie de o plimbare lungă pe plajă.

— Ca să nu îți faci iluzii, află că nu mergem la plajă. Mergem la casă. La subsol, să luăm toate lucrurile de care avem nevoie, pe care te-ai oferit tu atât de generos să mă ajuți să le car. Apoi conducem repede înapoi, la timp ca să luăm copiii. Nu am când să merg la plajă.

***

Peste trei sferturi de oră, parcam în fața căsuței noastre gri de lemn, un cadou de nuntă de la părinții lui Phillip. Casa se afla pe calea Parsonage din Bridgehampton, undeva între aristocratul Southampton și bogatul East Hampton. Draperii din dantelă încadrau ferestrele cu cadru din lemn în fiecare dintre cele trei dormitoare și mobilă acoperită cu materiale florale umplea micuța sufragerie centrală. Sălcii imense și tufișuri de trandafiri neîngrijite înconjurau proprietatea, aflată la o distanță de opt minute cu mașina de plajă.

Veneam la această casă în fiecare vară și în weekendurile mai calde de toamnă și primăvară, dar, odată ce veneau vânturile reci ale lui octombrie care treceau prin pereți, Phillip își dorea să rămânem în oraș. Nu eram niciodată în stare să mătur în întregime nisipul de pe podelele vechi și acesta scârțâia sub tălpile groase ale pantofilor mei de iarnă în timp ce intram. Casa păstra un miros sărat și stătut.

— Nu mi-l imaginez pe soțul tău aici.

Am notat faptul că Peter nu rostea niciodată cuvântul „Phillip". Deschidea uși, în căutarea unui dulap.

— De ce spui asta?

I-am arătat clanța de lângă oglinda de la intrare.

— Pare prea, ăăă, rudimentar pentru el.

— Nu ești departe de adevăr. Nu vrea să schimbe nimic pentru că așa le place părinților lui. Nimic nou. Să păstrăm totul vechi, să ținem lucrurile lui Nana intacte – pare mai autentic. Dar ai dreptate. Phillip este adesea morocănos aici pentru că nimic nu funcționează așa cum își dorește el.

— Mă gândeam eu, a spus Peter, în timp ce îl mângâia pe Gussie, după care porni în căutarea unei pivnițe.

Peste două ore, umpluserăm mașina cu hainele și echipamentele de schi ale copiilor, iar Peter ducea o cutie cu sticle de vin afară din casă.

— Bun, asta a fost.

A pus cutia în mașină și a trântit ușa.

M-am mai uitat o dată la casă, neștiind când voi mai ajunge acolo. Lemnul gri părea lăptos iarna și își pierduse strălucirea uleioasă de vară. Era încă o casă frumoasă, indiferent de anotimp, dar simțeam tristețe închizând ușa. Mă întrebam dacă voi mai ajunge să trăiesc acele amintiri frumoase de vară încă o dată – ceea ce era destul de dramatic având în vedere că nu ne mai simțiserăm bine ca o familie aici de când avea Dylan cinci ani sau ceva de genul ăsta. Totuși, casa era atât de frumoasă. Și mie îmi plăcea să îmi imaginez că eram o mamă fericită, iar copiii mei aleargă veseli în curtea din spate.

— E timpul să ne întoarcem, am spus într-un final.

— Nu e nici măcar ora prânzului. Ar fi un păcat să ratăm plaja într-o zi ca asta, spuse el, luându-mi cheile din mână. Lasă-mă pe mine să conduc, bine?

— Nu știi unde trebuie să virezi.

— Ba da. Știu. Hai, Gussie.

Știam că nu am cum să-l opresc. A deschis ușa din spate.

— Hai, băiatule!

Câinele a zburat în mașină, dând din coadă, fericit în urma alergăturii din acea dimineață în curtea din spate.

Acum că Gussie stătea pe consola din faţă, am pornit înapoi către New York. Gussie era un câine iubăreţ, care cerşea atenţie toată ziua. Îl iubea pe Peter, care îl iubea la rândul lui aproape la fel de mult ca Dylan.

Soarele de prânz se strecura prin parbriz. Mi-am pus ochelarii de soare şi i-am dat şi lui Peter pe ai lui de pe bord, apoi m-am sprijinit de spătar şi am lăsat soarele să îmi încălzească corpul. Mă uitam la mâna dreaptă a lui Peter pe volan – părea că deţine în totalitate controlul maşinii. Avea trăsături puternice, clare. Cotul lui ieşea afară pe geamul şoferului. Conducea nonşalant, ca un cowboy. Ştiam că gândurile mele nu sunt nimic mai mult decât o fantezie a unei femei blocate într-o căsătorie fără dragoste – dar erau destul de reale încât să mă facă să mă gândesc la reacţia lui Phillip dacă ar afla că m-am culcat cu „personalul".

Dintr-odată, Gussie a sărit în braţele mele ca să poată scoate nasul pe geam. Nu face asta decât în două locuri din ţară: când intrăm pe aleea casei sau când ne apropiem de plajă.

— Stai! Haide, Peter! Trebuie să ne întoarcem! Fă dreapta, ia-o la dreapta aici! am ţipat eu.

— Ştiu foarte bine cum să mă întorc în oraş. Doar că nu ne întoarcem în oraş acum.

— Despre ce vorbeşti?

— E o zi superbă. Mergem la plajă. Câinele are nevoie de asta. Şi se pare că şi tu ai.

A condus până la plaja Coopers şi a parcat SUV-ul lângă nisip, ca să putem vedea valurile. Gussie era înnebunit deja, aşa că Peter a deschis uşa şi l-a lăsat să iasă. Lângă noi, un tip care

mânca un sandviş cu chiftele într-un camion Verizon a făcut cu mâna şi mi-a făcut cu ochiul. M-am gândit, *oare tipul ăsta mă cunoaşte? Oare era unul dintre localnicii care se ocupau cu comerţul, de care abuzase Phillip de-a lungul anilor? Chiar dacă nu mă cunoaşte, va crede că suntem un cuplu. Dacă mă întâlnesc cu cineva, Tony de la piaţă de legume, Roscoe, omul bun la toate care nu apare niciodată la timp, or să creadă că am o aventură. Bridgehampton este o comunitate atât de mică. Nu mă pot plimba pe plaja asta. Dar Peter mă va considera o ratată înţepată care nu se poate bucura de o plimbare de zece minute pe plajă cu câinele.* Şi, trebuia să recunosc, plaja era superbă. Mai ales că, în acest moment delicios al anului, nu sunt mulţi oameni. Valurile se rostogoleau leneş peste nisip, abia deranjând modelul făcut de nisip pe mal.

— E prea frig pentru o plimbare pe plajă, am spus cu jumătate de gură.

— Nu, nu este prea frig. Uită-te la valuri. Sunt line. Asta înseamnă că nu este vânt. Nu ţi se va întâmpla nimic. Are nevoie câinele de asta. Tu ai nevoie de asta. Şi mie mi-ar plăcea la nebunie.

— Dar nu putem, trebuie să luăm copiii de la şcoală.

— Ba da, putem.

Peter mi-a luat telefonul şi a apăsat câteva taste.

— Salut, Yvette.

Am încercat să îi iau telefonul, dar el a deschis uşa şi a ieşit afară. M-am întins după el peste consolă.

— Dă-mi telefonul, am şoptit.

— Peter sunt. Doamne, sunt multe de rezolvat aici... Da, nu avem cum să ajungem înapoi la timp să luăm copiii. Poţi să îl iei tu pe Dylan pentru mine? Minunat... Ajungem mai pe seară cândva.

Şi l-a închis, l-a aruncat direct în geanta mea şi a pornit pe nisip după Gussie.

Era ridicol. De ce mă simţeam vinovată? Ne plimbăm puţin şi apoi ne întoarcem. Mare brânză. Am ieşit din maşină şi am pornit pe nisip până unde am dat de o groapă de un metru. Am alunecat pe marginea ei cu tocurile. Peter era deja pe mal, cu mâinile în şolduri. Bun. Arăta incredibil. Dar, după cum spune mama, nu e nimic greşit dacă te uiţi în vitrină. În momentul în care cumperi intervin problemele.

— Bun. Ai ajuns. Nu e aşa de rău, nu?

A arătat cu mâna către ocean, cerul senin de un albastru puternic şi nisipul fin şi alb.

— E îngrozitor.

Am zâmbit. El a găsit o minge veche de tenis, dezgustătoare, pe care a început să i-o arunce câinelui pe plajă. Gussie era acum murdar şi avea lăbuţele ude şi lipicioase şi nisip pe toată blăniţa. Nu aveam cum să merg cu el tocmai până acasă şi să-l spăl. Trebuia să curăţ maşina înainte să o folosească Phillip.

— Hei, J.W.! Fă sângele să circule puţin. Endorfina relaxează. Ai nevoie de asta.

Am pornit neîncrezătoare după Peter şi după câine. La câţiva metri depărtare de mal, un surfer singuratic, în costum de iarnă şi cu şapcă pe cap, se chinuia în zadar să prindă un val mic. Un vapor se mişca încet pe linia orizontului. Casele maiestuoase din Hampton se zăreau în spatele

dunelor cu iarbă. Majoritatea arătau ca şi cum ar fi fost proiectate de acelaşi arhitect: pereţi bej decoloraţi de vreme, ferestre vopsite în alb şi geamuri ovale sub acoperiş, numeroase dormitoare, verande curbate în jurul casei principale. Din loc în loc, apărea câte o structură modernă – un dreptunghi negru cu două etaje, cu geamuri de sus până jos, o casă în genul celor de prerie – construită parcă să ne aducă aminte că suntem în anul 2007 şi nu la începutul secolului trecut.

— Uimitoare case.

Peter era din nou lângă mine. Am făcut un pas înapoi.

— Una după alta, l-am aprobat eu. Şi cel mai uimitor lucru la ele este că sunt case de vacanţă.

— Cât crezi că valorează aia, cea mare de acolo?

Peter îmi arăta o casă cu cupole construită în trei secţiuni diferite, care ar fi putut fiecare găzdui o familie de doisprezece oameni.

— Chiar ştiu cât valorează aia. Este casa lui Jack Avins. A cumpărat-o cu treizeci şi cinci de milioane de dolari în urma unei afaceri faimoase cunoscute sub numele Hadlow Holdings. Toţi cei implicaţi au făcut în jur de opt sute de milioane. Şi Phillip a lucrat la ea.

Peter s-a uitat întrebător la mine.

— Nu. Nu. A încasat doar tariful lui obişnuit, crede-mă, şi este foarte supărat pe tema asta.

— Da.

Şi a spus asta de parcă murea să spună mai multe.

— Cred că ştiu ce vrei să spui cu asta, i-am zis, dar o să trec peste. Un singur lucru: îi spui fostului tău şef că este agresiv, frustrat şi mie că sunt ţicnită. E cumva un tipar?

— Nu eşti deloc ca el.

— Dar tot găseşti motive să critici.

Doamne, ce bine arăta cu jacheta neagră şi în blugi.

— Nu critic. Poate doar puţin. Dar, serios, chiar trebuie să te mai relaxezi în ceea ce priveşte programul lui Dylan.

M-am chinuit să nu mă uit la faţa lui, surprinsă de cât de rănită eram de acea remarcă.

— Ce vrei să spui?

— Adică, nu e sfârşitul lumii dacă Dylan ratează o petrecere sau nu ajunge undeva.

— Dar adoră petrecerile.

— Ba nu.

— Ba da.

— Îmi pare rău, dar nu îi plac, a continuat Peter, fără ruşine. Nu îi plac mulţimile, ăsta este parţial motivul pentru care nu se întoarce la baschet: mulţimea, zgomotul, nu se descurcă cu astea. E un gânditor, un singuratic. Mulţimea îl neliniştește. În ziua aia când a făcut criza şi nu a putut trage la coş – nu era doar anxietate – era şi pentru că erau prea mulţi oameni în jurul lui.

— Aţi vorbit despre asta? A spus el asta?

— Da, aşa a spus.

Cum putea să creadă că îmi cunoaşte fiul mai bine decât mine? Nu îmi plăcea că Dylan se deschidea mai mult faţă de Peter decât faţă de mine, dar am încercat să nu arăt asta.

— Păi, mă bucur, Peter, sunt uşurată, am spus, încrucişându-mi mâinile pe piept. Dylan nu este genul de om care să pună cărţile pe masă. Nu îmi vorbeşte decât înainte de culcare, când îl copleşeşte un fel de aură de înapoi-în-pântece şi se simte bine în întuneric.

— Nu ar fi rău dacă ai relaxa puţin şi programul tău.

— Nu ştii nimic despre ce înseamnă să fii o mamă cu trei copii care lucrează în oraş. Nu ştii multe lucruri despre ziua mea.

— Te provoc. Deviază de la plan.

— Nici o problemă. Aş face asta.

— Eşti sigură?

— Da, sunt, dar nu vorbim despre mine. Vorbim despre Dylan.

— Pot să-ţi dau un sfat? Hai să ne plimbăm.

— Sigur, am spus neîncrezătoare. Spune-mi ce altceva crezi. Nu că te-aş putea opri. Nu mă va deranja deloc.

Dar minţeam în continuare.

— E bine de ştiut.

Se pregătea serios. A tras adânc aer în piept, de parcă era o listă kilometrică de lucruri în neregulă cu mine.

— Îţi conduci casa ca o producţie de televiziune pretenţioasă. Fiecare copil are deja activităţile marcate cu culori diferite pe tabla care se şterge (pe care acum o vrei în format digital); fiecare membru al personalului are un program strict pentru fiecare zi. Şi nu există nici o deviaţie de la plan. Niciodată. Şi este prea mult pentru Dylan...

Vocea lui îşi pierdea din intensitate.

I-am urmărit privirea până la un cuplu care se săruta pe o pătură întinsă pe nisip. Fata îşi ţinea piciorul peste al bărbatului şi era greu să nu te uiţi pentru că erau destul de aprinşi. Era ultimul lucru de care aveam nevoie – un spectacol sexual pasional şi noi doi pe post de spectatori.

Mi-am dres vocea şi am început să merg mai repede.

— Păi, locuim într-un oraş cu o viaţă foarte alertă, ambii părinţi lucrează. Copiii au nevoie de ordine.

— Doar până la un anumit nivel. Câteodată Dylan are nevoie să scape pentru o întreagă după-amiază. Rahat, lasă-l să plece mai devreme de la şcoală şi eu o să îl duc la un meci. Are nevoie să trăiască fără griji dacă vrei să scape de partea lui cinică, pentru că el crede că este prea tare ca să îl încânte ceva. Totul pare atât de critic, atât de regizat. Niciodată nu e timp să miroşi aerul mării.

A tras aer în piept şi s-a aşezat pe nisip. O rafală de vânt veni din spatele nostru şi aduse câţiva stropi dinspre mare.

— Nu mi-am imaginat niciodată că îmi voi creşte copiii în oraş, eu nu aşa am crescut, i-am adus aminte în timp ce m-am aşezat lângă el, dar nu foarte aproape. Mi-ar plăcea foarte mult să locuim acolo, dar slujbele noastre ne ţin în oraş.

— Atunci trebuie să compensezi asta.

— Te-am angajat pe tine, nu?

— Doar că plictiseala oraşului usucă fericirea copiilor de acolo. Şi pe a mamelor.

— Cu tot respectul, ce ştii tu despre mamele de aici?

— De fapt, petrec mult timp cu mamele – în parc, la joacă, când îl iau pe Dylan de la şcoală. Îmi spun chestii. Nu mă consideră tocmai ajutor în casă, cum sunt Carolina sau Yvette. Le place să mi se confeseze, ceea ce e câteodată comic.

— Şi ce îţi spun?

— Mai întâi, vor să afle de ce un tip ar vrea slujba asta. Odată ce au trecut de asta şi află că

lucrez la un proiect pentru şcolile publice, devin foarte plăcute, foarte rapid. Şi încep să vorbească. Vorbesc despre soţii lor, despre cât de mult îi urăsc, cum nu sunt niciodată acasă. Toată povestea văduvei de pe Wall Street. Încerc doar să ascult, în principal, să le fac să creadă că există cineva căruia chiar îi pasă de toate rahaturile stupide de care le pasă lor. Una dintre ele m-a întrebat – cu seriozitate –, „pentru că sunt bărbat", dacă eu cred că este normal ca un constructor să vrea 137.000 de dolari pentru a reface dressing-ul soţului său.

— Ştiu că este şocant. Cifrele...

— E mai mult decât şocant. Nu eşti deloc îngrijorată că îţi creşti copiii în jurul acestor familii?

Părul i se răvăşi, intrându-i în gură. Îmi doream să îl dau la o parte. Doamne. Începeam să mă simt ca Mary Kay Le Tourneau, profesoara care a făcut sex cu elevul ei de 13 ani, a făcut puşcărie şi apoi s-a căsătorit cu el. Dar apoi mi-am amintit că Peter era doar cu cinci ani mai mic decât mine şi era un bărbat de 1,80 m.

— Păi, ba da, dar încerc să am valori adevărate în casa noastră.

— Dar nu poţi controla ceea ce văd *ei*. L-am dus pe Dylan să se joace la familia Ginsberg acum câteva zile şi tipa îşi detalia casa la propriu. Ca pe o maşină sportivă.

— Ce?

— Deci doamna Ginsberg avea două doamne în uniforme albe şi un domn în tricou care bibileau marginile ferestrelor cu beţişoare din acelea lungi. Crezi că e un mediu normal pentru joacă?

— Nu. Nu cred că este un mediu normal pentru joacă.

— Şi dacă intri în camera băiatului, găseşti nişte cearşafuri şmechere cu dungi albe şi albastre şi iniţialele lui pe toate pernele, cu cărţile în ordine alfabetică şi tricourile călcate în sertare. Cine mai calcă tricouri în lumea asta?

— Nu ştiu. Noi nu, am spus defensivă.

— Ştii cât costă aşternuturile alea? Chiar am vrut să te întreb.

— Nu ştiu.

— Ba ştii. Ai unele la fel pe pat.

— Nu îţi spun.

— Atunci îmi dau demisia.

S-a ridicat să plece.

— Termină! Stai jos! Au fost foarte scumpe.

— Asta e boală curată. Pentru patul unui copil?

— Dylan are unele Pottery Barn cu fotbal.

— O, vai. Asta este o diferenţă. Toate mămicile cred că e foarte important să menţii asta, să organizezi asta, să planifici asta. Ca tine cu fanteziile tale digitale codate pe culori.

Uram faptul că mă asemăna cu toate mamele plângăcioase de pe terenul de joacă.

— Nu am mare legătură cu toate femeile acelea.

— Seriooos?

— Da, Peter, serios. Nu eşti de acord?

— Am observat câteva lucruri. Sunt un om al detaliilor, de asta sunt bun la programare.

Era foarte scump când mă necăjea.

— Şi ce ai observat?

— Am observat cum ţi se schimbă limbajul corporal. Am observat cum nu arăţi ca tine însăţi în preajma lor...

— Peter, sunt cu totul altă specie.

A început să fluiere o melodie.

— Glumești, nu? Nu vezi că în fiecare zi se vede că sunt din Minnesota și că încă mă străduiesc să mă integrez în viața asta?

Și-a dat ochelarii de soare mai jos pe nas și s-a uitat fix la mine cu o față de jucător de poker.

— Nu sunt obsedată de cumpărat haine, Peter, de chestiile prostești de care sunt obsedate acele femei. Știi asta, nu-i așa?

Cred că aproape imploram.

M-a lovit cu umărul.

— Poate că ești mai inteligentă. Poate că ai o carieră importantă. Dar ai băut același Kool-Aid. Poate ai petrecut prea mult timp lângă bolul de punch. Cel puțin din punctul meu de vedere.

Isuse. Lovește-mă.

— Deci, *tu* ce faci cu bolul de punch? Ieși cu prietenii tăi din Red Hook? Cu prietena ta?

— Ce?

— M-am săturat să vorbim despre mine. Hai să te punem pe tine sub lumina reflectoarelor o vreme.

— Nu am o prietenă acum. Și dacă vrei să știi, am plecat din Colorado după o despărțire foarte urâtă. Nu caut să mă bag în altceva. Și da, petrec timp cu prietenii mei din Brooklyn, dar și în Manhattan. Și ghici ce? Sunt mult mai mișto decât acele mame pe care le cunoști tu.

Și a sărit în sus și a fugit după câine.

Am urlat după el.

— Kathryn nu e așa!

Dar el deja se îndrepta către mașină.

Amândoi păream pierduți în gânduri pe drumul de întoarcere. După o oră de când porniserăm spre casă, nu m-am putut abține să nu îl întreb:

— OK, mai dă-mi un exemplu. De ceva ce fac eu. Ceva ce ţipă că sunt o creatură din Grid.

A scos un zâmbet criminal şi s-a scărpinat pe bărbie. Apoi a chicotit.

— OK, am găsit unul.

— Ce? am spus, murind pe dinăuntru.

— Pernele tale de leopard.

— Ce?

— Pernele de leopard. Fiecare apartament din zona asta are aceleaşi perne imbecile, 20 pe 25, cu ciucurii simandicoşi din mătase, pe canapeaua principală din sufragerie. Câte două, la fiecare capăt, peste alte perne care arată a fi foarte scumpe.

Mă simţeam descoperită.

A continuat.

— De fiecare dată când vine cineva la tine, faci ture pe la pernele alea – două dintre ele – le aranjezi înainte să deschizi uşa. Mă face să râd de fiecare dată.

Ca un spion CIA care îşi găsise ţinta, tipul ăsta observase singurul lucru în care mă lăsasem târâtă în urmă cu patru ani. Şi avea dreptate: imbecilele acelea de perne chiar erau un simbol. O metaforă pentru tot. Îmi amintesc când am mers pentru prima dată acasă la Susannah, ştiind că mă depăşea cu mult în stil şi clasă, spunându-mi că nu îmi pasă, dar bineînţeles că dintr-un anumit punct de vedere îmi păsa. Bineînţeles că îmi doream ca prietenii lui Phillip, cu comportamentul lor de clan, incestuos, răsfăţat, să mă accepte.

Îmi doream să fiu ca ea. Ştiam că nu mi se potriveşte. M-am aşezat pe canapeaua ei. Am luat perniţa moale de sub mine. Mi-am plimbat

degetele peste materialul moale, de catifea, am mângâiat modelul maro ciocolatiu. Am tras de ciucurii galbeni de mătase. Am mângâiat broderia de pe margine. Îmi doream perna aceea. Perna urla a bani şi stil şi societate.

Peste o săptămână, primele mele două perne au sosit într-o cutie îmbrăcată în hârtie roz, cu fundă albă, de la Le Décor Français. Le-am pus pe canapeaua mea. Şi de atunci, m-au făcut să mă simt ca membra unui club unde nu aveam ce căuta.

— Peter, nu văd ce legătură au pernele alea idioate cu discuţia asta.

— Cred că te-ai amestecat cu localnicii mai mult timp decât crezi.

L-am lovit peste braţ cu geanta, întrebându-mă ce ar spune dacă ar şti că mă costaseră 2.500 de dolari.

Capitolul 11

Ouă stricate

Din spate, o femeie cu o crăpătură mare la spatele fustei și cizme înalte de crocodil făcea parada modei pe trotuar și, când pășea, fusta îi dezvăluia din când în când lenjeria intimă, alături de un picior bronzat și perfect lucrat. Peste o săptămână, după ce făcuserăm câteva treburi pentru copii, dădeam colțul către intrarea în școala lui Dylan, iar eu îl surprindeam pe Peter zâmbind ca pentru sine la vederea priveliștii din fața lui.

Ingrid Harris: femeia care era prea aristocrată ca să împingă. Pe lângă picioarele superbe, avea și un fundulet ridicat și sâni ca de păpușă Barbie. Mi-am amintit brusc de o scenă care avusese loc pe terenul de joacă de pe 76th Street, când Dylan avea vreo șase ani și un grup de mame din care făceam parte și eu discuta despre cât de mult detestam exercițiile. Ingrid, ca de obicei, nu participa, dar fiul ei mai în vârstă, Connor, se juca la groapa de nisip din apropiere cu Dylan și el a auzit fără să vrea conversația noastră.

— Mămica mea folosește un antrenor, ne-a anunțat Connor. Îl cheamă Manuel. Este din Panama și mi-a adus de acolo o chitară.

Toate îl cunoşteam pe Manuel, pachetul de muşchi de la o sală de fitness pretenţioasă din cartierul nostru. O cunoşteam de asemenea pe Ingrid a noastră şi libidoul ei hiperactiv care intra în viteză de fiecare dată când un mascul atrăgător era prin apropiere. Îi plăcea să se uite la filme porno când soţul ei pleca în călătorii de afaceri. Filmul ei preferat? *Cuckoo for Cocoa Cock*.

— Vreţi să ştiţi un secret? a continuat Connor.

— Sigur, dragul meu, l-a încurajat Susannah.

— Mami şi Manuel fac exerciţii în camera cu televizor, iar după ce termină fac mereu nani împreună.

M-am uitat din nou înspre Peter. Era încă hipnotizat de forma de grapefruit a fundului lui Ingrid.

L-am pocnit peste braţ.

— Bagă-ţi limba la loc în gură.

Yvette aştepta în faţa scărilor şcolii cu Michael şi Gracie într-un cărucior dublu. În timp ce eu îi îmbrăţişam şi îi scoteam din curelele căruţului, Ingrid îşi plimba fundul minuscul în sus pe scări, pe lângă noi.

— Şi cine este acest încântător bărbat?

— Bună, Ingrid. Acesta este Peter Bailey. Iar pe Yvette o cunoşti.

— Atât de chipeş!

— Jos mâinile.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Ingrid. Ai un băiat aici?

Peter a întins nerăbdător o mână şi şi-a scos pieptul în faţă. Dintr-odată eram invizibilă şi nu îmi plăcea. Ea s-a apropiat mai mult, cu sânul ei fals la un milimetru de braţul lui.

— Da. Connor. Este de o vârstă cu Dylan. Eşti în vizită la New York?

— Lucrează cu familia mea.

Am urcat o treaptă pe scări, ţinându-mi cei doi copii mişcători.

— Mami! se plânse Gracie. I-am spus lui Yvette că vreau să stau acasă.

— Iar eu i-am spus lui Yvette că vreau să te văd şi că vreau să vă duc în parc după ce iese fratele tău de la şcoală.

Am mângâiat-o uşor pe obraz cu dosul degetului arătător.

— Ei bine, eu nu voiam.

Mi-a aruncat una dintre acele priviri ale ei. Michael, frustrat de faptul că era captiv în braţele mele, şi-a arcuit violent spatele şi aproape s-a aruncat pe scări în jos. Peter m-a apucat de cot pentru a mă sprijini cu o mână, apoi i-a ţinut spatele lui Michael cu cealaltă. Ingrid îi privea mişcările sigure cu interes crescând.

— Şi are o companie de software.

— E şi inteligent? Fooooarte frumos, dădu ea subtil din nări.

— Ingrid! am spus eu cu un ton ameninţător, pe care îl ignoră complet. Am cumpărat câteva bilete pentru evenimentul de caritate Dupont.

Mă refeream la acţiunea de caritate de la Muzeul Dupont ce urma să aibă loc în curând, cu tema „Nopţi albe". Discuţia asta era singura modalitate care îmi trecea prin minte şi care ar fi putut să mai domolească focul dintre cei doi. Aveam atâta dreptate în legătura cu chestia cu fantezia Fabio. Peter nu era deloc interesat de mine şi nici măcar nu îl atrăgeam. Gropiţa din obrazul său stâng se adâncea în timp ce îi răspundea lui Ingrid. *Aşa* arată un om interesat. Mă simţeam ca fata grasă din Central Casting care nu o făcuse nici măcar o dată în viaţă.

— Am văzut că ai cumpărat două bilete, se întoarse Ingrid către mine. Trebuie să recunosc, cu jumătate din echipa Pembroke în comitet, să cumperi cele mai scumpe bilete de gală a fost o mişcare inteligentă.

— O înscriu pe Gracie anul viitor.

— Ce fac, mami?

— Nimic, dragă.

— Toată lumea s-a prins de asta, toată lumea ştie de ce ai cumpărat biletele. Ai o rochie frumoasă?

— Nu, nu am avut timp să mă gândesc la rochie.

Peter nici nu clipise de când apăruse ea. M-am strecurat în faţa lui.

— Ar trebui să te mai gândeşti la asta. Rochia e totul. Şi nu o să mai găseşti nimic după întâi decembrie. Colecţia de iarnă va fi terminată până atunci.

— Hainele nu sunt importante pentru Jamie, spuse Peter.

Ingrid îşi puse mâna peste braţul lui Peter.

— Alooo??? Mie-mi spui? Nu are scăpare.

El râdea isteric de parcă ea era cea mai inteligentă femeie pe care o întâlnise vreodată şi apoi se holbă la ea cu o expresie complet tâmpă pe faţă.

— S-au gândit la o temă ţaristă deoarece este ultimul tur făcut de ouăle Fabergé înainte să devină proprietate privată, explică Ingrid. Dar, ţine minte, nu doar ţari, ţari albi.

— Vrei să iau notiţe? întrebă Peter.

— Nu am nevoie. Mă duc să îl iau pe Dylan, m-am uitat eu urât spre el.

Bătu cu degetul peste ceas.

— Mai sunt trei minute.

— Şi nu e vorba doar de rochie – nu uita de partea cu blana albă. Nu că ai uita. Verificam doar.

— Glumeşti? Nu am blană albă.

— Nu face pe deşteapta, Jamie. Nopţi albe, blană albă! Ca Julie Christie în *Doctor Jivago*! Eu vin în samur alb, se apleacă ea pentru a-mi şopti. Scurt. Glugă, spuse arătând unde exact se va opri haina. Am luat-o de la Dennis. La un preţ *foarte* bun.

— Dă-mi un indiciu, spuse Peter.

Ştiam că adună muniţie cu care să dea în mine mai târziu.

— 19, şopti ea.

— 1.900? şopti el, periculos de aproape de urechea ei.

— 19.000! Pe ce planetă trăieşti?

Peter părea bolnav.

— Mă duc să îl iau pe Dylan.

Ingrid făcu o piruetă şi îl urmă îndeaproape. M-am întins din instinct să o apuc de umăr, sperând să o opresc, dar s-a îndepărtat.

M-a bătut cineva pe umăr. Christina Patten, crizata cu minibrioşele. Christina avea o faţă de şoim, cu părul castaniu încreţindu-i-se după urechi şi căzându-i pe umeri. Purta un costum crem cu pantaloni şi lanţuri aurii scumpe, care cădeau peste o cămaşă albă de mătase. Părea, de asemenea, periculos de slabă.

— Te-am auzit vorbind despre gala de la muzeu.

— Mami! Putem pleca acum? Mi-e frig!

Gracie se freca cu mâinile pe faţă.

— *Toată lumea* a cumpărat o masă. Cine stă la a ta?

Eu cumpărasem două bilete, nu o masă. Nu că aş fi putut umple o masă. Nu aş fi îndrăznit

să îi aduc pe prietenii mei apropiați de la muncă, oameni cărora nu le păsa de mondenități. Susannah, marea mea conexiune cu societatea, era plecată din oraș în săptămâna aceea și nu venea. Trebuia să trag de timp.

— Jamie, lângă cine stai? spuse Christina, aparent îngrijorată.

— Mama! țipă Dylan către mine.

Peter îl ducea în cârcă în jos pe scări.

— O secundă, Christina. Dragul meu!

L-am îmbrățișat pe Dylan care s-a retras repede, deoarece prietenii lui erau prin preajmă. M-am aplecat pentru a ajunge la același nivel cu Gracie.

— Dacă mă lași să îți pun haina, îți spun pe cine am găsit azi dimineață. Bagă mâna în geanta mea.

Gracie se uită în geantă cu ochii cât cepele. Strânse girafa mov Beanie Baby murdară și mirositoare de gât.

— L-ai găsit pe Purpy?

Acesta lipsea de trei luni. M-a îmbrățișat puternic de coapsă și apoi a fugit să îi facă cunoștință lui Peter cu Purpy.

— Jamie, lângă *cine* stai la „Nopțile albe"? insistă Christina. Știi, dacă nu te ocupi de asta, te pun pe scaune, lângă Siberia.

— Aduce Phillip niște asociați.

Sau cel puțin așa credeam.

— Să te asiguri că sunt oamenii care trebuie. Toată lumea știe cu cine stă la masă.

Peter nu mă va lăsa niciodată să scap de asta și bineînțeles că nu aveam rochie albă, iar blană albă scurtă până în talie, nici atât. Îmi imaginam că toate femeile se vor îmbrăca de la Gucci sau

Valentino sau cu pantaloni albi de satin, cu topuri fără spate, cu strasuri. Eram atât de pe lângă încât am intuit intențiile Christinei și mă întrebam dacă pot sta cu *ea*.

Încerca să mă invite? M-a considerat mereu „interesantă" pentru că făceam ceva și aduceam un salariu acasă. Ce idee!

— Știi că familia Rogers a anulat săptămâna asta...

Deci mă testa.

M-am aplecat din nou spre Gracie și i-am aranjat fularul și mănușile. Încercând să stârnesc o altă miniconversație, cât timp mă gândeam la problema asta. Desigur că depuseserăm cereri la multe școli bune, dar eu voiam ca Gracie să meargă la Pembroke. Avea profesorii cei mai buni și cei mai creativi și cel mai diversificat cadru profesoral din toate școlile private din acest oraș. Dar competiția era mare. Erau doar vreo 20 de locuri disponibile în fiecare an și nu credeam că o putem înscrie acolo fără ajutorul acelor femei din comisie. Christina era prietenă cu toate. Cât de profitoare puteam fi?

— ... și deci mai am două locuri de umplut, continuă Christina. Aș fi încântată dacă ați sta cu noi. Sunt sigură că George ar fi încântat să afle ce se întâmplă în spatele scenelor la *Newsnight*. Citește ziarul *în fiecare zi*.

M-am aruncat în abisul depravat al mondenității.

— Phillip și cu mine am fi încântați să stăm cu voi. O să îți trimit câteva informații despre expoziția Fabergé ca să o experimentezi la maximum.

Christina făcu cu mâna și porni pe stradă cu cei doi copii ai săi mai mici, ambii în jachete

asortate, cu gulerele scoase în afară ca toată lumea să poată vedea marca Burberry de dedesubt.

Nu a fost nevoie ca Peter să scoată vreun cuvânt despre doamne pentru ca eu să știu exact ce gândește.

— Poți să mă bombăni cât vrei, dar este dovedit că este mai dificil să intri într-o grădiniță din New York decât la Harvard.

Trotuarul era aglomerat de mame, dădace și copii care tocmai fuseseră luați de la școală. În timp ce mergeam în jos pe stradă, Dylan se îndepărtase să vorbească cu niște prieteni, iar Gracie mă ținea acum de mână. Yvette ne urma cu bebelușul în cărucior.

— Am o slujbă, dar tot aici mă întorc la sfârșitul zilei. Și, din păcate, câteodată trebuie să faci compromisuri.

— Da? spuse, fără să mă ia în serios. Dar tu crezi că să îți petreci majoritatea timpului cu oameni pe care nu îi placi sau care te fac să te simți prost este prețul pentru intrare.

— Și am cumpărat bilete la o petrecere penibilă ca fetița mea să intre la o grădiniță. Treci peste. Mare lucru. Dar genul ăsta de lucruri nu îmi ocupă toată viața și tu știi asta.

— Chiar știu asta, spuse, oftând și oprind mașina la un semafor. Dar motivul pentru care îți fac zile fripte este că am trecut și eu prin asta într-un fel.

— Poftim?

— Nu la propriu. Începusem să îți spun pe plajă. Adică am plecat dintr-o serie de relații care nu mi se potriveau și un loc în care nu aveam ce căuta. Nu ți-am spus asta pentru că nu mi se părea relevant, dar acum că suntem... mă

rog, nu contează. Eram gata să preiau afacerea tatei, după cum știi. Eram de asemenea implicat într-o relație care era serioasă – toată lumea credea că ne potrivim perfect: ea venea dintr-o familie bună, părinții noștri cu convingeri de dreapta erau prieteni buni, era minunată din multe privințe.

Simțeam că se întreabă dacă nu cumva trece peste anumite limite în ceea ce privește intimitatea, dar a continuat hotărât.

— ...ce dracu'. A rămas însărcinată și a trebuit să ne gândim la a deveni un cuplu pe bune. Am început chiar să căutăm o casă. Și presiunea era mare. Și, dintr-odată, mi-am dat seama că mă îndreptam spre coșmarul unui tătic suburban care nu mi se potrivea și nu i se potrivea nici ei. S-a trezit într-o dimineață și a spus că își dorește foarte mult să avorteze – știa că o voi susține, orice ar face. A avortat. Și atunci m-am speriat.

— Pentru că îți doreai copilul?

— Bineînțeles că îmi doream copilul. Vreau cu disperare propriii copii, dar știam în sinea mea că nu e momentul. M-am speriat că eram la un pas de a trăi o viață care nu avea nimic de a face cu mine. Eram *atât* de aproape.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost dureros. O despărțire urâtă. Dar nu era ea. Și nici eu nu eram potrivit pentru ea. Când au aflat părinții mei de avort, a fost din nou urât. Deși chestia asta e OK în unele locuri, nu este în locul de unde vin eu, și cu asta basta. Tatăl meu spunea că nu îi venea să creadă că să întrerupem o sarcină fusese atât de simplu pentru noi. Eu îi tot spuneam că a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată, dar nu voia să

mă asculte. Ne-am certat. Nu înţelegea ce ne-a determinat sau prin ce trecuserăm. Aşa că am plecat. Abia dacă am vorbit cu tata anul ăsta.

— Părinţii nu stau supăraţi la nesfârşit.

— Ştiu. Dar nu asta era ideea. Trăiam într-o lume care nu avea nici o legătură cu mine şi a trebuit să trec printr-o dramă imensă ca să îmi dau seama de asta.

— Ce vrei să spui? Să îmi părăsesc viaţa de aici? Să îmi dau demisia şi să mă mut în altă parte, pur şi simplu? Să scot familia din rădăcini şi să mă întorc în Minnesota?

— Ar încăpea şi domnul Whitfield în tabloul ăsta?

— Eu, eu...

— Nu vreau să fiu indiscret. Doar...

— Doar ce?

— Nu deschid subiectul, J.W.

Începuse să îmi spună aşa şi îmi plăcea.

— Cred că este un lucru înţelept.

— Da, spuse ridicând ochii spre mine.

Eram ruşinată că îl ghicise pe Phillip. Nu că ar fi fost nevoie de un geniu ca să facă asta.

— Oricum, am insistat. Situaţia cu tatăl tău nu are nici o legătură cu nevoia mea de a învăţa să convieţuiesc cu nişte femei penibile, să vorbesc şi să merg ca ele pentru a-mi uşura viaţa de familie...

— Doar că similarităţi există. Asta e tot ce spun. Nu vrei să trăieşti toată viaţa în filmul altcuiva. O să te înnebunească.

Deja mă înnebunise.

Capitolul 12

Marea „captură" ai grijă ce îţi doreşti

Abby îmi trântea uşa de perete dimineaţa următoare, dărâmând o placă de pe perete pe care scria „Clubul Naţional de Presă". M-am uitat la ea şi am dat din cap. Purta unul dintre costumele ei Anne Taylor îngrozitoare, din secolul trecut – culoarea cireşei.

— Iar arăţi ca un agent de la închirieri de maşini.

— Din ciclul abuzuri. Nu faci decât să arunci spre mine abuzurile pe care le primeşti de la fetele de pe Park Avenue în fiecare dimineaţă.

— Nu este un abuz, încerc doar să aplic măsuri de urgenţă pentru o zonă de dezastru ambulantă. Nu mai poţi purta costumul ăsta. E din anii '80.

— Nu-mi pasă.

S-a aşezat pe scaunul din faţa biroului meu.

— Bine. E viaţa ta.

Am luat prima secţiune din *New York Times* iar ea a apucat alta.

După câteva minute, şi-a ridicat privirea peste ziar.

— Inițial venisem aici ca să îți fac un compliment, dar văd că nu este necesar.

Începuse să îngâne o melodie.

— Spune-mi.

— Spune-mi tu că arăt bine mai întâi, spuse încrucișând mâinile pe piept.

— Nu pot să fac asta. Aș minți.

A suflat aburii de deasupra cafelei sale cu lapte, gândindu-se dacă se poate purta frumos cu mine.

— Unde ai fost în timpul ședinței de dimineață?

— Încerc să studiez toate materialele cu Theresa. Și se întâmplă atâtea cu copiii. M-am băgat într-o chestie tâmpită legată de o petrecere cu ouă la școala lui Dylan, chestie pentru care am nevoie de timp, pe care nu îl am. De la Fabergé și blănuri la petreceri Red State, toate mă tortureză.

— Fabergé și blănuri?

Am luat o gură mare din covrigul meu cu unt și am vorbit cu gura plină.

— Nu intru în detalii.

— Unul dintre evenimentele acelea ale tale cu iepurași? Sau unul dintre acelea cu pălării de șapte sute de dolari în Central Park cu toți prietenii tăi bogați?

— Nu sunt prietenii mei.

— Despre ce este evenimentul cu ouă?

— E pentru ouăle Fabergé.

— Chestie pentru care ai avut mereu o mare pasiune.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Este pentru școala lui Gracie, de fapt pentru Muzeul Ermitaj.

— Sankt Petersburg. Unul dintre locurile tale favorite.

A luat *Madison Avenue Magazine* de pe raftul meu. Venea un tsunami.

— Iar o să îţi apară poza aici?

Am încercat să i-o iau din mână. O ţinea aproape de piept ca să nu pot ajunge.

Îmi ţineam deja capul între palme. Dând paginile, a adăugat:

— Uite spectacolul „Armony Antique", acţiunea de caritate pentru şcoala Children's Storefront din Harlem şi, oh, o persoană cu aspect inteligent pe aici.

— Ştiu, Abby, arăt ca o idioată.

— Nu. Arăţi ca şi cum ai fi intrat cu capul înainte într-un lampadar enorm.

— Era un lampadar scump.

A apucat fotografia.

— Nasul tău este roşu-aprins. De ce porţi un costum roz, iar dacă era de la Chanel şi costa patru mii de dolari, pentru numele lui Dumnezeu, nu îmi spune. Şi farfuria asta zburătoare enormă şi roz pe capul tău în mijlocul iernii?

— Bunny Hop. Şi asta e tot ce spun.

M-am întors către computer şi am verificat câteva site-uri cu ştiri în timp ce Abby citea paginile cu mondenităţi din *New York Post*.

— Şi de ce ar trebui să îmi ardă urechile?

— Nominalizările pentru noul Secretary of Homeland Security.

A pus ziarul jos şi alături trei foi de hârtie cu scris de mână ordonat pe ele.

1. Audieri pentru Homeland Security: Jamie Whitfield, producător, redacţie.

2. Audieri pentru Homeland Security: Joe Goodman, prezentator, studio.

3. Audieri pentru Homeland Security: Erik James, producător executiv, regie.

Am dat din cap.

— Abby, discutăm. Asta nu e o emisie.

— Mă fac să mă simt mai bine.

— Parcă am mai vorbit despre asta o dată sau de două ori. Hârtiile astea chiar mă enervează.

— Tu te ocupi de transmisia din redacţie.

— Ştiu să citesc.

— Vezi, e mai clar când citeşti! a răspuns, mulţumită de ea însăşi.

— În faţa tuturor, Erik James a spus că te-a ales pe tine pentru că te descurci atât de bine în condiţii de stres. Cred că au avut o întâlnire mai restrânsă imediat după întâlnirea de dimineaţă, pe care cred că ai ratat-o de asemenea.

— Mă mir că nu mă dau afară.

— Eşti doar producătoarea materialului politic secret al anului.

Charles şi-a făcut apariţia şi s-a aşezat pe canapea în locul lui obişnuit, punând unul dintre picioarele lui lungi peste celălalt, şi-a deschis sucul şi s-a uitat la mine.

— Eşti gata să arzi când va fi dată ştirea asta?

— Încetează.

— Îmi fac doar griji pentru tine. Bine, fac asta în timp ce plănuiesc lovitura carierei mele.

— Pot să-mi port singură de grijă. Şi să nu îmi mai spui de lovituri.

Mi-a sunat telefonul.

— Sunt eu, Peter. Totul e-n regulă.

— Ce s-a întâmplat?

Mi-am întors scaunul ca să fiu cu faţa spre fereastră.

— Dylan e în cabinetul asistentei medicale. A spus că îl doare stomacul.

— Era bine dimineață...

— J. W., deci nu ți-a spus de meciul de fotbal?

— Ce meci?

Eram frustrată și nu aveam răbdare și încă nu digeram bine ideea că fiul meu se confesa mai mult lui Peter decât mie.

— Peter, sunt ocupată. Știu că mereu sunt ocupată, dar azi în mod special... Nu. Dylan nu mi-a spus nimic. Ce meci l-a supărat?

— Mi-a spus ieri, după ore. Au început să joace fotbal la sport și este speriat. A spus că nu aleargă după minge pentru că nu vrea să îl lovească cineva în fluierul piciorului. Și crede că joacă cel mai prost dintre toți colegii lui. Crede că e o prostie. Și nu îl doare stomacul. Adică nu, pe bune, nu îi e rău. Dar asistenta m-a sunat pe mine pentru că nu dădea de tine pe mobil și trebuie să vină cineva.

— Peter, pur și simplu nu pot. Nu acum.

— Nu-ți face griji. Sunt sigur că va fi în regulă dacă merg eu.

Pentru prima dată, simțeam că ar fi mai bine ca altcineva în afară de mine să îl liniștească pe fiul meu. Și aveam încredere că Peter se va descurca bine cu situația asta.

— Apreciez. Pe bune. O să vorbesc cu el despre asta când ajung acasă.

— Nu face asta.

— Bineînțeles că voi vorbi cu el!

— Nu. Lasă-mă pe mine. Îl duc eu acasă. O să mâncăm floricele și apoi o să jucăm șah la el în cameră și o să vorbim. Dar fă-mi o favoare, nu vorbi cu el despre asta până când nu discutăm noi doi, OK?

— În regulă. Cred. Anunţă-mă cum merge. Şi mulţumesc. La revedere.

Am închis şi am început să privesc fix pe fereastră. Mă bucuram că Peter reuşea să ajungă la fiul meu, dar uram faptul că trebuie să stau pe margine cât timp făcea asta.

— Dădacul sare în ajutor?

Charles mă privea cu un rânjet răutăcios.

— Ce? am ţipat înapoi.

— Nimic. Doar că e ciudat că te sună mereu dădacul tău arătos.

— Vrei să te maturizezi, te rog? Care e lovitura?

— Ghiceşte.

— Paris? Rio?

— Mai bine de atât. Institutul Jane Goodall. Gorilele uriaşe ar putea dispărea ca specie până în 2015. Merg la Parcul Naţional Gombe.

— Minunat, tu mergi în safari, iar eu bat drumurile prin Mississippi.

— Interviul a rămas stabilit pentru joi?

— Da.

— Ai bunătăţile? întrebă Charles. Data trecută când am vorbit, îţi lipseau.

— Bineînţeles că le avem, am început să număr pe degete. În primul rând: o punem să explice în faţa camerei fiecare detaliu al relaţiei.

— Dar bineînţeles că este cuvântul ei împotriva lui şi el neagă, pufni Charles.

El studiase la internatul Westminster pentru băieţi din Atlanta şi la Universitatea Yale, ceea ce îl învăţase să vorbească pe un ton superior. Mereu se purta ca şi cum ştia mai multe decât mine şi, din păcate, de obicei chiar ştia.

— Păi, casetele. O avem pe ea spunând „Câine ce eşti!". Şi pe el spunând „Vreau fundul acela al tău, răutatea aia..."

— Nu poţi folosi asta.

— Vorbim cu avocaţii despre cum să folosim casetele.

— Şi ultima dată am auzit că patru experţi audio nu cad de acord să stabilească a cui este vocea de pe casetă.

Charles încerca să mă ajute făcând găuri în povestea mea ca să o pot repara înainte să fie difuzată, dar eram atât de iritată, încât începuse să mă oftice.

— Trei experţi au confirmat faptul că vocea de pe casetă este a omului nostru, Hartley, plus încă unul care nu a făcut-o, i-am întors-o eu. Asta înseamnă că majoritatea spune că este Hartley. Şi, în al doilea rând, tu ai ascultat casetele, ai spus că sunt credibile!

A dat din umeri.

— Uite, homosexualii sunt meticuloşi şi eu doar mă asigur că ai acoperit toate aspectele. Continuă.

Am continuat cu al treilea deget de la mâna mea.

— Avem o poză cu ei doi şi unul dintre asistenţii lui.

— Jamie, nu sunt dulcegării în poza aceea.

Charles avea dreptate. Aş fi preferat o poză cu Huey Hartley şi mieluşica sa giugiulindu-se în parc pentru a-mi susţine pledoaria.

Abby mi-a pus o hârtie pe birou. Martor oficial : angajatul pompelor funebre.

Mi-am pus hârtia pe frunte.

— Numărul patru : un angajat de la pompele funebre mi-a jurat că au fost împreună şi că păreau foarte îndrăgostiţi. Asta a spus în faţa camerelor : „Când îi vedeai împreună, nu îţi puteai

da seama unde se termina unul şi unde începea celălalt".

Fusesem în Mississippi de câteva ori, în călătorii de câte două zile, sperând să găsesc alţi oameni care îi văzuseră pe Theresa şi pe Hartley împreună şi care puteau dovedi povestea. Nu avusesem noroc. Încercam să îmi întăresc pledoaria.

— Iar tipul de la pompe funebre este cel care...

Mi-a sunat telefonul.

Erik James, producătorul executiv, la capătul celălalt.

— Jamie, surpriză. O surpriză a dracu' de mare. Avocaţii de sus nu sunt mulţumiţi de materialul tău.

— Aşaaaa...

M-am uitat la Abby şi la Charles cu ochii mari.

— Şi sunt nişte copii mari şi cretini, spuse Erik.

— Erik e supărat, am şoptit prietenilor mei cu mâna pe cască.

Abby s-a aplecat şi a mimat „DE CE?". Am dat din umeri şi am făcut semn din mână să tacă, o dată în viaţa ei.

El a continuat.

— Sunt îngrijoraţi deoarece suporterii lui Huey Hartley îşi fac de cap pe site-ul lor. O fac de rahat pe Theresa, scriu editoriale acide, îşi adună forţele...

— Şi ce dacă?

— Şi, după cum am spus, avocaţii televiziunii sunt nişte copii tâmpiţi. O să ajungă jos la ora 14:00. Poţi veni în biroul meu atunci?

— Da.

— Şi ia-l şi pe Charles cu tine.

Am închis.

— Charles, te trag după mine înăuntru.

— Ce mai vor acum?

— Conducerea este iar speriată de bloggeri. A doua oară luna asta. Uimitor cât de mult se abţin.

— Chiar ar trebui să fie speriaţi.

Charles devenise ciudat de serios.

— Suntem prin preajmă de vreo cincizeci de ani, i-am adus aminte. Dacă două mii de oameni citesc cel mai mare blog, 15 milioane se uită la *Newsnight*.

— Greşeşti amarnic.

— Îmi pare rău, dar *tu* greşeşti. Nu toată lumea este un tocilar singuratic obsedat de computer ca tine. Părinţii mei nici măcar nu ştiu ce este ăla un blog.

— Le-ai citit pe toate?

— Da, sigur. Am citit *Huffington Post*, *Media Bistro*. Pseudojurnalişti care îşi citesc editorialele unul altuia.

S-a aşezat pe canapea.

— Habar nu ai despre ce vorbeşti. Sunt milioane de bloguri şi mii care sunt efectiv bune – exact pe urmele noastre. DailyKos în stânga, Hugh Hewitt în dreapta...

Abby a scos o hârtie şi a citit:

— Cincizeci de bloguri în 1999 şi aproape cincisprezece milioane acum. Ultimul studiu arată că sunt în jur de treizeci şi trei de milioane de cititori.

— Şi ce? Productivitatea muncii este în scădere deoarece lumea pierde prea mult timp online, am spus. Chiar credeţi că bloggerii sunt pe urmele unei ditamai televiziuni cum este NBS?

— Bineînţeles că da, spuse Charles. Ne-o trag tot timpul.

— Ba nu. Prea exagerezi.

Charles s-a uitat la mine cu îngăduinţă.

— Alooo? Monica Lewinsky pe Drudge? Nici aia nu a fost mare chestie?

Abby întrerupse.

— Nu Drudge a scos-o pe Monica. Ci *Newsweek*. Druge doar a anunţat prima dată că Michael Isikoff de la *Newsweek* pregăteşte materialul, dar Drudge nu avea nici o informaţie el însuşi. De fapt, Jackie Judd şi Chris Vlasto de la ABC au dat primii ştirea.

— Bine, Abby, spuse Charles. Ştiu că sunt şi alţii.

Abby începu să numere pe degete.

— MemoryHole.com a făcut prima poză cu soldaţi americani plecând din Irak, chestie pe care administraţia Bush încerca să o prevină, din cauza corelărilor cu Vietnamul. Instapundit.com a dat ştirea cu discursul lui Trent Lott la petrecerea onomastică a lui Strom Thurmond, ceea ce l-a făcut să pară un suporter al viziunilor segregaţioniste, atunci...

— Asta nu a făcut decât ca Lott să îşi piardă poziţia de lider în Senat, adăugă Charles. Nu a fost mare chestie.

— Deci ne-au tras-o de câteva ori. Lumea e mare, am comentat eu. Şi nu sunt mulţi dintre ei de dreapta, ca aceia cu barca Swift care l-au dat jos pe John Kerry?

— Nu. Trebuie să fiu de acord cu Charles de data asta, spuse Abby. Blogurile au început ca un fenomen de dreapta care să se opună principalelor media, pe care le vedeau ca fiind liberale. Dar acum este o varietate întreagă de idei din toate părţile. Îţi garantez, sunt câţiva bloggeri geniali pe acolo.

Abby nu mai scosese nici o hârtiuţă de vreo şase minute. Eram mândră de ea.

M-am uitat la ambii mei prieteni şi am zâmbit.

— Bun, bine. Citesc *New York Times* şi *Newsweek* şi alte cincisprezece reviste ca să fiu la curent şi tot sunt în urmă la faza cu blogurile. Pentru prima dată o să vă mulţumesc amândurora pentru că sunteţi atât de enervanţi, acum nu o să mai par o imbecilă totală în faţa şefilor.

Capitolul 13

Emoţii în spatele scenei

— Deci trimitem fetiţa să facă cercetări.

Preşedintele secţiei de ştiri, Bill Maguire, mormăia în telefon în faţa biroului lui Erik.

— E meticulos, ca toţi ăştia. Îl vreau în următorul avion către Jackson... Da.

Charles era la zece paşi în spatele lui şi nu auzea, dar nu ar fi fost surprins. Charles era producătorul lui preferat, dar Maguire făcea deseori comentarii homofobe. Maguire, un afro-american închis la culoare cu o freză militărească şi muşchi proeminenţi, crescuse pe Spokane Avenue, în Gray, Indiana. S-a înrolat în marina militară după ce a obţinut o diplomă în ştiinţe politice de la Universitatea DePau, *magna cum laude*. În fiecare zi purta acelaşi costum negru, cămaşă albă, cravată neagră şi pantofi lustruiţi. Nu era unul dintre directorii aceia care vorbesc frumos şi care şi-au fermecat drumul din Harvard Spee Club până în comitetul director. Maguire mânca cuie la micul dejun şi ne îngrozea pe toţi cu manierele lui grosolane. Poate era doar atitudinea. Poate era mintea genială care tăia direct prin poveştile noastre. Sau poate era chestia că era un nenorocit de negru de 1,90 m care ne speria de moarte.

Charles şi cu mine am intrat în biroul lui Erik, în timp ce Maguire continua să facă planuri de bătaie afară.

Erik James s-a învârtit în jurul biroului, s-a aşezat în fotoliu şi s-a aplecat în faţă. Umerii îi ieşeau în afară de fiecare parte a bretelelor. Şi-a suflecat mânecile.

— Cunoaşteţi mişcarea. Geraldine şi Paul o să vă mulgă cu întrebări despre credibilitatea Theresei Boudreaux şi o să vă vorbească despre bloggeri. Charles, tu stai cuminte deocamdată. Apoi o să discutăm despre câteva chestii deranjante, despre strategii legate de uşa din dos, fără intenţie, din partea taberei lui Hartley.

Goodman mi-a făcut cu ochiul din fotoliu exact când Geraldine Katz şi Paul Larksdale, oameni total lipsiţi de umor, au intrat în cameră, purtând serviete maro identice.

Geraldine mă întrebase odată cum poate fi dovedit că Michael Jackson este regele muzicii pop. Altă dată a cerut documentare pe tema faptului că dieta Sonoma te pregăteşte pentru vară. „Cum poţi dovedi că pierderea în greutate înseamnă *pregătită* pentru vară?" Era plinuţă, neatrăgătoare şi purta bentiţe Fendi. Asistentul ei, Paul, arăta ca un agent FBI cu freza lui de tocilar şi cu forma pătrată a maxilarului. Încerca să facă pe poliţistul bun ca să se dea de partea noastră, dar noi le cunoşteam jocul. Oricum, nu îi puteam învinovăţi pentru vigilenţa cu care tratau povestea incredibilă a Theresei, deoarece în încurcătura asta era loc de proces.

Erik dădu tonul.

— După cum ştim, tabăra lui Huey Hartley se pregăteşte de bătaie în cazul Boudreaux. Bloggerii

de dreapta au primit dosare pe care să le folosească împotriva noastră de cum ştirea va fi transmisă, iar Geraldine şi Paul sunt îngrijoraţi de efectele pe care aceste lucruri le vor avea asupra suporterilor republicani.

— RightIsMight.Org este cu ochii pe noi 24 din 24, întrerupse Goodman.

Până şi eu auzisem de ei, un site anonim şi foarte influent care făcea lobby pentru extremiştii de dreapta. Autorii, politicieni rataţi anonimi, îşi făcuseră un sport din a descoperi greşeli în ştirile care erau difuzate sau tipărite zilnic de către „media elitiste liberale". Aveau o dorinţă specială de răzbunare pe NBS News şi pe Goodman în mod deosebit, pentru că ei considerau că se purtase timp de decenii dur cu conservatorii.

— O sursă din Congres ne-a avertizat să avem grijă cu fata aceasta, Boudreaux, şi cunoştinţele ei de dreapta, continuă Geraldine.

— Eu am cunoscut-o, contră Goodman. E pe bune. Ştie prea multe despre Hartley.

— Poate că ştie destule despre Hartley, dar sursa asta este sigură.

— Se întâmplă să fie sursa mea, spuse Maguire, intrând şi trântind uşa de perete, cu o privire de parcă urma să ne pună pe toţi să facem patru sute de genuflexiuni.

Eu şi Charles am schimbat locurile între noi.

— Jamie, dacă oamenii mei au dreptate, e pe bune rahatul ăsta! Nu îi supăra sau ne sfâşie până să apucăm să ieşim din cartier.

— Hei, eu sunt un republican declarat, spuse Erik. Nu am nevoie de o predică despre aripa de dreapta a acestei ţări. Trebuie să vă calmaţi cu toţii, totul este sub control.

Maguire s-a aşezat pe canapeaua din faţa mea şi şi-a întins mâinile imense către măsuţă, ceea ce i-a adus faţa la 30 cm de a mea.

— Vreau ca Charles Worthington să se ducă acolo şi să mai arunce un ochi peste ce aţi găsit, spuse, întorcându-se către Charles. Da... hai să te punem şi la munca de jos o vreme. Sunt oamenii tăi, sudişti afurisiţi.

Erik luă un pumn de dulciuri dintr-un bol pe care îl primise ca premiu la o conferinţă de publicitate. Nu se obosea niciodată să termine de mestecat ce avea în gură înainte să înceapă să vorbească.

— Să ne concentrăm pe lucrurile pozitive. Vreau ca ăsta să fie primul material din emisiune. Nu le putem cere oamenilor să aştepte. Promo-urile trebuie să fie tari, să sugereze puţin ce urmează, dar să nu dezvăluie prea mult.

Bucăţele mici de bomboane amestecate cu salivă aterizau pe măsuţă. Goodman privi către masă dezgustat, după care luă cuvântul.

— Te contrazic. Fără sugestii. Să le dăm cea mai mare tâmpenie pe care o avem şi audienţa va dori mai mult. Dacă suntem prea prudenţi, o să creadă că nu avem nimic. Ce ziceţi de partea din casetă în care ea spune „Bineînţeles că o să o facem, dar o să o facem în felul tău *special*"?

Erik şi-a lăsat capul pe spate, râzând atât de tare încât mă gândeam că o să îi pocnească din nou bretelele. Apoi a tăcut, dar stomacul i se plimba în sus şi în jos precum cuva unei maşini de spălat. Goodman şi cu mine ne-am uitat unul către celălalt, zâmbind. Nimic din industria ştirilor nu era mai distractiv decât să îl vezi pe Erik James încântat de un material important,

infectându-ne cu dragostea sa pentru profesia asta nebună.

Odată ce Erik se opri din râs, mai luă un pumn de bomboane şi respiră adânc pentru a mai trage o concluzie. Doar că de data asta îi rămase în gât o alună imensă şi se înecă. Cineva trebuia să îi aplice lui Erik manevra Heimlich cam o dată pe lună şi acest moment era una dintre acele ocazii. Secretara lui, Hilda Hofstadter, o făcea mai bine ca oricine.

Goodman s-a ridicat şi a început să îşi suflece mânecile pentru a-i salva viaţa lui Erik pentru a douăzecea oară pe parcursul carierei sale.

— HILDA!!!! Vino înăuntru!! am ţipat eu.

Ea şi-a băgat calm capul înăuntru pentru a vedea dacă este nevoie de serviciile ei, obişnuită cu exerciţiul. Erik şi-a ridicat mâna în aer pentru a o opri şi dădu din cap. Scuipă aluna în mână şi o aruncă de-a lungul camerei, ratând coşul de gunoi cu 1,5 m. Mai trăia pentru încă o zi.

Geraldine ţinea carneţelul în mână ca o învăţătoare de şcoală primară.

— Am o duzină de lucruri de acoperit înainte să începem să ne facem planuri de petrecere. Ce cuvinte vom folosi în direct, Jamie?

— Ştii ce avem pe casete, putem să folosim partea în care spune „Vreau funduleţul tău ăla dulce", şi apoi să acoperim „funduleţ". Nu am avut plăcerea de a discuta activitatea sexuală anală a lui Hartley direct cu Theresa, am răspuns. Aşa că nu ştiu ce cuvinte va folosi ea în interviu. Şi bineînţeles că nu o pot sfătui cu nimic. Marele ei avocat, Leon Rosenberg, mi-a spus că ea se referă la asta folosind expresia „pe la spate".

Avocații îi iroseau acum timpul lui Erik. În anumite momente, avea răbdarea unui copil de creșă.

— Și asta, doamnelor și domnilor, este cea mai delicioasă expresie pe care am auzit-o în treizeci de ani în industria asta. Nu este cazul să mai pierdem...

Secretara lui bătu la ușă și intră.

— Jamie, te caută cineva la telefon.

— Pentru mine, pe linia lui Erik?

— Un tip pe nume Peter. A rugat recepționera să te găsească.

Capitolul 14

Răpită!

Zece, nouă, opt... etajele liftului descreşteau uşor. Încercam să îmi păstrez calmul. Când am primit telefonul, tensiunea mi-a crescut şi a scăzut atât de mult, încât am simţit că mă ia ameţeala.

— Pleacă dracu' de aici, spusese Erik.

Grăsanul acela era mereu foarte înţelegător când venea vorba despre familia mea.

Stăteau pe o banchetă lungă şi neagră de piele din hol, Peter sprijinit cu braţul peste umerii lui Dylan.

— Dumnezeule, a mai avut o cădere nervoasă? am întrebat, fugind către ei.

— Mamă, calmează-te.

— Sunt mama ta, nu-mi spune să mă calmez.

„Calmează-te" era una dintre expresiile lui Peter.

— Vrei să mă pui la curent cu ce se întâmplă?

— Nu da vina pe mine, a fost ideea lui Dylan. Şi i-am spus: ce dracu', are nevoie şi ea de o aventură din când în când. Şi tu ai fost de acord, ţii minte când am discutat despre logica dădacilor? Aşa că iată-ne. Te scoatem în oraş.

Ochii imploratori ai lui Dylan se ridicaseră spre mine, frângându-mi inima.

— Băieţi, ştiţi că îmi plac surprizele. Şi a fost o idee minunată să veniţi la mine la birou. Mi-aţi înfrumuseţat ziua. Dar nu pot să chiulesc aşa, în mijlocul unei zile de lucru.

— E trei jumate, spuse Peter, ridicându-şi mâinile în aer. Chiar tu ai spus că îţi place să deviezi de la planul iniţial. Ce mai contează două ore?

— Hei, eu muncesc cu jumătate de normă. De ce nu facem ieşirea asta lunea sau vinerea, când sunt acasă?

Mă enerva că mă punea în situaţia asta, fără preaviz, în faţa lui Dylan.

— Când sunt aici, trebuie să muncesc mult şi fiecare oră contează.

Peter se ridică de pe banchetă.

— Hai, mai lasă-mă-n pace. Eşti producătorul lor preferat. Nu o să le pese.

— Complici lucrurile, i-am şoptit lui Peter, dar el nu mă lua în seamă.

— Te-ar surprinde să afli că a fost în totalitate ideea puştiului tău să venim aici? mi-a şoptit el înapoi.

Nu am răspuns, încercând să compar responsabilităţile mele de la muncă cu dorinţa de a fugi cu cei doi. Combinaţia dintre Dylan şi Peter era foarte puternică.

Peter s-a apropiat de mine. Am respirat scurt, întrebându-mă dacă îi voi putea rezista.

— Ascultă, cucoană, tu te distrezi vreodată? Cucoană?

M-am apropiat şi eu de el.

— Dylan, hai să mâncăm o îngheţată la cafeneaua din clădire.

— Nu vreau îngheţată. Nu avem timp. Ţi-am pregătit o surpriză. O să mori, mamă.

M-a apucat de mână şi a început să mă tragă spre uşa rotativă.

Odată ajunşi afară, când am înţeles şi eu şi ei că nu voi câştiga bătălia aceasta, Peter ne-a condus către o gură de metrou de la intersecţia străzilor 16 şi Broadway.

— *Unde* mergem? am întrebat, încercând să rămân sobră.

— O să mergem cu ceva ce se cheamă metrou, zâmbi Peter. Este un tren care merge pe sub pământ şi care duce oamenii săraci la muncă.

— Eu merg des cu metroul, am spus, râzând.

— Pe bune? ridică el din sprânceană, ca şi cum nu ar fi crezut un cuvânt.

— Da, de fapt chiar merg cu metroul. Când am nevoie să merg în centru şi este trafic, iau metroul.

— Atunci nu o să fie nevoie să îţi împrumut abonamentul. Sunt sigur că ai unul în portofel, ştii tu, la îndemână, ca să îl scoţi tot timpul.

L-am lovit cu geanta şi am coborât scările. Când am ajuns la aparate, a pus cardul într-unul pentru el şi într-altul pentru mine şi a zâmbit ameţitor.

— Şi nu o să te testez întrebându-te care linie duce spre marginea oraşului, a adăugat.

Harlem: soarele de după-amiază târzie se reflecta pe asfalt şi ne-a luat câteva secunde să ne obişnuim ochii. M-am uitat de-a lungul lui 125th Street, o planetă aflată la mare depărtare de atmosfera corporatistă din cartierul în care se afla clădirea NBS şi zgârie-norii lui gigantici din

sticlă care concurează pentru spaţiu. Fiul meu, care părea că ştie exact unde se duce, mă trăgea după el pe lângă bodegi şi magazine alimentare cu copertine de velur acoperite cu celofan, care îşi scoteau mărfurile pe trotuar. Bănci noi, Starbucks şi o băcănie Pathmark – toate făcând parte din programul primarului Giuliani de dezvoltare a zonei 125 – dotau cartierul, alături de localuri mai vechi şi mai şterse. Vechiul şi noul se scoteau unul pe celălalt în evidenţă, dând străzii un aer urban fantastic.

— Dylan, vii aici des?

— Nu-ţi spun.

Plin de fericire, mă ţinea de mână şi ţopăia şi sărea pe lângă mine.

M-am întors către Peter.

— Puştiul meu nu a mai zâmbit aşa de, nu mai ştiu, şase luni.

— Încă nu ai văzut nimic.

Am mai mers o stradă până la bulevardul Adam Clayton Powell şi ne-am oprit în dreptul unui teren de baschet cu coşuri ruginite. În spatele unei porţi de fier forjat, vedeam vreo patruzeci de copii, majoritatea negri şi spanioli, aruncând cu mingile în patru coşuri fără plasă de-a lungul terenului. Crăpături imense spintecau betonul şi câteva găuri aşteptau în mijlocul terenului pe cineva care să îşi rupă o gleznă.

— Hei, Rusell, uite cine-a venit, ţipă Peter.

Un puşti negru, înalt şi slab, îmbrăcat într-un maiou de antrenament, făcea un semn cu degetul arătător şi cel mic în aer. L-am recunoscut dintr-odată de la jocul de şah din parc. Mi-am simţit gâtul uscat.

— Hei, D.! Ce faci azi? Sper că ai jocul la tine, strigă Rusell.

— Dylan, am crezut că nu mai joci baschet. Aşa mi-ai spus mie.

— Ţi-am spus că nu vreau să joc cu băieţii de la St. Henry. Sunt nişte nemernici. Prietenii lui Peter sunt mai amuzanţi.

— Hei, D.! Grăbeşte-te, omule!

— Mamă, poţi să te uiţi cu atenţie, dar fără să mă încurajezi sau să ţipi sau chestii de genul ăsta. Prefă-te că nici nu te uiţi.

— Am înţeles.

Şi-a îndreptat umerii şi a respirat adânc de parcă urma să ridice o minge de 200 kg. Peter i-a şoptit câteva instrucţiuni la ureche. Dylan a dat din cap şi a plecat, cu un mers masculin de nerecunoscut. Apoi s-a întors şi a fugit înapoi la mine ca un căţeluş superagitat.

— Mamă, orice ar fi, când am terminat să te dai în spate. OK? Să nu mă iei în braţe sau ceva. Nici să nu mă atingi.

— Nici nu mă gândeam.

A alergat către copii, apoi s-a oprit din fugă şi şi-a reluat mersul de bărbat pentru ultimii 10 paşi. Şi-au dat mâna. Dragul de Rusell a pus mâna peste umerii lui Dylan şi i-a dat o minge.

— Câţi ani are tipul ăla? l-am întrebat pe Peter.

— 13. Nu, abia a fost ziua lui de naştere. 14. Sunt în clasa a noua.

— Şi îşi fac timp pentru asta? Nu am mai văzut ceva atât de dulce.

— Nu e dulce. Îl plac. Dylan e mişto.

— Peter, fac asta şi pentru că ţin la tine.

— Bine, dar ei tot îl consideră pe puşti mişto.

Ceilalţi opt copii din grupul lor s-au oprit din jucat şi au dat fiecare mâna cu Dylan, l-au lovit peste spate sau cu pumnul în umăr.

— Toată gaşca a venit să se joace. Aşa că ai cinci, D. Loveşte-i pe proşti.

Opt copii s-au aşezat de o parte şi de alta a coşului, în timp ce Dylan stătea la semn cu mingea grea de baschet în mână.

M-am întors către Peter.

— Nu are cum să reuşească. Mingea aceea e prea grea pentru el.

— Va reuşi. Dar nu din prima.

Dylan a aruncat mingea şi aceasta a ratat coşul cu cel puţin 1,5 m.

— Şi puştii ăştia aşteaptă?

— E o chestie care îi place lui Rusell, iar ceilalţi îi urmează exemplul pentru că e super. Rusell ajunge mereu înaintea celorlalţi şi câteodată el şi Dylan trag la coş o vreme. Dar lui Dylan îi place să se joace cu ei toţi. Bine, dacă nu pierdeam 10 minute la tine la birou încercând să te convingem...

Acum înţelesesem.

— Cât de des îl aduci aici?

— Cam o dată pe săptămână.

— Nu i-a fost greu lui Dylan să se obişnuiască cu copiii ăştia, tocmai aici, pe 125th Street, jucând un joc la care renunţase pentru totdeauna?

— Hai să spunem doar că era evident că nu petrecuse foarte mult timp în „cartier". Doar ne-am uitat primele câteva dăţi. Apoi am început să venim mai devreme şi Rusell l-a învăţat câteva chestii, nu ţinea mingea cum trebuie la început. Acum încearcă să îl înveţe să învârtă mingea. Şi nu prea prinde asta. Dar îl ajută şi Rusell e cel mai tare.

— Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus.

— Nu este nevoie să ştii totul. Copilul este deja destul de stresat.

Puştiul meu sfrijit dribla mingea în reluare, mi se părea, după pasele rapide ale celorlalţi copii mai mari. Se îndrepta către coş, dar cineva i-a luat mingea din mâini şi a marcat superb la coşul din celălalt capăt, la kilometri distanţă. Dylan şi-a plecat capul pentru un moment, apoi şi-a revenit şi a alergat după minge, dar Rusell o prinsese la revenire.

— Hei, D., strigă Rusell, după care alergă pe lângă fiul meu şi îi puse mingea în mâini.

Dylan arăta de parcă putea să moară în acel moment de fericire şi de supradoză de mândrie. A demarat şi a pornit către coş. Râzând, copiii din cealaltă echipă au trecut pe lângă Dylan şi apoi au pivotat, agitând mâinile în aer, blocându-l. Dylan nu avea nici o şansă să arunce mingea peste capetele lor. Mi-am înfipt unghiile în braţul lui Peter. Dar atunci Rusell a îngenuncheat şi şi-a pus mâinile pe mijlocul lui Dylan şi l-a ridicat ca să aibă liber şi fiul meu a aruncat perfect peste capetele celorlalţi. Credeam că pot muri acolo, atunci. Toţi muşchii gâtului meu s-au contractat de emoţie – recunoştinţă pentru Peter şi mulţumire că fiul meu se simţea bine în pielea lui din nou. Şi tocmai *aici*. Rusell a bătut palma cu Dylan.

— E lumea ta, D., a spus el.

Dylan a dat din cap sigur pe el şi a pornit spre mine cu un zâmbet exploziv pe faţă.

M-am întins către el, apoi mi-am retras mâinile pe lângă corp. Peter şi-a pus mâinile pe lângă el.

— Mişto mişcare, omule.

— A fost pur şi simplu uimitor, i-am spus.

— OK, mamă. Au spus că pot să mai joc. Pot?

— Bineînţeles, dragul meu.

A fugit înapoi către teren. Fără să mă uit la Peter, trebuia să spun ceva.

— Mulțumesc că m-ai adus aici. Nu există modalitate de a aprecia ceea ce ai făcut pentru Dylan. Și pentru familia noastră. Și... și pentru mine.

— Cu plăcere.

Era ridicol. Doar faptul că stăteam lângă el mă făcea să radiez.

Capitolul 15

Limite, limite

Când am auzit cheia în uşă, mi s-a făcut pielea de găină şi corpul mi s-a încordat ca al unui animal încolţit. Uşa grea de la intrare s-a închis cu zgomot. Phillip şi-a aruncat haina pe fotoliul acoperit cu catifea cu imprimeu de piele de leopard din hol şi a început să tragă valiza către dormitorul nostru. Dar apoi m-a văzut stând pe canapeaua din biroul lui, uitându-mă la emisiunea mea preferată, şi şi-a băgat capul înăuntru.

— Bună, draga mea.

S-a aşezat pe marginea canapelei şi m-a sărutat pe frunte.

— De ce te opreşti din tot ce faci pentru a te uita la emisiunea asta ridicolă, nu o să înţeleg niciodată. Ce îţi place mai exact la „Dansând cu vedetele“?

Mirosea la fel ca avionul cu care aterizase din Cincinnati: o combinaţie de pânză stătută de avion, transpiraţie şi mâncare de plastic.

— Este moartea emisiunilor televizate.

— Ce vrei să spui?

— Scoate celebrităţile din zona lor de siguranţă şi le pune în direct la televiziune, în faţa a 27 de milioane de telespectatori. Oamenii ăştia

învaţă ceva ce nu au mai făcut până acum – şi este foarte greu. Muzica este atât de bună încât nu îţi poţi lua ochii de la dans. Este perfecţiune. De la un capăt la altul.

— Cum spui tu.

Şi s-a ridicat.

Am simţit cum mi se relaxează corpul când a părăsit camera. Ştiam că acum se va uita pe corespondenţă, care era aşezată ordonat într-un suport argintiu pe masa din holul din faţă.

— Afurisit serviciu de maşini, a mormăit. Nu apar niciodată şi totuşi te taxează.

Următoarea lui oprire era bucătăria. O lumină fosforescentă apăru dinspre frigider în timp ce el îşi contempla alegerile, eventual lua o sticlă roşie de apă Vitamin. A turnat jumătate pe gât fără să se oprească. Priveam toate astea de pe canapea, sperând din tot sufletul că se va culca în curând. Orice numai să rămân singură o vreme. Singură să mă gândesc ce impact politic va avea Theresa Boudreaux, singură să îmi dau seama dacă îmi mai iubeam soţul. Singură să gândesc, poate să visez la cum ar părea spatele puternic al lui Peter sub mâinile mele.

Lărgindu-şi nodul la cravată, Phillip a bântuit până la avizierul din bucătărie şi a urmărit calendarul cu activităţi zilnice. Îmi imaginam : Dylan la Aventurierii, Gracie la balet, Michael la gimnastică... activităţile fiecărui copil, codate după culori, pe un calendar de perete care se putea şterge. Apoi a început să răsfoiască prin mesajele telefonice scrise pe hârtii roz în cutiile noastre şi s-a încruntat. Părea că citeşte un anumit mesaj de mai multe ori, citindu-l într-un final cu voce

tare. Îi vedeam buzele mişcându-se, de parcă asta îl ajuta să îl înţeleagă.

— Jamieeeee? ţipă el.

— Phillip, ce este? aproape că am şoptit, pe jumătate ridicată de pe canapeaua din birou. Copiii dorm, sau ai uitat că ai trei copii cu vârste mai mici de zece ani care dorm de obicei la ora zece într-o zi a săptămânii?

A continuat să urle din bucătărie; îi era probabil mult prea greu să facă câţiva paşi din hol până în camera alăturată. A pronunţat fiecare silabă cu accent de avocat din Locust Valley.

— Ce e cu hârtia asta?

— Ce hârtie, Phillip?

— Asta, Jamie.

— Care?

— Cea din mâna mea.

— Nu pot să citesc de aici. Ce scrie pe ea?

— Scrie: „Dna. W., Christina Patten a sunat să spună că va trece mâine să lase un catalog pentru expoziţia de ouă. Este încântată că ai acceptat invitaţia ei de a sta la masa lor. Paranteză. Nu te las să scapi atât de uşor cu asta. Închide paranteza, Peter".

Rahat. Trebuia să îl fi concediat pe Peter acum câteva săptămâni. M-am ridicat şi am păşit pe hol, încercând să par indiferentă.

Tocmai făcusem o baie cu spumă şi lumânări de iasomie în jurul căzii şi îmi pusesem pijamale curate şi moi. Papuci mari şi pufoşi din piele de oaie îmi încălzeau picioarele. Eram curată din cap până-n picioare, iar soţul meu mirosea pur şi simplu urât.

— Uită-te la mine, Jamie.

Se purta cu mine de parcă aş fi fost un copil atunci când se înfuria.

— Ce!? am răspuns, de parcă nu ştiam de ce este supărat, dar ameninţându-l de asemenea că o să ripostez.

Dacă scena asta ar fi avut loc când eram proaspăt căsătoriţi, amândoi am fi cedat până acum. Pe atunci, adora rezistenţa pe care o opuneam şi curajul. „Slavă Domnului că te-am găsit", îmi spunea pe vremea când îmi făcea curte, dându-mi părul la o parte de pe ochi şi sărutându-mi fruntea. Ştiam că îi mulţumeşte lui Dumnezeu pentru că a găsit pe cineva cu un mod mai proaspăt de a gândi şi care să îi răspundă, cineva care să nu cunoască fiecare club şi restaurant în care ajunsese el. După zece ani de căsnicie, aura mea de fată din vestul ţării îşi pierduse farmecul. Mai probabil, îşi dăduse seama că nu vrea pe cineva care să-i răspundă, până la urmă. Viaţa lui Phillip era mult mai uşoară când lumea era pur şi simplu de acord cu el.

— Nu mă lua pe mine cu „ce", spuse din nou pe tonul cu care te adresezi unei copile. L-ai concediat sau nu pe schiorul ăla?

— Cine se ocupă de partea domestică în familia asta? am contrat eu.

— Şi ce e cu asta despre Christina Patten? De ce se amestecă în viaţa ta personală? De ce spune că nu te va lăsa să scapi atât de uşor dacă lucrează pentru tine? Pentru numele lui Dumnezeu!

Şi-a pus mâinile în şolduri şi a dat din cap. Apoi a început să îşi suflece mânecile ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o bătaie cu pumnii.

— Pur şi simplu nu înţeleg toată treaba asta. Vorbeşti cu puştiul de parcă aţi fi prieteni?

Este *ajutorul*. A-J-U-T-O-R-U-L. Ai înțeles? Ei lucrează pentru tine. Ei răspund în fața ta. Încă o dată. Problema ta sunt *limitele*, Jamie. Limite. Limite. De câte ori să îți spun să nu te împrietenești cu personalul? Ei muncesc aici, OK? Noi îi plătim. Ei muncesc. Punct. Doar că puștiul nu ar trebui să lucreze aici deloc.

— Phillip, el este din Colorado. Nu înțelege ritualurile de pe Park Avenue – de ce aș vrea să stau lângă o femeie pe care iubesc să o urăsc. Nu am făcut decât să spun, într-o zi, la școală, cât este de proastă. Asta nu înseamnă că *fraternizez* cu personalul. Dar nu asta contează. Ideea este că eu mă ocup de partea domestică a familiei și nu am nevoie ca tu să intervii.

— Cine plătește salariul schiorului, Jamie?

— Dacă jurnaliștii ar fi plătiți ca avocații, aș fi bucuroasă să plătesc salariul lui Peter. Dar tu câștigi de cincisprezece ori mai mult decât mine. Nu că asta înseamnă că salariul meu este mic. Nu uita că acum câștig un număr cu șase cifre, care, după impozite, acoperă destule.

Și-a dat capul pe spate.

— Șase cifre? Câștigi cu un dolar peste cinci cifre, deșteapto.

Am tras adânc aer în piept și am încercat să îmi amintesc dacă mai simțisem dragoste sau compasiune pentru omul ăsta în ultimii cincisprezece ani. În acel moment, nici nu îmi venea să cred că el este tatăl copiilor mei.

— Schiorul nu pleacă nicăieri, Phillip.

— Ți-am spus că nu vreau un „dădac", cum îi spuneți voi, doamnele, în casă.

— Dă-mi un motiv bun pentru care nu îl vrei prin preajmă.

— Ce dracu' știi despre trecutul lui, pentru început? Ai verificat ce face cu timpul său când nu este aici? Nu prea arată ca și cum ar merge la biserică.

— Are o prietenă care își dă masteratul în pedagogie.

Ultima parte era o exagerare. Peter nu avea nici o relație – din câte știam eu –, dar avea câteva prietene platonice în Red Hook.

— Buuuuun, spuse, după care luă o pauză mai lungă, pentru a mai analiza situația. Tot nu îmi place. Deloc.

— Încă te simți amenințat de el.

— În legătură cu tine sau cu Dylan?

Simțeam cum mă înroșesc la față și mă rugam ca Phillip să nu observe. Mi-am revenit repede.

— Tu să-mi spui. Tu ești cel amenințat.

— Amenințat este un cuvânt foarte greșit. Nu vreau ca un dădac să se joace cu mingea prin casă cu fiul meu. Dylan trebuie să știe cum arunc *eu* o spirală. Nu cum aruncă un amețit pe care l-ai luat tu din parc. Și nu, nu cred că o să te culci cu ajutorul.

— Phillip, argumentele tale ar avea ceva mai mare valoare dacă într-adevăr te-ai juca cu mingea cu Dylan din când în când. Vrei să vii mâine la ora trei acasă și să îl duci pe teren în Central Park ca să vă dați pase?

Se făcu că nu aude.

— Adevărul este că tu câștigi un rahat și eu plătesc facturile, și n-am chef să mai plătesc multe facturi.

— Nu îți bate joc de cât câștig eu, am țipat, arătând cu degetul înspre piept. Eu mă ocup de copii în casa asta. Eu chiar iau niște decizii aici!

Trăim într-o lume modernă, lemn pietrificat, arhaic și jurasic!

Nu-mi venea să cred că am spus asta. Ce lucru ridicol și exagerat. Îmi venea să râd și așteptam ca Phillip să facă la fel, rugându-mă să cedeze el întâi.

Dar îi dispăruse simțul umorului.

— Ești foarte instabilă.

Și a ieșit calm din cameră, închizând ușa în urma lui.

Când m-am băgat în pat, după ce m-am uitat la știrile locale de noapte, speram să îl găsesc dormind – dar trebuia să mă fi gândit mai bine. M-am strecurat în pat lângă el, cu fața către noptiera mea, și mi-am sprijinit corpul cât mai aproape de marginea patului cu putință. Simțeam că avea ochii deschiși. I-am închis pe ai mei și am încercat să adorm, simțind cum capul mi se afundă în perna mea joasă și moale.

— Ești atât de ostilă, a spus el într-un final.

Nu am răspuns. Ce puteam să spun, știind că atracția pentru Peter îmi intensifica pornirea împotriva lui Phillip? Lăsând la o parte spectacolul nepotrivit, știam că Peter îl face pe soțul meu să se simtă incomod, știind că îl înlocuia în fața fiului lui. Și totuși nu puteam ceda deloc în problema asta și nu îl puteam ajuta să se descurce cu ea. Phillip se plângea că vrea mai mult timp cu Dylan, dar nu știa niciodată cum să comunice cu el. Dylan avea nevoie de Peter în viața lui.

— Cu siguranță nu o fac cu intenție.

— Ei bine, ești. Păstrează-ți ajutorul, dacă asta te liniștește.

— Sunt calmă.

— Chiar?

M-am întors.

— Îmi pare rău că te-am făcut chestia aceea preistorică.

— Ce dracu' a fost cu aia?

— Eu doar... Mi se pare că nu eşti modern.

— Modern?

— Facem progrese, Pământul se învârte şi să nu încerci să mă opreşti. Nu este un lucru inteligent.

— De ce chestia asta este dintr-odată despre tine?

Rahat. Avea dreptate.

— Nu are nici o legătură cu mine. Doar cu felul în care văd eu lucrurile pentru familia noastră. Pentru Dylan.

Phillip şi-a acoperit ochii cu mâna şi a rămas aşa o vreme. Dintr-odată, m-am simţit vinovată. Nu greşise cu nimic. Dorea doar ca lucrurile să devină un pic mai uşoare: bani, succes, o soţie care să îi aprecieze eforturile. Nu era deloc un tip rău.

M-am gândit la Susannah şi la felul în care spunea că trebuie să îi fac sex oral soţului meu doar pentru a face ca lucrurile să meargă mai bine. Poate că asta era problema. Nu îi dădeam destul. Poate că totul era din vina mea. M-am mutat mai aproape de el şi am început să îl mângâi pe burtă cu mâna. Eram atât de obosită şi lipsită de chef şi îmi era groază să fac sex cu el. Aşa că l-am mai mângâiat puţin pe piept, sperând că va adormi ca un bebeluş.

Am început să mă întreb cum este Peter în pat, dacă e senzual sau nu – eram sigură că este – şi am încercat să nu mă mai gândesc la el şi să mă concentrez pe bărbatul cu care mă măritasem. Am încercat să adun ceva dorinţe, dar tot ce simţeam era corpul obosit de lângă mine care

aştepta dragoste. Doar o altă ființă umană care dorea ceva de la mine. Apoi mi-am adus aminte că pot să folosesc lecțiile primite de la colegul meu de cameră homosexual şi că mă pricepeam să fac destul de bine ceea ce îşi dorea Phillip acum. Aşa că am închis ochii şi am început.

Dimineaţa următoare m-am trezit şi l-am găsit pe Phillip atârnat de mine ca un bebeluş.

— Te iubesc şi cred că faci găleţi întregi de bani, mi-a şoptit în ureche. Atât de mulţi încât aş putea să înot în ei.

Nu puteam să nu râd.

— Îmi pare rău că ţi-am jignit salariul, spuse el. Salariul meu nu ar trebui să fie unitatea ta de măsură. Câştigi foarte mulţi bani, mai ales pentru o slujbă cu jumătate de normă.

— Îmi pare rău că te-am făcut dinozaur sau ce-o mai fi fost. Nu ştiu ce m-a apucat.

Stăteam tăcuţi în pat în calmul dinaintea trezirii copiilor, în timp ce fâşii portocalii orizontale de lumină se strecurau înăuntru pe lângă jaluzele. Eram împreună de cincisprezece ani, dintre care ultimii cinci nu fuseseră tocmai fericiţi. Pasiunea reală, cel puţin pentru mine, luase sfârşit înainte să rămân însărcinată cu Dylan. La început, îşi încolăcea picioarele pe lângă mine după ce făceam dragoste. Ne hârjoneam prin pat până pe la patru, deşi Phillip avea avion la ora şase dimineaţa. În seara următoare jura că va fi în pat la nouă, dar mereu ne apuca din nou. Câteodată, în timpul săptămânii, rămâneam fiecare la apartamentele noastre, doar ca să recuperăm somnul şi să putem funcţiona la muncă.

Phillip se purta ca un copil când nu îi ieşeau lucrurile aşa cum voia el, dar era un om devotat, muncitor şi bine intenţionat, care avea grijă de noi. După toate protestele pe care le fac femeile, atât de multe îşi doresc un soţ care să preia controlul în situaţii dificile, care să fie puternic în faţa greutăţilor şi care să devină o stâncă pe care să te poţi sprijini! Phillip le avea pe toate şi încă aveam încredere în el ca în nimeni altcineva când venea vorba de o criză. Totuşi, stăteam acolo, încercând să găsesc o legătură emoţională reală, să găsesc ceva în el care *conta*, cu teama că nu voi putea. Cu teama că mă simţeam mult mai legată emoţional de Peter Bailey. Phillip şi-a pus picioarele lui lungi în jurul meu, dar nu mai părea un gest erotic şi liniştitor. Nu puteam să regăsesc sentimentul că eram o singură persoană.

— Am nevoie de mai mult timp cu tine, vreau să plecăm un weekend. Vreau să ne regăsim, aşa cum am făcut-o aseară. Trebuie să discut câteva lucruri cu tine.

Îi auzeam pe copii cum se ceartă pe cutia cu cereale în bucătărie.

— Ce fel de lucruri?

— Chestii legate de muncă. Chestii financiare.

— Dă-mi titlurile.

— Nu, este prea complicat pentru a fi discutat la prima oră.

— Ei, hai, nu poţi să mă laşi în suspans, aşa. E totul în regulă la companie?

— O, da.

A dat din deget către mine ca şi cum ar fi putut să şteargă gândul din mintea mea.

— Dar tot trebuie să discutăm?

— Aham, răspunse respirând adânc și dând din cap.

— Cum ar fi ce se întâmpla cu Alan zilele trecute, în spatele ușilor închise?

— Nu.

A dat păturile la o parte și a sărit brusc din pat. Nu părea sincer.

Capitolul 16

Incidente vestimentare

Un grup de găini, foarte îngrijorate, îi dădeau târcoale Barbarei Fisher. Una dintre ele o atinse pe spate.

— Îmi pare atât de rău.

— Este îngrozitor, pur și simplu îngrozitor, spuse Topper Fitzgerald, creierul din spatele comitetului de decorațiuni.

Am înaintat atentă, dorind să nu o deranjez pe Barbara în momentul ei de jale evidentă. O scenă sumbră, într-adevăr.

— Ce s-a întâmplat? i-am șoptit lui Ingrid, peste umăr. A fost cineva rănit?

— Mai rău. Mult mai rău. Mai bine renunț la Birkin decât să pățesc ce i s-a întâmplat ei în dimineața asta.

— Ce?

— Dădaca ei și-a dat demisia.

Am încercat să mă strecor înainte ca Barbara să mă observe, dar am dat peste Christina Patten.

— Nu o să ghicești niciodată cine m-a sunat în dimineața asta!

— Chiar că nu am nici o idee.

Am ridicat-o pe Gracie din scaunul ei și am pus-o jos.

— Pot să port coroniţa de Cenuşăreasă ? Măcar o dată ?

— Draga mea, în şcoală nu au voie supereroi sau personaje Disney. Ştii asta. O lăsăm în căruţ, unde rămâne mereu.

— Hai, ghiceşte ! spuse Christina şi apoi începu să cânte. La la la, are legătură cu Nopţi albe. La la.

— Un designer care vrea să te îmbrace, am ghicit eu.

— Bineînţeles, dar asta e ştire veche ! Designerii îmbracă pe toată lumea !

Pe toată lumea în afară de mine. Designerii se dau peste cap să îmbrace femei de societate precum Christina, trimiţând rochii de bal înainte de evenimente de caritate, forţându-le să le poarte ca o vedetă de la Hollywood pe covorul roşu la gala premiilor Oscar. Sincer, în acel moment aş fi fost fericită dacă mi-ar fi oferit cineva haine. M-ar fi scutit de cumpărături. Şi de bani.

— OK, Christina, ţi s-a cerut să prezinţi evenimentul.

— Glumeşti, aş muri dacă ar trebui să fac asta. Nu vezi că sunt fericită şi încântată de ceva ?

Moment de săbii samurai.

— Am întârziat puţin şi Gracie nu este tocmai bine dispusă.

— Ba sunt, mami ! Este o minciună !

— Bine, strici toată distracţia, Jamie. Voiam să îţi fac o surpriză mai târziu, dar nu mai suferea amânare. Încearcă din răsputeri să ghiceşti. Gândeşte caritabil. Gândeşte alb. Gândeşte-te la masa noastră. Gândeşte-te la ouă, ouă mari,

colorate, acoperite cu bijuterii. Gândește-te la fotografii.

— Nu știu toate chestiile care se întâmplă în spatele scenelor la acest gen de evenimente. Eu doar cumpăr bilete pentru o anumită cauză și apar.

— Asta este greu de crezut, ești foarte inteligentă. Toată lumea spune: „Jamie e atât de deșteaptă, Jamie e atât de deșteaptă, tra la la". Numai asta aud. Soțul meu, George, abia așteaptă să stea lângă tine. O să citească ziarul foarte atent în ziua aceea, dar mi-a spus să nu îți spun așa că nu îi spune că ți-am spus!!!

— E drăguț din partea ta să spui că sunt inteligentă, Christina, dar oamenii inteligenți nu știu totul automat...

Christina Patten își dădea capul dintr-o parte în alta, își mijea ochii și apoi privea în spațiu.

Femeia asta era retardată.

— Mami, haaai.

Mulțumesc, Doamne.

— Aș putea să o duc pe Gracie în clasă, iar tu să îmi trimiți surpriza prin mail?

Am ridicat de câteva ori din sprâncene ca atunci când încerc să îi conving pe copiii mei de ceva.

— John Henry Wentworth m-a sunat azi dimineață. Stă lângă mine.

— Cine este ăsta?

— Glumești, nu? spuse, cu o urmă de îngrijorare. Este redactor-șef la *Madison Avenue Magazine*.

O-ho.

— Și?

— Vrea să fotografieze masa noastră. Va face machete de ouă Fabergé gigantice acoperite de

pietre, unele drepte, unele înclinate, spuse gesticulând mult, pentru a mă face să îmi imaginez scena. Apoi toate doamnele vor sta în dreptul lor, îmbrăcate în alb.

— Tipul ăsta, Wentworth, nu știe cum arăt, așa că tu și prietenele tale faceți-vă treaba. Nu este genul meu.

— Păi, a trebuit să îi explic cine ești, pentru că nu ești tocmai superactivă în circuitul social, spuse ea pe un ton de scuză, deoarece își imagina că mă jignește. Adică, e alegerea ta. Muncești. Nu ai timp. Dar a început să îi placă ideea ca tu să apari în fotografie. Adică, tu stai la masă, așa că ar fi ciudat să nu te includă, chiar dacă, știi tu, nu ești...

— Pur și simplu nu cred că m-aș potrivi în decor.

— Ești nebună. O să facă rochii albe pentru noi, ne vor coafa, de toate. Și apoi vom purta aceleași rochii la petrecere. Au cooptat-o pe Carolina Herrera ; unul dintre stiliștii ei o să ne îmbrace. Îți vine să crezi?

În cazul ăsta nu mai trebuia să mă gândesc la ce voi purta, sau să pierd timp și bani la cumpărături, sau să mă pierd prin labirintul blănurilor albe...

— Iar Verdura ne va împrumuta bijuteriile, a adăugat ea.

Până și eu știam că este cel mai important bijutier italian al ultimului secol.

Devenea interesant. Chiar tentant.

— Deci, lasă-mă să înțeleg. Carolina Herrera o să îmi împrumute o rochie, sau îmi va face una. Apoi Verdura o să îmi împrumute pentru o noapte diamante care valorează o avere.

— Valorează cam douăzeci de mii. Singura problemă e că tipii lor de la securitate te urmăresc puţin prin sală.

— Primesc şi pantofi?

— Da. Şi o poşetă de la Judith Leiber.

— Se pot păstra?

— Pantofii şi poşeta, da. Rochia şi bijuteriile, în mod sigur nu.

— De ce ar face *Madison Avenue Magazine* asta? Nici măcar nu ştiu cine sunt.

— Au nevoie de un reportaj, iar Dupont este cea mai mare petrecere a anului. Înseamnă publicitate bună pentru designeri.

— Acesta este un *reportaj*?

— Păi, vor fotografia trei mese, sper că a noastră o să ajungă pe copertă, dar în mod sigur vom fi înăuntru.

— OK, lasă-mă să mă gândesc la asta, Christina. Trebuie să o duc pe Gracie acum, am întârziat.

— O să te sune de la biroul lui John Henry pentru probe, a ţipat în timp ce o împingea pe fiica ei, Lucy, pe scări.

Am mimat un zâmbet.

Mai târziu, Peter m-a acostat la uşa de la intrare.

— Lasă-mă o secundă să respir. Este important?

Începeau să mă exaspereze pasele lui Peter. Mi-am aruncat pungile, după care mi-am desfăcut fularul şi l-am azvârlit în dulap. În casă era linişte. Neobişnuit de multă linişte pentru ora cinei.

— Ce s-a întâmplat?

— Yvette s-a supărat rău la petrecerea onomastică de la familia Wassermann.

Ne-am strecurat tăcuţi în birou pentru a nu-şi da seama copiii că ajunsesem acasă.

Peter s-a aşezat într-un fotoliu proaspăt aranjat.

— Păi, de fapt, totul a început acasă, înainte de petrecere. Yvette a spus că tu vrei ca cei mici să fie îmbrăcaţi cu hainele lor gri, ştii tu, iar Michael cu babeţica brodată pe piept şi cu pantalonii de pânză...

— Salopeta. Ştiu.

— Şi acum trebuie să îţi aminteşti momentul în care m-ai angajat şi să îţi aminteşti conversaţia pe care am purtat-o. Îţi aminteşti partea în care am spus că vreau să creez o atmosferă masculină pe aici, în timpul zilei?

Am dat din cap. Era adorabil. În acea zi purta blugi uzaţi şi o bluză subţire, cu mâneci lungi, închisă la culoare. Devenise dificil să mă uit la el. Devenise dificil să nu mă uit.

— Atunci vrei să îmi spui şi mie ceva? De ce vă îmbrăcaţi voi copiii ca pe nişte pui de nemţi de fiecare dată când merg la o petrecere? Michael arăta ca o fată şi chiar dacă are doar doi ani, ştia asta şi era *furios*. Şi ce sunt acele şosete până la genunchi cu ciucuri roşii care atârnă din ele? Ar fi trebuit să ne vezi cum ne chinuiam să îl îndesăm pe Michael în pantalonii ăia ridicoli, în timp ce el se tăvălea pe jos şi capul i se învârtea 360 de grade. Parcă era o combinaţie dintre *Sunetul muzicii* şi *Exorcistul*.

— Peter, tu nu poţi să înţelegi, am spus, râzând.

— Nu, tu nu înţelegi. Şi apoi am ajuns la petrecere şi toţi copiii erau îmbrăcaţi la fel, cu aceiaşi pantaloni gri, şi toţi au ochii roşii pentru că dădacele lor asortate i-au forţat de asemenea

să intre în costume de nemți. Ce este în neregulă cu voi, oameni buni?

Avea dreptate. Dar toți copiii pe care îi cunoșteam se îmbrăcau așa la petreceri. Și învățasem asta pe cont propriu când l-am dus pe Dylan la prima petrecere onomastică de la o grădiniță, îmbrăcat în pantaloni și tricou. Când am intrat, cu 15 minute întârziere, toate femeile au tăcut, ca într-o reclamă la E.F. Hutton.

— Și ce s-a întâmplat cu tine și cu Yvette?

— Am mers la petrecere cu Gracie și cu Michael și când au început să mănânce tort de ciocolată, i-am schimbat în blugi și Yvette s-a supărat atât de tare, de parcă omorâsem pe cineva.

— Știu că ție ți se pare total aiurea, și chiar este, dar îmbrăcatul este un lucru important pentru Yvette.

Peter rămăsese acolo, cu o privire neîncrezătoare pe față.

Am încercat să explic.

— Blugii pur și simplu nu se potrivesc cu bluzițele de lână John-John și cu paltonașele Caroline Kennedy, cu gulere din catifea.

Nici un răspuns.

— Picioarele goale trebuie să se vadă din haină. Asta e toată ideea. Paltoanele nu se potrivesc cu blugii. Sunt pentru rochii și pantaloni scurți. De asta băieții poartă pantaloni scurți.

I-a căzut fața.

— Pentru efectul picioarelor goale John-John, am explicat. Îți aduci aminte? Salutul din fața sicriului? Ăla este momentul cel mai important, în lift, la urcare sau la coborâre.

— Salutul din fața sicriului? De acum cincizeci de ani? Ți-ai pierdut mințile?! Chiar îți pasă

dacă Michael are gleznele la vedere ca John-John Kennedy?

— Bineînţeles că nu îmi pasă. Încerc doar să îţi explic principiile garderobelor acestora.

— Să-ţi spun o chestie: eşti tare, lucrezi la o ditamai televiziunea. Îmi povesteşti care e treaba cu femeile astea, cum valorile lor sunt ameţite, cum că şi-au lăsat creierul acasă, cât de competitive sunt. Înnebuneşti când spun că eşti la fel ca ele – ceea ce mă *înnebuneşte* pe mine, pentru că eşti mult mai bună decât ele! Dar apoi intri în joc – şi în haine cu guler de catifea?

— Nu sunt aşa!

— Mă gândeam că vei spune că Yvette e nebună şi că, bineînţeles, am făcut ceea ce trebuia. Dar tu nu spui deloc asta! Tu încerci să explici moda picioarelor goale pentru un băieţel de doi ani! Îţi spun, îl face să se simtă ca o balerină şi are dreptate, pe când tu nu ai. Apoi, spui că Christina Patten este o idioată, ceea ce şi este, crede-mă – vrea să îmi fie prietenă şi mă acostează în parc, dar apoi văd că nu te poţi dezlipi de ea. *Asta* ce mai e?

— Hei, când o să ai copii şi o să ai de-a face cu alţi părinţi, o să înţelegi.

— Ba nu o să înţeleg. Şi, crede-mă, nici un copil de-al meu nu o să fie îmbrăcat ca un neamţ. Niciodată.

Îl pierdusem. Complet. Îmi doream atât de mult să considere că sunt modernă şi că am o slujbă mişto şi că eram mai bună de atât. Dar mă pusese la punct. Ca de obicei. Mă simţeam patetică şi furioasă pe mine însămi şi, mai rău, furioasă pe el.

M-am ridicat.

— Am terminat? Am un mic interviu de luat mâine, dacă nu te superi.

— Știu că ai interviu. Îmi fac doar meseria și încerc să mă asigur că nu îți strici copiii între timp.

Și cu asta, s-a ridicat și el și a pornit pe hol pentru a-l ține pe Dylan de glezne cu capul în jos.

Capitolul 17

O treabă bine făcută

A doua zi, în cealaltă parte a Manhattanului, eu și Goodman stăteam la o masă într-o cameră din spatele unui anumit bar de la intersecția lui Broadway cu 64th Street. Asta era un obicei al nostru. Tocmai veniserăm de la interviul secret cu Theresa, luat într-un hotel din New York. Theresa nu dorea ca noi, reporterii nordici, să călcăm prin Pearl, Mississippi, și să atragem atenția asupra noastră. Deși eram încă deprimată în legătură cu altercația mea cu Peter, încercam să savurez momentul delicios pe care îl trăiam. Trecuserăm împreună prin câteva momente din acestea victorioase pe parcursul ultimilor zece ani și știam amândoi care este mișcarea de după: după săptămâni întregi, dacă nu luni, în care încercaserăm să o facem pe Theresa să vorbească, punând la cale cel mai important interviu al anului din întreaga industrie jurnalistică, acum terminaserăm interviul, ea ieșise pe ușă, cameramanul și echipa își demontaseră echipamentele, iar noi ne strecuraserăm tăcuți printr-o furtună ca să bem ceva tare. Sorbeam din Maker Mark-urile noastre în tăcere. Goodman avea nevoie de calm absolut

pentru a înţelege magnitudinea materialului pe care tocmai îl făcuserăm. În următoarele zile, urmau să ne obsedeze acele casete, să scriem şi să edităm materialul pentru *Newsnight*, dar eu nu aveam voie să vorbesc până când el nu depăşea perioada de calmare. Ştiam cum să am grijă de şeful meu ca şi cum ar fi fost copilul meu. Au trecut cincisprezece minute. Abia aşteptam să recapitulez. Am mai comandat un rând.

Într-un final, a lovit cu mâna masa mică şi rotundă de lemn.

— La dracu', fată. Chiar că ai făcut-o de data asta. Doamneeee. Tată, asta a fost tare.

S-a dat pe spate pe scaun, şi-a unit mâinile la ceafă şi s-a uitat fix către ceruri. A luat o gură imensă de whisky şi a sorbit-o prin dinţii încleştaţi, ca un cowboy.

— Ştii ceva, Jamie? E o duduie tare proastă, dar are un echipament pe ea care ar putea opri o locomotivă. Cred că lui Huey îi e dor de echipamentul ei.

Şi lovi din nou în masă. Theresa se comportase fără cusur. A avut o coafură în stilul Farrah Fawcett din anii '70, şi-a împachetat corpul sexy într-un costum albastru deschis, strâmt şi ostentativ şi a vorbit cu un accent sudic dulce ca mierea. Gennifer Flowers, partea a doua. A vorbit despre relaţia lor sexuală, despre cum se întâlniseră în casa unui susţinător al lui din Pearl, Mississippi, şi că erau împreună de doi ani când el a părăsit-o pe neaşteptate. Goodman a încercat în douăzeci de feluri să o facă să spună că lui Hartley îi place sexul anal. Răspunsurile ei pe acest subiect erau timide; totuşi, majoritatea timpului, a vorbit serios.

Goodman: „Deci confirmi faptul că au existat raporturi sexuale între tine și Huey Hartley."
Boudreaux: „Da, de un anumit fel."
Goodman: „Ți-am pus o întrebare cu da sau nu."
Boudreaux: „Păi, nu e atât de simplu."
Goodman: „Vrei să spui că a existat ceva activitate sexuală, dar nu penetrare propriu-zisă. Unii oameni, printre care și un anumit fost președinte, ar spune că asta nu înseamnă că au existat relații sexuale între un bărbat și o femeie."
Boudreaux: „Nu am vrut să insinuez că nu au existat raporturi sexuale între noi, adică în felul în care se punea problema în cazul lui Bill Clinton. Au existat raporturi sexuale între noi."
Goodman: „Deci a existat penetrare..."
Boudreaux: „Da."
Un zâmbet incomod, ușor fals. Apoi s-a apropiat de el.
Boudreaux: „Penetrare de un anumit fel."
Goodman: „Poți explica..."
Boudreaux: „Nu, nu în mod tradițional."
Pauză, apoi mai multă apropiere.
Boudreaux: „Și nici în poziția misionarului."
Goodman: „Deci spui că este vorba de o anumită poziție."
Boudreaux: „Nu, mă refer la locul în care are loc penetrarea."

În timpul acestei secțiuni lascive din interviu, Leon Rosenberg râdea atât de tare încât trebuia să își ascundă fața în spatele minibarului.

Theresa a plâns când i-a spus lui Goodman cum o părăsise Hartley. Vorbea acum pentru că Dumnezeu îi spusese să dea lucrurile pe față.

Nu o duruse faptul că Hartley nu se purtase „cuviincios“ când i-a dat papucii. „Ticălosul“ pusese jandarmii din echipa lui să îi dea veștile proaste. Nu mai vorbise cu el de atunci. Nu îi răspundea la telefoane.

— Te înșeli în legătură cu un lucru, totuși, nu e proastă.

L-am privit pe Goodman în ochi.

— Mă lași? A trebuit să îi pun fiecare întrebare de două ori.

— Spun doar că nu avem de-a face cu o duduie proastă, ea doar juca acest rol, flirta cu tine, te făcea să îi pui întrebările care îi conveneau. Ești bărbat. Ascultă-te cum salivezi după echipamentul ei. Ce știi tu?

Voiam să adaug că felul tâmp al Theresei mă neliniștea, nu o mai văzusem purtându-se atât de stupid, dar nu era momentul. O să disecăm asta mai târziu.

— Sunt un profesionist și fac asta de treizeci de ani.

— Nu neg asta, dar se juca cu tine.

— Ba nu.

— Ba asta făcea.

— Nu vreau să aud asta. A spus ce am vrut noi să spună, a recunoscut. Nu îmi pasă dacă încerca să obțină anumite întrebări. Dacă mă întrebi pe mine care e scorul, aș zice că am câștigat detașat.

A lovit iar masa și a mai cerut un rând.

— Și am fost al dracului de bun. Am arătat bine?

M-am zgâit la cuburile de gheață din pahar până am început să le văd în ceață.

Antract I

În debaraua de lenjerie era cald și înăbușitor.

Femeia asta vorbește serios?

L-a descheiat la pantaloni în timp ce el opunea rezistență. Printre straturile de lenjerie care cădeau se aflau petale delicate și uscate de trandafiri.

Găsindu-și echilibrul și, cu ocazia asta, și cunoștința, a dat din cap și a împins-o, cu hotărâre de data aceasta.

— Ești nebună.

Se gândea la Jamie și simțea vinovăție.

— Și dacă sunt, ce?

În timp ce ea se freca de coapsa lui, el se uita peste umărul ei și vedea cum partea din spate a fustei ei se ridicase, lăsând să se vadă o pereche de picioare fine și superbe.

A dat capul pe spate, neîncrezător.

— Vorbesc serios. Nu pot face asta.

Cu melancolie extremă, și-a dat seama că întrerupea cea mai tare partidă de sex din viața lui.

Ea și-a pus limba la baza gâtului lui și a urcat dintr-o mișcare lină la gură.

— Cine va ști?

Mâna lui stângă, care stătea întinsă în afară, a fost ghidată până în spatele coapsei ei și apoi

între picioare. Simțea cum îi curg picături de sudoare pe spate. Și-a închis ochii.

— Eu, eu...

Ea respira greoi în urechea lui în timp ce îi împingea degetele înăuntrul ei.

— Ups, am uitat să îmi pun chiloței în dimineața asta.

— Se pare că da.

Au trecut câteva minute. Era prizonierul ei acum.

Altă pânză scumpă a căzut pe lângă el, pe lângă umărul ușor bronzat al femeii. Acum ea era în genunchi, cu tot penisul lui în gură. El știa de când erau pe terenul de joacă faptul că ea era faimoasă pentru asta. Deși îi despărțeau toate lucrurile din lume, ea era acum în genunchi, servindu-l ca o curtezană la care visează orice bărbat.

„Sexul – marele egalizator", se gândea el, mirându-se că mai poate aduna un gând coerent în acel moment. „Singura democrație adevărată."

Ea se uita în sus la el în timp ce îi manevra penisul imens cu gura și cu mâna manichiurată. Singurul sunet era cel făcut de brățările ei Bulgari care se loveau una de cealaltă.

A apucat un șervețel brodat pentru a-și înăbuși țipătul pe care l-a scos când a ejaculat ca un furtun de pompier în gura ei scumpă.

Ea a râs ușor, lingându-și buzele, spunând cu privirea arogantă și triumfătoare: „Știu că sunt cea mai bună și acum știi și tu." Și chiar avea dreptul la acel titlu.

Câteodată, un bărbat nu știe ce să spună sau ce să facă după ce ejaculează. A început să ridice stânjenit lenjeriile.

— Va face Marta asta, spuse ea peste umăr, ieşind şi lăsându-l singur în debara.

Şi el a rămas acolo, cu câteva dintre cele mai bune şerveţele brodate de pe Coasta de Est în mână şi un penis care se moleşea încet, atârnând din boxerii lui pătaţi de ruj Chanel.

Capitolul 18

Toată faza cu stilul

„Lumini! Cameră! Acțiune!!! Haideți, fetelor, sunteți frumoasele balului!"

Melodia *We are family* vibra prin țevile și prin pereții apartamentului din Tribeca. Patru femei din înalta societate dansau, becurile explodau, iar stiliștii alergau cu accesorii în stânga și-n dreapta prin cameră ca furnicile care cară firimituri. Mă simțeam ca și cum aterizasem din greșeală în videoclipul cuiva.

Cu bărbia-n piept și ochii închiși, Punch Parish – cel mai cunoscut fotograf de mondenități din lume – a ridicat o mână deasupra capului. Dintr-odată, s-a oprit muzica. Asistentul a făcut semn tuturor să tacă. Maestrul trebuia să creeze, așa că așteptam. Și așteptam. Cred că tipul se credea Richard Avedon. Încet, și-a ridicat capul și stătea în fața noastră, cu brațul drept întins în față, cu un ochi încă închis, uitându-se fix la degetul său mare, ca Picasso. Apoi și-a scos bandana de pe cap, și-a dat pe spate părul blond și uscat, după care l-a legat la loc.

— Nu e așa că este pur și simplu uimitor? mi-a șoptit Christina la ureche.

Nu există demonstrație mai mare de pupincurism decât momentele în care celebritățile din New York sunt în prezența unui fotograf.

— Seamănă cu un pictor renascentist. Cu Van Gogh.

Punch ne-a mutat dintr-o parte în alta ca pe niște păpuși în mărime naturală, în fața a trei ouă Fabergé de doi metri acoperite cu bijuterii. O italiancă slabă și-a înfipt tocul în degetul meu mic de la picior. Am tras aer în piept, dar nici n-a observat.

Devenisem foarte nervoasă. Oamenii de televiziune fac fotografii într-un mod foarte diferit de fotografii de modă. În principiu, noi respectăm timpul oamenilor. Cerem subiecților interviurilor să apară *după* ce am montat aparatele. Când pășisem în studio dimineața, fotograful nici nu venise.

Punch a pocnit din degete asistentului său, Jeremy, care a făcut cu ochiul DJ-ului, care a dat drumul la muzică la maximum. Jeremy, dezlănțuit, bătea din palme deasupra capului, ca o focă, dând din fund înainte și-napoi.

— Am toate surorile lângă mine, țipa el peste muzică. Uh huh huh, uh huh huh!

Și apoi Punch și-a aruncat „magia“ asupra noastră din nou.

Invitatele Christinei Patten la acțiunea de caritate Nopți albe de la Ermitaj, printre care și eu, stăteau în fața unei coli imense de hârtie albă, ouăle fiind exact în spatele nostru, în timp ce zăpadă falsă ni se așternea la picioare. Croitorese rusoaice groaie ne fluturau rochiile, astfel încât materialul să pice perfect. Machiori ne pudrau nasul și fruntea, în timp ce coaforul, purtând ochelari de soare și părul dat pe spate, ne dădea

târcoale cu pieptenele. Cineva a dat drumul la ventilatoare și părul ne-a zburat de pe față. Blițuri de la *artistul* Monsieur Punch.

După cinci role de film, Punch a mimat că are nevoie de o băutură, ducând un pahar imaginar la gură. Jeremy s-a întors către o stagiară tânără și a făcut același lucru, zgâindu-se la ea ca și cum făcuse cea mai mare greșeală din viața ei. Ea a alergat după o sticlă de Evian și s-a împiedicat de cabluri, sprintând înapoi către Punch.

A luat o gură de apă, după care a coborât de pe scenă. Christina și celelalte trei invitate ale ei l-au urmat, în timp ce eu am rămas acolo singură. Femeile din înalta societate din New York au adesea maniere execrabile. Mai devreme, când ajunsesem, Christina m-a sărutat pe obraz și a dat din mână expeditiv, spunând „Voi vă cunoașteți toate între voi". Dar nu ne întâlniserăm niciodată. Eu cunoșteam fețele invitatelor ei din reviste. Iar față în față observam că arătau superb, ca niște supermodele, ca atâtea altele din acea ceată de găini : pomeți sculptați, pielea proaspătă care nu mai văzuse lumina zilei din liceu, păr des gen Maria Shriver pentru brunete și bucle copilăroase ca ale Ellei McPherson pentru blonde. Oamenii aceștia nu stau cum stau oamenii normali. Niciodată. Își așază un șold pe marginea scaunului, cu piciorul lung și slăbănog întins, de parcă le-ar fi pus așa George Ballanchine. Este un miracol al fizicii că se pot balansa în poziția asta pentru atât de mult timp. În lipsa unei cariere, fac exerciții fizice cu antrenorii lor personali, patru zile pe săptămână. Deci tonusul lor muscular nu se datorează geneticii, ci muncesc din greu pentru el, ceea ce îl face cu atât mai greu de obținut pentru oameni ca mine.

Deși lucrasem la materiale despre directori executivi și membri ai cabinetului, care nu mă intimidau deloc, femeile acestea aveau ceva care mă ducea înapoi în timp, la cantina clasei a șaptea. Ele erau: Leelee Sargeant din Locust Valley, a cărei mamă conducea comitetul clubului de patruzeci de ani, Fenoula Wrightsman – moștenitoarea unei companii britanice de telecomunicații – și Allegra d'Argento din Italia. Soțul său, mult mai în vârstă, se afla în arest la domiciliu din cauza unei evaziuni fiscale, în timp ce ea îi cheltuia fericită banii pe cealaltă parte a Atlanticului.

Barbara Fisher m-a împuns cu degetul, în timp ce acceptam o bere de ghimbir dietetică de la un asistent care împărțea pahare din plastic.

— Ooooo, interesant. Acoperi evenimentul pentru televiziune sau doar participi ?

I-am făcut semn să se uite la rochia mea albă.

— Bineînțeles că nu faci un material, glumeam. Doar că nu este un loc în care mă așteptam să te găsesc. Nu este chiar *genul* tău, Jamie.

Avea dreptate.

— Da, totul a început cu luarea biletelor și apoi Christina ne-a rugat să stăm...

— Nu e rău, având în vedere că vrei ca Gracie să intre la Pembroke. Prietenele Christinei conduc întregul comitet. Doar că nu vă vedeam pe voi două ca fiind prietene, s-a chiorât Barbara la mine, ca un șobolan murdar și păros.

— Păi, nu prea suntem.

— Nu sunteți prietene, dar stai cu ea la masă ?

— Adică, suntem, într-un fel.

— Mhm, spuse Barbara, încrucișând brațele și privindu-mă drept în ochi. Mai era ceva ce voiam să îți spun. Dacă aș fi în locul tău, aș fi

cu ochii pe acel Peter delicios al tău, îmi șopti ea. De ce nu îți faci o favoare să-l surprinzi împreună cu Ingrid Harris pe terenul de joacă de pe 76th Street într-o zi?

— Ingrid e de comă, am dat eu din cap, negând acuzațiile ridicole. Sunt sigură că el o găsește mai amuzantă decât pe celelalte mămici.

— Eu nu aș fi atât de sigură, în locul tău. Antrenori, consilieri de tabără, portari. Chiar crezi că i-ar fi rușine să o facă și cu un dădac?

— O să verific, în mod sigur.

Încercam să fiu indiferentă, dar de fapt eram complet bulversată. Ingrid și Peter? Imposibil! El nu mi-ar face niciodată asta. Niciodată. Imagini de coșmar îmi treceau prin minte: cum flirtase cu el fără jenă când le-am făcut cunoștință și privirea lui stupidă și uimită. Ar face sex cu una dintre aceste mame pe care le urăște? Fiecare bărbat singur de pe planeta asta este pur și simplu disperat după sex? Nu. El nu ar face asta *niciodată*. Deși era puțin mai distant de când cu cearta despre pantalonii scurți. Poate se săturase de mine. Oh, Dumnezeule.

Punch se întorsese, de data asta ordonându-ne să stăm aliniate, umăr lângă umăr. La unison, fetele au scos un genunchi în afară și un umăr în spate cu acuratețea celor de la Rockettes. Erau patru mame, toate cu diplomă de facultate, pozând ca modele profesioniste pe podium. M-am gândit: „Bineînțeles, sunt fotografiate tot timpul, cunosc mișcarea, *sunt* semiprofesioniste."

— Haideți, fetelor, mai cu viață. Vreau să văd că mă vreți! țipă Punch.

— Punch! Ce rău ești! i-a răspuns Christina la țipăt. Dar noi oricum te iubim!

OK, bun. Peter are treizeci de ani. Poate să se culce cu cine vrea el, nu? Nu. Nu este corect. Nu în timp ce munceşte. Dar oare, după orele de program, nu e o altă mămică la datorie pe lângă el? În timpul sau după orele de program, gândul ăsta mă termina.

Luminile s-au aprins şi s-au stins, iar John Henry Wentworth, prinţul din Palm Beach, editorul lui *Madison Avenue Magazine*, a năvălit prin uşa studioului, lăsând-o să se lovească de perete în urma lui. Îşi purta părul blond dat pe spate, lăsând să se vadă, în mod curajos, începutul de chelie. Buclele lungi îi cădeau peste jachetă. Purta o cămaşă roz mulată şi o eşarfă mov. Avea ochi mari şi căprui şi obraji roşii şi rotunzi, care purtau semnele multor ani de stat la cârma unei bărci cu pânze. Vădit nemulţumit de şedinţă, l-a apucat pe Punch de un cot şi l-a tras deoparte să-l scuture puţin.

Fetele i-au făcut cu mâna şi au chicotit către John Henry. Pe mine mă preocupa un singur lucru: cum să aflu dacă se întâmplă ceva între Peter şi Ingrid fără să întreb altă mămică?

Cei doi bărbaţi reveniră alături de ceilalţi.

— Cred că ar trebui să schimbăm puţin ordinea aici, spuse John Henry ferm.

Apoi a urcat pe scenă şi m-a măsurat, luându-mă practic pe sus şi m-a mutat din poziţia a doua din stânga până tocmai în dreapta. O agrafă cu perle mi-a căzut din păr, ceea ce, pentru moment, m-a trezit din stupoarea mea obsesivă pentru problema cu dădacul. Noua ordine: Lee-Lee, apoi Fenoula, apoi Christina, apoi Allegra şi apoi eu. Pe cine credea el că prosteşte?

— Eu sunt producător de televiziune, i-am şoptit la ureche. Regizez şedinţe fotografice tot

timpul. Să nu crezi că nu ştiu ce înseamnă când cineva este aşezat în marginea din dreapta.

Asta l-a bulversat. Eram parţial nervoasă pentru că mă punea tocmai în dreapta ca să mă poată tăia mai târziu din poză, dar mai ales pentru că mă considera o celebritate prostuţă care nu avea idee ce încearcă el să facă.

— Păi, deci, m-am gândit doar că, din moment ce tu, deci..., se bâlbâi Wentworth.

— Uite, spun doar că ştiu ce faci, amice.

— Da' chiar, *ce* anume faci, John Henry?

Christina Patten îmi lua graţios apărarea. Asta mă surprindea, având în vedere că mă gândeam că îi pasă mai mult să se dea pe lângă el decât să mă protejeze pe mine.

— O să-i strici părul! Tembel bătrân!

Nu îi înţelegea deloc motivele.

Wentworth mi-a aruncat o privire malefică. Toate fetele şi-au dat capul pe spate râzând şi au dat din mână către el. Alte becuri, altă muzică disco, o oră interminabilă de poziţii diferite, în fiecare dintre ele eu fiind în dreapta.

La finalul şedinţei, Christina a venit la mine cu degetele încrucişate la ambele mâini. Şi-a închis ochii.

— Roagă-te, roagă-te, roagă-te să ne aleagă pentru copertă. O să schimbe totul pentru tine. Peste noapte.

N-am ştiut pe unde să plec de acolo mai repede. Să pozez alături de nişte femei care îşi ard hainele la fiecare final de sezon era destul. Să mi-i imaginez pe Peter şi pe Ingrid era şi mai rău – mă obseda cu adevărat şi abia mai respiram. Eram martora felului în care îl atrăgea în pânza ei. Şi,

rahat, cum să o învinovăţesc? Am urcat în maşină şi l-am sunat pe Peter pe mobil. Am sunat de patru ori înainte să răspundă, gâfâind parcă.

— Da? a răspuns el oficial.

— Nu uiţi de violoncel?

— Nici de vioară. Tocmai le împachetam.

A scăpat telefonul şi s-au auzit multe zgomote de fundal. Apoi l-a ridicat. Părea neatent, chiar şi mai distant.

— Eşti bine, Peter?

— Sigur.

— Ce se întâmplă?

— Nimic.

— Gracie s-a dus la joacă după ore?

— Da, acasă la Vanessa Harris.

— O, drăguţ, am spus, încercând să controlez cea mai mare criză din viaţa mea. A dus-o Yvette?

— Da. Adică, da, Yvette era cu ea.

— Am întrebat...

— Da, cred că s-a distrat. Eu încerc să pun violoncelul şi partiturile aici.

— De când eşti acasă?

— Am ajuns devreme. Aveam ceva de luat din oraş. Yvette avea nevoie de puţin ajutor.

— Cu ce?

— Nişte chestii. Nu-ţi face griji, ne vedem jos.

Peste zece minute opream în faţa clădirii, iar Peter şi Gracie, cu o vioară miniaturală, s-au urcat în maşină. Peter i-a pus lui Gracie centura de siguranţă de la scaunul din mijloc şi mi-a studiat privirea. Abia dacă mă puteam uita la el.

— Cum de eşti atât de machiată?

— Şedinţă foto. Nu contează.

Când am oprit în faţa şcolii St. Henry pentru băieţi, Peter s-a întors spre mine de pe scaunul din faţă.

— Mă duc să îl iau pe Dylan.

Un front de aer rece oribil se instalase între noi și vorbeam unul cu celălalt de parcă eram roboți. M-am întors din scaunul din față și i-am masat genunchiul lui Gracie.

— Mami, pot să mă mai joc cu Vanessa în curând?

— Sigur, draga mea, te-ai distrat?

— Mhm, a mormăit ea, cu degetul în gură. Are o bucătărie de jucărie în camera ei, spuse după ce și-a scos degetul din gură. Și e mai mare decât a mea.

— Dar tu ai una drăguță și muuuuulte tigăi și oale.

— Și Peter a spus că a mea e mai drăguță.

Inima a început să-mi bată mai tare.

— Dar când a văzut-o Peter pe a ei? Te-a dus Yvette, ca de obicei, nu?

A dat din cap în sens de „nu" cu degetul din nou în gură, după care și-a sprijinit capul de marginea scaunului ei de mașină și și-a aruncat privirea pe geam.

Am sărit ca un iepure din scaunul meu și stăteam în genunchi pe consola din mijloc.

— Gracie, scoate imediat degetul ăla din gură. Cine te-a dus la petrecerea de la Vanessa?

Avea ochii cât cepele. Credea că urmează să o pedepsesc.

— Yvette m-a dus, mami.

Asta mă liniștea atât de tare încât am simțit cum corpul mi se relaxează la loc pe scaunul din față.

— Dar a venit și Peter.

Rahat. Rahat!

Capitolul 19

Spune-mi că nu este adevărat

Îmi promisesem că o să îl iau pe Peter la întrebări în acea seară, după ce se culcau copiii, dar acest gând îmi provoca greață. Dacă ar fi trebuit să îl dau afară, lui Dylan i-ar fi trebuit săptămâni, poate luni, să își revină, iar lipsa tatălui său din timpul săptămânii i-ar acentua singurătatea. Mitul meu că un dădac brav va sosi pe un cal alb în viețile noastre și o să facă necazurile să dispară începea să se clatine.

Evitând serioasă contactul vizual cu Peter după cină, l-am rugat să îl pună pe Dylan să citească o carte, în timp ce eu le citeam lui Gracie și lui Michael.

Peter a stat o veșnicie cu Dylan, cât timp eu mă prefăceam că citesc *New York Times* pe canapeaua din sufragerie, uitându-mă la același articol scurt timp de douăzeci de minute. Oare știa că îl suspectez? Cum ar fi putut să nu știe? Nu eram în apele mele. Sau poate că era inocent și confuz din cauza purtării mele reci. Mă simțeam vinovată, ca și cum aș fi fost o femeie bătrână și paranoică. Apoi m-am întrebat de ce îmi făceam griji pentru ceva ce ar fi putu face *el*.

Părea atât de *importantă* problema asta, încât parcă trecuserăm de stadiul de îndrăgostiți și

intraserăm în stadiul de relaţie stabilă – ca şi cum necazul s-ar fi potolit cu o cină şi o băutură, urmate de o partidă de sex de împăcare. Nu îmi venea să cred unde îmi zboară mintea. M-am lovit peste cap de mai multe ori cu podul palmei. Îmi spuneam că în momentul în care o să îl înfrunt nu trebuie să mă comport ca o adolescentă trădată şi imatură. Doamne, ce încurcătură, mă gândeam şi exact în momentul ăla Peter a intrat pe uşă.

— Dylan citea cu voce tare, apoi m-a rugat să îi citesc eu câteva pagini şi apoi a adormit înainte să termin primul paragraf.

A intrat în sufragerie şi s-a aşezat pe braţul fotoliului stil Ludovic al XIV-lea, preferatul lui Phillip. Îmi doream puţin să se rupă sub greutatea lui, ca să îmi fie şi mai dator. Şi-a dat părul de pe faţă cu o mişcare din cap şi a rămas acolo, tăcut. Era atât de atrăgător.

I-am aruncat o privire rece.

După un moment incomod, a rupt tăcerea.

— Eşti bine? Ce se întâmplă?

— De ce nu îmi spui tu, Peter?

— Ha?

Ochii i s-au mărit. Mi-a trecut prin minte pentru un dulce moment că nimic nu s-a putut întâmpla între un tip din Red Hook şi fiţoasa şi măritata Ingrid Harris. Bineînţeles, Barbara se înşela, el nu îmi putea face asta. Acum urma să creadă că mi-am pierdut minţile. Nu doream să îl acuz ca apoi să râdă de mine.

Am dat uşor paginile ziarului pe care îl ţineam în poală, căutând ceva ce părea să fie important. Apoi am rupt tăcerea aceea ciudată.

— Gracie s-a simţit bine la petrecere?

Mă decisesem atunci că, dacă mă mințea, o să îl dau afară pe ușă, dar, dacă recunoștea, îi mai acordam o șansă. Nu avea de unde să știe că Gracie l-a dat de gol în mașină.

— Da, păi, sigur, cred.

— De fapt, știi precis asta, nu?

— Da. De data asta, știu. Am ajutat-o pe Yvette astăzi.

— Când am sunat mai devreme ai făcut tot posibilul încât să pară că nu ai fost acolo.

— Nu te-am mințit. Mă grăbeam să iau vioara și restul lucrurilor pentru copii.

Peter vorbea cu mine ca și cum eram prietena lui, simțind cât de trădată mă simțeam. Știam că are rețineri, pentru a nu mă răni. Asta era o nebunie.

— Și cine mai era acolo?

— Păi, cele două fetițe, bineînțeles. Yvette și dădaca lor, Lourdes. Și Ingrid, doamna Harris, mă rog, a fost și ea acolo puțin, cred.

Și-a dres vocea și s-a ridicat, mutându-și geanta de sport de pe un umăr pe celălalt.

— Puțin? Deci nu te-ai simțit bine cu ea?

Nu a răspuns.

— Te-am întrebat dacă te-ai simțit bine cu Ingrid, cum îi spui tu.

— Da, sigur.

— Deci. Cât timp a stat Ingrid acolo?

Peter și-a coborât privirea și și-a scos șapca de baseball, apoi s-a așezat, de data asta pe fotoliul de lângă canapea, cu genunchiul periculos de aproape de al meu. Și-a trecut degetele prin păr. Părea vinovat, defensiv și rușinat, toate la un loc.

Barbara Fisher avea dreptate.

După o tăcere care a durat parcă zece minute, s-a îndreptat şi şi-a mijit ochii spre mine. I-am mijit şi eu către el, sperând că l-am citit greşit.

— OK, s-a suit pe mine în debara şi mi-a spus că nu poartă chiloţi. Ce era să fac?

— Nu se poate, am bâiguit eu.

— O, ba se poate.

— În casa ei, cu copiii acolo?

— Pe cuvânt de cercetaş. Dar nu-ţi face griji, Yvette şi Lourdes erau cu fetele. Iar eu nu m-am implicat.

Nu era foarte convingător.

Mi s-a strâns inima. Mă uitam fix pe fereastra mare din sufragerie, căutând ajutor.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— Păi, spuse roşind, nu o să intru în detalii. Dar îţi spun, nu-mi place de ea... a fost doar atât de...

— Ce a fost? am spus, încercând să par hotărâtă şi matură, detaşată.

— Chiar vrei *detalii*? Îţi spun, dacă vrei cu adevărat, dar este puţin ciudat.

Nu-mi venea să cred că Ingrid Harris i-ar spune dădacului lui Dylan că nu poartă chiloţi. Acum eram mai furioasă pe ea decât pe el.

— Adică, n-am... A fost un moment rapid, după care i-am spus că nu putem face asta. În nici un caz.

S-a sprijinit la loc de fotoliu, satisfăcut de el însuşi.

— Deci ai oprit-o?

Doamne, ce uşurată eram.

— Păi, ştii că nu este uşor pentru un tip, când o femeie superbă începe să se dea la el...

— Crezi că arată superb? am bălmăjit eu, regretând imediat.

— Păi... da. Un pic uşuratică, poate, dar da, este o femeie care arată bine.

A dat din cap fermecat, ca şi cum ar fi fost o zeiţă a sexului.

— Nu ştiu ce să spun, Peter. Problema nu este ea.

— Îmi pare atât de rău.

Nu puteam să vorbesc. Deşi pregătisem discursuri peste discursuri, nu găseam cuvintele.

— Îţi jur că nu m-am culcat cu ea.

Îşi dădea seama cât de mult sufăr.

— Şi îţi promit că voi fi mereu sincer cu tine.

„Sunt măritată!", îmi venea să urlu. „Nu sufăr! Nu sunt prietena ta!" În schimb, am tras aer în piept şi am spus:

— Crezi că este un lucru responsabil să faci asta, având în vedere că tu trebuia să supraveghezi copiii?

— Hei. Ţi-am spus că Yvette şi Lourdes se jucau cu fetele. Gracie nu era în nici un fel de pericol. Cum să-ţi zic, e ca la Versailles acolo, cu toate menajerele alergând într-o parte şi-n alta. Aşa că nu vorbi ca şi cum...

Ceva din mine a cedat.

— Ca şi cum ar fi ce? am ţipat. Nimic? Nimic, Peter? Te-ai prostit cu o femeie măritată în mijlocul zilei, când trebuia să munceşti, şi te porţi ca şi cum nu ar însemna nimic?

— Spun doar că nu era total deplasat, pentru că nu era ca şi cum mâncarea dădea în foc şi copilul tău atârna pe fereastra dinspre Park Avenue!!! spuse, ridicându-se şi începând să se plimbe prin cameră. OK, deci o nebună de prietenă

de-a ta, o vampă absolută – apropo, și să nu uităm că este totuși prietena *ta* – mă împinge în debara pentru un pupic mic. Asta a fost. Nu am făcut sex cu ea.

Parcă era Bill Clinton.

— Asta a fost? Doar un pupic? Ești sigur?

Dumnezeule.

— Păi, da, spuse după ce respiră adânc. În principiu.

Capitolul 20
Mai mult decât un dădac

Nu a urmat o săptămână ușoară. Goodman era imposibil, verificându-mi fiecare mișcare. Iar eu verificam fiecare mișcare a dădacului meu. Când suna Peter să îmi spună unde este, întrebam mereu cine mai este acolo. Când încerca să diminueze din răceala dintre noi, îl opream. Și când făcea vreo glumiță, nu râdeam. Mă ghidam după logică. Joi fusese mai dificil decât în celelalte zile, deoarece s-a rățoit la mine. Și apoi am început să mă îndoiesc de comportamentul meu; nu îmi doream să plece. Așa că eram intenționat neatentă când am mers să îi spun noapte bună lui Dylan. Lampa arunca un con de lumină peste părul lui și peste carte, într-o cameră întunecată. Citea *Eragon*.

— Bună. Ești acasă.

Era aproape ora nouă, iar eu lucrasem până târziu nopțile întreaga săptămână cu Goodman, încercând să scriem materialul. În sfârșit, ajunsesem acasă înainte ca fiul meu să adoarmă.

Îngerul meu. Am mers până la pat și m-am așezat lângă el.

— Pari obosit.

I-am dat părul de pe frunte și am pus cartea pe noptieră. S-a băgat sub pătură și și-a pus

capul pe pernă. Am stins lumina și i-am vorbit încet, pe întuneric.

— E timpul să te culci.

— Am avut atât de multe teme.

— Te-a ajutat Peter? Sunt gata toate?

— Da.

— OK, bine.

— Când vine tata acasă?

— Ți-am spus, e ocupat cu călătoriile de afaceri. O să fie aici când te trezești sâmbătă dimineața.

— De ce nu poți tu să stai acasă când lipsește el atât de mult?

— Materialul meu, puiuț. Un material important pentru TV. Ți-am spus asta. O să fie gata în curând.

S-a strâmbat la mine.

— În curând. Îți promit.

— Eu și Peter am râs o grămadă azi pe seama lui Craig.

— Ce s-a întâmplat cu Craig?

— E o poveste lungă. În primul rând, ieri, când am ajuns acasă...

Cred că nu era un moment pentru care aș fi putut primi premiul „Mămica anului", căci mintea mi-a zburat iar la Peter.

— Și apoi i-a spus lui Douglas Wood că nu voia să meargă la petrecerea lui de bowling de la Chelsea Piers și asta a fost...

Viața mea se transformase în *Neveste disperate* peste noapte. Vecina mea îi făcea sex oral băiatului arătos care îmi tundea iarba, iar eu o uram pentru asta. Nu puteam să scap de sentimentul că Peter mă trădase.

— Mă asculți, mamă? Îți vine să crezi că Jonathan i-a spus lui Douglas că ultima lui

petrecere a fost naşpa? A folosit cuvântul ăla. Nu a fost rău?

— Ba da, dragul meu. Şi tu ce i-ai zis?

— Peter m-a învăţat ce să fac.

Băieţelul meu sarcastic nu se putea abţine să nu rânjească.

— Nu mai e o problemă. Asta este tot ce trebuie să ştii.

Peste zece minute, am dat peste Peter care îşi analiza opţiunile în faţa frigiderului. S-a întors repede.

— Hei. Mi-ai spus că o să ajungi acasă foarte târziu în fiecare seară săptămâna asta.

— Ştiu, dar Goodman a trebuit să plece devreme.

Mi-am aruncat geanta imensă pe banchetă şi am început să scot casete şi să le aliniez pe masă.

— Dacă mă anunţai, mai trăgeam puţin de timp, dar cei mici erau obosiţi.

— Bine, Peter. Al dracului de bine, OK?

Nu mă puteam abţine. Furia mea era vizibilă. Mi-am pus ambele mâini pe piept, ca să îmi stăpânesc inima, ca şi cum ar fi putut exploda, ca o creatură din *Alien*. Am scos foile cu transcrierea interviului şi le-am trântit pe masă.

— Pfoa.

— Ce, pfoa?

— Doar pfoa.

A rămas tăcut pentru un moment, cât şi-a turnat un pahar de suc de portocale.

— Ţi-am spus că îmi pare rău.

— Ştii că m-am săturat de o grămadă de chestii.

— A, da? Ca de exemplu?

— Atitudinea ta pe tema asta, pentru început. Nu te-a deranjat deloc că Ingrid este căsătorită. Nici măcar nu am vorbit despre asta.

— S-a întâmplat. Niciodată, în viața mea, nu am avut o legătură cu o femeie căsătorită.

— Ingrid este căsătorită. Asta înseamnă o dată.

— Bine, spuse, trântind ușa de la frigider. Spuneam că nu am mai făcut asta până acum.

M-am uitat suspicios la el.

— Adică, femeile nu sunt atât de agresive. Eram șocat. Foarte șocat și nepregătit. Nepregătit la propriu, dacă vrei să știi adevărul.

— Nu am nevoie de detalii.

Era o minciună. Îmi doream cu disperare să mă torturez cu fiecare detaliu adevărat. Versiunea de film inventată se derulase în capul meu non-stop. Ingrid a făcut una dintre remarcile ei și el a început să râdă în hol. A lovit-o peste braț și nu și-a mai luat mâna. Apoi ea s-a lipit de el în mijlocul holului și a început să îi sugă cotul. El s-a excitat enorm și *el,* nu ea, a târât-o în debara. O dorea. Iar pe mine nu.

— Ascultă. Știu că a fost o greșeală – una pe care *ea* a inițiat-o. Și apropo, mi-am cerut scuze. Chiar îmi pare rău. Poate că e o prostie imensă, dar nu a fost ceva făcut împotriva ta. A fost o chestie complet diferită. Diferită de mine și de tine.

De mine și de tine. El și eu. Deși nu îmi venea să cred că a spus-o, încercam să alung orice urmă de plăcere pe care mi-ar fi putut-o aduce cuvintele lui. *De mine și de tine.* În momentele mele mai raționale, îmi permiteam să recunosc că acest bărbat are sentimente pentru mine, chiar că mă

admira, deși nu îmi imaginam pentru nici măcar o secundă că aș putea aprinde vreo scânteie în el. Încercam să mă conving, de asemenea, că atracția mea pentru Peter crescuse din ceva putred în familia Whitfield: sentimentele mele pentru el nu erau organice și nici măcar naturale, ci mai degrabă un simptom al neajunsurilor din viața mea.

— Hei, nu e ca și cum îmi pasă de ea.

— Ești un tip destul de mare, deci îmi vine greu să cred că ai fost copleșit, sau ceva de genul ăsta.

— Îți spun, nu era o situație în care poți spune „nu" cu ușurință. Eram în casa ei, în debaraua ei, cu dispoziția ei tâmpită, care prelua conducerea.

M-am uitat la el și am strigat.

— Dispoziția ei, cum?

— Vrei măcar să te gândești să treci peste? Ai fost distantă toată săptămâna. Adu-ți aminte ce s-a întâmplat de fapt, OK? Încearcă să vezi lucrurile din punctul meu de vedere: eram atât de șocat încât nu puteam răspunde.

— Nu am nevoie să mai aud o dată.

— Bine, pentru că aș prefera să nu intru în detalii.

A luat alt pahar, l-a umplut cu apă plată și mi l-a întins, o tentativă de ofrandă pentru pace, având în vedere circumstanțele.

— Pari cam rănită.

— Ești nebun?

— Deci, nu ești?

— Nu, nu sunt. Adică, lucrezi aici.

A lovit peretele cu pumnul și a spus sarcastic:

— *Lucrez* aici. Se pare că doar asta fac. Și asta se întâmplă aici, pentru că eu *lucrez* pentru tine.

Ar fi putut să urle, să mă facă proastă şi să iasă pe uşă. Dar nu s-a coborât lângă mine în gunoi. În schimb, mi-a întors dispreţul cât ai pocni din degete.

— Bună încercare, cucoană. Dar nu ţine. Eu nu doar *lucrez* pentru tine. Nu te las să scapi atât de uşor.

— OK, bine. Nu eşti doar...

— Nu sunt doar ce? Spune-mi, zise, bătând din picior, aproape zâmbind.

— Ştii ce, Peter.

— Ce? Nu sunt doar un dădac?

— Nu.

— Atunci, spune-o, mă provocă el.

— Ce să spun?

— Spune-o. Uită-te la mine. „Peter, nu eşti doar dădacul."

— Nu.

— Am nevoie să o spui. A fost rău. Şi ştii asta. Doar aşa te las să scapi.

— Ce dracu'?! Tu eşti cel care trebuie scăpat, tu eşti cel care a ajuns în debaraua lui Ingrid.

— Spune-o.

Am simţit cum roşesc şi am încercat să îmi opresc un râs nervos.

— Ce ridicol.

— Hai că poţi. Te rog.

— Bine, am spus, dând ochii peste cap. Nu eşti doar un dădac.

— Hiuh!

Şi-a şters dramatic fruntea cu dosul palmei.

Am tăcut amândoi pentru un moment, realizând că trecuserăm peste incidentul cu Ingrid şi eram, ei bine, prieteni.

— Întreaga situaţie este cam ciudată, am spus.

— Ştiu că este. A fost. Crede-mă.

Farmecul lui era hipnotic.

— Este o prietenă. Şi îmi place de ea. Mult, de fapt.

— Ştii ceva? spuse, ridicând mâinile în aer. Şi mie îmi place de Ingrid. E comică. Dar nu vreau genul acela de... Niciodată nu i-am dat de înţeles că...

Recunosc, mai aveam de completat câteva porcării.

— Îl înşală pe Henry tot timpul.

— Nu mă surprinde. Nu părea deloc mare scofală pentru ea, nu era ca şi cum făcea ceva neobişnuit.

— Dar vreau să spun, *tot* timpul. Îl înşală *tot* timpul, am spus.

— Păi, având în vedere cât de agresivă era...

— Ştii, are un antrenor din Panama imens. Poate sunt şi alţii.

S-a albit la faţă când a auzit asta. Şi nu a replicat nimic.

Strategia mea de descoperire funcţionase. Goodman mă învăţase multe modalităţi de a sustrage informaţii. Nu trebuie să pui o întrebare directă ca să afli răspunsul pe care îl cauţi. Poţi face o afirmaţie şi să observi reacţia oamenilor. Iar reacţia lui Peter în cazul ăsta înlocuia o mie de cuvinte: nimic nu se compară cu privirea tristă a unui tip care se gândeşte că penisul lui nu este la fel de mare ca al altuia.

Ce cuvinte folosise cu o săptămână în urmă când l-am întrebat dacă a fost doar un sărut? „În principiu", aşa răspunsese. Asta e. Îl crezusem când a spus că nu s-a culcat cu ea, dar ştiam şi că ceea ce s-a întâmplat a fost mai mult decât un sărut.

Victorioasă dintr-un punct de vedere și debusolată din altul, am cedat.

— Cum a fost Dylan în seara asta?

— Bine. Temele sunt făcute. A fost bine că ai ajuns înainte să adoarmă.

Simțeam nerăbdarea din glasul lui, dorința de a mă face să înțeleg nevoia lui Dylan de a petrece timp cu părinții lui. Totuși, felul nebun în care se uita la mine era neliniștitor. Poate era supărat că am scos cartea cu angajatorul/angajatul sau poate că voia doar să își mai ceară scuze într-un fel. Sau, mai probabil, încerca să spună că penisul lui nu e chiar atât de mic.

— Ce? m-am bâlbâit eu.

— Ți-am spus: sunt sigur că a fost fericit să își vadă mama, a răspuns el. Acum ar trebui să îmi adun lucrurile.

— De ce? Pleci?

— Păi, din moment ce doar lucrez aici, spuse, bătând cu degetul peste ceas. Au trecut orele de program. E timpul să semnez de ieșire.

— Nici o grabă, OK? am spus, de data asta zâmbind.

Tensiunea dispăruse. Într-un fel.

A luat o Cola din frigider și s-a așezat pe banchetă. Casetele și carnețelele cu notițe pentru interviu erau împrăștiate pe masă, în fața lui.

— Și când o intervievați?

— Am intervievat-o.

— Cum ai putut să nu îmi spui?

— Nu am voie să spun nimănui. Așa că păstrează informația în regim de confidențialitate.

— Bineînțeles. Ai mâncat? Tocmai voiam să încălzesc niște curry înainte să plec acasă. Vrei?

— Nu, dar o să stau cu tine.

Când m-am întors în bucătărie, Peter punea două farfurii aburinde de curry cu pui pe masă.

— Nişte mâncare pentru tine. Nu vreau să slăbeşti prea tare din cauză că munceşti atât de mult.

Bun. Poate că până la urmă îi plăcea fundul meu, chiar dacă nu se compara cu al lui Ingrid.

— Deci!

— Da?

Acum, că recunoscusem că este „mai mult decât un dădac", începea să semene a întâlnire între doi oameni care nu s-au văzut niciodată.

— Spune-mi totul despre programul tău de software.

S-a îndreptat pe scaun, şi făcând asta, genunchiul lui s-a frecat de al meu. A fost ca un şoc electric. Mi-am tras piciorul înapoi şi am lovit bara de susţinere de sub masă.

— Au!

— Scuze. Nu încercam nimic, jur, rânji el.

Am încercat să ignor asta.

— Câţiva dintre sponsorii mei s-au retras. Am testat programul online pe toate browser-ele şi PC-urile pe care le-am găsit. Dar când am dus demonstraţia la biroul investitorului, softul anti-spyware de pe PC tot emitea mesaje de avertizare. L-am rulat din nou, cât timp el aştepta, dar apoi s-a blocat cu totul...

Am încercat să mă concentrez în toată ameţeala asta tehnologică, dar eram teribil de neatentă din cauza tuturor lucrurilor care se întâmplau în viaţa mea, cum ar fi materialul meu şi imaginea penisului lui în gura lui Ingrid.

Cina era gata. Aveam mult de lucru în noaptea aceea. Aveam nevoie de cafea.

— Faci cafea acum? m-a întrebat el. Nu ai nevoie să dormi?

— O să stau până târziu să mă mai uit o dată la interviu. Trebuie să îl mai vizionez o dată într-un mediu liniştit, unde nu mi se va distrage atenţia, înainte să scriu scenariul. Mereu fac asta acasă.

Am scos alt carnet din geantă.

— Rahat.

— Ce?

Peter mă urmase până la dulap. Simţeam căldura emanată de corpul său.

— Cronometrul meu. Era al bunicului. L-am pierdut săptămâna trecută. Cred că într-un taxi sau ceva de genul ăsta. Urăsc să număr secundele pe un ceas normal pentru că secundarul nu se opreşte. Ai tu unul?

Vorbeam cu viteza luminii, încântată de faptul că relaţia noastră luase o altă direcţie, plină de speranţă, deoarece poate îşi lăsase genunchiul să îl atingă pe al meu în mod intenţionat.

— Nu, nu am unul care să se oprească.

— Rahat.

M-am aşezat la loc, dintr-odată foarte obosită de tot ce se întâmpla – materialul, căsnicia mea, copiii, Peter şi Ingrid, maşinăria uşuratică de sex.

— Trebuie să îţi acorzi ceva timp.

— Nu mai am deloc timp.

— Merg eu cu tine – ne putem plimba mâine prin parc sau putem vizita nişte galerii pe Madison Avenue. Sau un muzeu, spuse el. Pune orice ceas să sune peste o oră şi ieşi din tot ce se întâmplă

în viaţa ta. Aşa, ai să ai mintea mai limpede pentru muncă.

Îmi imaginam cum ar fi să mă plimb cu el, doar cu el, fără copiii mei şi imediat mi-a trecut prin minte că aş putea da peste cineva cunoscut care ar trage anumite concluzii. Asta nu era bine.

— Între timp, lasă-mă pe mine să văd casetele, spuse el.

— Haide, Peter. E chiar urât, nu trebuie să te deranjezi pentru asta.

— Pe dracu'. Ştiu multe despre Hartley. Nu uita, tatăl meu este un republican convins. Ăştia sunt oamenii mei.

— Peter, tu eşti printre puţinii oameni care ştiu că aceste casete există. Nu ar fi trebuit să-ţi spun.

— Cum ai fi putut să nu îmi spui? Practic locuiesc aici, îţi aminteşti? După cum ai spus, lucrez pentru tine. Poţi avea încredere în mine. Adică, în afară de ce s-a întâmplat cu ştii tu cine, în majoritatea timpului ştii că poţi.

A zâmbit.

Eram obosită. Chiar aveam încredere în el, în ciuda celor întâmplate.

— Cred că te poţi uita la casete cu mine. Dar te voi pune la muncă. Poartă-te ca un telespectator, ca un om normal. Spune-mi ce crezi despre ea.

Am mers în birou şi eu am pus caseta în aparat şi apoi m-am aşezat pe canapea cu carneţelul pe genunchi. Peter stătea pe un fotoliu în cealaltă jumătate a camerei. Am sorbit din cafea în timp ce se derulau primele minute ale interviului.

— Asta este partea plictisitoare în care ne încălzim.

Ăsta este ultimul lucru pe care îmi amintesc să îl fi spus înainte să ațipesc. Când m-am trezit, la ora trei dimineața, cana mea cu cafea dispăruse și eram acoperită cu o pătură. Luminile și televizorul erau stinse.

După încă patru ore de somn, mă simțeam în sfârșit calmă și cu mintea limpede. Mă voi uita la casete mai târziu și îmi voi aduna gândurile. Oricum le văzusem de zece ori deja. Și eram încântată de grija lui Peter din seara trecută. El și cu mine călătoriserăm împreună într-un alt loc, unde ajunseserăm ca prieteni. Nu mai eram obsedată de el și de Ingrid. Bineînțeles, el era atrăgător, iar eu m-am lăsat târâtă într-un abis de gelozie și nesiguranță, dar acum reușisem să ies. Bineînțeles că reușisem. Ori îmi reparam căsnicia și învățam să trăiesc cu problemele lui Phillip, ori ne despărțeam. Dar nu eram deloc pregătită se abordez acest subiect. Între timp, reușisem să prind cea mai mare știre politică a anului și aveam trei copii sănătoși. Eram binecuvântată și știam asta.

La ora nouă, am intrat în bucătărie ca să prepar micul dejun și ceva cafea. Carolina plecase deja să îi ducă pe Dylan și pe Gracie la școală. Michael a intrat, s-a suit pe banchetă și a început să culeagă afinele din bolul meu. L-am strâns în brațe. Sugea la o bucată de covrig, și-a băgat mâna în sucul meu de portocale și a râs când am încercat să îi mănânc degetele.

I-am sărutat fruntea și am șters sucul lipicios de pe mânuțele lui grăsune.

Ușa de la intrare s-a deschis și s-a trântit. Peter. Îmbrăcat într-o bluză pe gât neagră. Pe

care nu o mai purtase până atunci. Arăta fabulos. Gata cu limpezimea minţii mele şi cu calmul.

— Ai venit mai devreme cu ore întregi.

— Speram să te prind înainte să pleci.

— Cred că nu am reuşit să văd toată caseta, dar mă bucur că am mai recuperat din somn, am spus, luând o gură mare din brioşa mea englezească. Îmi pare rău, dar se pare că am adormit. Mai bine că nu ai văzut casetele. E interzis să le arăt cuiva. Mulţumesc pentru pătură, apropo.

— Dar le-am văzut.

M-am uitat la el, speriată.

— Te-ai uitat? Cât timp eu dormeam?

— Da.

Am sforăit, mă întrebam? Oare am salivat pe pernă în faţa lui?

— Peter, nu cred că trebuia să faci asta.

— Am încercat să te întreb, dar erai moartă. Dar chiar M-O-A-R-T-Ă.

S-a aşezat lângă mine. Părea serios.

— Am dormit tot timpul?

— Parcă erai Frumoasa Adormită.

Mă simţeam dezbrăcată, ca şi cum mă văzuse în chiloţi din greşeală sau ceva de genul ăsta. Nu că m-aş supăra, dacă lumina ar fi potrivită.

— Trebuie să vorbim. Despre Theresa. Nu o să-ţi placă ce am de spus.

— A, da? Mă descurc. Te-ai plictisit? A fost un interviu bun?

— Am fost consternat.

Am zâmbit.

— Minunat. Eşti o categorie bună. Bărbat între optsprezece şi patruzeci şi nouă de ani. Mulţi dolari din publicitate. Din stat republican. Mă bucur. Sunt uşurată.

Am mai luat o gură imensă de brioşă.
— Nu ar trebui să te simţi uşurată.
— De ce nu?
— Pentru că este ceva foarte în neregulă cu această Boudreaux şi nu îmi vine să cred că nu observi asta.

Capitolul 21

Viscolul iernii

— Ratingurile sunt de vină. Te fac să nu mai vezi clar lucrurile.

Michael mi-a luat lingura de pe masă și s-a pătat cu ou pe bluză. Ținându-l cu o mână, m-am întins în spate, către bar, și am apucat mașina lui preferată de pompieri.

Peter nu avea habar despre ce vorbea, ceea ce îmi amintea doar de cât de încăpățânat poate fi. Îi detestam intuiția arogantă și, sincer, ura asta mă liniștea. Era mai ușor să mă concentrez pe ură și nu pe sentimentele ciudate din seara trecută.

— Peter, aș vrea să îți aud părerile despre subiectul ăsta, chiar mi-aș dori asta, dar vreau să petrec puțin timp cu Michael.

— Sau îl lași pe Goodman să-și bată joc de tine?

— Despre *ce* vorbești?

— Bine. Stai cu Michael. Te aștept la ușa de la intrare și te conduc afară. Putem să discutăm atunci.

Nu reușea să mă liniștească deloc.

În holul principal, l-am ajutat pe Michael să găsească jucăria preferată în dulap: aspiratorul cu biluțele colorate enervante care se agită.

A făcut cu buzele sunetul brrrrrrr de motor şi a scuipat puţin, învârtindu-se în cerc. Am aruncat pe furiş ochii în oglindă. Purtam o bluză pe gât de culoarea ciocolatei, blugi strâmţi şi tocuri.

Yvette, care stătea la uşă făcându-l pe Michael atent la popcornul zgomotos ca să nu se supere când plec, se uita cum mă privesc în oglindă. Apoi s-a uitat la Peter cum îmi deschide galant uşa şi mi-a aruncat o privire dezaprobatoare. Deveneam paranoică. Sau poate că nu. M-am aplecat şi am sărutat copilul, l-am îmbrăţişat strâns şi l-am privit în ochi.

— Mămicile se întorc mereu acasă.

A dat din cap, dar buza de jos a început să îi tremure.

— Te iubesc, Michael. Eşti copilul meu. Vei fi mereu copilul lui mami.

S-a agăţat de mâneca hainei mele.

— Popcorn? Vrei să faci popcorn?

Ochii i s-au luminat şi Yvette l-a luat de jos ca pe un mic avion şi l-a dus către camera lui. Exact înainte să plec, mi-am scos cizmele care îmi ajungeau până la genunchi şi le-am aruncat pe fotoliul din hol. Ingrid îmi spusese odată că era foarte important să ai picioarele dezgolite, chiar şi în toiul iernii.

— E frig afară.

— Ştiu.

A mimat un semn de „oamenii ăştia sunt nebuni" şi mi-a făcut semn să ies pe uşă. Când i-am atins corpul, trecând pe lângă el, am simţit cum îmi tresare inima şi în lift am încercat să îmi distrag atenţia, gândindu-mă că voi fi dată în judecată de Comitetul Naţional Republican, odată ce materialul cu Theresa va fi difuzat.

Când am ieşit, am tras în piept superbul aer de decembrie. Nu ninsese încă şi ziua părea uscată şi rece. Mi-am dat seama că ar putea fi ultima zi frumoasă înainte de venirea iernii friguroase, care aduce mocirla neagră şi îngheţată care se topeşte pe toate străzile oraşului.

Luis era deja în maşină, aşteptând.

— Hei, omule, spuse Peter bătând în geam. Nu are nevoie de tine în dimineaţa asta.

— Ba am.

— Ba nu, nu ai, spuse întorcându-se către Luis. Mergem să facem o plimbare prin parc.

Îl vedeam pe Luis cum se panichează. Se uita la mine cu o privire care spunea „nu ascult pe tipul ăsta. Ascult pe tine!".

— Peter, nu mergem acum în parc.

Încercam să par nervoasă, dar apoi am început să analizez bluza pe gât, închisă la culoare, pe care nu o mai purtase până atunci şi cât de bine se potrivea cu ochii lui albaştri. Arăta înfricoşător de bine în blugi, bocanci negri şi jacheta de pilot din piele maro. Îmi repetam „Stăpâneşte-te! E dădacul tău, pentru numele lui Dumnezeu. Nu te mai uita la cum arată. Eşti căsătorită. Şi e ridicol că trebuie să îmi spun asta."

— Hei... nu sunt sigur că mai pot lucra pentru tine în condiţiile în care nu poţi să-ţi faci timp măcar patruzeci şi cinci de minute ca să vii cu mine.

Apoi a zâmbit. Nu puteam să nu îmi amintesc de un prieten din facultate, primul tip cu care m-am culcat. Avea un zâmbet strâmb care mă putea smulge de lângă cărţile mele într-o secundă.

— Spune-mi că glumeşti.

— De fapt, nu glumesc.

Era 10:15. Şedinţa despre Theresa începea abia la 13, dar trebuia să mă pregătesc. M-am dat cu ruj, folosind geamul de la maşină. Arătam atât de bine, încât abia îmi venea să cred.

— Ştiu, am rezolvat. Bine? Putem să trecem peste? Mi-a trecut.

— Nu are nici o legătură cu Ingrid, crede-mă. Deşi nu îmi plăcea, aveam antrenament în a improviza în şedinţe. Toate mamele care muncesc pot face asta.

— Sper că e important, am spus şi apoi am băgat capul în maşină. Luis, aşteaptă aici, te rog. Mă voi întoarce să merg la muncă. În curând.

Peter scotea între timp ceva din portbagajul SUV-ului. Apoi a apărut cu pătura noastră de urgenţă într-o mână şi pantofii mei în alta.

— Scoate tocurile alea stupide şi pune-ţi ăştia, sunt mai comozi.

— Nu mă încalţ cu ăia.

— Măcar o dată, fă cum spun. Nu eşti tu producătorul acestei situaţii.

— Bine.

Mi-am băgat picioarele în pantofi şi am luat mobilul.

— Nu ai nevoie de telefon.

— Ba am. Am copii şi o slujbă.

L-am îndesat în buzunar.

Am intrat în parc pe poarta dinspre 76th Street.

— Unde mergem?

— Mergi. Mergi.

— Peter.

— Un picior în faţa celuilalt.

— Unde mergem?

— Continuă să mergi, te descurci bine!

Se uita cu coada ochiului la faţa mea cât timp am continuat să mergem unul lângă celălalt, tăcuţi. Nu eram obişnuită să fiu luată prin surprindere, fără plan de bătaie, dar era o zi superbă şi eu aveam un chef nebun să fiu cu el.

Am dat peste o cărare îngustă printr-o pajişte, care ducea la o apă. Soarele pătrundea printre crengile stejarilor şi se reflecta în geamurile zgârie-norilor care împrejmuiau parcul. Totul era plin de viaţă în acea dimineaţă: dădace care bârfeau pe băncuţe în timp ce legănau copii în braţe, o femeie în vârstă cu o pălărie mare de soare şi un poncho mexican picta frunzele copacilor pe o pânză sprijinită de un trepied portabil de lemn şi un grup de bătrâni, încălţaţi cu pantofi de sport uzaţi, care purtau după ei o bărcuţă cu pânze în miniatură. Am stat un moment pentru a aduce un omagiu faimoasei statui a lui Alice în Ţara Minunilor din partea de nord a iazului. Era imposibil să nu te laşi fermecat de gigantica Alice de bronz, aşezată pe o ciupercă uriaşă, flancată de Iepurele de Martie şi de Pălărierul Nebun. Copiii erau călare pe ea de fiecare dată când veneam în parc.

— E ceva ce nu ţi-am spus niciodată.

— Ce? Eşti homosexual?

Ce tâmpenie spusesem. De unde o scosesem?

— Nu prea.

— Atunci ce?

Şi-a pus mâna pe spatele meu pentru a mă conduce către pista de biciclete, care dădea colţul către un deal. Mi-am arcuit omoplaţii pentru a mă îndepărta de el. „Încetează, Jamie“, îmi spuneam. „Te porţi ca o şcolăriţă. Soţul tău, un om muncitor şi, în principiu, un om bun, este un

avocat prestigios care câştigă mai mult de un milion de dolari pe an. Ai trei copii. Peter are cu şase ani mai puţin decât tine, e practic un copil. Eşti o femeie matură. Simţi o mică atracţie pentru el pentru că e drăguţ şi pentru că Phillip are barometrul emoţional la nivelul zero. Dar este un lucru rău şi greşit. Ca un drog. Aşa că opreşte-te. Acum."

— S-a întâmplat în a treia sau a patra săptămână de când am venit să lucrez pentru tine. Era o zi friguroasă şi Dylan şi cu mine am închiriat o barcă de jucărie cu pânze pentru a face o cursă. Nu bătea deloc briza. Nu puteam face barca să se mişte. Aşa că Dylan s-a aplecat şi a căzut cu totul în balta asta dezgustătoare.

— O, Dumnezeule. A aterizat în cap? Ar putea face hepatită!

— Vrei să te linişteşti? A fost comic. Şi a fost un moment minunat pentru noi. Mai ales că nu ţi-am spus ţie.

— Păi, atunci cred că îmi pare bine că nu mi-ai spus.

— Da, cred că ar fi trebuit să lipseşti de la una dintre întâlnirile tale codate după culori, sau ceva de genul ăsta.

— Foarte nostim. Nu sunt chiar aşa de rea.

— Nu, nu eşti.

Cuvintele alea pluteau în aer în timp ce noi continuam să ne afundăm în mijlocul parcului. Ce voia să spună? Că nu sunt chiar aşa de rea sau că sunt chiar mai mult decât atât?

Printr-un luminiş îngust, ne-am aventurat şi mai adânc în parc, pe poteci şerpuite cu asfalt gri şi crăpat, pe lângă alergători şi bătrânei care se plimbau. Am trecut pe sub o arcadă unde un negru

mai în vârstă cânta *Summertime* la trompetă, ţinând cutia deschisă în faţa sa. Peter i-a aruncat un pumn de mărunţiş când am trecut pe lângă el.

Am trecut pe lângă debarcader şi restaurantul de pe malul lacului. Bărcuţe colorate stăteau sprijinite una de cealaltă, legate de un lanţ imens de metal. Mi-am dat seama cât de ciudat era faptul că cei trei copii ai mei locuiau la un kilometru de un iaz cu bărci şi eu nu îi adusesem niciodată aici. Mi-am promis că o să îi aduc după ce se termină povestea cu materialul meu.

Am urmat poteca în sus prin luminişul îngust, apoi am ajuns lângă un iaz mare cu geam de sticlă în jur. Copiii hrăneau o familie de raţe de pe o rampă de lemn. Am tras cu ochiul la ceas şi m-am gândit că Goodman va mai rezista puţin fără mine.

— Dumnezeule, cât este de frumos. Asta îţi doreai să văd?

— Nu doar iazul. Se cheamă Turtle Pond şi este un popas pentru păsări. Pentru vreo 150 de specii. Şi nu, nu este ultima destinaţie.

Mi-a arătat un castel imens pe un deal abrupt, înconjurat de ulmi şi de pini înalţi.

— Noi ne îndreptăm într-acolo. Belvedere Castle.

Am început să escaladăm poteca săpată în stâncă, făcută parcă de lava curgând dintr-un vulcan. M-am împiedicat în spatele lui şi a întins mâna să mă ajute fără a se uita înapoi. Am apucat-o din instinct, doar pentru o secundă, pentru a mă echilibra pe cărarea denivelată. Mâna lui era caldă şi, înainte să îmi dea drumul, sus, a strâns-o pe a mea. Acel gest de afecţiune mi-a spus tot ce aveam nevoie să ştiu şi ce refuzasem să văd până atunci – şi el simţea ceva pentru mine.

Peter s-a oprit în fața unei uși mari de lemn din fața castelului, a deschis-o și m-a condus înăuntru. Am trecut pe lângă o cameră cu microscoape prăfuite, un hol cu imagini cu copaci și păsări, și am urcat trei rânduri de scări spiralate din piatră. Sus, era o ușă mică, groasă, de lemn cu o încuietoare mare de metal, care intra în tavanul de ciment.

— Peter. E încuiată.

— Vrei să mă lași pe mine să mă ocup de asta? Ăsta e locul preferat al lui Dylan din tot parcul. E mereu încuiat.

Cu greutatea lui masivă, a tras încuietoarea din locul ei, a împins ușa cu piciorul și s-a dat la o parte pentru a mă lăsa să pășesc pe cel mai mare balcon din Belvedere Castle. Înaintea noastră se afla o priveliște spectaculoasă: dreptunghiul imens al lui Central Park care se întindea până în Harlem și Bronx în nord și mărginit de partea de vest și de est a Manhattanului. Părea un decor de operă cu coroanele copacilor la nivelul nostru și orizontul cenușiu din New York de jur împrejur.

— Nu am mai fost aici niciodată.

— Bineînțeles că nu ai mai fost.

— Cum adică „bineînțeles că nu ai mai fost"? Am alergat în parc, nu mult în ultima vreme, dar...

— Hei, știu că te plimbi câteodată prin parc vorbind la telefon, dar asta nu înseamnă că explorezi *cu adevărat* acest loc minunat. Stai jos.

— Nu pot. Îmi ud pantalonii.

Am început amândoi să râdem și el a pus pătura pe bancă. Mă simțeam încordată din mai multe motive, dar în primul rând pentru că nu eram sigură ce urma să îmi spună. Mi-am sprijinit

cotul de margine şi m-am uitat în jos la teatrul Delacorte, unde actori precum Kevin Kline îl interpretau pe Shakespeare. Mi-am dorit întotdeauna să merg, dar Phillip nu era încântat de ideea de a traversa jumătate de parc pentru a participa la o piesă de teatru în aer liber. M-am uitat către iaz, căutând semne de viaţă. Pe mal, broaşte ţestoase se soreau pe pietre ca nişte crustacee lipite de un vapor.

— În plus, am vrut să găsesc un loc în care să nu fim deranjaţi.

— Poftim? Ai cancer sau ceva de genul ăsta?

Eram cu nervii întinşi la limită. Întrebarea asta ridicolă şi fără sens apăruse de nicăieri.

— Vrei *te rog* să te calmezi? Nu, nu am cancer.

„Bun", m-am gândit, „atunci ce dracu' vrei să îmi spui?"

Peter părea total relaxat, dar, în acest moment, inima îmi sărea din piept în aşa hal, încât m-am uitat sub haină să văd dacă acest lucru era vizibil prin bluză.

— Dylan şi cu mine venim des aici.

— Da?

— Sigur. Săracul copil habar nu avea că *Baltimore oriole* e o specie de pasăre. Le vezi tot timpul în copacii din jurul iazului. Poţi să împrumuţi un binoclu de jos, de aici.

— Asta faceţi voi, băieţii, tot timpul în parc?

— Nu. De obicei mergem la Harlem Meer şi pescuim.

— Pescuiţi? În New York? De ce nu mi-ai spus niciodată?

— Pentru că puştiul trebuie să mai facă şi chestii fără ştirea mămicii lui. Intenţionat nu îţi spunem. Dar ăsta chiar e locul preferat din tot

parcul. Vremea din Central Park pe care o auzi la radio e măsurată din turnul de lângă noi. Am urcat acolo odată cu un pădurar simpatic. Lui Dylan i s-a părut mişto. Îi place să afle despre toate animalele din parc, aşa că venim mereu cu binoclul.

— Vrei să îmi spui că puştiul meu de nouă ani se dă în vânt după privitul păsărilor?

— Nu chiar, râse Peter. Ne uităm şi la oameni. Dar, în principiu, stăm doar. Vorbim. Crezi că am putea să încercăm şi noi asta?

— Bine. Sunt calmă, promit.

Am tras adânc aer în piept pentru a prinde curaj. Apoi m-am întors către el.

— Dar vreau să ştiu de ce m-ai adus aici.

Apoi s-a uitat fix în ochii mei. Pentru un moment, chiar am crezut că mă va săruta.

— Jamie.

Dumnezeule. Mi-a spus pe numele mic. Nu mai făcuse niciodată asta. Mă va săruta. Ce dracu' mă fac atunci? Pfoa! Dădacul era pe punctul de a mă săruta!

— Jamie.

Cred chiar că m-am aplecat mai aproape de el.

— Cât de sigură eşti că Theresa Boudreaux spune adevărul?

— Isuse! De asta m-ai adus aici?

— Păi, eu...

— Doar pentru asta?

Ma simţeam atât de *prost*.

— Mi-ai spus asta deja!

Am încercat să mă ridic, dar m-a apucat de braţ.

— Te rog.

— Ce?!

— Nu am terminat.

— Bine. Ce mai e?

— Nimic altceva. Hei, mă retrag. Sincer, te-am adus aici doar pentru că voiam să te bucuri de locul ăsta.

Mi-a arătat un copac care își sprijinea crengile de pereții turnului castelului. Nu era momentul pentru o lecție despre natură.

— Acesta este un cedru roșu, iar acela este un bâtlan pe marginea iazului, acela este un cuib, iar acela este un teren de baseball. Și dacă te poți calma destul încât să le vezi, s-ar putea să capeți o perspectivă asupra întregii... chestii.

Nu încerca să mă sărute. Probabil că nici măcar nu îi trecuse prin minte. *Trebuia* să îmi revin din povestea asta fermecată pe care o născocisem.

— Cum adică toată chestia?

— *Totul.*

— Personal sau profesional?

— Vorbeam despre slujba ta. Dar dacă vrei, pot deveni și personal. Mă bucur că ai deschis subiectul, de fapt. Soțul tău. E dificil.

— Peter!

— Este. Copiii îl iubesc. Te-ai măritat cu el. Ziceam doar...

— Nu. Nu spui nimic acum despre Phillip.

Comportamentul soțului meu chiar era penibil. Mă temeam că l-a făcut pe Peter să își piardă respectul pentru mine. Doar un alt ingredient de adăugat în amestecul meu patetic de elemente.

— Și dacă te gândești că mă ajuți, aducându-mi aminte, să știi că nu e așa.

— Vorbeam din solidaritate. Vreau doar să știi că știu.

— Prefer să vorbim despre partea profesională.

— Bine. Theresa.

— Nu eşti prima persoană care a spus că minte, am spus, încercând să îmi controlez sentimentele deplasate. Chiar sunt impresionată de cât de mult vrei să mă ajuţi.

M-am uitat din nou la ceas. Întârziasem două ore întregi la serviciu.

— Nu încerc să te impresionez. Îmi fac griji pentru tine. Câteodată, te conformezi prea mult. Ca faza simandicoasă cu internatul. Am mai vorbit despre asta.

— Da. Şi am negat.

— Şi tinzi să îi faci pe plac soţului.

Acum începea să mă enerveze şi întrecea limitele.

— Când eşti căsătorit, e mai uşor să rezolvi problemele decât să perturbi lucrurile. O să înţelegi asta într-o zi.

— Nu-ţi spun decât că poate este vorba de un tipar. Faci materialul ăsta pentru că te obligă Goodman? Tu ce crezi?

— Opreşte-te. Acum. Îmi pare rău că îţi spun asta, dar eşti naiv. Şi arogant.

Mă jignise.

— Serios? Naiv *şi* arogant?

— Bineînţeles că toată lumea se întreabă dacă minte! Chiar crezi că noi, eu, Goodman şi tot departamentul executiv, nu suntem cu garda sus? Justificarea este că acea persoană spune „adevărul ei" – ceea ce publicul este interesat să audă sub pretextul că „tu decizi". Ceea ce tu evident nu înţelegi este că se întâmplă câteodată ca o ştire să se încingă atât de tare încât nu mai poate fi ignorată.

Nevoia mea de a-l subaprecia era viscerală. Dacă reuşeam să îi desfiinţez cu succes opiniile,

atunci sentimentele mele pentru el ar mai pierde din greutate şi ar fi mai puţin înfricoşătoare. Şi nu aş mai ajunge niciodată în această situaţie ridicolă de a avea fantezii romantice de adolescentă în care el încearcă să mă sărute.

— Nici măcar o televiziune serioasă ca a noastră nu ar putea să nu se implice. E ca o furtună perfectă, am continuat eu. Având în vedere prezenţa puternică a lui Hartley, poziţia lui pro-familistă – şi nu doar în legătură cu avorturile –, vreau să spun valorile familiei sale cu patru copii. Şi apoi, bineînţeles, toată chestia cu fundul şi cu legile antisodomie. Şi dacă figura din mijlocul discuţiilor media va vorbi, în sfârşit, noi – cu ajutorul avocaţilor – vom prezenta asta ca fiind, pur şi simplu, punctul ei de vedere.

Dar ceea ce voiam de fapt să îi spun era că Phillip nu era mereu atât de dobitoc. Şi că înainte aveam partide incredibile de sex, ăsta fiind unul dintre motivele pentru care m-am îndrăgostit de el. Şi că se descurca în situaţii limită mai bine ca oricine. Şi că nu avea de unde să ştie cum este să fii blocat într-o căsnicie fără dragoste şi să îţi faci griji în privinţa divorţului când ai trei copii.

— Nu o prezentaţi ca fiind numai versiunea ei.

— Sunt multe lucruri pe care nu le înţelegi.

— Nostim, a replicat el. Şi eu spun acelaşi lucru despre tine.

— Eşti mai mult decât enervant.

— Când am ajuns ieri acasă, după miezul nopţii, nu am putut să dorm. Aşa că am intrat pe mai multe site-uri cu bârfe şi apoi pe blogurile preferate ale tatălui meu, unde scriu mai mulţi activişti de dreapta, ca să o verific pe femeia asta.

— Nu crezi că televiziunea este deja călare pe tipii ăia? Sigur că încearcă să o discrediteze. Îl protejează pe marele lor Hartley. Știu că știi cum să navighezi pe internet, dar uiți că sunt jurnalist de foarte multă vreme.

— Ce expresie de anii '90. „Navighezi pe internet."

— Ar trebui să te auzi cât de nepoliticos ești. Ce dracu' știi tu, care stai izolat în acvariul tău din Red Hook? Dumnezeule! Nu ai întâlnit-o niciodată, OK? Nu știi despre ce vorbești. Bine? Ai înțeles?

— Lasă-mă să îți spun ceva, a spus, adunând forțe. Aceștia sunt oamenii mei. Am crescut cu ei la masă. Sunt baze militare peste tot în statul meu, iar tatăl meu crede că Ronald Reagan ar trebui sanctificat. Hartley este un secund apropiat în grupul ăsta. Am citit zeci de articole despre femeia asta – multe pe site-uri respectabile, cu reputație – și acestea îi fac o imagine de fată care a apărut de nicăieri și care nu spune adevărul. Poate e una dintre acele nebune care tânjesc după atenție. Cine știe și cui îi pasă?

— OK, domnule mare internaut. Mă bucur că ești inițiat în blogăreala de dreapta, dar uite ce nu știi tu.

A oftat.

— Bine. Ce nu știu?

— Că, înainte de interviu, Theresa ne-a surprins și a scos la iveală amintiri despre hotelurile unde și-a petrecut nopți cu Huey Hartley, conferințe la care a participat el, bilete de avion. Are șervețele, chibrituri, chitanțe de la bar care dovedesc că era în orașul sau în hotelul la care stătea el pentru conferințe; departamentul nostru de documentare

a verificat după calendarul său public că fusese în acele orașe și că a stat în acele hoteluri în acele zile. Ceea ce e mare lucru. Nimeni nu știe că le avem.

— Păi...

— Păi ce, Sherlock? Astea sunt chestii importante de care tu nu știai. Și, îmi pare rău, dar cine ești tu să îmi spui mie cum să îmi fac meseria?

Eram pornită, punând cu succes umilința legată de soțul meu pe plan secundar.

— Nu știi nici că avem un martor care spune că i-a văzut împreună mergând ca un cuplu. Avem poze, avem casete audio cu conversațiile lor, și totuși nu trebuie decât să spunem că asta este versiunea ei. Suntem doar un canal pe care se difuzează versiunea ei asupra poveștii ăsteia.

— Un canal. Mă lași? O creditați punând-o la o oră de maximă audiență, în fața a douăzeci de milioane de telespectatori!

Am încercat încă o abordare, deși nu o merita.

— Știi ceva, Peter? E ca și cu Tonya Harding. Îți amintești? Patinatoarea care i-a făcut pe ăia să o distrugă pe Nancy Kerrigan...

— Da. Știu cine e Tonya Harding. Și știu și că acum se ocupă cu boxul.

— Da, bine. Exact. A fost una dintre primele mele capturi, acum zeci de ani. M-am dus la ea timp de câteva săptămâni și m-am uitat cum face piruete, implorând-o să vorbească cu NBS-ul. Și pentru că am stat pe băncile alea înghețate de metal mai mult timp decât oricine, a mers cu noi și a vorbit cu Goodman. Asta nu înseamnă că am confirmat ce a spus. Nu înseamnă că i-am dat dreptate. America murea de curiozitate să audă ce are de zis – iar slujba mea era să o aduc și am

făcut-o. Bineînțeles că prefer întotdeauna interviurile serioase de știri, dar câteodată trebuie să ne înjosim pentru a câștiga.

— Eu nu sunt de aceeași părere. Nu despre asta e vorba. Fă câte materiale de rahat vrei, dar ai grijă.

— Am grijă!

— Ascultă-mă. E uimitor ceea ce faci tu, te descurci cu o slujbă, cu trei copii și ești o soție minunată pentru tipul ăsta.

— Peter! Oprește-te!

A trecut înțelept peste asta.

— Uite ce spun eu: o să scape câteva lucruri printre crăpături. O petrecere de aniversare ratată. Bun. Întârziat la culcare. Bun. Dar să nu vezi ce vrea cu adevărat femeia asta nebună e altceva. Vă face să-l dați jos pe unul dintre cei mai proeminenți și importanți membri ai Congresului american. Congresul Statelor Unite! Și să greșești în legătură cu asta nu este în regulă.

— Sincer, Theresa Boudreaux este pe coperta fiecărei reviste de scandal din țară. E ca și cum ai prinde un interviu cu Scott Peterson vorbind despre Lacey – ce să facem, să spunem că nu suntem interesați? Subiecții acestor interviuri sunt deja acolo, în centrul unei nebunii imense, se mai pune doar problema cine îi va face să vorbească. Și i-am bătut pe toți, la bine și la rău.

Tot nu părea impresionat.

— Și știi, acum am o întâlnire pe care nu o pot rata.

— Ba da, poți.

— Nu, nu pot.

— Ți-ai luat telefonul. Sună și spune că nu poți ajunge și rămâi aici cu mine.

— Ţi-ai pierdut minţile? am întrebat eu.
— Şi eu mă întrebam acelaşi lucru în legătură cu tine.
— De ce?
— Pentru că ştii tu de ce.
— Ai dreptate, nu pot să o fac. Am un mic interviu de editat. Şi am o şedinţă cu şeful meu. Şi şeful meu mă plăteşte să asist la şedinţe.
— Spune-i că o să ajungi mai târziu.
— Nu pot.
— Chiar e păcat. Trist, de fapt.
— De ce e păcat?
— Că nu poţi.
— Ce nu pot?
— Nu poţi să suni la birou, să anulezi o şedinţă şi să rămâi aici, poate chiar să te bucuri de dimineaţă. Te-ar stresa.
— Ba nu.
— Bun. Atunci, fă-o.
A zâmbit, ştiind că m-a prins în pânza lui ridicolă.
Am ezitat. Apoi m-am uitat la cerul din faţa mea. Era oare posibil ca Peter să se dea la mine? Sau se bucura doar de timpul petrecut cu o nouă prietenă?
— Ştii, nu sunt proastă. Nu mă las păcălită de planul tău. M-am prins ce încerci să faci.
— Rămâi.
Dumnezeule. Mă simţeam atât de atrasă de acest bărbat, în acel sanctuar, deasupra tuturor.
— Bine. Să zicem că rămân. Ce vom face?
— Dăm la o parte cu totul subiectul Boudreaux. Am terminat, mingea e în terenul tău acum. Am putea să vorbim. Despre orice. Despre tot. Ai

putea chiar să înţelegi ce mă face să funcţionez. Şi eu să te înţeleg pe tine.

— Nu pot...

— Ba poţi. Rămâi.

Şi aşa am şi făcut.

Peste două ore, eram în maşină şi mă îndreptam spre birou. Luis vorbea prost engleză şi în trei ani nu purtaserăm nici o conversaţie despre nimic, niciodată. Dar ştiam, fără îndoială, că se gândea că am o aventură cu dădacul meu.

— Peter mi-a vorbit despre Dylan, am spus, defensivă. Discuţie lungă. Foarte lungă.

Sub copacii superbi de la Belvedere Castle, chiar purtaserăm o conversaţie foarte lungă. L-am făcut pe Peter să promită că nu va mai deschide subiectul Phillip. Mi-a simţit tristeţea şi umilinţa în legătură cu căsnicia mea şi şi-a cerut scuze pentru replicile lui. Mi-a spus cât de mult îmi adoră copiii şi m-am trezit spunându-i tot felul de poveşti stupide despre ei, cum ar fi că burtica lui Dylan era atât de mare când era bebeluş, încât îi acoperea genunchii în baie. Am râs de petrecerile aniversare scumpe la care dusese copiii. Peter chiar m-a invitat la propria lui petrecere.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles că sunt sigur. M-aş bucura să vii. Vino cu Dylan.

— Dar nu îi cunosc pe prietenii tăi.

— Vreau să mă laud cu tine prietenilor mei, J.W.

Era amuzant când spunea asta, de parcă eram prietena lui. Orice ar fi spus, mă încânta.

— Da, Luis. A fost o discuţie tare lungă.

Mi-am şters fruntea, mimând epuizarea. Luis, care aproape de fiecare dată când îl vedeam afişa îngheţat un zâmbet umil şi dulce, acum îmi arunca o privire atotştiutoare care spunea „Da, cucoană, sigur!".

Capitolul 22

Discuții la masă

Podeaua se încălzea și am aprins lămpile ca să facă o lumină roșie în baia care mirosea a lavandă. Era după-amiaza zilei de sâmbătă, înaintea săptămânii în care se difuza materialul meu, iar eu încercam să am grijă de mine. Am intrat în cadă, mi-am sprijinit capul de perna gonflabilă de pe marginea căzii, în timp ce ascultam *Boema*.

Hai sbagliato il raffronto.
Volevi dir: bella come un tramonto.
„Mi chiamano Mimì,
il perché non so..."

Exact când începeam să mă relaxez, ușa de la baie s-a trântit de perete, dărâmând două sticle de loțiune de pe dulap pe podea. Phillip a năvălit înăuntru, costumul lui de *squash* ieșind din geanta sa Prince.

— Ai timp să te răsfeți într-o cadă cu spumă, dar nu putem să fugim o noapte?

— Phillip, te rog, nu putem să vorbim despre asta peste o oră? Știi, când tu ești plecat, eu fac tură dublă cu copiii. Am fost de una singură, așa că nu e ca și cum am fost într-o stațiune. Ăsta

este, la propriu, primul moment pe care îl am doar pentru mine de...

— Ai fost singură săptămâni întregi. Eu am fost plecat.

— Și ne-a fost dor de tine. Chiar ne-a fost, iubitule.

— Am întârziat la meciul de la Raquet Club și plouă afară.

S-a uitat la mine de parcă eu trebuia să opresc ploaia.

— Pune-ți un palton și ia o umbrelă.

Nu a reacționat. Am încercat altă abordare.

— De ce nu îți iei alți pantofi, ca să porți unii curați care nu o să alunece pe teren?

— Nu pantofii sunt problema.

— Atunci care este problema, Phillip?

— Nu sunt umbrele în casa asta. Poți să îi spui Carolinei să își facă datoria cum trebuie, te rog? Mă poți ajuta să găsesc una?

De fiecare dată când un amănunt mărunțel din viața soțului meu nu mergea cum trebuie, dădea vina pe Carolina, cea mai muncitoare femeie din New York.

— Te rog, uită-te în suportul pentru umbrele de lângă ușa de la intrare. Sunt mai multe acolo.

Nimic, nici măcar criza de umbrele nu m-ar fi putut scoate din baia mea caldă.

Mi-am băgat capul în apă, încercând să evit discuția ce urma, o discuție pe care o aveam cam de patru ori pe an. Phillip a venit lângă cadă și a început să ridice vocea astfel încât eu să îl aud din apă.

— Adică, nu poți să supraveghezi personalul? Să faci o listă, ceva? Îmi plac umbrelele cu mâner de lemn, nu cele din plastic care se fac mici. Este

un club pentru domni. Merg la Raquet Club. Nu te poţi duce acolo cu o umbrelă ordinară pe care o cumperi de pe stradă.

Am scos capul din apă şi am decis să îi fac pe plac decât să îi dau alte motive pentru a se enerva, deşi nu cred că resentimentele care urmau meritau efortul.

— Nu poţi lua una din aceea mică astăzi, şi apoi mă voi asigura că luăm zece umbrele cu mâner de lemn ca să nu se repete această întâmplare.

— Nu, chiar nu pot, Jamie.

— De ce nu? Eşti nebun!

M-am scufundat sub apă, cu mâinile peste ochi, încercând să scot imaginea de soţ maniaco-răsfăţat din spaţiul meu personal. A aşteptat tăcut. Am ieşit să respir şi m-am uitat la el. Stătea tot în cadrul uşii deschise, lăsând să intre aerul rece. Am oftat tăcută.

— Mergi la dulapul meu. În spate, vei vedea o umbrelă Burberry nou-nouţă pe care am cumpărat-o din partea clasei lui Dylan pentru dirigintele lui cu ocazia aniversării a treizeci de ani de activitate la şcoala aceea. E împachetată. Ar trebui să o duc luni dimineaţa, dar voi încerca să găsesc altceva mâine, deşi nu este deschis nici un magazin drăguţ. Ia-o şi du-te la meci.

— Eşti cea mai tare!

Şi cu asta, soţul meu zâmbi şi trânti uşa, făcând să-mi cadă halatul de mătase din cuierul de pe uşă.

Qui... amor,... sempre con te!
Le mani... al caldo... e... dormire...

Mi-am dat capul pe spate şi l-am sprijinit de perna gonflabilă. Apoi m-am scufundat din nou,

cu mâinile peste ochi. Când am ieşit să respir, lacrimi amestecate cu apă şi spumă îmi curgeau pe obraji.

Peste patru ore, în timp ce ne îmbrăcam pentru a merge la cină, Phillip m-a apucat de mijloc, speriindu-mă.

— Ador costumul.

Şi-a băgat mâna încet în sutienul meu, ciupindu-mă de sfârcuri, gândindu-se că asta mă va excita. Se înşela.

M-am învârtit pe loc pentru a scăpa de el, încercând să îmi pun o pereche de cercei cu perle. Am pulverizat puţin parfum în jurul capului.

A venit după mine jucăuş, plesnindu-mi partea din spate a sutienului.

— Phillip, nu acum, am implorat eu în timp ce intram în dressing-ul meu pentru a-mi pune o pereche de pantaloni.

Era sâmbătă seara, iar noi întârziaserăm la o cină festivă.

— E doar lenjeria mea intimă, nu un costum.

Nu avea de unde să ştie că mă întrebam ce ar crede Peter de acel „costum" dacă s-ar întâmpla să îl vadă.

Nu mai mâncasem de la plimbarea noastră de cu o zi înainte.

— Hai, iubito, arăţi atât de bine în rozul ăsta lucios. Doar una mică...

A venit în spatele meu şi a început să mă ciupească de fund cu o mână şi să îşi frece pelvisul de mine, călărindu-mi coapsa ca un câine. A trebuit să mă sprijin cu ambele mâini. Puteam face asta? Nu făcuserăm deja sex când ajunsese acasă la şase dimineaţa din zborul de noapte? Nu îmi

făcusem norma pe ziua respectivă? Puteam să rezist la una mică doar ca să îl domolesc?

Din fericire, ușa s-a deschis și Gracie a zburat către mine, apucându-mă de aceeași coapsă dezbrăcată de care se freca soțul meu mai devreme ca un nebun.

— Te roooog, nu ieși, urăsc când ieșiți. Voi mereu ieșiți.

M-am aplecat pentru a ajunge la același nivel cu Gracie.

— Dulceață, știu că a trebuit să lucrez câteva seri săptămâna trecută, dar nu prea ies.

— *Mereu* ieși!

— Nu, nu este adevărat. Aproape *mereu* te duc la culcare.

Am privit-o cum se uită urât la mine în timp ce mă îmbrăcam. Și-a scos bărbia în afară, dar știam că este prea obosită să mai lupte, așa că am luat-o în brațe iar ea s-a agățat de mine ușor, ca un cățel bolnav. Am tras în piept mirosul ei de fetiță, amestec de șampon pentru copii și loțiune de corp, apoi am dus-o la ea în cameră și m-am culcat alături de ea, în timp ce ațipea, luptându-se cu somnul și apoi cedând.

Portarul cu mănuși albe a închis ușile liftului și apoi și-a îndreptat privirea înainte în timp ce cutia de mahon urca înspre apartamentul de la mansardă al lui Susannah și Tom Berger.

Am mai aplicat rapid încă un strat de ruj, apoi am băgat mâna în poșeta mea de seară dreptunghiulară aurie și am pus mobilul pe vibrație.

— Phillip, închide-ți telefonul.

S-a conformat și mi-a făcut cu ochiul, parcă spunându-mi „nu aș vrea să fiu necioplit în fața

lui Susannah". S-a uitat la mine din cap până în picioare, privindu-mi costumul din catifea purpurie cu pantaloni, topul meu negru pe gât, pantofii negri cu toc înalt şi cureaua aurie. Cureaua se asorta cu poşeta. Eu credeam că m-am descurcat binişor cu hainele, având în vedere cât de distrasă fusesem.

— Ce? l-am întrebat, ajustându-mi cureaua.

— Costumaţia ta este atât de, de... obişnuită.

Drăguţ din partea lui să se uite într-un final la mine. Părea dezamăgit, de parcă hainele mele îi făceau lui o imagine proastă. De fapt, în mintea lui, aşa era.

— Susannah se îmbracă mereu atât de... festiv. Poartă haine sexy, în culori aprinse. Aş vrea să faci şi tu asta. Cere-i ajutorul data viitoare.

— I-l cer tot timpul. Ştii asta.

Mă simţeam învinsă pentru că nu puteam să fac faţă găinilor de la şcoală şi nici soţului meu.

— Toată chestia cu moda nu funcţionează la fel la mine.

Toate astea însemnau că Phillip îşi dorea de fapt să se fi căsătorit cu Susannah – sau cu cineva ca ea. Phillip şi Susannah se asemănau mult, având în vedere că amândoi aveau strămoşi îndepărtaţi care debarcaseră de pe Mayflower – deşi toată lumea cu pretenţii din Grid pretinde acelaşi lucru. Pe de altă parte, soţul lui Susannah, Tom, un om cu zece ani mai în vârstă decât ea, era pe cât se putea de diferit. Purta ochelari cu rame subţiri, gen Albert Einstein, care se asortau cu părul lui rar şi grizonat. Era editor executiv la departamentul de ştiri externe de la *New York Times* şi a crescut în Scarsdale, New York, având părinţi evrei, care

fuseseră amândoi reporteri de teren. Susannah s-a întâlnit cu Tom când avea 20 și ceva de ani și urma un curs de politica Orientului Mijlociu la Universitatea Columbia. Părinții ei, oripilați în taină că se mărita cu un evreu, în ciuda importanței lui profesionale, au făcut-o să promită că își va păstra numele de fată. Era destul de dureros că urma să aibă nepoți care să poarte numele de Berger. Tom ignora antisemitismul lor, știind că acești oameni nu se vor schimba niciodată – și nu îl deranja nici faptul că, după ce i-a pus inelul de aur pe deget, au depus o sută de milioane de dolari într-un cont comun.

Când Susannah s-a grăbit să deschidă ușa, îmbrăcată în pantaloni largi portocalii, un șal cu pene asortat și un top sidefiu din mătase, Phillip a sărit practic în brațele ei.

— Este atât de minunat din partea voastră că ne-ați invitat.

I-a luat fața în palmele lui și a sărutat-o pe buze, discret. Buzele ar trebui să rămână interzise oamenilor care nu sunt căsătoriți unul cu celălalt. Revenea sentimentul vechi de excludere.

— Intrați.

În Grid, marile gazde dau cine festive cu un anumit motiv, nu doar pentru a petrece timp cu prietenii. Ar putea toasta pentru un scriitor care a publicat recent o carte, ar putea omagia un doctor care a publicat recent un raport despre eradicarea malariei în Africa de Sud, sau poate un candidat negru pentru Congres, tocmai descoperit – un oaspete mult mai exotic decât un senator alb. Când Susannah suna să ne invite la o asemenea adunare, trecea mereu în revistă lista oaspeților. „Trebuie să veniți, Jamie. Vine

subsecretarul ONU *şi* editorul revistei *Newsweek*. Iar Daniel Boulud se ocupă de catering." Phillip şi cu mine veneam de fiecare dată când Susannah suna adunarea. Petrecerile ei erau strălucitoare şi distractive şi făceau foarte bine profesiei mele.

În stânga mea, la cină, stătea oaspetele de onoare, Youssef Gholam, un profesor iordanian important de la Şcoala Kennedy pentru Guvernare de la Harvard şi o prezenţă constantă în materialele televizate despre războiul din Irak. Experţii media precum domnul Gholam nu au scris doar zeci de cărţi şi sute de articole; în plus, ei trebuie să apară constant la televiziune (în traducere liberă, să fie faimoşi), pentru a ajunge în circuitul dineurilor din Grid. Domnul Gholam tocmai publicase o carte fenomenală, intitulată *Următorul 11 septembrie. De ce securitatea naţională este sortită eşecului şi oraşul tău ar putea fi următorul*, care ajunsese pe primul loc din lista *New York Times* la cărţile de non-ficţiune încă de la apariţia ei, cu trei săptămâni înainte.

Partenerii mei de cină din dreapta şi stânga erau momentan preocupaţi, aşa că am privit un moment camera ce ne învelea ca o cochilie închisă ermetic. Rame asortate încadrau 12 fotografii în ceaţă semnate de Hiroshi Sugimoto, expunând peisaje având în centru marea, câte patru pe fiecare perete. Masa rotundă, enormă, avea patru segmente triunghiulare care se uneau magic, permiţându-le celor şaisprezece persoane să stea confortabil. M-am uitat la aranjamentul perfect din faţa mea, întrebându-mă câte ore s-a muncit pentru ca masa să arate exact cum trebuie.

O farfurioară cu păsări pictate în mijloc stătea deasupra unei farfurii mai mari, cu aceleaşi

păsări pictate pe margini. Patru pahare de cristal stăteau în dreapta aranjamentului meu: unul pentru vin alb, unul pentru vin roşu, unul pentru apă şi o cupă de şampanie pentru desert. Mere din argint miniaturale ţineau cartonaşele cu nume, cu marginea aurie şi scris caligrafic. Fiecare oaspete avea lângă acesta propria solniţă albastră de la Cartier. Susannah pusese flori într-un bol puţin înalt – câştigat, fără îndoială, de către Theodore Briarcliff II într-o cursă de bărci cu pânze, la începutul secolului – pentru ca oaspeţii să poată vorbi unul cu celălalt în jurul mesei, fără obstacole vizuale. Conuri aurii, frunze de toamnă, roşii şi galbene, şi fructe uscate erau aruncate artistic pe masă. Zeci de lumânări licăreau în suporturi de cristal, reflexiile lor dansând pe tavan. Dintr-odată, imaginea lui Peter stând aici mi-a apărut în minte. I-ar displăcea enorm fandoseala asta.

Phillip, între timp, se gudura pe lângă Christina Patten care stătea în stânga lui. Arăta imposibil de slabă, umerii ei osoşi ieşindu-i prin topul de mătase acoperit de bijuterii. Se juca cu mâncarea din farfurie, în timp ce Phillip vorbea încontinuu despre imposibilitatea obţinerii unei cabane bune la Lyford Cay. Fără îndoială, aşa cum fac toate femeile de societate la cină, îi spusese lui Phillip că ea deja „mâncase cu copiii". Susannah nu o respecta foarte mult pe Christina, dar ştia că este un jucător puternic în circuitul social. Iar în acest grup mercenar, asta valorează la fel de mult ca un premiu Nobel în fizică cuantică.

Susannah se întrecuse pe ea însăşi în seara aceea: un tânăr designer de haine pentru Gucci care arăta ca Montgomery Clift şi „soţul" său,

directorul unui teatru reputat din centru, acopereau secţiunea gay şi/sau cultură ; o tânără artistă de culoare, lesbiană, de pe Coasta de Azur (era o listă de aşteptare de doi ani pentru a primi una dintre picturile ei) rezolva problema prezenţei minorităţilor ; eu şi editorul de la *Newsweek* ocupam locurile rezervate presei. De la noi lumea se aştepta să comentăm fiecare eveniment recent care apărea în discuţie. Locul Joe Persoană-Importantă-în-Servicii-Publice era ocupat de secretarul general adjunct al ONU pentru Orientul Mijlociu. Partenerul principal al unei companii importante ocupa locul de peste o sută de millioane de dolari, avion privat, să te ia dracu', bani să fie.

Pentru mine, cineva tot lipsea : Peter. Apoi a urmat o fantezie : eu purtând o rochie sexy mulată cu tot felul de locuri de acces. El purtând o bluză pe gât neagră pe sub un blazer de tweed. Ne aflam în camera lui Susannah, portocaliu deschis. El a împins uşa să se închidă... şi mi-a ridicat bărbia...

Montgomery Clift din dreapta mea s-a întors către mine.

— Superbi cercei.

M-am întors către noul meu cel mai bun prieten.

— Serios ? Chiar crezi ?

— Superbi, mai ales cu părul tău închis la culoare.

— Spune-i soţului meu. El nu a crezut că sunt destul de colorată.

— Ce ştie el ? Tipul de acolo, la costum ? Ce e, bancher ?

— Avocat.

— Ascultă, iubito, tot aia e pentru mine. Una dintre acele maimuţe care fac bani.

— Deci Susannah mi-a spus că ești designer vestimentar?

Nu e nimic mai delicios decât să flirtezi cu un gay la un dineu din New York.

— Sincer, spune-mi ce crezi despre costumația mea. Moda nu îmi vine în mod natural.

— Vrei să știi sincer?

— Crede-mă, sunt interesată.

În urmă cu câteva săptămâni, pășeam pe covorul roșu de la grădiniță, îmbrăcată cu un costum nou gri, cu pantofi cu toc de opt centimetri, crezând că am descoperit codul. Ingrid Harris se uitase în jos la picioarele mele și spusese: „Jamie, ce dracu'?".

Am crezut că mă va complimenta pentru prima dată pentru că citisem memo-ul de modă corect, pantofii mei erau fabuloși – până și eu înțelegeam asta.

— Ce faci? Îți faci rondul?

Cred că observase privirea dezorientată de pe fața mea.

— Ciorapii. Aoleu. Arăți ca o soră medicală. Culoarea piciorului? Pe ce planetă trăiești?

— Eu, ăăă...

— Cine te-a îmbrăcat în dimineața asta? Du-te acasă și schimbă-te înainte să te faci și mai rău de râs.

Și așa merge încercarea mea de a-mi ascunde originea din clasa mijlocie și de a mă juca de-a hainele cu cele mai simandicoase fete din lume.

Montgomery și-a lăsat scaunul pe spate pe două picioare, uitându-se la mine de sus până jos, verificându-mă de parcă aș fi fost un cal de curse sau un taur, depinde cum privești lucrurile. Apoi, după douăzeci de secunde, a venit verdictul.

— Sunt de acord cu soțul tău.

— Nu!

— Iubito, ba da. Să începem de jos. Buni pantofi.

Pauză.

— Dar nu de seară.

— Cum adică? Sunt din piele neagră, de la Manolo. Ce ar putea să fie în neregulă cu ei?

— Porți catifea, ceea ce are o anumită strălucire. Pantofii tăi sunt prea mați pentru strălucirea costumului tău și a curelei tale. Excelente bijuuri la curea, apropo. Iar cerceii, perlele... Acum că îți văd tot costumul, sunt total greșiți, spuse dând din cap și din deget în dreptul nasului meu. Perlele nu merg cu auriul strălucitor. Și nu purta un top negru la un costum de catifea purpuriu închis. Prea monoton.

— OK, nu sunt jignită.

Eram complet distrusă.

— Deci costumația mea e aiurea din mai multe motive. Încep să te ascult.

— Bun, oamenii plătesc bani grei pentru asta, dar tu primești gratis.

Era chiar adorabil, cu părul lui negru, dat pe spate și cu ochii imenși. A zâmbit și m-a apucat strâns de umăr.

— Pantofii: ar trebui să fie din satin negru. Ceva strălucitor pe pantof ar fi drăguț, niște lanțuri sau șnururi sexy care se leagă pe gambă, poate o piatră, dar pentru seară. Pantofii de seară ar trebui să fie foarte obraznici, indiferent de destinație. Dacă nu găsești ce cauți la Manolo, du-te la Christian Louboutin. E chiar mai talentat. Să nu porți niciodată pantofi simpli de piele seara.

A luat o înghițitură sănătoasă de vin: evident, tipul avea multe de explicat și abia începuse.

— Bluza pe gât: prea închisă la culoare. Ceva mai sexy, nu purta la un dineu o chestie pe care ai fi îmbrăcat-o la un prânz de afaceri în anii '80. Orice detaliu boem pentru a contrasta cu costumul: ai nevoie de o cămaşă transparentă din mătase, ale cărei mâneci să iasă din sacou, un pic neglijent. Fără sutien, să se vadă ceva din sân. Orice ai face, nu încheia nasturii de la mânecile cămăşii.

Aveam nevoie de carneţelul de reporter.

— Gulerul cămăşii ar trebui să cadă peste cel al sacoului, dar nu prea mult. Cerceii: total nepotriviţi cu toaleta. Îi poţi purta doar iarna cu o bluză pe gât, cu pantaloni negri sau blugi. Foarte greu să scapi cu ăia într-o situaţie pretenţioasă ca asta. Ăia sunt pentru vară, sunt cercei de mers la plajă, nu de oraş. Să îi pui în geantă şi să te sui în SUV-ul tău imens când te duci la casa ta de la malul mării!

Îmi venea să râd, pentru că exact asta urma să fac.

— Ar trebui să porţi cercei rotunzi imenşi, poate ceva pietre mari. Ai aşa ceva? Arăţi ca şi cum ai avea.

Am dat din cap. Phillip îmi cumpărase o pereche cu safire şi diamante când s-a născut Michael.

— OK, în regulă. Eşti pe Park Avenue, trebuie să arăţi foarte fierbinte şi sexy, altfel pari o intrusă, sau, mai rău, o intrusă începătoare. Îţi spun, cercei mari, rotunzi, din aur, ca să se asorteze cu cureaua. Poartă cercei scumpi ca ai tăi vara, cu un tricou alb (asigură-te că este de la Petit Bateau) şi blugi albi. Poartă o curea din material vara. Şi nişte saboţi cu talpă din plută. Foarte importanţi saboţii.

Eram pe punctul de a desluși codul secret al modei. Nimeni nu îmi mai explicase povestea cu hainele atât de clar. Cu puțin ajutor din partea acestui personaj, aș fi și eu pentru prima dată șic, găinile ar discuta despre look-ul meu, fotografii ca Punch Parish s-ar ține după mine la petreceri, aș, aș...

CLINC-CLINC. Susannah ciocnea cu un cuțit imens în cupa ei de șampanie. Uimitor, cristalul nu s-a fărâmat în bucăți.

— Scuzați-mă, oameni buni, liniște.

Montgomery mi-a făcut semn cu cotul.

— Uită-te la cuțit. Ridică-l pe al tău. Vezi cât e de greu. Puiforcat Sterling. Vreo șase sute cincizeci de dolari bucata.

— Pentru un cuțit?

— Da, și are trei furculițe aici, de persoană, două cuțite... cred că are un serviciu de douăzeci și patru de persoane. Femeia asta e serioasă.

Susannah a zâmbit și a mai ciocănit puțin, mulțumită de nivelul agitat și deci încununat de succes al conversațiilor.

— Aș vrea să fac un toast pentru un prieten drag al meu.

— De-al tău? Cine ți-a făcut cunoștință cu el?

Tom, soțul ei, o întrerupsese, în glumă. Toată lumea a chicotit ca la un semnal.

— Bine, un prieten al amândurora. Domnul Yousseff Gholam. Youseff a sfătuit trei administrații prezidențiale pe tema evenimentelor din Orientul Mijlociu. Este autorul a nouă, pe numărate, *nouă* cărți pe acest subiect. Yousseff este de asemenea autorul a zeci de articole – dintre care unul a câștigat premiul National Magazine pentru „Interesul public“ – ceea ce oficial se referă

la – Susannah consultă discretă o hârtie plasată sub farfuria ei – potențialul de a influența politica națională sau locală sau aplicarea legilor. Pentru tine, dragul meu Yousseff.

Yousseff a pus jos paharul său de vin.

— Oameni buni, spuse cu maximă gravitate.

S-a uitat în jos și a decis să se ridice pentru a începe lectura. Apoi începu din nou.

— Oameni buni, eu nu văd asta ca pe moartea dictatorilor, dar cred că am trecut peste ceea ce eu numesc Toamna Anxietății...

Destul de des, oamenii din Park Avenue salivează după experți în politică care vorbesc fără noimă; cu toții se gândesc că nu sunt destul de inteligenți pentru a înțelege și trăncăneala asta, dar se prefac oricum. I-am aruncat lui Phillip o privire exasperată – conștientă că va urma un discurs plicticos –, dar am primit o uitătură serioasă, de parcă m-aş fi purtat copilăreşte. M-am întors către Montgomery, înlocuitorul meu de Peter, care mi-a făcut cu ochiul. Şi el îl considera pe acest tip, Gholam, un pompos plin de aere. Mi-am scos cerceii, am pus cotul pe masă, mi-am sprijinit bărbia în mâini și m-am pregătit pentru o lungă plictiseală.

Phillip, căruia îi plăcea să se dea mare în diferite grupuri, a pus o întrebare despre producția de uraniu a Iranului. Această nouă perspectivă nu a făcut altceva decât să îl anime pe Yousseff și mai tare, dându-i oportunitatea de a-și etala cunoștințele și mai mult.

— Dacă vrei să înțelegi viitorul Iranului, voi face referire la evenimentele care au avut loc în această regiune în ultima parte a secolului al XVIII-lea.

Doamne ajută. Scuze, Yousseff, desenam în rândul din spate când se preda asta la cursul de istorie. Aveam nevoie de încă un pahar de vin.

Mai trecusem prin asta. Cu alţi tipi ca Yousseff, de toate culorile şi formele. Există un întreg arsenal de scriitori, editori de presă şi experţi în politică externă pe o listă specială, în Grid. Experţii primesc atenţie din partea celor mai puternici brokeri din oarş, iar gazdele primesc zeci de mulţumiri pentru conversaţia fascinantă care a avut loc la cină. Dar experţii ştiu, de asemenea, că trebuie să se dea spectacol ca nişte foci pentru gazdele lor, ca personalul angajat. Menţionarea afiliaţiilor cu nume importante din politică este imperativă.

— ...asta mi-a venit în minte când eram, din întâmplare, în Biroul Oval – o cameră mai mică decât vă imaginaţi. În timp ce îl ajutam pe preşedinte să pregătească cel mai recent discurs, mi-am dat seama că el chiar înţelege subtilitatea dilemei arabe.

Am lovit marginea paharului meu cu degetele şi am şoptit „te rog" unuia dintre valeţii îmbrăcaţi în jachete Mao negre, care stăteau în locuri strategice în jurul mesei.

— Şi asta îmi aduce aminte de conceptul de *virtù*, din *Principele* lui Machiavelli, bineînţeles. Bush este întruchiparea lui *virtù*, ideea lui Machiavelli de energie umană : ceea ce dă forma sorţii şi a norocului. A îmbinat subtilitatea lui Cicero cu brutalitatea lui Cezar.

Nu înţelegeam nimic din ce spunea tipul ăsta.

— Bush nu este un intelectual, desigur, dar, într-un mod de-a dreptul profund, este un geniu.

Trebuie să te gândeşti la familia de Medici când te gândeşti la Bush.

Dl. *Newsweek* şi oficialul Naţiunilor Unite se ciondăneau ca Luke Skywalker şi Darth Vader cu săbiile lor laser pe tema cantităţii de bani necesare pentru a asigura porturile Statelor Unite. Youssef s-a implicat şi el. Editorul de la *Newsweek* a încercat să aducă discuţia înapoi pe pământ şi l-a ghidat pe Youssef către pericolele prezentului.

— Daţi-mi voie să vă avertizez în legătură cu pericolul de a lăsa garda jos. Teroriştii sunt oameni foarte răbdători...

Youssef a continuat cu tacticile lui de apărare. Îmi doream alte ponturi în legătură cu moda de la Montgomery – orice m-ar face să nu mai aud discuţia chinuitoare despre pericolele care se îndreaptă către familia mea din New York. Ca orice mamă din New York, trebuia să mă lupt din greu ca fanteziile apocaliptice să nu mă sperie mai mult decât eram deja. Îmi imaginam o mutare înapoi acasă, apoi mi-am amintit că Youssef menţionase Mall of America din Minneapolis ca fiind o potenţială ţintă. Phillip şi-a băgat iar nasul cu câteva întrebări care păreau inteligente, fiind însă apă de ploaie faţă de limbajul elevat al profesorului.

— Dacă Bush senior nu îi abandona pe şiiţi în regiunea sudică a Irakului în '91, fiul lui ar fi avut acum acea ţară de partea lui. Eşti de acord, Youssef?

Christina Patten s-a abţinut în mod inteligent de la a se aventura în probleme de politică internaţională. Dar se gândea la ceva atât de important încât nu mai putea să tacă.

— Domnule Gholam, credeţi că mai avem nevoie de aşternuturi de plastic şi bandă adezivă?

Adică, mai sunt necesare, dacă locuieşti cu copiii în oraş? Sau era doar o exagerare a presei? De asemenea, eu şi soţul meu am intrat pe internet şi nu ne-am putut da seama ce mască de gaze să luăm.

George Patten, omul care se retrăsese în urmă cu cincisprezece ani, la vârsta de treizeci şi cinci, cu o moştenire de cincizeci de milioane de dolari, îşi petrecea timpul studiind hărţi în salonul lui. Nu puteai spune despre el că te fascinează.

— Am cumpărat de la o companie din Israel care asigură măşti pentru armata israelită. Au costat o avere.

Yousseff a tras adânc aer în piept în încercarea de a schimba conversaţia de la probleme geopolitice importante la ceea ce îi interesa de fapt pe newyorkezi, şi anume cum îi vor afecta acestea pe ei.

— Christina, putem vorbi despre asta după cină, spuse Susannah, ofuscată de întrebările Christinei, încercând să menţină conversaţia la un nivel înalt.

Yousseff, care se prinsese de ruşinea lui Susannah, a încercat să umple golul. S-a întors către Christina.

— Păi, deoarece am fugit din Liban în momentul în care situaţia din ţară era gata să explodeze, ştiu câte ceva despre cum este să te simţi vulnerabil în faţa pericolului. Este dificil să îmi dau seama cu exactitate unde şi când vor lovi. Şi adu-ţi aminte că antraxul se dizolvă când intră în contact cu aerul, aşa că, doar dacă nu eşti în vagonul de metrou când se întâmplă, riscul este mic. E puţin probabil să ai nevoie de o mască de gaze la tine în apartament. Dar ştiu că israeliţii

au echipamente de cea mai bună calitate. Chiar şi tatăl meu a cumpărat măşti din Israel când a început Intifada şi noi locuiam lângă Beirut.

— Buuuuuuun! răspunse Christina, făcând apoi un gest de scuturare deasupra mesei. Acum am o întrebare pentru toţi newyorkezii din cameră!

Am crezut că Susannah îi va pune un şerveţel peste faţă, ca să nege faptul că Christina îi distrugea dineul.

— Asta înseamnă că trebuie să cumpărăm măşti de gaze şi pentru personal?

Tăcere totală în cameră. M-am uitat la Youssef cum închide ochii, ia o gură de vin şi tuşeşte în şerveţel. Nimeni nu avea răspuns pentru aşa ceva. Nici măcar soţul Christinei nu a mai încercat să o salveze.

Apoi Susannah s-a ridicat brusc.

— De ce nu ne retragem în sufragerie pentru cafea?

Unde era Peter? Mi-l imaginam într-un bar drăguţ din Red Hook, înconjurat de femei mai tinere, superbe şi la modă. Aveam nevoie de el pentru a găsi ceva amuzant în această scenă patetică. Dar bineînţeles că şi eu făceam parte din această scenă patetică. Avea dreptate în legătură cu asta.

Şi vrei să îţi creşti copiii în preajma acestor oameni? Eşti nebună?

Stăteam pe canapeaua din pluş din sufragerie şi primeam un espresso cu lămâie servit în ceşti miniaturale de un chelner. Draperii veneţiene din tafta verde atârnau de galerii de lemn antice deasupra a patru uşi de sticlă care dădeau către terasa lui Susannah. O suită eclectică de materiale grele acopereau mobila, unele roşii cu flori

brodate, unele din catifea aurie sau verde. Două covoare cu model de zebră stăteau în fața șemineului de fiecare parte a camerei.

Dl. *Newsweek* a venit și s-a așezat lângă mine, întrerupându-mi șirul gândurilor. Știa deja că Goodman pregătește ceva măreț pentru industria media, dar nu avea idee cât de mare.

— Ați prins-o pe Theresa? Chiar a stat să vorbească cu voi? A recunoscut ceva? Adică, ceva real despre Hartley? Sau va fi Kathy Seebright în reluare?

— Nu spun.

Știam ce urmează.

— Jamie. Gândește-te. Știu că emisiunea ta se difuzează miercuri. Dacă vrei, aș putea să amân discuția de acum, de fapt, până la miezul nopții, spuse uitându-se la ceas. Îți spun cum facem. Aș putea face ceva pentru tine. Aș putea pune ceva în revistă săptămâna asta care să facă puțin zgomot.

— Foarte drăguț din partea ta.

— Păi, nu. Adică, am acredita informațiile NBS, bineînțeles. Am aduna audiență pentru emisiunea ta. Îi incităm, dacă vrei. M-aș asigura să adaug ceva despre contribuția ta.

— Contribuția mea?

— Adică, am putea chiar să menționăm că tu ai avut de-a face cu asta.

— De-a face cu superbomba care e pe punctul de a lovi națiunea?

Picături de sudoare i-au apărut pe tâmple. Au trecut câteva secunde lungi.

— Aveți un interviu cu ceva consistent în el, nu? Spune-mi măcar asta, te rog. Scapă-mă de chin și spune-mi că ai *ceva pe bune*. Un interviu cu Theresa Boudreaux.

Nu mă puteam abține.

— Să îți spun ceva, mare șef: ceea ce voi difuza săptămâna asta o să îți lase revista ta mică în cel mai mare nor de praf din jumătatea asta a continentului.

A aruncat cu o pernă de leopard în mine și s-a ridicat, îndreptându-se direct către bufetul cu scotch.

După discuții de complezență cu ceilalți invitați, m-am dus în holul de la intrare pentru a-mi căuta soțul, care dispăruse cu ceva vreme în urmă. Montgomery, care se îmbrăca, și-a pus brațul peste umerii mei.

— Și încă un sfat, dragă, spuse, trăgându-mă mai aproape. Ține-ți soțul departe de gazdă, șopti el, purtându-și fundul superb afară pe ușă.

Capitolul 23

Ziua adevărului

Phillip a mers până acasă de la petrecerea lui Susannah cu nasul pe sus și cu pieptul scos în afară, de parcă abia făcuse sex. Mergeam în urma lui cu câțiva pași, încercând să îmi dau seama dacă chiar o făcuse. Dar când am ajuns la colțul blocului, s-a întins după mâna mea și abia atunci a observat că nu eram lângă el. I-am dat mâna cu neîncredere.

Îmi era greață. Pot să beau două pahare de vin în timpul mesei, dar după trei sau patru, câte băusem în acea seară, mi se învârtește capul.

— Hei, înceato, înghet aici.

— Ai încercat vreodată să mergi pe tocuri de zece centimetri?

— Ce e cu tine? E o seară frumoasă. Tocmai am petrecut câteva ore frumoase la Susannah și Tom. Mă simt minunat. Compania, vinul, mâncarea. Doamne, apartamentul acela este incredibil.

A tras aerul nopții în piept și s-a uitat la apartamentul Berger din depărtare. Terasele pline de plante ale lui Susannah înconjurau întregul perimetru al celor două etaje ale apartamentului ei de la mansardă. Mici lumini albe atârnau de crengile copacilor și licăreau în noaptea rece.

— Ştii, asta este diferenţa între bani, felul nostru de bani, şi banii *adevăraţi*.

— Spune-mi, Phillip, am spus dezgustată. Care este diferenţa?

— Cu banii adevăraţi poţi avea personal îmbrăcat în uniforme albe, caviar care curge în cascade, Latour din '82. Plus terasa. Terasa asta de jur împrejur este o dovadă de bogăţie adevărată. Eu muncesc ca un animal şi nici măcar nu am vedere la parc. Aş omorî pentru terasa aceea.

A dat din cap şi a pornit din nou mai repede. Apoi s-a oprit brusc.

— Îţi poţi imagina? Unul dintre acele grătare imense Williams-Sonoma de exterior pe o terasă din oraş? Aş putea să fac o friptură în orice zi a săptămânii.

— Phillip, relaxează-te. Avem un apartament frumos. Ai un grătar la ţară.

— E un rahat de grătar pe care l-am cumpărat acum cinci ani cu trei sute de dolari de la feronerie, nu e nici măcar unul de la Williams-Sonoma, ştii tu, cu chestie din aia într-o parte pentru înăbuşit scoici sau pentru fiert porumb. Vreau un grătar din acela. În curând. Şi mai repede, chicoti el. Glumesc. Adică, îl iau eu.

Nu mă amuza.

— Avem la ţară o bucătărie care are destule chestii pentru scoici şi porumb.

— Bucătăria e mică. Nu îmi permit să o renovez. Iar chestiile alea nu sunt *pe* grătar. Nu avem chestii pentru *exterior*.

— Phillip! Bucătăria este la cinci metri de curtea unde este grătarul! Ascultă ce zici. Te smiorcăi după grătare de şase mii de dolari.

— Şi vreau să gătesc afară. Asta e tot.

— Ştii ce e şi mai rău? Banii te deprimă mai mult în loc să te facă fericit.

— Încetează cu clişeele, te rog, răspunse el.

— Este adevărat. Dacă intri într-un apartament mai mare ca al tău, te deprimi imediat ce ieşi pe uşă. Avem un apartament grozav. Îl adori, îţi aminteşti?

— E OK.

— Fă ceva pentru mine. Doar o zi, lasă calculele. Cât de bine ar fi? Să fii neîmpovărat.

S-a uitat la mine, luând în calcul ideea.

M-am gândit că poate reuşesc să îl conving.

— Să îţi spun eu ceva, iubire, să fiu neîmpovărat lângă un grătar din acela m-ar face fericit. Sunt sigur că porumbul e mai bun dacă îl găteşti afară, în aerul de la ţară. Frate, la balcoanele din oraş, imaginează-ţi libertatea de a găti ce vrei tu, când vrei tu. Ştii tu, când te întorci dintr-o călătorie de afaceri, să pui o friptură pe foc...

— Spune-mi dacă după ce te întorci la ora nouă seara de la Pittsburgh o să te apuci să pui friptura pe grătar ca Fred Flintstone. Poţi face asta vara, în weekend-uri.

— Nu o voi face cu adevărat, este vorba de libertatea de a face ce vrei. Chiar dacă este doar o dată pe an. Ţi-ai dorit vreodată asta? Să ai ceva la îndemână doar în caz că ai avea vreodată chef să faci ceva cu lucrul acela? Îmi place ideea de a avea un bucătar care să stea permanent în bucătărie, cu o jachetă din aceea albă pe care să îi fie scris numele. Şi saboţii aceia oribili de cauciuc. Ar putea să îmi pregătească oricând fripturi. Cea mai bună parte este că aş putea să îl las să nu facă nimic acolo până la 23:00 – chiar şi când cinăm în oraş. Doar în cazul în care

am avea chef de o prăjitură când ajungem acasă. Şi, într-un fel, ar fi şi mai bine dacă nu am avea chef de prăjitură. El să fie acolo dacă avem chef. *Pentru asta* sunt banii adevăraţi.

Îmi doream să divorţez de el chiar acolo, chiar atunci.

— Jamie, să te asiguri că îi trimiţi lui Susannah nişte flori superbe luni dimineaţa. Exagerează. A fost o seară extraordinară, spuse, după care dădu din cap şi îşi puse mâinile în şolduri. Ce mai adunătură. Editorul de la *Newsweek* a fost foarte atent. Şi chestia cu tipul de la ONU. E uimitor cum pot arunca aşa nume şi date. Dar cred că m-am încadrat în echipa lor chiar bine, dacă pot să zic aşa. Poate chiar i-am depăşit. Ce am spus despre alegeri şi despre deficitul bugetar i-a făcut să gândească la un alt nivel. Nu crezi?

Nu era interesat de răspunsul meu.

— Frate. Şi tipul acela din Orientul Mijlociu, Abdul, era super deştept.

— Yousseff, Phillip. Yousseff Gholam. Este un profesor faimos. Numele lui nu este Abdul.

— M-a speriat de moarte, spuse, dând din cap şi apoi lovind asfaltul cu tocul pantofului. Cum dracu' l-o fi chemând. Abdul. Abdullah. Mohammed. Din punctul meu de vedere, e unul din ăia care poartă scutece pe cap.

A lovit cu piciorul în pământ.

— Phillip, încetează!

— Hai, calmează-te, am spus doar ca să te supăr, spuse el, punând braţul pe după umerii mei, conducându-mă înainte, în timp ce eu mi-am încrucişat braţele cât de puternic puteam. Bine, Yousseff Gholam. Şcoala Kennedy. Consilierul a

trei președinți. Autorul a cincizeci de cărți. Am fost atent sau ce?

Nu știam exact pentru ce trebuia să îl laud. Luminile puternice de pe 76th Street puneau în valoare casele din cărămidă cu scări din marmură și ferestre imense, ascunse de draperii de mătase. În spatele acelor uși erau oameni care făceau să funcționeze industia media, băncile și tribunalele din New York. Erau adevărații jucători, așa cum încercase Phillip atât de mult să ajungă.

La câțiva metri de intrarea în clădirea noastră, Phillip m-a întrebat:

— Nu ai luat măști de gaze și pentru personal, nu?

Când am ajuns la etajul nostru, am ieșit înaintea lui din lift și am lăsat ușa de la apartament să i se închidă în față. O merita. Era un cretin pompos, răsfățat și rasist.

A fugit pe hol după mine.

— Hei, Jamie, care e treaba? Adineauri ne îmbrățișam pe stradă și acum îmi trântești ușa în nas?

Nu puteam să îi răspund.

— Îmi pare rău că am zis despre scriitor că are scutece pe cap. OK, a fost imatur din partea mea, dar încercam doar să te sâcâi, poate chiar să te fac să râzi puțin.

— Poți fi atât de rasist, Phillip. Nu suport așa ceva.

— Haide! Glumeam doar. Am spus deja că tipul este un geniu. Ce mai vrei de la mine?

— Nu vreau să vorbești de anumite naționalități ca și cum ar fi mizerabile sau sub nivelul nostru. Bine? Mi-e teamă că o să te scapi și o să faci asta în fața copiilor.

Şi-a plecat privirea.

— Îmi pare rău, ai dreptate. Altceva?

— Eşti pur şi simplu atât de, de...

— De cum, Jamie?

— Eşti atât de răsfăţat.

Se uita fix la mine.

— Chiar trebuie să asculţi ce spui câteodată când plângi după un grătar de şase mii de dolari. Viaţa ta este atât de complicată pentru că nimic nu este destul de bun.

— Ce dracu' ai? Apartamentul lor este de o sută de ori mai drăguţ decât al nostru şi s-a întâmplat să spun asta. Îmi pare rău că nu am crescut pescuind la copcă în Minnesota ca tine, domnişoara Simplitate Primară. Am văzut o grămadă de apartamente drăguţe la viaţa mea. Am crescut chiar într-unul, pentru numele lui Dumnezeu. Muncesc ca un câine, dar nu îmi pot permite genul de casă care îmi place, e bine? Şi ce e cu tonul de martiră, apropo?

— Susannah este prietena mea, nu a ta.

A mijit ochii.

— Ce făceai cu ea în bibliotecă? De ce era uşa închisă?

— Eşti nebună? a spus înghiţind în sec. Crezi că este ceva între mine şi Susannah.

— Nu am spus asta. Tu ai spus-o.

— Mi-o sugea.

Am dat din umeri.

— Haide, Phillip, chiar şi cel care a stat lângă mine la cină a observat.

— Păi, mi-a arătat noul ei desen Diebenkorn.

— Aproape că aş prefera să faci sex cu Susannah. Ar fi mai masculin decât să plângi după grătare.

— Nu aş da-o jos din pat.

După acest comentariu enervant, m-am răsucit pe călcâie și m-am dus în dormitor. Nu aveam chef să intru într-o ceartă imatură cu soțul meu. Phillip era un plod răsfățat, nu era nimic nou în asta. Și dacă o adora pe Susannah, ce? Pentru moment, îl uram prea mult ca să discut cu el. Totuși, mă întrebam cine, în afară de domnul Designer-Vestimentar-Gay, mai observase că părăsiseră camera pentru cel puțin zece minute în timpul băuturilor de după cină pentru a se închide în bibliotecă. În baia principală, am trântit ușa după mine. Eram supărată, iar furia mea se transforma în durere – durere pentru că Phillip și prietena mea bună se apropiaseră din cauza trecutului lor estic, inaccesibil mie. Și eram prea paralizată atunci ca să fac altceva în afară de a-mi plânge de milă.

M-am așezat pe marginea căzii și mi-am luat capul în mâini. Eram atât de confuză. Era trecut de miezul nopții, eram amețită și îmi era greață de conversația despre terase și grătare. Poate că îmi vărsam tot stresul muncii mele pe soțul meu. Și mai era și Peter.

Mi-am ascuns fața în palme și am încercat să caut o amintire fericită cu Phillip și Jamie. Nu puteam. Nu îmi veneau în minte decât scene de genul celei în care el țipa la mine pentru că greșisem amplasarea foarfecii lui de unghii.

O bătaie în ușa băii, apoi alta.

— Phillip, am nevoie de puțin timp pentru mine, vreau să fiu singură.

— Jamie, e ridicol, ne certăm din nimic. Ieși afară, vreau să mă revanșez față de tine. Nu am vorbit serios în chestia cu Abdullah.

— Nu este vorba de faza cu Abdullah.

Pauză.

— Nu vreau să îmi facă Susannah sex oral. Nu s-a întâmplat nimic cu Susannah. Este prietena ta. A promis să îmi arate ce a mai adăugat la colecția sa de artă. Apoi am vorbit despre familia ei. Mama mea a închiriat casa din Plymouth a mătușii ei într-o vară.

— Phillip, vreau să fiu singură. Nu are legătură cu tine. Vreau să fac o baie.

Mi-am dat jos hainele și am luat un halat de pe cuierul din ușă. Când am făcut asta, jacheta de squash a lui Phillip, care era agățată tot acolo, a căzut pe podea. M-am aplecat să o ridic și m-am gândit să îi scotocesc prin buzunare. Nu aveam încredere în el în seara aceea. Nu cred că m-am gândit vreodată serios că m-ar putea înșela, dar în seara asta mă îndoiam.

Era ceva în buzunarul interior al jachetei. Un plic gros alb.

— Iubito, te rog. A fost un lucru tâmpit să spun ce am spus despre Susannah. Îmi pare atât de rău. Te iubesc. Acum lasă-mă să intru.

Pe partea din față a acelui plic scria: „CITAȚIE PENTRU LAURIE PETITT, WHITFIELD AND BAKER, DE LA: Biroul Procurorului General, Districtul de Sud". Laurie Petitt era asistenta lui. Cuvintele mi se amestecau în fața ochilor. Ceva în legătură cu anumite drepturi. „Există motive să credem că informații confidențiale autentice de la Adaptco Systems au fost transferate..." Adaptco Systems, o companie mică de internet și unul dintre clienții Whitfield și Baker. Nu un client direct de-al lui Phillip.

Firma lui Phillip era acuzată de transmiterea de informații confidențiale legate de produs lui

Hamiltech, cel mai important client al lui Phillip. Hamiltech. Pâinea lui Phillip. Am alergat la toaletă şi am vomat caviarul.

— Jamie, îţi este rău? Deschide uşa să te pot ajuta!

— LASĂ-MĂ ÎN PACE!

Peste o oră, am ieşit din baie în halat, cu părul ud şi cu ochii roşii. Lumina era aprinsă în dormitor şi patul neatins. Am pus un ibric pe foc pentru a-mi face un ceai de ghimbir care să îmi calmeze stomacul. Să îl înfrunt pe Phillip în seara asta în legătură cu citaţia ar fi fost un lucru periculos. Îmi spuneam încontinuu: „Nu vorbi cu Phillip. Nu vorbi cu Phillip. Las-o pe joi. După emisiune. Las-o pe joi". Trebuia să aştept. Aveam o voinţă incredibilă.

Phillip a apărut în bucătărie în pijamalele lui călcate şi cu papucii lui din catifea roşie în picioare, cu câini brodaţi pe fiecare picior.

— Din cauza homarului?

Amestecam ceaiul în tăcere.

— Uite, Jamie. Îmi pare atât de rău în legătură cu ce am spus despre Susannah. A fost o mişcare josnică.

A încercat să mă ia în braţe de la spate, punându-şi capul în părul meu şi pelvisul în partea din spate a şoldului meu. Ceva începea să se întărească.

— Nu îmi doresc decât ca tu să îmi faci sex oral. Nimic nu se compară cu micile tale cadouri.

— Ce dracu' este cu citaţia aceea în buzunarul jachetei tale de squash?

— Care citaţie?

M-am uitat în jos, întăritura lui începând să se micşoreze sub ochii mei.

— Citaţia de la Biroul Procurorului General, care, din cunoştinţele mele de om cu experienţă, acuză pe cineva din firma ta de vânzarea unor secrete comerciale? Eşti chiar atât de disperat să păstrezi contul Hamiltech? Ce se întâmplă, Phillip? Cum ai putut să nu îmi spui?

— Ţi-ai pierdut minţile? Crezi că aş putea... Crezi că aş face...

Mi-a dat părul la o parte de pe faţă.

— Iubito. Nu e nimic important, e o neînţelegere. Nu mă implică pe mine.

— Eşti sigur?

— Citaţia este pentru Laurie. Ea face copiile. Nu eu. Îţi spun, este o neînţelegere.

— O *neînţelegere*? De la F.B.I.?

— Mereu îşi bagă nasul în treburile mele sau în ale oricărei firme care se ocupă cu fuziuni de corporaţii la nivelul la care o facem noi.

— De unde ştii tu?

— Iubito, spuse cu tonul de director de internat. Adaptco este un client, la fel ca Hamiltech. Am tone de dosare pentru ambele companii.

— Adaptco nu este clientul tău. De ce ai avea dosarele lor?

A dat din cap expeditiv.

— Nu ai idee cum funcţionează o firmă de avocatură. Sunt unul dintre parteneri. Am prioritate în ceea ce priveşte informaţiile. Bine? Nu înseamnă că a încălcat cineva legea doar pentru că a fost înregistrată o plângere. Şi apoi a apărut o citaţie.

— Eşti sigur?

— Jamie, grijile tale depăşesc cu mult importanţa problemei cu care avem de-a face în cazul ăsta. Este o mică problemă legată de cont, o

neînţelegere în care sunt implicaţi asistenta mea şi câţiva avocaţi. Au amestecat câteva dosare, nu au făcut-o intenţionat. Vrei să auzi toată povestea? Te-ar calma?

— Da, chiar cred că m-ar calma.

— Adaptco este o companie mică şi care se descurcă foarte bine. Are o aplicaţie software. O aplicaţie care le-ar putea aduce mulţi bani. Hamiltech este un mastodont imens. Caută să facă aceeaşi aplicaţie, dar nu au reuşit încă să termine. Adaptco încearcă disperat să îi încetinească şi să găsească un motiv pentru care să discrediteze Hamiltech pentru a nu pierde din cota lor de piaţă în favoarea unei companii mai mari. Aşa că Adaptco aduce acuzaţii inventate. Sunt disperaţi, asta e totul. Adaptco nu are dovezi. Trebuie să ai încredere în mine în problema asta. Avocaţii sunt daţi în judecată şi sunt investigaţi tot timpul, dar nu iese nimic din asta. Acum au existat câteva amestecuri cu Laurie şi cu nişte avocaţi în legătură cu câteva dosare, dar nu era nimic concret în acele dosare. Mă ocup de asta.

Am luat plicul din jacheta lui şi, timp de treizeci de minute, l-am interogat în legătură cu fiecare detaliu al fiecărei pagini. A încercat din greu să minimalizeze semnificaţia problemei, dar nu a funcţionat pentru că soţia lui nu era o prostuţă.

— Phillip, chiar nu mai pot face faţă la atâta stres săptămâna asta.

Şi l-am lăsat în bucătărie. Dacă aş fi înţeles atunci problemele în care se băgase, aş fi fost îngrozită.

Capitolul 24

De cealaltă parte a baricadei

Oamenii din Grid nu se duc în Brooklyn. Niciodată. Şi dacă trebuie vreodată să ajungă în West Side, neagă a doua zi. Aşa că nu mă surprindea că soţul meu nu ne însoţea pe Dylan şi pe mine la petrecerea onomastică a lui Peter în acea duminică. Nu că vorbeam cu adevărat cu soţul meu. Se delecta cu un suc de lămâie verde în faţa unui meci de fotbal, la el în birou, în timp ce noi ne pregăteam să plecăm.

A ţipat de pe canapeaua lui către hol.

— Chiar te duci la petrecerea unui dădac?

— Da, Phillip. Peter ne-a invitat.

— Cei mici sunt bine?

— Se joacă cu dădaca de weekend. Par foarte fericiţi. Poţi să îi scoţi la o îngheţată.

— Şi dacă nu sunt mulţumiţi?

— Atunci te gândeşti la altceva. Eşti un tată minunat. Scoate-i la o acadea. Dylan abia aşteaptă să îi cunoască pe prietenii lui Peter, iar eu i-am promis că îl duc.

— Isuse. Tipic pentru tine. Încetează. Numai de asta nu mai ai nevoie, acum că ţi se difuzează materialul.

— Sunt bine. Eşti bine-venit să mergi cu noi.

Phillip s-a ridicat.

— Nu, mulţumesc. Am ceva...

— Glumeam, Phillip. Bucură-te de meci.

Lăsând apusul de soare în urmă, am condus maşina peste podul Brooklyn până în Red Hook, cu Dylan pe bancheta din spate. Cablurile încrucişate aşezate de o parte şi de alta a podului creau un efect ameţitor în timp ce traversam râul îngheţat. Priveam norii de aburi cum se ridică din cele trei coşuri roşii ale unei fabrici de pe malul râului. În cele mai reci şi mohorâte zile newyorkeze, cum era aceea, aburii rămâneau îngheţaţi pe loc, în aer.

— Mamă, nu mai lovi volanul cu inelele. Mă enervează.

Peter îmi dăduse indicaţii clare despre cum să ajung la barul Tony's şi mi-a explicat ca şi cum aş fi fost absolut toantă. Glumea spunând că probabil nu prea condusesem de una singură prin Brooklyn şi că ar fi trebuit să angajez un şofer. Deci, iată-mă, crizându-mă la volan, rugându-mă să nu mă rătăcesc şi să nu fac pe mândra doar ca să îi demonstrez că sunt destul de tare cât să conduc o maşină într-un alt cartier. Dar am găsit barul şi chiar un loc de parcare, şi încă fără accidente.

Barul Tony, o cantină de oţel din anii '30, care încă mai păstra firma de neon originală, era situat pe o stradă pe care erau aliniate case prietenoase de cărămidă. Erau în jur de cincisprezece bărbaţi afară, râzând şi glumind şi fumând. Peter îmi spusese că patronul, care îi era prieten, fusese de acord să închidă barul pentru public până la ora şase în acea după-amiază. Trei fete

superbe, la vreo douăzeci şi ceva de ani, împărţeau o ţigară, îmbrăcate lejer: pantaloni de camuflaj şi blugi, pulovere largi şi eşarfe în jurul gâtului. O femeie frumoasă, care părea să aibă puţin peste patruzeci de ani, stătea sprijinită de peretele de metal al barului, purtând blugi şi cizme înalte, un pulover alb, gros, pe sub o geacă argintie şi o pereche de cercei exotici în formă de candelabru. O bentiţă indiană albastră ţinea un păr ondulat, bogat, de culoare închisă. Vorbea cu doi bărbaţi de vreo treizeci şi cinci de ani care purtau şepci de baseball, ochelari de soare scumpi şi aveau bărbi neîngrijite. Arătau ca scenariştii serialului *SouthPark*.

Un bărbat sexy la şaizeci de ani, care amintea de o reclamă la Marlboro, stătea pe un scaun, purtând o jachetă uzată din piele de oaie. Ultimele urme de lumină de iarnă subliniau marginile pălăriei sale cafenii şi vechi de cowboy. A schiţat un zâmbet, privindu-mă cum mă las trasă de Dylan către intrare, pe tocuri înalte. Era evident că se uita la mine – nu era nimic subtil în felul în care mă fixa. Am zâmbit înapoi de complezenţă. Nu voiam să arăt ca o matroană din Upper East Side, aşa că purtam o bluză strâmtă pe gât, cercei mari şi rotunzi, o jachetă de piele şi cei mai buni blugi pe care îi aveam. Nu am probat decât douăzeci de ţinute până să mă hotărăsc la asta. Îmi doream ca Peter să creadă că m-aş potrivi cu prietenii lui, poate că arătam bine. Dylan m-a apucat de mână, a deschis uşa şi am fost izbiţi de valuri de muzică.

I'm all out of love, I'm so lost without you
I know you were right believing for so long

Tejghelele rotunde din fața barului serveau pe post de bufet deschis, care făcea legătura cu o cameră spațioasă cu pereți de cărămidă. Peter – l-am văzut imediat – nu a observat că ajunseserăm. Stătea într-un colț, cu cotul sprijinit de perete, discutând intens cu o fată scundă și slabă, cu o tunsoare scurtă și ciufulită, îmbrăcată cu pantaloni de catifea albă. Purta cizme de cowboy și o curea de piele maro, o bluză hippy cu imprimeu colorat, descheiată generos până pe piept, și o cruce, incrustată cu perle, care atârna pe un șnur de catifea neagră. Părea englezoaică, nu doar din centru, de parcă ar fi fost prietenă la cataramă cu Sienna Miller sau cu Gwyneth Paltrow. Mă enerva faptul că picioarele ei arătau mult mai bine decât ale mele. Când ne aflam la Belvedere Castle, Peter mi-a spus că nu văzuse nici o fată interesantă în New York, dar aceasta cu siguranță îl intriga. Mă simțeam ca o eroină din secolul al XIX-lea care a ajuns la bal și a descoperit că obiectul dorinței ei este interesat de altcineva.

— Mami! Uite-l pe Peter! a strigat Dylan, trăgându-mă către dădacul lui.

— Dragul meu, lasă-l pe Peter să vorbească cu prietena lui. Îl găsim mai târziu.

— Aia e *prietena* lui? a întrebat Dylan.

— Nu cred că are una.

— Ba da.

— Poftim?

— Liniștește-te, mamă. Am spus că are prietenă.

— Cine e? i-am întors vorba.

— Nu știu, dar și ea îl iubește. Cred că ea e.

— Dylan, de unde știi?

— Dumnezeule, mamă, relaxează-te. Întreabă-l. Bine?

Fetița părea genul care frânge inimi.

— Dylan!

Peter s-a scuzat de lângă frumusețea lui și ea s-a întors să vorbească cu niște prieteni. Acum puteam vedea că fundul ei era atât de mic încât ar fi putut să îl apuce cu o singură mână.

— Nu-mi vine să cred că ați ajuns.

Peter a bătut palma cu Dylan și pentru prima dată m-a sărutat pe obraz și m-a mângâiat pe mână.

— Serios, înseamnă foarte mult pentru mine că ați venit.

Am observat că și-a lăsat mâna pe brațul meu. Am simțit căldură.

— Mâncarea e nemaipomenită, sunt costițe, pui, porumb, pâine de porumb. Vă e foame?

Am dat din cap – dintr-odată devenise dificil să vorbesc.

— Mie îmi este! spuse Dylan.

— Păi, atunci hai să îți aducem ceva de mâncare, amice. Mai întâi vreau să îi aduc mamei tale ceva de băut și să îi fac cunoștință cu prietenii mei.

M-a luat ușor de mână și m-a condus prin cameră, unde am cunoscut cel puțin o duzină de oameni. Am observat că are prieteni de toate vârstele, de la cei de douăzeci de ani până la cei de șaizeci, și majoritatea mi se păreau oameni creativi. În mod sigur, nu erau costume în acea încăpere.

— Cred că sunt cincizeci de oameni aici. Ai mulți prieteni pentru cineva care s-a mutat în New York abia acum doi ani.

— Nu chiar. Cei doi de acolo sunt partenerii mei la treaba aceea online și alți zece stau în

apartamente din blocul meu. Avem un cartier aici. Și le place să bea și să danseze, mai ales într-o după-amiază de duminică. E o mică tradiție asta, cu prietenii mei, nu știu când a început.

A făcut semn barmanului și i-a întins o bancnotă de zece dolari.

— Bobby! Dă-i doamnei un pahar de Chardonnay. Unul bun. Are nevoie!

Mi-a tras un scaun și mi-a făcut cunoștință cu doi tipi de vreo treizeci de ani de la bar.

— Nick, Charlie, ea este, într-un final, Jamie Whitfield. Aveți grijă de ea și să nu mă faceți de râs.

A mai strigat ceva, cât să poată auzi ei.

— Aceștia sunt colegii de apartament din iad de care îți vorbeam! Cu o excepție: grasul ăsta de aici este motivul pentru care te-am cunoscut. Deci cred că nu e chiar atât de rău.

A râs, l-a lovit prietenește pe Charlie peste spate și apoi l-a tras pe Dylan către masa de biliard.

I-am interogat nervos pe colegii de apartament și le-am pus tot felul de întrebări. Dacă se satură de Dylan? Dacă muncește prea mult? Dacă mai are timp pentru programul lui? Dacă ne consideră nebuni? Dacă știe cât de important e pentru noi? Nu mergea foarte bine. Îmi dădeam seama că vorbesc ca o femeie casnică ciudată și bogată. Și asta și eram pentru oamenii aceia.

Charlie i-a șoptit ceva lui Nick la ureche și apoi mi s-a adresat.

— El, ah, crede că ești chiar OK.

Chiar OK?

Fetița, fiind abandonată, s-a apropiat de bar, lângă mine.

— Un Amstel Light, Bobby, te rog.

— Sigur, îngeraş.

Avea corp de dansatoare. Poate chiar al uneia dintre acele fete care puteau să facă dragoste în poziţii nebuneşti. Cotul ei s-a atins de al meu.

— Bună. Eu sunt Jamie. Eşti prietenă cu Peter?

— Da. O prietenă foarte bună. Numele meu este Kyle, spuse privindu-mă din cap până-n picioare. De unde îl cunoşti pe Peter?

— Păi, Peter lucrează cu noi, în Manhattan.

— *Acea* Jamie?

— Da, eu sunt.

— Oau! Arăţi altfel decât mi-am imaginat.

— Cum te aşteptai să arăt?

— Nu ştiu, nu atât de cu picioarele pe pământ. Nu atât de... *normal*. El vorbeşte despre tine ca şi cum ai fi o...

— O ce?

— Nu ştiu. Ca şi cum nu ai bea ceva într-o după-amiază de duminică în Red Hook.

Nu îmi plăcea unde se îndrepta discuţia.

— Ca şi cum sunt prea... cum?

— Nicicum. Te admiră mult, aşa că eu mă gândeam la o femeie de genul unei directoare de companie, iar tu de fapt arăţi ca o studentă.

M-am decis brusc că o ador pe fetiţă.

— Mă bucur să aud că mă integrez între voi şi eşti drăguţă să spui asta, dar am treizeci şi şase de ani.

— Pfoa. Nu se vede.

— Mulţumesc. Tu de unde îl ştii pe Peter?

— Locuieşte sub mine. Petrecem mult timp împreună nopţile. Eu beau cu colegii lui de apartament când el lucrează, ceea ce face, bineînţeles, de obicei.

— Munceşte mult?

— Glumeşti? E dependent de muncă! Tot timpul. Obsedat.

— Munceşti şi tu mult?

— Da, într-un fel. Sunt editorul pentru Coasta de Est la revista *Wired*. E aglomerat în săptămâna în care se închide ediţia, dar, în rest, am serile libere.

— Cred că sunt mulţi tipi care se luptă pentru timpul tău liber.

Încercam să fiu subtilă, dar să obţin informaţia pe care mi-o doream.

— Nu cel pe care mi l-aş dori eu.

Nu puteam să rezist.

— Nu este posibil să nu ai pe cineva, cu faţa asta.

Şi-a trecut mâna prin păr ca nebunia perfectă din cap să arate şi mai perfect.

— Nu am. Aş vrea să am, dar... nu se întâmplă, ştii tu..., spuse privind în jos.

— Of, am trecut prin asta, am spus, luând o gură de vin. E greu.

A dat din cap cu ochii închişi.

— Îmi pare rău. Tipul e aici?

— Da, e aici, spuse şi luă o gură de bere, după care făcu o pauză. E petrecerea *lui*.

— Peter?

— Da.

— Şi nu e reciproc?

A dat din cap.

Un val de emoţii mă fulgera: mulţumirea că Peter nu era îndrăgostit de ea şi o infuzie de solidaritate feminină pentru această femeie mică şi adorabilă.

— El ştie?

— Ştie. M-am îmbătat şi i-am spus. Eram toată peste el. Nu funcţionează. Am făcut tot ce puteam, doar că nu m-am urcat dezbrăcată în patul lui. S-ar putea să fi încercat şi asta – trebuie să recunosc. Nici asta nu a funcţionat.

— Păi, e distras. Şi munceşte mult ca să-şi finanţeze programul.

— Despre ce vorbeşti? spuse perplexă.

M-am gândit că poate am fost imprudentă, că poate el nu îi spusese despre proiectul lui computerizat.

— E, nu ştiu, o chestie la care mi-a spus că lucrează, ştii tu, separat.

— Adică Ajutorul pentru Teme?

— Deci ştii.

— Bineînţeles că ştiu, spuse, încercând să afle cât de multe detalii cunosc. Cum să nu ştiu?

— Păi, m-am gândit că poate nu spune nimănui.

— Alo? Cum ar putea să ascundă?

— Cum adică, cum?

— Păi, e cunoscut acum. Mă rog, nu chiar, dar va fi. I-au dat toţi banii. Are milioane ca să pună la punct programul.

— Nu.

— Ba da. Noi i-am tot spus că o să fie ca cei care au făcut YouTube.

— Mhm, am spus, abia articulând.

— E atât de ciudat, spuse, întorcând capul în direcţia unde se afla Peter, în timp ce el râdea şi îl ţinea pe Dylan în cârcă. Uită-te la el. E în al nouălea cer. Aşa e de două luni.

— Vrei să spui că proiectul lui Peter a fost finanţat de două luni?

— Păi, daaa.

— Şi nu mi-a spus?

— Ştiu. Sincer, chiar îl întrebăm de asta, „De ce mai lucrezi acolo dacă tocmai ai luat potul, omule?".

Mi se uscase gâtul.

— Şi el ce spune?

— Nu răspunde. Noi credem că motivul este că s-a îndrăgostit de puştiul tău.

Cineva m-a bătut pe umăr. Melodia *Brown-Eyed Girl* se auzea din tonomat.

Bărbatul Marlboro stătea în spatele meu, fără pălărie.

— Se pare că ăsta este cântecul tău, draga mea. Îmi permiţi?

Accentul lui vag era sexy. Barba lui cu câteva fire albe îi ascundea ridurile de pe faţa uscată de soare. Avea burtă, dar, fiind cumva solid, nu părea gras, doar mare şi puternic. Purta blugi şi o cămaşă şifonată, albă, cu nasturi, care îi era strâmtă la umeri. Mirosea atât de bine şi de natural. Apoi mi-am amintit de soţul meu, cu cămaşa lui călcată în dungi de culoarea lavandei, care se uita la meci pe canapeaua lui roşie şi pompoasă.

— Păi...

Erau douăzeci de oameni atunci pe ringul de dans.

— Păi, sigur.

Am terminat vinul înainte să mă dau jos de pe scaunul de la bar.

— Scuză-mă, Kyle.

Bărbatul Marlboro m-a luat de mijloc şi m-a învârtit până am aterizat chiar în braţele lui Peter.

— Scuză-mă că te întrerup, omule, dar e ziua mea, iau eu dansul ăsta.

Peter mi-a luat mâna şi m-a mângâiat în palmă cu degetul mare. Nu am mai simţit un gol în stomac atât de mare din clasa a zecea.

Skipping and jumping
In the misty morning fog with...
You, my brown eyed girl.

— Da' ştii să dansezi, fată! spuse Peter, ridicând braţele şi învârtindu-mă.

Stăteam faţă în faţă şi îmi ţinea mâinile strâns într-ale lui, mângâindu-le cu degetele şi uitându-se fix la mine. Dintr-odată, ne-am oprit din dans. M-am tras înapoi, dar el m-a ţinut strâns pe loc.

— Peter, ce faci?

— Mă uit la tine.

Nu-mi venea să cred ce spusese.

— Arăţi atât de bine acum. Atât de *bine*.

— Mulţumesc, am spus, încercând să subestimez ce spusese. Eşti drăguţ.

Era sigur puţin ameţit de la berea pe care o băuse. Asta trebuia să fie.

— Hei, spuse, ridicându-mi bărbia cu un deget. Uită-te la mine. E mai mult decât că sunt drăguţ. Ştii asta.

M-a tras mai aproape. M-am uitat în jur emoţionată şi nu îmi venea să cred că avea curaj să mă ţină în continuare aşa. Din fericire, oamenii din jurul nostru dansau şi ne acopereau în mijlocul ringului.

— E totul în regulă, Jamie.

— Este?

Prietenii lui se uitau acum la noi de la bar. Am încercat din nou să mă retrag. Am reuşit să îmi eliberez o mână şi, încercând să o trec prin păr, am observat că îmi tremura.

— Da.

M-am uitat din nou în jur; nimeni, cu excepţia prietenilor lui de la bar, nu se uita la noi. Dylan juca biliard cu un alt puşti de vârsta lui.

— Înţelegi ce spun, Jamie?

Dumnezeule. Mi-a spus Jamie din nou.

— Nu sunt sigură.

— Eşti sigură că nu eşti sigură?

— OK, poate că sunt, puţin.

Nu puteam să mă abţin din zâmbit. Era mai mult decât irezistibil.

— Verificam doar.

Îmi tremurau genunchii.

Kyle mi-a aruncat o privire profund invidioasă şi a plecat de la bar.

Am îngheţat. Ar fi putut începe să observe şi alţii. Mi-am smuls mâna dintr-a lui Peter.

— Nu pot... Nu ştiu...

Dylan se uita acum la mine.

— Cred doar că ar trebui să plec. Chiar acum.

L-am luat pe Dylan din mijlocul jocului de biliard şi m-am îndreptat spre uşă.

Capitolul 25

Culturi diferite

Ce mai weekend! După petrecerea lui Susannah de sâmbătă, imagini cu Phillip în cătușe și titluri din *Park Avenue Perp Walk* mi se învârteau prin minte. Dar, după seara de duminică, nu mă mai puteam gândi la altceva în afară de Peter, invitându-mă aproape de corpul lui fierbinte și transpirat. Peter cu toate fondurile lui. Peter și secretele lui. Peter și toate cuvintele lui. *Totul este în regulă, Jamie.*

Luni dimineața, devreme, stăteam în halatul meu de baie la masa din bucătărie și jucam „jocul întrebărilor" cu Gracie și cu Dylan, când Peter dădu buzna.

Am crezut că o să vină târziu. Sau că poate nu va veni deloc. Prea șocată ca să pot spune ceva, de frică să nu fi interpretat greșit ceea ce se întâmplase pe ringul de dans, am dat doar din cap fără să mă uit în ochii lui și m-am concentrat asupra copiilor.

— Bun, Dylan, am una pentru tine. Spune-mi două lucruri pe care le face un avocat.

— Divorțuri și aduce hoți la tribunal.

— Excelent! Gracie, am una foarte grea pentru tine: spune-mi un lucru pe care îl face un tâmplar.

— Tâmple! ţipă ea.

Peter a râs. Purta uniforma lui obişnuită, compusă din pantaloni de schi, pantofi sport şi un pulover larg peste un tricou uzat. Înainte să se apropie de mine, îmi dădusem seama că este bucuros să mă aibă în faţă.

S-a aplecat şi şi-a pus capul la cinci centimetri de al meu.

— Alooooo?

Nu prea îi plăceau subtilităţile.

Totul este în regulă, Jamie.

Înţelegi ce îţi spun, Jamie?

Voia să spună că e în regulă că m-am îndrăgostit de el? Sau voia doar să spună că e OK dansul? Nu era asta. Ştiam că nu este vorba doar de dans, dar oare se referea la faptul că se întâmplă ceva pentru *amândoi*, şi că *asta* era în regulă?

— Apleacă-te puţin, a ordonat, după care a început imediat să îmi maseze umerii, ca şi cum aş fi fost un luptător în colţul unui ring de box. Aproape s-a terminat. Miercuri la zece se va fi difuzat. Încă trei zile şi putem sărbători.

Apoi degetele lui mari intrară adânc în muşchii încordaţi ai spatelui meu. Prea speriat ca să se predea în totalitate, prea nerăbdător în legătură cu materialul, spatele meu s-a încordat defensiv. Dar el nu s-a oprit. Încet, am simţit cum cedez câte puţin sub presiunea mâinilor lui pricepute. Nu era de mirare că fetiţa era atât de tristă.

Toată noaptea mă gândisem la faptul că obţinuse fondurile de luni de zile şi nu spusese un cuvânt. De ce mă abordase atât de puternic, atât de neaşteptat, atât de fizic pe ringul de dans? Era doar puterea momentului şi asta îl încânta?

Ascunsese sentimente mai adânci, ca ale mele, de ceva timp? Oricare dintre aceste scenarii era terifiant.

Am simţit degetele lui puternice subliniindu-mi linia omoplaţilor.

A sunat telefonul.

Am sărit în sus şi l-am apucat.

— Alo? Bună, mamă.

Phillip stătea acolo, total şocat, zgâindu-se la mine din dreptul uşii, îmbrăcat în halatul de baie. M-am ambiţionat să ignor comportamentul deplasat al lui Peter şi orice gând ar fi putut apărea în mintea soţului meu.

— Mamă, stai să răspund din cealaltă cameră. Nu închide.

Din păcate, soţul meu nu ignora comportamentul lui Peter.

— Tinere, pot să vorbesc ceva cu tine?

Dumnezeule.

Peter mi-a făcut cu ochiul. Cum a putut să îmi facă cu ochiul? Cum îi putea trece prin minte că era amuzant?

— Mamă, cred că trebuie să te sun eu mai târziu.

Phillip mă ţinea de umeri şi m-a întors la propriu către uşă.

— Nu cred. Cred că ar trebui să vorbeşti chiar acum, spuse cu privire de director de şcoală.

Spectacol de artificii cu soţ şi dădac. Nu puteam să ratez asta.

— Aşteaptă un minut.

Am pus telefonul pe hold, sperând că soţul meu va discuta cu Peter chiar acolo – şi nu că va simţi nevoia să poarte o conversaţie ca de la bărbat la bărbat în biroul său. Foarte lejer, „masajele

nu sunt necesare, fiule". Ceva de genul ăsta. De unde? L-a condus pe Peter pe hol către biroul său de parcă ar fi fost generalul Tojo.

Din fericire, auzeam conversația lor din birou de pe hol.

— Tinere, ce Dumnezeu a fost asta?

— Ce, domnule?

— Știi despre ce vorbesc.

Credeam că îi bagă degetul în ochi în momentul acela.

— Nu vii tu aici și faci cu mine pe schiorul derbedeu, de parcă ai capul într-un nor de fum.

— Interesantă imagine, dar eu nu fumez. N-am fumat niciodată.

Phillip a închis apoi ușa biroului său și nu mai puteam auzi nici un cuvânt. La dracu'! Am alergat în camera mea și am ridicat receptorul, în timp ce inima îmi bătea periculos de repede.

— E și tatăl tău la telefon.

— Bună, tată.

— Parcă nu poți respira.

— Eram doar... în bucătărie... a fost o mică altercație...

Oare cum răspundea Peter când Phillip îi vorbea ca unui copil? Cum de îmi vorbise așa și mie?

— Nu pari fericităăă.

— Trec printr-o perioadă mai stresantă. Aproape am depășit-o.

— Va fi totul în regulă, adică, cu congressman-ul?

Ochii mi s-au umplut de lacrimi și deși încercam să le controlez, nu puteam niciodată să îmi ascund durerile de părinții mei.

— Of, draga mea.

Tatăl meu se topea mereu când plângeam.

— Ştiu când fata mea trece printr-o perioadă grea.

— Trage-ţi sufletul pentru un moment. Unde îţi este soţul?

— În biroul lui.

Am tras un şerveţel dintr-o cutie şi mi-am suflat nasul.

— De ce nu îl chemi să te consoleze?

— Pentru că este ocupat să îl bată pe dădac la fund.

— Poftim?

— Nu vrei să ştii.

— Este stresul cu interviul, şi viaţa ta, şi copiii şi toate celelalte cu care te ocupi. Când termini cu interviul, vreau să îţi iei nişte timp liber. Tu şi mama ta puteţi merge la hanul acela din Albuquerque. Cum se numea, dragă, Pueblo...

— Pueblo Cassito, dragă. E un hotel pentru clasa de mijloc. Nu vrea ea să meargă acolo.

— Mamă!

— Sigur că vrea, fac eu cinste! O pauză este exact ceea ce ai nevoie.

— Tăticule...

— Şi apoi vorbeşte cu Phillip să te ducă undeva.

M-am gândit la citaţie. M-am gândit că el voia pijamale călcate. M-am gândit cum se freca de coapsa mea. Voia ca Peter să plece de la noi.

— Nu fac asta.

— Ce înseamnă asta? a întrebat tata.

— Tată. Mamă. Nu ştiu ce înseamnă. Nu pot vorbi despre nimic până după ziua de miercuri. Vă rog. Nu mă faceţi să mă deprim şi mai rău decât sunt deja. Trebuie să închid. Vă iubesc.

Am închis.

Mi-am şters din nou nasul şi m-am întors în bucătărie, ştergându-mi lacrimile din ochi cu dosul palmelor.

Peter, uimitor, era înapoi la masă, arătând ca şi cum al Treilea Război Mondial nici nu avusese loc.

— Peter, îl bat pe Dylan, îl bat pe Dylan, ţipă Gracie.

Jucau table.

— Am trei partide, iar Dylan are doar una!

— Ce i-a spus tati lui Peter? m-a întrebat Dylan.

— Nimic, a răspuns Peter.

— Ba da. Era supărat.

— Chiar, ce-a spus? l-am întrebat pe Peter.

Peter m-a expediat ca şi cum nu i-ar fi păsat deloc de ce i-a spus Phillip.

— Eu tot îl bat pe Dylan, spuse Gracie.

— Hei, nu e corect! Ea a început, de asta câştigă.

Dylan, distras imediat ca orice copil de nouă ani, şi-a încrucişat braţele şi s-a bosumflat, încercând să-şi ascundă ochii plini de lacrimi.

— Hei, îi şopti Peter lui Dylan, ce ţi-am spus eu ţie? Nu te smiorcăi ca o păsărică doar pentru că pierzi un joc. Nu e mişto.

Dylan l-a lovit pe Peter peste faţă cu o altă pernă.

— Nu, *tu* eşti o păsărică.

— Aşa, bună mişcare. Dacă îţi spune cineva că eşti o păsărică, contraataci.

Au început să se lupte pe banchetă, cu opt pahare de suc de portocale şi de apă puse pe masă, în jurul lor.

— Şi eu mă joc, eu joc! ţopăi Michael în sus şi în jos.

Carolina alergă către ei.

— Băieţi. NU! Nu la masa mea. Nu vă bateţi!

Un pahar de apă s-a răsturnat, iar când Peter a încercat să îl prindă, a dărâmat un pahar cu suc de portocale. Carolina şi-a ridicat mâinile în aer, strigând *Dios* şi alergând să aducă un prosop. Am sărit ca să nu mă ud.

În mijlocul acestei demonstraţii matinale de testosteron, Phillip a reapărut în uşă, purtând o cămaşă şi cravată, boxeri şi şosete negre. Am rămas în picioare, nemişcată ca o stană de piatră.

— Carolina, adu-mi te rog un cappuccino şi o salată de fructe pe o tavă la mine în birou. Am o conferinţă telefonică înainte să plec. Şi ai grijă să foloseşti cana mea specială. Şi un pic de scorţişoară, dacă tot faci, spuse verificându-şi ceasul şi apropiindu-se de masă. Jamie, pot să vorbesc ceva cu tine?

A închis uşa de la dormitor după noi şi a păşit prin dressing-ul lui. Şi-a băgat rapid picioarele în pantalonii de la costum.

— Ştiu că stau pe gheaţă subţire şi nu vreau să-mi forţez norocul şi mai mult, dar trebuie să îţi spun ceva.

— Ce?

— Nu lăsa ajutorul să te atingă.

— Poftim?

— Vorbesc serios. Nu lăsa ajutorul să te atingă.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Să dea mâna cu tine, bine. Poţi să o îmbrăţişezi pe Carolina, şi chiar şi pe Peter, când le dai prima de Crăciun, dar încearcă să nu iniţiezi nici un alt fel de contact. Trimite atâtea mesaje greşite încât nici nu ştiu de unde să încep.

— Peter nu făcea altceva decât să glumească. Era ca un masaj pentru boxeri.

— Nu ştiu ce dracu'... rahat... ce a fost.

Vocea îi era ciudată deoarece acum îşi îndesa picioarele în noii pantofi, cu ajutorul unui încălţător albastru, lung, ataşat unei tije din piele cu ciucuri în vârf.

— Dar nu este potrivit în faţa copiilor sau în faţa celorlalţi angajaţi. Asta este o limită clară. Una *clară*. Odată ce ai trecut peste ea, nu vei mai avea o relaţie de angajator/subaltern.

— Dar eu chiar nu vreau să am o...

— Ştiu că nu vrei să mă asculţi acum, având în vedere ce s-a întâmplat în weekend. Dar o să îţi spun oricum, spuse, lovind podeaua de trei ori cu vârful încălţătorului. Am fost al dracului de domn şi vreau să recunoşti asta.

— Al dracului de domn?

— Da.

— Cum adică?

— La faza asta cu dădacul. Că am acceptat un schior derbedeu drogat în casa mea.

— Are o afacere software de succes care o să dea o mare lovitură. O să ajute elevii din toată ţara. Şi nu se droghează.

— Poate nu la muncă.

— Şi face progrese cu fiul nostru.

— Ştiu asta. Văd asta. De asta am acceptat această situaţie din oficiu. M-am mai plâns de când te-am rugat să îl dai afară?

— Bine, Phillip, nu sunt sigură că „domn" este cuvântul potrivit, dar da, l-ai acceptat. Nu că ai fi schimbat vreodată două vorbe cu el.

— De ce trebuie să vorbesc cu el? Lucrează pentru mine! Asta nu înţelegi tu.

— Oprește-te. Discuția asta se transformă într-o ceartă și nu mai am energie pentru încă una. Recunosc faptul că ai fost tolerant cu el și pontul că poate mesajele cu boxul nu sunt potrivite în jurul mesei din bucătărie. Am terminat?

M-a apucat și m-a sărutat pe frunte.

— Da, am terminat.

— Cum vă simțiți? întrebă Peter când am ajuns înapoi în bucătărie, încercând să îmi intre pe sub piele.

Gracie se uită în sus la tatăl ei. Purta pantaloni reiați galbeni, un pulover galben și o helancă albastru deschis pe dedesubt. Avea două funde galbene prinse de o parte și de alta a capului, iar bucle blonde îi cădeau pe după ele, în spatele urechilor.

— Tati?

— Da, îngerașul meu?

Bijuteria lui Phillip îl înmuia și îl îndulcea cu totul.

— Ce e aia o păsărică?

Dylan a tușit într-un șervețel, ascunzându-și râsul. Phillip a tras scurt aer în piept. S-a uitat la mine, apoi înapoi la fiica lui de cinci ani.

— Întreab-o pe maică-ta.

Taxiuri claxonau zgomotos în jurul nostru, în timp ce șoferii încercau să ocolească SUV-ul cu geamuri fumurii parcat pe două locuri, care încurca circulația din fața intrării în școală. Șoferii, cărora le păsa mai mult de angajatorii lor decât de taximetriștii din spate, opreau în mijlocul străzii pentru a-și lăsa încărcătura prețioasă exact pe colț. Am alergat către sala de curs a lui Gracie pentru a o conduce și l-am găsit pe Peter

din nou afară. Abia așteptam să aflu ce se întâmplase în spatele acelei uși.

— Deci, ce a spus?

— Cine?

— Soțul meu.

— A, el. Ceva că eu aș fi un drogat și că reziliem contractul dacă recidivez.

— *Cum* a spus-o? Pe o scară de la unu la zece, cât era de nervos?

Făcuserăm o sută de metri pe stradă și s-a apropiat un pas.

— Trebuie să îți pun o întrebare, Jamie.

Când îmi spunea așa, când o spunea cu vocea lui joasă, mă înnebunea.

— Este de fapt o întrebare foarte importantă. Chiar îți mai pasă în acest moment ce crede omul acela?

În acest moment. M-am gândit la asta. În ce moment ne aflam, mai exact? Nu voiam să fiu obligată să răspund la asta, așa că am aruncat mingea înapoi în terenul lui.

— Ce mă întrebi de fapt, Peter?

— Permite-mi să conectez aceste puncte foarte, foarte dificile pentru tine. „Îți mai pasă ce crede omul acesta în acest moment" înseamnă „Îți mai iubești soțul?".

Frate!

— Nu vorbim despre asta.

— O, ba da.

— Am întârziat la muncă.

— Te așteaptă ei.

— Luis a venit deja.

— Luis a mai trecut prin asta cu noi. Aș aprecia un răspuns.

Eram total încolțită. Toate diminețile acelea în care mă asiguram că fundul meu arată bine în

pantalonii sport, toate fanteziile cu el sprijinindu-se într-un cot în pat, lângă mine, plimbările în doi, privirile pe care mi le-a aruncat. Dansul din seara trecută. Felul calm în care se purta cu Dylan. Magia pe care o făcea Peter cu fiul meu mă făcea să îl plac mai mult decât orice altceva. Şi felul în care mă ruga să îi explic sentimentele mele. Iată-ne.

— Nu îmi iubesc soţul. Dar se întâmplă să fiu căsătorită cu el.

— Pentru cât timp?

— Eşti nebun! Nu-mi poţi pune asemenea întrebări zguduitoare după ce am dus copiii la şcoală. Sunt oameni aici!

Dumnezeule. Cum putea face asta?

— Vrei să mergem într-un loc mai retras? Aş fi fericit să facem asta, de asta am venit în dimineaţa asta.

— Nu.

Peter îmi făcea cumva propuneri? Bineînţeles, primul lucru care mi-a venit în minte a fost că era cazul să mă fi epilat.

El a continuat.

— Ca să ştii ce fel de om sunt, prin „retras" vreau să spun să bem o cafea în linişte undeva unde nu ne cunoaşte lumea. Sau în parc.

Adrenalina mea începea să se dilueze. Nu vorbea despre aici şi acum. Mă simţeam uşurată. Nu îmi venea să cred că aducem în discuţie subiectul sex. Şi cea mai tare fază era că, după toată încurcătura asta, pentru el părea cel mai uşor lucru de discutat. Exact de asta tipul ăsta era atât de sexy. Nu îl speria nimic şi era foarte sincer.

— Nu o să te ating decât dacă, în primul rând, îmi spui că este ceea ce îţi doreşti cu

siguranţă, iar în al doilea rând, dacă nu vei mai fi cu el...

Am simţit căldura corpului lui.

— ...Am nevoie doar să ştiu că ideea de a nu mai fi cu el este pe cel mai mare ochi de la aragaz pentru tine sau că nici nu este măcar în meniu.

— E pe foc deja. Şi este foarte fierbinte, am spus zâmbind.

— Dă în foc?

— Fierbe.

Părea dezamăgit şi s-a retras, aşa că am continuat.

— Adică, încep să se ridice bule din acelea mici. Şi sunt câteva.

— Există şi un cronometru?

— Ar trebui să fie?

— Din punctul meu de vedere, ar trebui. Devine dificil să fiu în preajma ta în felul ăsta. *Isuse*! ţipă dintr-odată.

O femeie se împiedicase la colţ, exact în faţa Mercedesului ei barosan.

— La naiba, Oscar.

Peter a fugit să o ajute. Ingrid. Şi Ingrid, şi Peter. Nu îmi înfruntasem prietena nebună. Nu încă. Ce moment să se întâmple asta.

M-am uitat cum Peter a ridicat-o de pe asfalt înainte ca şoferul să apuce măcar să ajungă acolo.

— Sunt bine. Doar speriată, spuse, scuturându-şi fusta şi genunchiul cu o mână. Şi deja aveam cotul rănit.

Şi-a pus braţul drept înapoi în eşarfa roşie pe care o purta în jurul gâtului.

— Eşti rănită, Ingrid? am întrebat.

— Nu e nimic – doar un genunchi julit, spuse potrivindu-şi eşarfa. Şi asta? Doar un cot Birkin. Fac tratament.

Pentru prima dată, părea stânjenită. Am atacat.

— Deci, Ingrid, îl ştii pe Peter, bineînţeles.

Peter s-a albit.

— Da, ne cunoaştem. Iar eu am o programare. Aşa că nu pot să mai rămân.

Şi a plecat. Şi nu avea nici o programare.

— Ne găsim mai târziu, a strigat de la jumătatea străzii.

Eram uşurată că scăpasem de conversaţia fierbinte care mă făcea să mă simt slăbită din cauza tensiunii.

Ingrid şi cu mine stăteam faţă în faţă.

— Bineînţeles că îl cunosc pe Peter, a răspuns ea. Unde vrei să ajungi?

— Ar trebui să ajung la ceva?

— Nu. Acum aducem copiii. Şi eu încerc doar să îmi aduc copiii. Şi sunt rănită la braţ, deci fii drăguţă cu mine.

— Sunt foarte drăguţă.

— Şi am *şi* un genunchi rănit acum.

— Vreau doar să...

— Nu, nu vrei. Este vorba de ce ai nevoie să ştii şi tu nu ai nevoie să ştii nimic.

— Ba da, am. Chiar am.

— Este personal.

— Vreau să ştiu.

S-a gândit la asta în tăcere pentru o vreme.

— O să-l dai afară din cauza asta?

— Bineînţeles că nu. Viaţa lui personală e treaba lui.

— Promiţi?

— Da. Promit. Vreau doar să ştiu.

Pauză lungă.
— Nu s-a implicat.
— Nu? Ești sigură?
— Sunt. Și nu. Nu s-a implicat.
Ingrid a început să urce cu copiii ei pe scări, după care s-a întors înapoi.
— Și încearcă să nu pari atât de încântată de asta, domnișoară.

Capitolul 26

Luată de curenți

Cu stomacul strâns, am format numărul lui Kathryn. Aveam mare nevoie de vocea rațiunii ei.

— E abia ora zece și jumătate, luni, iar tu deja ai plâns. Nu o să fie o săptămână grozavă, spuse Kathryn.

— De ce crezi că te-am sunat?

— Ce pot să fac, Jamie? Vrei să stau cu tine în ziua când se transmite? Poate vin la studio doar în seara aceea?

— Nu. E vorba de muncă. Voi fi în regie cu Erik. Nu e locul potrivit pentru prietene.

O simțeam. Nu ajuta deloc că iar plecasem de acasă după ce îl târâsem pe micuțul Michael prin jumătate de apartament, în timp ce el se ținea de glezna mea dreaptă. Se ținea de mine de parcă viața lui depindea de asta, alunecând după mine pe burtă, implorându-mă să nu îl las. Yvette a trebuit să îl smulgă de pe mine ca eu să mă pot strecura afară. Când am ieșit din liftul de la serviciu, abia mai puteam respira la gândul că materialul meu cu Theresa va fi exploziv. Respirațiile yoga făcute în biroul meu nu m-au calmat. Câteva guri de ceai cu prea mult zahăr

nu m-au liniştit. Brioşa mea cu afine avea gust de nisip.

— Păi, atunci ce pot să fac?

— Sunt atât de supărată.

— De ce?

Am lansat bomba.

— Păi, soţul meu ar putea fi acuzat de către FBI şi s-ar putea să mă tragă şi pe mine după el. De asemenea, s-ar putea să aibă o aventură cu Susannah. Sunt pe cale să difuzez un material care ar putea distruge un membru înalt al Congresului. Copiii mei sunt disperaţi deoarece eu am muncit foarte mult şi nu m-au mai văzut de o săptămână şi...

— Hai să le luăm pe rând.

— Bine. Soţul meu ar putea ajunge la închisoare. O să fiu ca doamna Milken.

Kathryn vorbea încet şi calm.

— Am mai vorbit despre asta aseară, după ce v-aţi certat. Sunt sigură, cum a spus şi el, că sunt supravegheaţi şi investigaţi de SEC şi de cine or mai fi tot timpul. Doar pentru că a făcut asistenta lui o greşeală nu înseamnă că a încălcat vreo lege. Nu te gândi la ce e mai rău atât de repede.

— Şi apoi soţul meu şi Susannah?

— Ei au flirtat mereu. Mereu au fost enervanţi când erau împreună. Ar fi bine dacă i-ar trage-o, aşa ai putea să îl dai afară cu un motiv. Şi ai cincizeci de avocaţi peste materialul tău, Goodman nu te-ar lăsa să îl difuzezi dacă ar fi probleme reale. Deci am rezolvat totul.

— Mai este ceva.

— Spune-mi.

— Cred că Peter s-ar putea să plece.

— Poftim? Te adoră! Nu mai gândi negativ.

— Nu e vorba de mine, de Dylan, de noi. E vorba de soft-ul lui. A obținut fondurile.

— Credeam că are deja niște fonduri. Credeam că face teste de marketing.

— A primit o finanțare substanțială și un birou, destul cât să renunțe la slujba de dădac.

— Offf. Asta e rău.

— Dar el nu demisionează. Nu încă, cel puțin. Are banii de două luni și nici măcar nu mi-a spus. Mi-au spus prietenii lui, la petrecere.

— E îndrăgostit de tine. De asta nu pleacă încă. De asta nu îți spune.

Ar putea fi. Nu.

— Cred că e vorba de Dylan și de satisfacția...

— Satisfacție, pe dracu'. Tu ești. Tu ești motivul pentru care rămâne.

Îmi doream să aibă dreptate.

— Am dansat ieri, la petrecerea lui.

Și i-am spus totul, cum mă ținea de mână, cum nu voia să îmi dea drumul. Apoi m-am speriat că îi spusesem.

— Adică, nu îmi venea să cred că am dansat cu dădacul.

— Deja e mai mult decât un dădac, Jamie.

Am oftat.

— Asta a spus și el.

— Alo? Asta e declarație, urlă Kathryn. Când a spus asta?

— Când l-am luat la întrebări în legătură cu Ingrid. Și apoi m-a întrebat dacă sufăr.

— Pentru că i-a tras-o lui Ingrid?

— Nu i-a tras-o.

— Bine, dacă asta vrei să crezi.

— A fost mai mult decât un sărut, dar nu a mers până la capăt. Mi-a jurat că nu au făcut-o.

— Înseamnă că i-a făcut cadou un faimos sex oral de-al ei.

— Probabil.

— Cam rău pentru tine. Foarte rău.

— La ce te referi?

Ştiam exact la ce se referă.

— Comparaţia...

— NU INTENŢIONEZ SĂ ÎI FAC SEX ORAL DĂDACULUI MEU!

Charles, care tocmai trecea pe lângă biroul meu, şi-a unit mâinile şi a şoptit: „Atunci lasă-mă pe mine să o fac!". Am aruncat cu un elastic după el. S-a ferit şi a continuat să meargă.

— OK, spuse Kathryn. După ce a recunoscut, te-a întrebat dacă suferi, sper că ai fost sinceră şi i-ai spus ce voia să audă.

— Nu. Am fost chiar rea şi i-am spus că nu aveam de ce să sufăr deoarece el doar lucrează pentru mine.

— Ce penibil.

— Ştiu.

— El te întreba dacă simţi ce simte şi el.

— Sunt căsătorită.

— De asta trebuie să vorbească codat.

— Nu voia să spună decât că este mai mult decât un simplu dădac, am spus zâmbind.

— Ştiu că zâmbeşti acum. Eşti plătită ca să afli motivaţiile oamenilor şi eşti chiar atât de pe lângă de data asta?

— OK. Bine. Ai câştigat. Nu sunt pe lângă.

— Spune-mi.

Am tras de timp.

— Nu pot.

— Of, Doamne, te rog, e atât de bine şi Phillip se poartă ca un măgar cu tine şi chiar meriţi să flirtezi puţin din când în când.

— În regulă.

— Spune-mi.

— E puţin mai mult decât un flirt.

— Te-ai culcat cu el?

— EŞTI NEBUNĂ?!!!!

— Ai făcut-o?

— Jur că nu am făcut nimic. Nimic. Niciodată. Nici măcar un sărut.

— OK, atunci ce ai să îmi spui?

Am decis să nu îi spun că el vrea să mă atingă pe bune.

— Doar de atunci când dansam. Felul în care ne uitam unul la celălalt. Felul în care îmi ţinea mâinile. Îmi masa palma cu degetele.

— Sună erotic.

— A fost. Foarte. Cel puţin pentru mine.

— A observat cineva?

— În mod sigur nu Dylan. Dar doi sau trei prieteni de la bar au văzut totul. Chiar şi o biată fată cu un fund perfect care este foarte îndrăgostită de el.

— Cât de bun e fundul ei?

— Mai bun decât al meu.

— Şi asta e nasol. Eşti sigură că nu face nimic cu ea?

— Sunt sigură, cel puţin cu ea. E total distrusă. Mi-a spus mie. Şi s-a uitat la noi cum dansam. M-am simţit prost.

— Şi ce o să faci?

— O să încerc foarte mult să-l ignor.

— Eşti sigură?

— Nu. Dar ştii ceva? Nu pot să mă ocup de asta acum. Recunosc că sentimentele mele pentru el sunt confuze. Doar asta o să auzi de la mine. Cel puţin până miercuri seara, la zece, când povestea cu mama tuturor materialelor lui Goodman se va fi terminat. Poate bem ceva joi, sau aşa. Dar chiar dacă mă îmbăt povestea e aceeaşi. Mă simt apropiată de el, dar sunt confuză. Şi eram căsătorită, ultima dată când am verificat.

— Îţi amintesc că plănuiai să îl părăseşti pe Phillip cândva anul acesta. Îţi aminteşti, nu? Şi anul ăsta e aproape gata.

— Da, ştiu toate astea, dar nu o să se întâmple chiar acum.

— Va trebui să primeşti un mare şut în fund ca să pleci. Încearcă să te clarifici. Nu flirta cu Peter doar ca să uiţi de soţul tău. Atunci ruptura nu va fi uşoară, dacă se va întâmpla vreodată. Vei da vina mereu pe pasiunea pentru Peter, când de fapt este vorba de ceea ce vrei şi ai nevoie pentru tine însăţi. De asemenea, dacă Phillip află de voi doi, nu îşi va asuma niciodată responsabilitatea pentru...

— Nu are ce să afle despre mine şi Peter.

Era mult mai mult decât o pasiune.

— Plângăcioasa cu fund perfect de la bar ar fi de acord cu asta?

Capitolul 27

Săptămână nepotrivită să mă las de droguri

— Ce se întâmplă cu tine? spuse Erik, uitându-se la mine.

— Nimic, sunt doar neliniştită.

— Fac ştiri politice de douăzeci de ani. Femeia asta e pe bune, OK? Se vede în ochii ei.

Goodman încerca să mă convingă să nu mă arunc în gol.

— Ascultă, Jamie, am făcut tot ce se putea. Mai sunt doar 24 de ore. Îmi asum eu responsabilitatea cu asta...

Am cedat.

— Nu am mai făcut un material politic atât de important până acum, iar cei de acolo sunt atât de închişi. Nimeni nu vorbeşte, nimeni nu o cunoaşte.

— Charles a găsit doi oameni care au văzut-o pe lângă tabăra lui Hartley, spuse Erik.

— Dar oamenii lui Hartley neagă orice relaţie cu ea. Spun despre ea că este o cunoştinţă îndepărtată a lui Hartley, dar că îi ştia pe câţiva dintre asistenţii mai vechi destul de bine.

Îmi ţineam pledoaria, dar nici măcar nu ştiam unde voiam să ajung. Îmi doream ca materialul

să fie difuzat şi ştiam că suntem acoperiţi de o documentare bună. Nu îmi dădeam seama dacă este o nelinişte justificată sau dacă era doar o criză tipic feminină în faţa tuturor masculilor din birou.

— Tu, ca producător, ai făcut cea mai mare parte din cercetare, din documentare, din reportaj. Cunoşti povestea mai bine decât oricare dintre noi, spuse Erik. Rahat, Theresa a fost de acord să facă interviul cu tine înainte să îl cunoască pe Goodman.

— Hei, întrerupse Goodman. Am fost şi eu în Jackson o dată, înainte să fie de acord cu interviul.

— OK, interveni Maguire, ca o dădacă cu salariu imens ce era. OK, Goodman, şi tu ai avut o contribuţie importantă.

— Nu asta era ce voiam să spun, ci doar că am cunoscut-o înainte.

— Las-o baltă, Goodman, spuse Maguire cu o mână în aer.

— Plus că are o motivaţie, a jignit-o. I-a rănit sentimentele.

Erik s-a întors către mine.

— Dacă erai în locul meu, producător executiv al televiziunii, ai anula materialul sau nu?

— Eu, eu...

Maguire interveni şi el.

— Jamie, eu sunt mare şi tare, dar în ceea ce priveşte materialul ăsta, e al tău. Da, Goodman a avut şi el ceva de spus, dar, ca producător-şef, sunt cu ochii pe tine.

— Eu, eu...

— Uite ce o să fac, spuse Erik aplecându-se peste masă. Îl trimit pe Charles Worthington cu primul avion înapoi în Jackson. Materialul trebuie

difuzat peste – făcu o pauză şi se uită la ceas – treizeci de ore, şi...

Maguire îl întrerupse pe un ton şi mai înfricoşător.

— Vreau să fiu foarte clar înţeles. Anunţă-l pe domnul Worthington că ar trebui să fie foarte clar dacă el consideră că ar trebui anulat materialul. Dăm materialul aşa cum e programat, dacă nu se întâmplă ca vreunul dintre voi să intre la mine în birou urlând că o să ne-o luăm toţi dacă îl difuzăm. Miercuri, la ora 21:00.

Şi, spunând asta, Maguire puse mâna pe umărul meu, de parcă era Rambo cu o cârpă albă în jurul capului.

— Jamie, dacă apare o problemă după ce se difuzează materialul acesta, eu te sprijin. Suntem toţi implicaţi în asta, iar eu sunt în Marină..., aşa că nu o să las pe nimeni în urmă. Al dracului de fidel până la final.

Telefonul a sunat după şapte ore, marţi seara. Am ridicat receptorul înainte să fi sunat complet prima dată.

— Charles!

— Bună, Jamie.

— Ce ai găsit? Ce faci, mai exact?

— Ce am găsit? Nimic. Iau maşina închiriată de la aeroportul din Jackson.

— Unde te duci mai întâi?

— Calc pe urmele pe care le-am făcut înainte, la ziarul local, la poliţişti, la tipul de la pompe funebre. O să beau ceva cu managerul sucursalei noastre de aici, poate convinge el câţiva oameni să vorbească la bar.

— Charles, trebuie să mergi undeva unde nu am fost!

— Fac orice pentru tine. Întotdeauna. Știi asta. Doar că nu mai știu unde să verific. Am stat aici trei zile și am găsit doi oameni care știu că cei doi petreceau mult timp împreună, pe lângă acoliții politici ai lui Hartley. Ăsta a fost un punct în plus. Dar trebuie să îți controlezi așteptările. Nu va fi un videoclip stricat ca al lui Paris Hilton. Îți promit. Dar o să caut în continuare pe cineva care știe ceva despre Boudreaux.

— Nu vreau oameni noi, adică oameni la întâmplare. Șoferii de taxi și valeții de hotel nu o să ne spună lucruri pe care nu le știm deja. Trebuie să o luăm într-o cu totul altă direcție.

— Jamie, materialul tău se difuzeză peste 24 de ore. E tăiat și editat, îndulcit la sunet și corectat la culoare. Promo-urile se difuzează de trei zile.

— Charles, te roooog.

— Nu mă rugaaaaaa, sunt aici ca să te ajut. Doar că nu prea am variante. Când spui „direcție nouă", la ce te referi? Adică, poate la morgă, din cauza tipului de la pompe funebre?

— Nu, pompele funebre s-au închis cu câțiva ani în urmă, îți amintești?

— Bineînțeles că îmi amintesc.

— OK.

Mă simțeam prost că îl stresez atât de tare și puțin vinovată că a trebuit să meargă în Jackson când eu am rămas în New York.

— Scuză-mă. Nu știu. Poate să cauți alți oameni din Mississippi care s-au ocupat de politică?

— I-am verificat pe toți membrii echipei lui Hartley. Am vorbit cu aproape toți. Nu am scos nimic. Sunt încă devotați.

— Poate că ai dreptate.

— Mai lucrez la asta între timp. Dormi bine la noapte. Mâine e miercuri. O să fie o zi importantă pentru tine.

Charles m-a sunat iar la șase dimineața, a doua zi. Soțul meu dormea, dar mă ținea strâns și aproape că mă dădea jos din pat.

— Cine dracu' sună atât de devreme?

— Sunt sigură că e pentru mine.

Am încercat să mă sustrag, dar m-a apucat și mai strâns.

— Nu răspunde. Sunt excitat.

L-am dat la o parte și m-am eliberat.

— Ai găsit ceva? Te rog, spune-mi că poți confirma povestea Theresei.

— Nu pot, răspunse Charles. Dar sunt câțiva bloggeri rapizi prin zonă.

— Și ce ai aflat?

— Tipii de la bar mi-au spus că sunt lângă Jackson, o comunitate întreagă.

M-am ridicat în capul oaselor.

Phillip s-a întors pe partea cealaltă.

— Iubito, te rog. Vorbește din altă cameră, încerc să dorm aici. Trebuie să îmi respecți nevoile. E încă întuneric.

Am simțit ceva tare în coapsă. Mi-a tras chiloții de pe fund de parcă eram fata din reclama la Coppertone. L-am lovit peste umăr.

— Să știi că niște ciudați NASCAR dintr-un bar mi-au spus despre bloggeri. Am intrat pe site-urile lor, dar nu am văzut nimic interesant, nu i-am recunoscut pe nici unul. Tipul mi-a spus că unii dintre ei lucrează la biroul Congresului de aici și că își petrec timpul la barul hotelului unde

am băut şi eu ceva. Poate nu înseamnă nimic. Doar ajutoare ale Congresului. Dar nu am reuşit să adun nimic.

— Păcat.

— Aoleu! spuse Phillip, punându-şi o pernă pe cap.

— Phillip, eu doar... nu pot. E prea important. Îmi pare rău!

Am încercat să vorbesc mai încet.

— Încearcă în continuare să găseşti ceva care să demonstreze că erau împreună. Şi apoi nu o să îmi mai fac griji. Niciodată.

— Jamie. Adu-ţi aminte că trebuie să îţi controlezi aşteptările. E o poveste cusută cu aţă albă.

— Mai încearcă la autorităţile locale.

— OK.

— Şi la morgă. M-am răzgândit. Îmi place ideea.

— OK, o să încerc şi la morgă.

— Perfect, Charles. Trebuie să încercăm totul. Mai sunt vreo douăsprezece ore.

— Ştiu. Te sun mai târziu.

„Discuţie cu Theresa Boudreaux! În sfârşit! Interviu în exclusivitate la *Newsnight* cu Joe Goodman! În seara aceasta la ora 21:00!“ Grăsimea picura pe anunţul din ziar din sendvişul meu cu omletă cu brânză, cu şuncă şi cu unt pe care mi-l făcusem. În mod normal, nu e nimic mai liniştitor decât perioada dintre ora 6:30 şi 7, când soţul meu şi copiii încă dorm şi Carolina abia începe să se mişte prin cameră. Doar că în această dimineaţă atmosfera era incredibil de încordată.

Ar fi fost extrem de dificil pentru televiziune să retragă materialul acum, când sunaseră toate trompetele. Mi-am acoperit ochii cu mâinile și am încercat să îmi induc o stare de acceptare și resemnare. „OK, ia-o ușor, fată. Ai o ditamai mama-tuturor-știrilor, ești la grupa mare, trebuie să suporți." Bill Maguire, în calitate de președinte al departamentului de știri, mi-a spus în față că mă va sprijini. Totuși, îmi doream ca Charles să își bage nasul ăla mare de investigator în fiecare colțișor posibil din Jackson pentru o ultimă dată.

Am auzit zgomotul dușului în baie și m-am rugat ca Phillip să nu se grăbească cu pregătirile. Speram că nu era grăbit, nu avea nevoi și nu era nervos, și că mă va lăsa în pace în dimineața asta. Măcar de data asta. Gracie a apărut în ușă, cu degetul în gură și jucându-se cu funda de la gâtul iepurașului ei. S-a suit pe banchetă și și-a cuibărit capul pe piciorul meu drept și a rămas cuminte pe burtă, cu o mână în gură și cu cealaltă strangulându-și iepurașul. Nu scotea un cuvânt. Poate că simțea tensiunea din mine și înțelegea cât de mult mă liniștea prezența ei. O mângâiam pe spate în semn de mulțumire, minunându-mă de cât de ascuțit era al șaselea simț al ei.

Evident, Phillip nu arăta același simț subtil de a-mi înțelege starea vulnerabilă ca și fiica lui de cinci ani. A pășit în bucătărie în boxeri, șosete negre și tricou alb.

— Unde e Carolina?

— În spălătorie.

— Are idee unde este trolerul meu mai mare?

— Nu știu, va trebui să o întrebi pe ea.

Nu era mulțumit de acel răspuns, spera să rezolv eu totul în locul lui, astfel încât dimineața

lui să meargă perfect şi comod. S-a uitat pe farfuria mea.

— Ce faci, Jamie?

— Iau micul dejun, Phillip.

— Ce-i cu toate caloriile alea? Credeam că încerci să te mai tonifici puţin.

S-a îndreptat către frigider şi şi-a turnat un pahar de suc proaspăt de portocale din carafa de sticlă, după care a ridicat paharul la lumină. În acest moment nepotrivit, Carolina a ieşit din spălătorie cu un mic teanc de cârpe de vase împachetate ordonat.

— Carolina. De câte ori trebuie să repetăm regulile pentru sucul de portocale?

Carolina, pe cât de mare era, se topea de frică în momentul în care Phillip o certa. A pus prosoapele jos, a plecat privirea şi a oftat.

— Nu-mi place pulpa, OK? Îţi aminteşti?

Carolina trebuia să îşi amintească directiva numărul 352, dar el nu îşi amintea că era ziua Z cu Theresa Boudreaux pentru mine. A luat o strecurătoare de metal din sertar şi a scuturat-o în faţa ei.

— Înainte să pui sucul de portocale în carafă, te rog mult, fă-mi un mic serviciu. Strecoară-l. Te rog. Foarte simplu.

A aruncat strecurătoarea în chiuvetă şi s-a dus în dormitor.

Michael a intrat în bucătărie în pijamalele lui adorabile în miniatură. Apoi s-a urcat şi el pe banchetă şi şi-a cuibărit tăcut capul pe celălalt picior. L-am mângâiat pe spate, încercând să fiu recunoscătoare pentru copiii mei sănătoşi şi frumoşi.

Peste zece minute, Phillip a mai lansat câteva cereri, de data asta îmbrăcat în costumul negru, cu cravată galbenă în picăţele.

— Plec într-o călătorie de afaceri în după-amiaza asta la Houston și apoi la Los Angeles. Mă întorc sâmbătă dimineața, cu zborul de noapte. Așa că o să am nevoie de câteva lucruri.

— Câteva lucruri? am întrebat, încă uimită de faptul că nu menționase nimic de interviul meu.

— Da, Jamie, câteva lucruri. Ai uitat că sunt plecat de la opt dimineața până la opt seara în fiecare zi? Nu am timp să mă ocup de mărunțișuri. Iar tu arăți fantastic în pantalonii strâmți de sport. Te tonifici, mai ai puțin.

M-a apucat de un buzunărel și m-a sărutat pe frunte.

Nu puteam să răspund. Îl dispreţuiam prea mult. Mă întrista și mai mult faptul că nu urma să îl văd pe Peter în dimineața aceea. A spus că o să întârzie pentru că avea niște întâlniri. Probabil aștepta să se difuzeze materialul să îmi spună de sponsorii lui. Și nu îmi dădeam seama ce rol juca „situația" noastră în hotărârea lui de a rămâne sau de a pleca. Asta nu făcea altceva decât să mă îngrijoreze și mai mult.

În acel moment a intrat și Dylan, îmbrăcat cu jacheta și cravata de școală, și cu faimoasa lui șuviță de păr ud răvășită în creștetul capului.

— Deci..., continuă Phillip. Îmi pare rău că trebuie să îți cer asta, dar vreau să îmi reacordezi racheta de squash...

— Nu poți face asta la club?

— Ți-am spus, nu ajung acolo până sâmbătă și am meci la patru.

— Ai vreo zece rachete în dulap.

— Dar îmi place doar racheta Harrow. Am lăsat-o pe scaun în dormitor. De asemenea, e ziua de naștere a mamei săptămâna viitoare.

Poţi tu să îi iei ceva? Eu nu îi cumpăr niciodată ce trebuie. Doar fetele pot face cumpărături pentru fete.

S-a dus la el în birou pentru a lua nişte hârtii şi s-a întors îndesându-le într-o servietă.

— Şi încă ceva, nu avem decât umbrele mici cu mânere de cauciuc. Mie îmi plac cele mari, cu mâner de lemn.

— Nu ai uitat nimic, Phillip?

I-am mai dat o şansă înainte să îl desfiinţez.

— Hmmm, făcu, începând să îşi verifice telefonul, învârtind de rotiţa din dreapta în sus şi în jos. Nu cred, spuse cu vocea din ce în ce mai absentă. Cred că sunt gata. Racheta, cadoul mamei... te rog, aminteşte-i Carolinei de problema recurentă cu pulpa pe care o tot avem în casa asta...

Butonare insistentă a telefonului.

— Tată, spuse Dylan uitându-se la tatăl său insistent.

— Stai aşa, Dylan, trebuie să răspund la ceva aici.

— Tată! ţipă Dylan.

Phillip îşi ridică privirea, iritat că activitatea lui fusese întreruptă.

— Ce este, Dylan?!

— Chiar ai uitat ceva.

Dragul de Dylan.

Phillip s-a uitat prin el şi a început să numere pe degete: racheta, umbrelele, cadoul pentru mama lui.

— Tată! Alo! Interviul mamei.

Phillip era de-a dreptul stupefiat. L-a ridicat pe Michael de pe coapsa mea şi l-a pus uşor pe cealaltă parte a banchetei. Apoi s-a îndesat în

mine şi a încercat să îşi apropie nasul de gâtul meu. M-am tras înapoi. Se uita adânc în ochii mei şi îmi ţinea capul fix în faţa lui cu ambele mâini. Am încercat să privesc în jos.

— Jamie, eşti o minune. Eu sunt băieţel egocentric. Îmi pare rău. Interviul acesta va fi momentul tău de glorie. Ştiu că a fost un drum greu, dar ai ajuns la final şi sunt mândru de tine. Eşti senzaţională şi meriţi toate laudele pentru ce ai realizat. Pe bune, sunt extrem de mândru.

— Nu prea se vede.

Mă simţeam foarte singură pe lume în momentul acela.

— Sunt pur şi simplu îngrozitor. Recunosc, am uitat complet. Cu călătoria şi cu toate astea, am fost distrat. Te iubesc şi va fi minunat. Din păcate, eu voi fi în avion diseară la nouă, dar i-am rugat pe cei din Houston să înregistreze.

M-a sărutat pe obraz. Întârziase. I-a sunat telefonul. Era secretara lui.

— Stai puţin, Laurie.

S-a uitat la soţia sa şi la cei trei copii cu o privire vinovată.

— Vă iubesc pe toţi !

Ne-am uitat toţi la el în tăcere. Copiii ştiau că o supărase pe mami şi erau de partea mea. De asemenea, nu îl prea văzuseră de câteva săptămâni, aşa că erau supăraţi pe el. Peste câteva secunde, îi auzeam vocea dispărând pe uşa de la intrare.

— Laurie, asigură-te că Hank îmi trimite planşele refăcute pe mail şi trimite flori la biroul lui Jamie cu o felicitare pe care să scrie...

Uşa se închise.

— O să îl ierţi, mamă ?

La şapte seara, Abby a intrat la mine în birou cu sushi ca să fie alături de mine pe parcursul celor două ore până când se difuza materialul. Chiar dacă aceasta era aşa-zisa cea mai importantă zi din cariera mea, nu prea aveam mare legătură. Nu mă puteam decât panica, desigur. Materialul era gata de 48 de ore. Charles nu mă mai sunase de cel puţin cinci ore şi, de fiecare dată când încercasem să dau de el, telefonul intra direct în mesageria vocală.

În timp ce Abby desfăcea cutiile de plastic, am deschis geanta pentru a căuta nişte farduri şi am găsit, spre surprinderea mea, o cutie mică, de un albastru deschis. Era în buzunarul lateral al genţii, unde îmi ţin de obicei ciocolatele de urgenţă. Peter ştia că iau supradoze de Kit Kat când sunt nervoasă.

În punguliţa de catifea, un cronometru argintiu. Şi ceva gravat pe spate.

E timpul pentru încă un dans.

Exact la timp. Când pusese cadoul acolo? Dar oare nu era un cadou de rămas-bun?

— Ce ţi-a luat? Sper că a fost scump, a întrebat Abby cu jumătate de gură, în timp ce rupea o punguliţă de sos de soia cu dinţii.

— Nu e de la soţul meu.

— A cheltuit Goodman bani?

— Nu, nu e nimic, am spus, muşcându-mi buza.

— Orice ar fi, sper să te facă fericită.

Draga de Abby: perfect mulţumită să îşi organizeze şi să-şi îmbunătăţească carneţelul cu informaţii ziua întreagă, dar să nu producă niciodată

un material. Ştia care sunt riscurile când produci un material important şi prefera să nu o facă. În miercurea aceea, mă întrebam de ce alesesem drumul acela.

— De la cine sunt florile?

— De la soţul meu şi de la Goodman. Goodman îmi trimite flori de fiecare dată când facem un material care mă ucide, dar Phillip le-a trimis pentru că sunt supărată pe el.

— Ce a mai făcut şi de data asta?

— A uitat că materialul meu se difuzează în seara asta şi m-a pus, în schimb, să îi reacordez racheta de squash... Rahat! Am uitat să duc racheta la magazin.

— Glumeşti, nu?

— Nu, pe bune. Chiar am uitat.

— Tu auzi ce zici, fată? Eu mă refeream la faptul că te pune să îi reacordezi racheta în cea mai importantă zi din viaţa ta.

— Deci sunt o cauză pierdută. Ştiam asta deja.

Am înmuiat o bucată de *tekka maki* în sosul de soia.

— Ce ai făcut când a uitat de emisiune?

— Nu i-am spus nimic. Dylan a dat buzna, ceea ce a fost mai rău decât dacă i-aş fi amintit eu. Şi Dylan era foarte supărat pe el pentru că a uitat.

Abby îndesa boabe de *edamame* în gură cu o viteză înfricoşătoare.

— Poate că până la urmă nu îmi doresc un soţ.

Am aruncat un pacheţel de sos de soia către ea. A sunat telefonul.

M-am aruncat practic după el, dărâmându-mi Coca Cola dietetică peste tastatură şi peste telefon. Am ridicat receptorul ud.

— Da, Charles. Stai o secundă.

M-am întins după niște șervețele de hârtie la mine în sertar, am curățat ce vărsasem, în timp ce încercam să țin receptorul între ureche și umăr, dar a căzut pe birou. Auzeam vocea subțire a lui Charles urlând „Jamie!" prin telefon.

— Nu m-ai mai sunat de ore întregi!!! Unde Dumnezeu ai fost? Eram...

— Taci odată. Să nu îndrăznești să îmi mai pui receptorul jos când mai sunt 90 de minute până se difuzează. Nu aveam rețea pe unde am ajuns în cercetare.

— Și? Ai dat de ceva?

— Adu avocații în biroul lui Erik imediat. Și pe Bill Maguire.

— De ce? Charles! De ce?

— Pentru că s-ar putea s-o fi dat-o în bară cu totul.

Capitolul 28

Cod Morse pentru probleme grave

— Ce dracu' ar trebui să fac, să dau în reluare ora cu imbecila de Britney Spears?

Erik James păşea furios ca un taur prin birou; a dărâmat intenţionat borcanul cu bomboane, cu o lovitură precis ţintită. Eu şi Goodman am urmărit tăcuţi traiectoria dulciurilor care au zburat până în capătul celălalt al camerei.

— Ce dracu' vrea să ne spună Charles? a urlat Erik la mine. Încă 80 de minute, spuse, după ce se uită la ceas. Uită asta. Nu vreau să aud nici un cuvânt până nu ajung avocaţii şi Maguire.

A continuat să păşească şi a scuturat bomboanele de pe colţul biroului său.

Am răspuns, după ce mi-am făcut puţin curaj.

— Nici măcar nu ştiu ce are Charles. Slavă Domnului...

— Nu mă lua pe mine cu „Slavă Domnului". Fundul meu e la bătaie aici, nu al tău. Numele meu va ajunge în ziare, nu al tău. Nu după tine o să vină dacă se duce totul dracului.

Goodman s-a ridicat.

— Încearcă să te calmezi, Erik, nici măcar nu ştim dacă...

Erik s-a ridicat şi a început să îl imite pe King Kong.

— Vrei să mă calmez? După trei zile de promovare pe 15 pieţe cheie? Şi abia am difuzat ora cu Britney Spears acum cinci luni. Nu am destule materiale ca să refac o emisiune în... acum mai sunt 79 de minute! Hilda!!! Cheamă un student!

În patruzeci de secunde, o brunetă sprintenă intra alergând în biroul lui Erik. Era foarte încântată să fie chemată în biroul producătorului executiv cu o oră înainte de a intra în emisie.

— Da, domnule.

— Popcorn. Acum!

— Poftim? De orice fel? De unde?

— Ce dracu', eşti, adică, e prima ta zi aici şi te-au trimis la mine? Am spus „popcorn". Floricelele mele de film de la Sony IMAX de vizavi. Unt. Mult. Sare. Sare de cinematograf. Repede!

Şi a fugit afară pe uşă.

Apoi Erik a format numărul regizorului de emisie din camera de control.

— Bagă căcatul de oră cu Britney Spears.

Erik îşi coborî privirea cât timp asculta ce spunea regizorul său. Apoi a tras aer în piept şi a dat ochii peste cap.

— Te porţi ca imbecilu' cu codul Morse de pe *Titanic*. Nu pune la îndoială mesajul pe care ţi-l transmit acum.

Puteam auzi vocea regizorului din cealaltă parte a camerei.

— Nu înseamnă că o s-o difuzăm peste Theresa, dar s-ar putea să fim nevoiţi. Să nu îndrăzneşti să îmi subminezi autoritatea. Da. Da. Fă-o chiar acum.

— DOAMNE, ai milă! spuse Bill Maguire, intrând în cameră, după ce ascultase convorbirea telefonică a lui Erik către camera de control. Căcatul cu Britney Spears? Ai idee cât am dat pentru a o promova pe Boudreaux?

Erik apăsă pe butonul de la interfon.

— Hilda, fă legătura cu Charles Worthington imediat!

— Linia doi, ţipă Hilda de la biroul ei şi telefonul sună în biroul nostru.

Bill Maguire sări să ridice receptorul de lângă canapea şi Erik James răspunse la telefonul de pe biroul lui, apoi închiseră amândoi, presupunând că celălalt va rămâne pe fir şi va apăsa pe butonul de *speaker*.

— La dracu'! strigă Erik. Hilda, mai sună-l o dată pe Worthington! spuse uitându-se la Maguire. Fă-mi un serviciu, Bill. Ştiu că tu eşti şeful, dar lasă-mă pe mine să răspund la propriul căcat de telefon.

După douăzeci de secunde interminabile, telefonul a sunat din nou. Erik a ridicat receptorul, l-a târât pe măsuţă, în mijlocul nostru, şi l-a pus pe *speaker*.

— OK, Charles, ăsta e momentul tău. Spune-ne ce ai aflat.

S-a uitat la peretele lui cu ceasuri, care arătau cele patru fuse americane: Londra, Ierusalim, Moscova şi Hong Kong.

Charles începu.

— Îi ştii pe bloggerii de la RightIsMight.Org.? Extremiştii dreapta pro-viaţă, pro-pedeapsa cu moartea, pro-rugăciuni în şcoli, cu dorinţă de răzbunare pe NBS?

— Crezi că sunt absolut cretin? Bineînțeles că îi știu. Sunt idioți. Nimeni nu îi respectă, răspunse Erik, cu ochii pe peretele cu ceasuri.

— Ei bine, mulți oameni îi citesc. Și cred că sunt aici, în Pearl.

Am simțit o durere ascuțită în inimă. M-am gândit la Peter și dubiile lui. Nu avea nimic concret care să le sprijine, dar totuși le-a simțit, iar eu nici nu l-am băgat în seamă. Fusesem total arogantă și, recunosc, disperată să creez ceva distanță între noi. Tăcere în cameră. Avocații s-au uitat unul la celălalt și au ridicat brațele în aer, în semn de nedumerire.

Bill Maguire s-a sprijinit de canapea cu mâinile pe față. Și-a apropiat apoi gura de telefon.

— La naiba, Charles, vrei să ne ridici tensiunea pentru niște bloggeri? Care e ideea? De ce să îmi pese dacă sunt în Pearl?

— Pentru că acolo locuiește Theresa, am intervenit eu.

Erik s-a înroșit la față și a lovit cu putere masa cu mâna. Apoi s-a ridicat și a început să pășească.

— Și avem dovezi că ar exista vreo legătură între femeia asta și oamenii aceia?

— Nu, am spus cu vocea tremurândă. Ei postează anonim. Nu le cunoaștem numele.

Goodman se săturase.

— Deci târfulița asta stă în același stat cu niște cretini de dreapta. Nu văd cum îmi afectează asta interviul.

Charles a continuat să vorbească prin speaker.

— Nu este vorba doar de același stat. Este același oraș. Ascultați. Asta e cea mai temeinică cercetare pe care am făcut-o în ultima vreme.

Am sunat sute de surse politice şi sunt aproape sigur că RightIsMight.Org sunt aici. Ăsta este un material important în sine.

Goodman era deja perplex.

— Charles, vrei să te cred pentru că eşti „aproape sigur" că RightIsMight.Org are baza pe undeva pe lângă Jackson?

— Un beţiv mi-a spus aseară într-un bar că sunt bloggeri afară din Jackson. Am corelat asta cu sursele mele de la Casa Albă, dintre care una jură că RightIsMight.Org este situată în zonă.

Bill Maguire a intervenit.

— Stai să văd dacă am înţeles. Un amărât făcut mangă îţi spune că sunt bloggeri în oraş. Apoi un fiţos din D.C. care habar nu are ce se întâmplă în sud îţi spune că el crede că RightIsMight.Org este pe lângă Pearl. Ai face bine să ai mai mult de atât înainte să vii la mine... ceva de genul o dovadă că cele două chestii şi târfa aia au o legătură.

— Ei bine, cred că nu am cum să ştiu sigur că au vreo legătură cu ea, spuse Charles cu o voce acum nesigură.

— Are dreptate. Şi după încă cinci călătorii acolo, tot nu o să ştim. Dar o legătură e o chestie şi dacă cele două cred acelaşi lucru...

Nu am putut să termin fraza. Mi s-au umplut ochii de lacrimi. Nu ştiu din ce motiv, dar nu mă puteam gândi decât la Peter. Îmi doream ca el să mă liniştească. El nu mi-ar fi reproşat niciodată că mă avertizase, dar ar fi ştiut cum să mă facă să trec peste. Peter spunea că am un obicei prost de a-mi pleca capul în faţa bărbaţilor puternici din viaţa mea. În cazul în care avea dreptate, trebuia să îmi spun să nu le cedez, să nu mă

reduc la tăcere doar pentru că asta își doreau ei. Dar chiar și luând asta în considerare, tot nu aveam destulă forță să opresc mașinăriile.

Erik a luat o carte de pe măsuță, a trântit-o de podea și a început să se plimbe prin birou.

— Toată lumea o să tacă dracului din gură în afară de mine. Reputația mea e pe muchie de cuțit aici, spuse fixându-ne cu privirea. Uite ce cred eu. Cred că Jamie este prea obosită ca să mai poată face o observație coerentă. Cred că Charles nu poate face legătura asta. Asta cred eu.

Erik, Goodman și Bill Maguire s-au uitat fiecare unul la celălalt, înainte și înapoi, și au dat din cap în semn de acord masculin sigur.

— Nu pot face legătura, nu, răspunse Charles. Am doar sentimentul că această pistă ne-ar putea duce undeva.

Erik s-a ridicat pentru a se plimba din nou prin cameră ca un taur.

— Vrei să îmi spui că vrei ca eu să nu difuzez cel mai mare interviu al anului din cauza unui *sentiment* de-al tău, Charles ?

Erik continuă sarcastic.

— Crezi că ar trebui să angajăm un psihiatru ca să descopere care sunt sentimentele tale tâmpite și să își dea seama dacă sunt reale data viitoare, să zicem cu vreo 24 de ore *înainte* să îmi înceapă emisiunea ?

Maguire s-a uitat la mine.

— Charles... nu te-am trimis acolo ca să devii sentimental. Susține ceva ! Fii bărbat !

Dădu ochii peste cap către Erik.

— Putem difuza materialul sau nu ? Amintește-ți că este vorba doar de versiunea ei. Nu intrăm în nimic altceva.

Am oftat.

— Nu îţi spun că nu îl putem difuza după tot ce am făcut, dar eu...

— Tu CE? ţipă Maguire. Ţopăi ca un iepuraş şi îmi spui să îl difuzez sau nu?

— Pur şi simplu nu ştiu, am spus, coborând privirea.

Maguire dădu din cap nemulţumit.

— Nu ştii. Nu ştii. Ăsta este răspunsul tău final?

— Cred.

— Charles? ţipă el în telefon.

— Nu este materialul meu. Am spus tot ce aveam de spus. Este o bănuială, dar nu pot dovedi nimic.

— Destul. Nu retrag materialul atât de târziu, echipă. Nu din cauza unui sentiment. Declarăm foarte clar că nu putem dovedi relaţia cu Hartley. E pur şi simplu versiunea ei.

Goodman strâmbă din buze.

— Voi doi sunteţi oameni din altă generaţie care nu aţi trecut prin furtunile politice prin care am trecut eu şi Erik. Am şi eu sentimentul că femeia aceasta spune adevărul. Mai am şi sentimentul că atunci când cineva este respins de un amant, îi place să aplice dulcea răzbunare. Şi, bafta noastră, a celor din industria ştirilor – spuse, arătând către cei din jurul lui –, cei respinşi, oameni măcinaţi de răzbunare cu un topor de ascuţit, adoră să îşi spele rufele murdare pe ecranele televizoarelor din toată ţara.

Preşedintele departamentului de ştiri, Bill Maguire, s-a ridicat de parcă se pregătea să cânte imnul naţional.

— Mai ales când eu am trimis un producător inteligent şi sofisticat în Jackson de zece ori

pentru a o convinge să vorbească. Se simte datoare să vorbească.

Încerca să mă înmoaie în timp ce se uita la mine.

— ...Şi atunci şi-a dat drumul... tot rahatul acela de poveste. Căcat, toate televiziunile o voiau, de ce să nu o aleagă pe cea mai bună? spuse uitându-se plin de el în jur şi lovindu-se de două ori peste piept. Iar noi suntem cea mai bună televiziune din această industrie. Theresa Boudreaux şi-a dat singură seama de asta... DUPĂ ce s-a întâlnit cu toţi producătorii. Şi puteţi fi siguri că i-a spus asta şi Leon Rosenberg. De asta a venit la noi, şi-a aranjat părul şi unghiile şi l-a pârât pe politician, spuse Maguire, arătând cu degetul spre mine. Oamenii nu mint la ştiri. Vin să ne spună poveştile lor, să scape de furie şi de durere. Nimeni – mai ales cineva care încearcă să pară o frumuseţe din sud cu părul acela mare – nu se duce la o televiziune centrală ca să spună că şi-a luat-o pe la spate. Decât dacă are un motiv întemeiat.

Şi-a coborât mâna şi a pornit spre uşă, dar s-a întors înapoi.

— Materialul se difuzează în 37 de minute. O să mă duc acum, ca de obicei, să mă aşez în scaunul meu de piele de sus, o să-mi torn un pahar de Wild Turkey şi o să mă delectez cu o zguduitoare şi de excepţie ediţie de *Newsnight* cu Joe Goodman. Vă mulţumesc, doamnelor şi domnilor.

Şi, spunând asta, părăsi camera.

Capitolul 29

Perioada de calmare

Primul mesaj. Bip.

Bună, scumpo. Sunt Christina Patten.

Două lucruri. Unul mic. Unul absolut IMENS. Cel mic pentru început. Înainte de evenimentul Fabergé, o să bem câte un cocktail pentru președinții comitetului, la apartament, cu voi toți cei care ați cumpărat bilete. Va trebui să fii acolo, deși eu va trebui să fiu gazdă. Nu trebuie, adică, ești bine-venită, dar nu este obligatoriu. Adică, nu că nu și-ar dori toată lumea să dea mâna cu tine și să fie întâmpinată de tine, doar că este primul an când participi și vor fi surprinși de o figură nouă. În al doilea rând, cea mai mare veste. SUNTEM PE COPERTA MADISON AVENUE MAGAZINE*!!! Da, poza cu masa noastră a fost aleasă. Am înțeles că suntem frumoase, iar pozele din interior sunt incredibile. Abia aștept. Pupici.*

Peter o să mă omoare din cauza pozelor acelora. Nici măcar nu știa că le făcusem. Peter devenise etalonul pentru tot ceea ce făceam – nu se întâmpla nimic fără ca eu să îmi imaginez

cum va reacţiona el, ce ar spune, cum m-ar necăji. Speram că ar fi de acord să difuzăm materialul, pentru că nu aveam energie să mă cert cu el. Ţinusem cronometrul în buzunar toată seara, la emisiune, pipăind gravura de pe spate cu degetul.

Al doilea mesaj. Bip.

Draga mea mireasă. Sunt foarte mândru de tine şi de materialul tău colosal. Deja primesc mailuri despre asta, deşi nu l-am văzut încă. O să o fac mâine. Vin acasă vineri dimineaţa devreme. Eşti cea mai bună producătoare din industria asta. Sper că Goodman ştie cât de norocos este să te aibă. Eu sigur ştiu. Şi sunt atât de mândru. Şi, din nou, scuze pentru azi dimineaţă. Bip.

Bun, poate că nu voi divorţa de el sau nu îl voi omorî. Câteodată putea fi blând şi sensibil. Poate că chestia cu Peter era doar o atracţie periculoasă. Poate că această căsătorie avea o şansă dacă reuşeam să-mi dau seama cum să încurajez părţile bune ale lui Phillip.

Bip. Încă ceva. Nu uita de racheta mea. Bip.

Dacă mă gândesc mai bine, poate că nu avea.

Dar, în seara aceea, nu aveam energie să mă concentrez pe căsnicie – nici să o repar, nici să îi pun capăt. Deşi materialul cu Theresa se difuzase, trebuia să mă pregătesc pentru atacurile care urmau să explodeze în toate formele media în zilele ce urmau. Ştiam că povestea cu Theresa nu se încheiase. Poate că Erik şi Goodman şi Maguire aveau dreptate; erau profesionişti mai

tari şi mai versaţi, cu mult mai multă experienţă în domeniul politic decât mine. Ei o credeau pe Theresa; încercam şi eu să o fac. Viaţa merge înainte.

M-am furişat pe hol pentru a-i verifica pe copii dacă sunt în camerele lor. Erau întinşi în pat, cu picioarele afară din pături. Punând uşor păturile înapoi pe ei, le-am dat părul de pe feţe şi i-am sărutat încet. Înapoi în bucătărie, am răsfoit corespondenţa şi am găsit încă un buchet de la Phillip aşteptându-mă. Nu îmi mai trimisese două buchete de flori în aceeaşi zi până atunci.

Am luat un pumn de alune dintr-un borcan de sticlă de pe pervaz şi mi-am turnat un pahar de vin alb. Apoi, trecând pe lângă masa din hol, mi-am aprins o lumânare pentru noptieră. M-am suit în pat şi am început să ronţăi alune şi să savurez fiecare înghiţitură dulce din vinul meu Chardonnay preferat. Apoi am stat pur şi simplu întinsă acolo o vreme, uitându-mă la tavan. Rai: fără televizor, fără muzică, fără telefon, fără email. Mi-am permis chiar să uit de toate grijile: fără NBS, fără căsnicie instabilă, fără regrete că îmi creşteam copiii în New York.

În schimb, mă gândeam la felul în care mirosea Peter: puternic, transpirat, activ, musculos, ca un nectar masculin. Nu îmi puteam controla sentimentele pentru a-l ignora. Mă făcea pur şi simplu fericită. Nu puteam nega acea certitudine naturală şi crescândă.

Îmi aminteam cum se juca pe părul de după ureche înainte să spună ceva serios, felul în care mergea, degetul lui mângâindu-mi palma. Am închis ochii şi mi l-am imaginat întins lângă

mine, cu capul sprijinit într-un cot şi unul dintre genunchii lui ţinându-mi ferm piciorul. Odată, l-am văzut pe jumătate dezbrăcat când se schimba de tricou, în camera lui Dylan. Era bine făcut, dar nu foarte lucrat şi avea o porţiune mică şi sexy de păr în mijlocul pieptului.

Am luat o gură de Chardonnay rece ca să mă răcoresc. Era al dracului de bine să fiu singură în pat. Am pus capul jos şi am închis ochii.

Apoi m-am mai gândit puţin la Peter şi am decis că nu îmi doream să mă răcoresc. Aşa că am petrecut o seară plăcută cu mine însămi.

În zori, când oraşul era încă în întuneric, am sărit ca arsă. M-am trezit transpirată şi m-am uitat în jurul meu prin cameră. Apoi mi-am amintit. Se terminase totul. Într-un fel. M-am culcat la loc pe burtă. Mi-am pus perna înapoi peste cap. Dar bineînţeles că nu am putut rezista. M-am întins către noptieră după telecomandă şi am îndreptat-o către televizor pentru a-l deschide. Am ţinut ochii închişi ; ascultam sonorul cu capul acoperit.

„Aţi văzut-o, toată lumea din ţara asta a văzut-o, vi s-a părut că a fost credibilă în..."

Clic.

„Să vă spun ceva, televiziunea aceea ar face bine să fie acoperită dacă se gândeşte că să difuzezi un material atât de siropos justifică..."

Clic.

„Sigur, Imus, cred că ar fi trebuit să îl difuzeze. Sunt destule dovezi că ar fi fost împreună. Dacă ea acceptă să vorbească, ei nu o să refuze..."

Părea vorbăria obişnuită a matinalelor. Am închis televizorul. Trebuia să ajung la serviciu. Trebuia să mă asigur că sunt la dispoziţia tuturor.

În drum către serviciu, l-am pus pe Luis să oprească la un chioșc de ziare ca să pot cumpăra toate ziarele pe care nu le citisem. *New York Times* pusese știrea în secțiunea națională, la pagina 12. Titlul era: „Acuzații de legături extraconjugale pentru congressman-ul Huey Hartley au fost difuzate de o televiziune centrală". Abia așteptam să văd cum se ocupa ziarul de partea sexuală. Paragraful nouă dezbătea stilul de raport sexual preferat: „Chestionată de către Joe Goodman în legătură cu detaliile sexuale, în încercarea de a stabili veridicitatea amintirilor ei, dra. Boudreaux a răspuns că congressman-ul Hartley «manifesta o preferință pentru un anumit gen de sex.» În continuare, s-a insinuat că sodomia era cea mai importantă și cea mai frecventă manifestare sexuală între cei doi". *New York Post* pusese titlul „Poveste de dragoste pe veranda din spate pentru Hartley". *Daily News* momea cititorii cu „Hartley spune: Aleg intrarea de serviciu!". Comicii de noapte se vor hrăni din asta ani de zile.

Mi-a sunat telefonul mobil. Charles.

— Unde ești?

— Iau legătura din Atlanta după ce am venit din Jackson. Ajung la birou pe la prânz.

— Bun.

Câteva clipe de tăcere. Apoi a continuat, vorbind încet.

— Cum te simți?

Am tras aer în piept.

— Bine. Relativ.

— Relativ?

— Da. Terminată, dar liniștită, cred. Am făcut tot ce puteam face. Poate că am fost noi doi prea exigenți. Poate...

— Poate că trebuia să le spunem să nu difuzeze.
— Charles, nu spune asta! Nu mai suport.
— E foarte ciudat. Toată afacerea. Povestea. Bloggerii. Totul. Ca o gastrită mediatică.
— Am făcut cele mai mari eforturi.
— Ascultă, tu ai făcut tot ce ai putut, eu doar...
— Ce?!
— Sunt mulţumit de materialul nostru. Adică, într-un fel. Dar nu îmi place faza cu internetul, oamenii ăştia sunt nebuni! Am stat toată noaptea să citesc postările. Ţi-a venit să crezi ce au scris cei de la RightIsMight.Org?
— Nu am văzut încă.
— Vrei să te acomodezi, te rog, cu blogurile? Cum ai putut să nu intri? Se poartă ca nişte afurisiţi de terorişti!
— Charles, sunt în maşină. Ajung la birou într-un sfert de oră. Te pot suna eu de acolo?
— Nu. Va decola avionul. Dar să ştii că Abby mi-a spus că Maguire e disperat. Şi avocaţii la fel, aşa că pregăteşte-te să ai de a face cu ei.

Spre deosebire de înalta conducere a televiziunii, Erik şi Goodman erau în al nouălea cer. În acea dimineaţă, când am intrat, îşi băteau palma unul celuilalt, ca doi fundaşi care marcaseră, „Să vină!!!". Bazându-se pe ratingul de peste noapte, *Newsnight* avea 47%, aproape la fel de mare ca Monica Lewinsky cu Barbara Walters. M-am strecurat pe lângă ei şi am intrat la mine în birou, pentru a mă pune la curent cu reacţia bloggerilor la materialul meu.

Hartley nu făcuse încă o declaraţie publică pentru a nega. Poate, mă gândeam, Theresa Boudreaux spunea adevărul şi se gândea că dacă

apare în fața camerelor ca Bill Clinton pentru a spune „Nu am făcut niciodată sex cu acea femeie, Boudreaux", urma să regrete. Mai ales dacă, la fel ca în cazul Bill Clinton, dovezi care nu pot fi negate ieșeau la suprafață. (Și da, bineînțeles că o întrebasem pe Theresa dacă avea pete pe una dintre rochii sau pe așternuturi. Ea, practic dezgustată, a refuzat să răspundă la cererea mea îndrăzneață.)

Charles avea dreptate. Postări coordonate care denunțau NBS au apărut la doar câteva minute după ce materialul fusese difuzat pe zeci de site-uri de dreapta, unite în mod surprinzător în mesajul lor. Cu siguranță, oamenii aceștia plănuiseră din timp o campanie de discreditare a Theresei pe care să o lanseze de îndată ce știrea se difuza. Au făcut plângeri către Comisia Federală pentru Comunicații în legătură cu faptul că deschisesem subiectul sodomiei și își rugau cititorii să boicoteze posturile locale ale NBS din țară, precum și pe promoterii noștri.

Un grup de cinci bloggeri de dreapta, conduși de cei de la RightIsMight.Org și susținuți de compatrioții lor de la ToBlogIsToBeFree.Org, postau o amenințare în stilul lui Osama bin Laden : că tabăra noastră, tabăra elitei liberale malefice, va suferi consecințe grave din cauza acțiunilor noastre. Avocații încercau să se pregătească pentru eventualitatea în care aceștia chiar urmau să riposteze cu ceva mai mult decât critici și neîncredere, ca și cum ar fi avut arme nucleare în arsenal.

Maguire stătea la birou, transpirând abundent, uitându-se fix la peretele său cu șapte monitoare – patru posturi de televiziune și trei posturi prin

cablu care transmiteau 24 de ore din 24. De la un buton negru de pe biroul său, schimba de la un post la altul. Arăta ca șeful Statului Major de la Pentagon, în buncărul său, cu lumini care se aprindeau și se stingeau și hărți în jurul lui. Ai fi crezut că două nave SS-20 se îndreptau direct către capitală dacă te luai după expresia îngrozită de pe fața lui. Mă tot gândeam: „Tipul ăsta a fost în Marină. Ar trebui să fie puternic. Nu îmi place că își pierde calmul în felul acesta". Mergând pe lângă biroul lui, către zona unde se stătea jos, am observat că genunchiul său drept se bâțâia cu 150 km/h.

Erik, Goodman, Charles și cu mine am intrat unul după altul la el în birou și ne-am strecurat pe lângă măsuță, către canapele, ca să putem vedea. Era ca în perioada Monica: doar Theresa, tot timpul. Vorbăria moderatorilor și talk-show-urile mi se amestecau în minte, așa că am închis ochii și mi-am pus capul în palme. Mă săturasem pur și simplu de toată povestea. Cronometrul de la Peter era în buzunar. L-am atins ca să capăt puteri.

A doua problemă: Nancy, a dovedit NBS ceva? Și da, și nu. Sunt cuvintele ei împotriva alor lui. Trebuie să așteptăm replica, dar au dus povestea mai departe: chitanțele ei de călătorie, fotografiile cu ei doi împreună dovedesc...

Și acum, recapitularea noastră de la mijlocul zilei: reporterul nostru se află lângă sediul lui Huey Hartley din Jackson, dar, până acum, tabăra lui este tăcută în ceea ce privește acuzațiile.

Vorbind în numele meu și al colegului meu din Congres, Huey Hartley, această națiune este condamnată dacă presa continuă să...

Maguire s-a poziționat în fața trupelor.

— Uite ce nu îmi place mie. Nu îmi place coordonarea de pe internet. Nu ne face bine, nici materialului și nici industriei știrilor, în general.

S-a plimbat prin birou. Apoi s-a plimbat cu mouse-ul computerului său de pe un site pe altul pentru câteva minute lungi.

— Și nu îmi place să se spună că suntem o televiziune liberală, pentru că nu este la obiect. Am votat cu republicanii de sus până jos. Nu sunt un suporter al lui Hillary. Nu pot să o suport. Nici pe fițosul de John Kerry și pe surferul lui, spuse ștergându-și fața cu o batistă. Nu îmi plac bloggerii ăștia din orașele mici care își postează părerile și cărora oamenii le cred rahaturile. Trebuie să câștigi încrederea publicului tău, să îți plătești datoriile. Să înveți de la bătrâni. Să ți se verifice munca de către cei care fac documentare. Să lucrezi pentru o organizație de încredere! Nu poți să îți cumperi un computer și, gata, ai devenit jurnalist!

Erik suferise o schimbare drastică de stare de spirit. Devenise melancolic.

— Acum poți, Bill. Și am face bine să ne dăm seama de asta dacă vrem să le facem față. Trebuie să îți cunoști inamicii, omule. Sunt sigur că ai învățat asta în antrenamentele de bază.

Capitolul 30

Ţineţi-vă bine!

Tot corpul mă mânca, după urechi, capul, la subraţ. Stând pe podea, mi-am apropiat spatele de cuvertura de satin de pe canapea şi mi-am îndoit puţin coloana, ştiind că mă priveşte. Toată tensiunea ultimelor două zile era încordată în gâtul meu şi mi-am lăsat capul într-o parte pentru a-l relaxa. Nu funcţiona. Nimic nu funcţiona.

Peter, care stătea pe un taburet în cealaltă jumătate a camerei, dădea din cap cu o mutră secretoasă şi mă fixa cu privirea, îndreptând energie sexuală către mine din partea cealaltă a unei camere cu patruzeci de oameni. Mi-am îndreptat apoi privirea în jos, trăgând cu degetele de firele covorului Aubusson enorm. Până şi asta avea o tentă sexuală. Mi-am ridicat din nou privirea, dar el dispăruse.

În faţa mea era o mare de copii, îmbrăcaţi ca în scena de deschidere de la *Spărgătorul de Nuci*, care stăteau pe podeaua sufrageriei pentru a sărbători ziua de naştere a lui Anthony – Michael şi Gracie erau în primul rând. Un grup de adulţi, alcătuit în principal din mame bine îmbrăcate, purtând pulovere de caşmir atent aranjate pe umeri şi tocuri joase, stăteau aliniate pe o latură

a camerei. Dădacele lor erau aliniate pe cealaltă latură. Tom Berger stătea pe podea lângă fiul său și alți câțiva bărbați erau împrăștiați prin cameră. Am presupus că erau unchi și diverși nași.

Billy Prostuțul, care purta ochelari roșii imenși care se asortau cu bretelele pantalonilor, învârtea eșarfe colorate de mătase în jurul capetelor copiilor, lăsându-i pe cei mici pradă freneziei. Dintr-odată, toți copiii și-au ridicat mânuțele sus: „Ia-mă pe mine, ia-mă pe mine, te roooog!". Cei doi adulți au chicotit, uitându-se complice unul la celălalt. Billy i-a mai necăjit o vreme, până copiii nu au mai putut suporta. A cedat într-un final și i-a permis sărbătoritului să îl asiste în a elibera un porumbel alb din buzunarul jachetei sale.

O menajeră îmbrăcată în uniformă neagră cu șorț alb, apretat, împărțea cu o mână sendvișuri cu unt și roșii de pe o tavă de argint și oferea șervețele cu cealaltă. Bărbații și femeile, plictisiți de moarte, discutau politicos despre cât de repede crescuseră copiii. Nu mai erau țânci. Imaginează-ți. Mi-am verificat mobilul. Am mângâiat cronometrul din buzunar ca pe o amuletă antistres.

— Nu-i așa că femeia aceea care împarte sendvișuri cu roșii și poartă pe cap chestia aia de soră medicală arată ca un câine din *Peter Pan*? șopti Peter, surprinzându-mă de pe canapeaua din spatele meu. Are și aceeași față pleoștită și cutată.

Dylan, care stătea lângă el, se prăpădea de râs.

— Terminați, băieți.

— Calmează-te, mamă, are dreptate. Chiar seamănă.

Billy Prostuţul a scos o găleată de şerpi de plastic dintr-un coş. Unul dintre băieţei a început să suspine, iar mama lui a alergat către el de parcă fusese lovit de o maşină.

Dylan m-a lovit uşor cu cotul în şold.

— Mamă, putem pleca acum? E pentru copii.

— Şşşş!

— Pot să mă duc să mă uit la TV? Acum?

— Te duc eu.

Mobilul din geanta mea începuse să sune. Numărul lui Abby apărea pe ecran. Nu voiam să răspund. Trecusem prin iad în ultimele două zile la birou încercând să prevăd reacţia la materialul cu Theresa. Am pus telefonul pe vibraţii, sperând că pot aştepta să îi sun înapoi. Le dădusem lui Charles şi lui Abby numărul de acasă al lui Susannah, în caz că intervenea ceva grav.

M-am aşezat înapoi pe podea, ştiindu-l pe Dylan butonând fericit la televizorul din camera indigo. I-am simţit din nou privirea lui Peter, care crea un fir invizibil între noi. Mă chinuia.

Labradorul lui Susannah lătra zgomotos şi încerca să târască un puşti prin cameră, trăgându-l de pantaloni. Altă femeie, mai în vârstă, plimba o tavă cu pahare mari de cristal pline cu Perrier şi cu câte o felie de lămâie verde. M-am întins să iau unul şi m-am chinuit să nu mă uit către Peter.

M-am uitat la tabloul portocaliu cu mov semnat de Mark Rothko din dreapta mea, de deasupra canapelei, în încercarea de a-mi distrage atenţia. Observam, pentru prima dată, că Susannah adăugase un şnur mov canapelei, pentru ca aceasta să se asorteze cu tabloul.

Dintr-odată, o mână m-a apucat de șold și am tresărit, gândindu-mă că Peter trecuse peste anumite limite pe care mă bucuram enorm că le încălca.

— Ce face producătorul vedetă?

M-am întors. Era Phillip.

— Ce... ce faci aici?

— Întâlnirea de la cină s-a anulat, așa că am luat primul avion, spuse și mă sărută pe obraz. Și voiam să vin la petrecerea finului meu.

În traducere, voia să o pupe în fund pe Susannah.

— Iubito, continuă el, cum te simți? L-am văzut.

— Bine. De fapt rău. Epuizată. Speriată, am răspuns încercând să mă concentrez pe prezența lui și nu pe prezența lui Peter, undeva de cealaltă parte a camerei.

— E normal să fii speriată. Te iei de unul dintre cei mai puternici bărbați din Congres.

— Mă sperii și mai rău, Phillip.

— Totul va fi bine, dar cred că ăsta ar trebui să fie ultimul material politic pentru o vreme. Poți fi un jurnalist de succes și fără să intri în rahaturile astea politice.

— Știu. E prea mult.

Pentru prima dată, eram de acord cu el.

— Prea mult pentru tine, pentru copii, pentru mine. Iar noi avem nevoie de tine și tu ai nevoie să te bucuri din nou de viață și să te dai jos de la aparate. Ești ca un hamster, alergi, alergi...

— Phillip, nu pot purta conversația asta acum. Nu știu ce voi face în continuare. Știu că ai dreptate până la un punct.

Bătrânica acră cu sandvişurile cu roşii trecea pe lângă noi, iar eu am apucat trei. Phillip s-a uitat atent în jur de parcă furasem o vază preţioasă şi o băgasem în buzunar.

— Nu am mâncat la prânz, Phillip, OK? Chestiile astea nu sunt săţioase, iar eu mă simt cam agitată acum.

— Nu ai nevoie să te calmezi îndopându-te cu calorii.

— Hei, voi doi!

Era Susannah. Purta un pulover Chanel tricotat, o bluză şifonată şi o fustă conică strâmtă şi şoptea câteva indicaţii către menajerele ei, din colţul gurii. I-a rearanjat uneia gulerul alb de la uniformă.

— Iat-o pe micuţa provocatoare de furtuni! Jamie, a fost incredibil.

M-a îmbrăţişat şi mă ţinea strâns de umeri cu braţele întinse, în timp ce continua.

— Nu-mi vine să cred ce curaj de elefant ai avut, femeie! Ai văzut toate ştirile de pe canalele de cablu? Nu vorbesc decât despre asta.

— Ştiu, este... este copleşitor.

Începea să îmi fie puţin greaţă.

Telefonul începea să îmi bâzâie din nou. Oare nu reuşea Goodman să se spele singur pe spate? Oare nu putea Erik, dl. Jurnalist Experimentat în Materiale Politice, să se descurce cu toate timp de treizeci de minute cât îmi duceam copiii la o petrecere aniversară?

— Nu vor să te lase în pace oamenii aceia? Eşti la cineva acasă, spuse Susannah, aruncând mâinile în aer. Nu ştiu cum te descurci.

A plecat şi Phillip a urmat-o.

— Vreau să stau cu finul meu! a urlat după ea.

Bâzâitul devenea dificil de ignorat, cred că fuseseră trei apeluri la rând. Am băgat mâna în geantă și am ratat ultimul apel cu o nanosecundă. Când am verificat numele apelantului, am văzut că era al lui Erik. Nu al lui Charles. Nu al lui Goodman. Al lui Erik. Asta nu puteam ignora. Erik nu suna decât când era „al dracului de supărat".

Trei mame mă arătau cu degetul pentru una dintre femeile în uniformă neagră și șorț alb apretat. Mi-am dat seama imediat. Erik și Charles mă sunau pe linia fixă a lui Susannah.

Era o problemă cu interviul. Sentimentul nefericit pe care îl avusesem în legătură cu Theresa era pe punctul de a se materializa într-un dezastru mare și urât. Eram sigură. Mi se învârtea capul. Am sărit în picioare și am dărâmat un pahar de cristal de 80 de dolari cu Cola dietetică de pe o măsuță laterală și acesta se sparse în mii de fâșii de sticlă pe podeaua de mahon. Toții copii s-au întors către mine. Billy Prostuțul și-a scos pălăria neagră și s-a uitat la mine, oprind spectacolul. M-am ridicat și am alunecat pe sucul vărsat ca pe o coajă de banană, dar m-am sprijinit pe colțul canapelei, aproape dărâmând o lampă antică. Una dintre mame a apucat lampa pentru a o stabiliza.

De partea cealaltă a camerei, părinții mă priveau cu o expresie de genul „calmează-te, cucoană" pe fețele lor reținute, aranjate și politicoase. Labradorii au alergat peste băltoacă și au încercat să lingă Cola. Am tras de una dintre zgărzi pentru a nu îi lăsa să își rănească limba.

— Phillip! am strigat eu ca o nebună.

Dispăruse. Nimeni nu se mișca.

— Peter!

Dintr-odată, Peter şi-a făcut loc prin mulţime ca Michael Jordan când driblează şi a sărit peste covorul zebră dintr-o singură mişcare pentru a mă apuca de braţ.

— Jamie, mă ocup eu de câini, du-te la telefon.

S-a uitat adânc în ochii mei, îngrijorat, ca şi cum apelul era grav, ca şi cum murise cineva. S-a dovedit a fi mai grav de atât.

Am ridicat receptorul, am închis ochii, am apropiat telefonul de piept şi am şoptit: „Doamne, te rog, salvează-mă de data asta!". Apoi am tras adânc aer în piept şi am dus receptorul la ureche.

— Jamie Whitfield la telefon.

— Te uiţi? urlă Erik.

— La ce să mă uit?

— La caseta cu Theresa. Se difuzează la cinci pe *Facts News Network*.

— Cum adică „la caseta cu Theresa"?

Simţeam un gust amar în gât.

— Nu ştiu, răspunse Erik. Tot ce ştiu este că *Facts News* tocmai au anunţat ca au primit o casetă de la Theresa Boudreaux. Au primit-o anonim într-un plic pe care scria „RightIsMight.Org".

Facts News se lingeau pe bot de fiecare dată când elita media liberală o dădea în bară. Comentaseră non stop de când difuzaserăm materialul cu Theresa Boudreaux, prezentând-o ca pe o nimeni mincinoasă, răzbunătoare şi părăsită, pe care Huey Hartley abia dacă o cunoştea.

— Unde e Charles? am întrebat panicată.

— E aici, cu mine.

S-au auzit zgomote de fond o vreme.

— Şi Jamie, tu şi cu mine suntem împreună în asta, nu uita. Suntem o echipă şi o să tratăm

problema ca o echipă. Suntem *amândoi* în rahatul ăsta. Nu o să te las să arzi.

Gura îmi era atât de uscată, încât limba mi se lipea de cerul gurii. Am făcut semn unei alte menajere să îmi aducă un suc. S-a prefăcut că nu mă înțelege.

Am tras sertarul de lângă telefon pentru a căuta un pix și niște hârtie. Nu am găsit nici hârtie. Nici pix. Doar niște cutii transparente în compartimente separate, marcate cu etichete. Am deschis una, marcată „Accesorii pentru divertisment: scobitori" și am luat un pumn de scobitori sidefate. M-am gândit cât de stupid era că, având în vedere problemele mele mai mari, acele scobitori mă făceau să mă simt prost. În casa noastră, nu găseai nici lumânări pentru tort pe moment.

Cineva m-a bătut pe umăr.

— Totul e în regulă?

Peter stătea în spatele meu cu un teanc de șervețele de masă ude. Începuse să scuture bucățile de sticlă în coșul de gunoi.

Am dat din cap în semn că „nu". A venit lângă mine și a încercat să asculte în receptor peste umărul meu. Pieptul lui mi-a atins spatele.

— Pune-mă pe speaker, te rog, Erik, am spus hotărâtă, încercând să par în stare să rezolv totul.

— Suntem aici, Jamie, spuse Charles în telefon.

— Tu ce crezi, Charles?

M-am rugat din nou ca el să creadă că este doar un complot stupid menit să ne intimideze.

Dar el nu a spus asta.

— Cred că am pus-o rău de tot, asta cred, a spus el în schimb.

— E, hai, toată lumea, hai să respirăm puțin, interveni Erik. Nu poate da înapoi acum. În urmă cu 48 de ore a spus ce avea de spus în fața a douăzeci de milioane de americani.

— Nu contează, spuse Charles.

— De ce nu, Charles? De ce nu? Poate e doar...

— Pentru că nu contează. Asta va fi ceva deosebit de rău. Oamenii de la RightIsMight.Org sunt malefici și periculoși. La dracu', ei postează anonim blogurile ca să poată face căcaturi ca astea. Și deși nu știe nimeni cine sunt, toți din America roșie îi adoră.

— Ce e pe casetă? am întrebat eu.

Erik sări să răspundă.

— Tot ce știu acum este că a venit într-un plic cu emblema RightIsMight.Org și cretinii de la *Fact News* promovează asta de o jumătate de oră. Va fi difuzată peste șapte minute, la cinci fix. Exact la timp ca să o poată face știrea principală a jurnalului de seară.

Făcu o pauză.

— Ești pe lângă un televizor, Jamie? De fapt, unde dracu' ești?

— Sunt... sunt în apropiere de birou. Trebuia să fac ceva, am spus, încercând să par profesionistă, dar simțindu-mă ca o bucată de gelatină. Mă uit de aici. Nu pot să ajung înapoi la timp. Evident. O să vă pun pe hold un minut până găsesc un televizor.

— E unul în camera de alături, în biroul soțului lui Susannah, șopti Peter.

Înnebunisem eu de tot sau tocmai îmi dăduse părul la o parte și își lăsase buzele să îmi atingă gâtul?

M-a condus la o canapea verde de catifea, apoi a apucat telecomanda și a început să schimbe cu furie canalele.

— *Facts News Network*. Canalul 53, Peter. E pe cablu. Grăbește-te.

M-am așezat pe canapea și am apăsat pe butonul telefonului care clipea.

— Gata, Erik, m-am întors, mă uit.

Sunt Bill O'Shaunessy de la Facts News Network. *Noi vă prezentăm faptele, voi decideți. Tocmai am primit o casetă în exclusivitate de la domnișoara Theresa Boudreaux. Doar dacă erați ascunși într-o peșteră cu Osama nu știți că domnișoara Boudreaux a apărut pe NBS pentru a vorbi cu Joe Goodman despre relația pe care a avut-o cu reprezentantul oamenilor din Mississippi, patriotul Huey Hartley. Congressman-ul nu s-a deranjat să comenteze ceea ce șeful staff-ului a numit „acuzații absurde". Dar, totuși, NBS a considerat ca fiind de interes public să difuzeze aberațiile acestei femei în ora de vârf, cu toate că războiul împotriva terorii este în toi, iar Congresul dezbate bugetul.*

De ce facem și noi același lucru ? Ei bine, bună întrebare. Deoarece Theresa are câteva detalii suplimentare pe care am simțit că nu le putem ignora. Facts News *vă va prezenta urmarea interviului de la NBS după această pauză publicitară...*

— Jamie, ce Dumnezeu crezi că face? Tu o cunoști cel mai bine.

Era vocea lui Bill Maguire la telefon. Mă simţeam rău şi ameţită şi tensiunea îmi creştea cu fiecare secundă.

— Pur şi simplu nu ştiu, Bill. De ce nu ne-a trimis nouă caseta? Au spus „urmare". Poate vrea doar să mai clarifice ceva. Să mai spună povestea la o altă televiziune, am spus cu vocea pierdută. Poate vrea să îşi ceară scuze lui Hartley, sau să ofere un motiv mai bun pentru care ar fi simţit nevoia să spună adevărul?

Peter, care stătea lângă mine şi îmi întindea un suc, dădea din cap în semn că „da". Sigur asta era.

— Nici o şansă, Jamie, spuse Charles. A trimis-o inamicului. Sau ceea ce vede ea ca fiind inamicul nostru. A ajuns într-un plic cu emblema RightIsMight.Org. Ne-au ameninţat că vor arunca o bombă către noi şi eu cred că mai avem treizeci de secunde până în acel moment.

— Charles, destul, urlă Goodman.

Am închis ochii. Mi-aş fi putut da seama? Mi-am spus că am făcut tot ce am putut, cu informaţiile pe care le aveam. M-am purtat profesionist. Am luat decizii mature. Şi urma să trăiesc cu ele.

— Exact de asta mă temeam, continuă Charles...

— Mai taci, Charles, eşti...

Maguire îşi muşcă buza, apoi continuă.

— „V-am spus eu" nu mă ajută cu nimic acum. Materialul s-a difuzat. Mai sunt treizeci de secunde. Linişte!

Ne zgâiam cu toţii la reclama la caseta video pentru Billy Blanks Tae Bo. Apoi la genericul ediţiei speciale a jurnalului de ştiri *Facts News*, al cărui banner a apărut pe ecrane ca un şarpe.

Bună seara. Sunt Bill O'Shaunessy şi vă aduc o ştire de ultimă oră pentru Facts News Network. *O noutate şocantă în cazul Theresa Boudreaux. În exclusivitate pentru* Facts News: *Theresa Boudreaux are o altă poveste de spus. Una care este mult mai înspăimântătoare pentru conducerea NBS decât pentru congressman-ul Huey Hartley. Să vedem caseta.*

Mi-am pus capul în palme, bătând cu receptorul mut într-unul din umeri. Nu mă puteam uita. Apoi am tras cu ochiul printre două degete. Peter stătea lângă mine cu ambele mâini peste gură.

— Să mă ia dracu'! Ahhhhhh!!!

Acela trebuia să fie Erik. Am auzit întregul borcan de bomboane spărgându-se de podea.

Capitolul 31
Bomba pe nume Boudreaux

Theresa părea frumoasă, senină. Şi malefică.

Stătea în faţa unui local cu specific tropical, aşa cum Osama sau Al Zawahiri ar sta în faţa unei peşteri afgane necunoscute. În stânga ei se aflau palmieri în bătaia vântului şi mai în spate apă de un albastru azuriu. Părul ei blond murdar şi creţ îi venea pe faţă când briza bătea ceva mai tare. Îşi dădea şuviţe lungi după urechi şi lumina soarelui de după-amiază îi lumina ochii şi îi făcea să pară translucizi. Putea să se fi aflat oriunde în emisfera sudică.

Se uita în jos pentru a se calma. Apoi şi-a ridicat privirea încet şi şi-a concentrat-o intenţionat în lentila camerei de luat vederi. Apoi Theresa a tras adânc şi mândru aer în piept. Şi-a scos nurii în afară şi a început:

În urmă cu câteva luni am pus la cale un plan. Alături de cineva despre care o să spun doar că este un prieten apropiat.

— E vorba de RightIsMight.Org! Sunt sigur de asta. Ştiam eu! ţipă Charles prin telefon.

— Taci, Charles, urlă Bill Maguire.

A fost un fel de experiment. Un experiment pe care eu și prietenii mei îl numim „Media Principale"...

— La dracu'!!! zbieră Goodman.
— Pfoaaaa, spuse Peter încet.

Am vrut să vedem cât de ușor ne-ar fi să ajungem la o televiziune centrală, una care face servicii liberalilor. Așa că am găsit un producător și un prezentator dornici să dărâme orice republican onest care le pică în mână...

Lacrimi au început să îmi cadă din ochi și să mi se lovească de genunchi ca picăturile de ploaie. Voiam să mă ascund în brațele lui Peter, dar nu am făcut-o. Așa că am încasat-o singură, cu receptorul apăsat puternic pe ureche și cu bărbia în mână.

...Și am vrut să știm cât de departe ar merge pentru a distruge un lider patriot republican – pe cineva cu valori conservatoare, valori care mențin America puternică. Am vrut să știm dacă s-ar înjosi până la a difuza povești despre sodomie. Nu le-a păsat. Au făcut-o oricum. Au angajat niște amărâți de experți audio, au folosit câteva chitanțe ca dovadă, numindu-se jurnaliști profesioniști. După cum am dovedit eu și prietenii mei, oamenii aceia ar difuza orice, atâta timp cât acel „orice" este defăimător pentru aripa de dreapta a acestei țări.

— Căcat, spuse Charles.

..Așa că, doamnelor și domnilor, oficial, vă jur pe sufletul răposatei mele mame că nu am avut

nici o legătură amoroasă cu congressman-ul Huey Hartley. Nu m-a sodomizat niciodată.

După încă un minut de dulcegăreală propagandistă patriotică, ecranul s-a făcut din nou negru şi un William O'Shaunessy mândru i-a luat locul, care a început să explice sobru conţinutul casetei, cu un zâmbet subtil pe faţă.

Mâna cuiva s-a izbit atât de tare de masă, încât a trebuit să îmi îndepărtez receptorul de ureche.

Bill Maguire se adresa acum echipei sale.

— Jamie, Charles, Goodman, Erik. Prietenii mei, am fost bătuţi la fund de o târfuliţă de chelneriţă. Vreau să văd mama tuturor comunicatelor de presă la mine pe birou în treizeci de minute. Nu, în douăzeci de minute. Ascultaţi-mă, ăsta e război. Şi trebuie să ucidem nişte bloggeri inamici. Şi dacă e să murim, o să murim cu săbiile în aer şi cu capul sus. La revedere!

A trântit uşa de sticlă de la biroul lui Erik în urma lui. Îl vedeam cu ochii minţii, mergând drept prin redacţia plină de angajaţi tăcuţi.

Suspinam în linişte, incapabilă să vorbesc. Într-un final, s-a auzit o voce din telefon. Era Charles.

— Jamie? Eşti acolo?

Am reuşit cumva să răspund.

— Da.

Viaţa mea se transformase într-un fel de film de groază ştiinţifico-fantastic.

A urmat Erik.

— Du-te în faţa unui calculator. O să trebuiască să facem chestia asta împreună acum. Apoi o să se uite avocaţii peste ea. Jamie, o să trebuiască să pun numele tău ca producător-şef, spuse el

după ce făcu o pauză de gândire. După Goodman şi după mine, ca producător executiv. Charles poate să rămână pe lângă. S-a dus acolo să verifice, dar el nu e implicat. Nu a fost niciodată.

— Nu accept, Erik, spuse Charles. Sunt amestecat până-n gât, am sfătuit-o pe Jamie de pe margine.

— Exact. Doar de pe margine. Nu eşti implicat. Noi trei am dat naştere monstrului ăstuia, tu doar ai asistat. Numele tău nu va fi în comunicatul de presă. Trebuie să salvăm cât mai multe cariere posibil.

Şi aşa, Charles a fost cruţat de lupta cu leii.

— Să nu exagerăm, Erik, spuse Goodman. Am fost alături de televiziunea asta timp de 25 de ani. Nu o să las asta să distrugă munca mea de un sfert de secol.

— Goodman, stai jos. Asta chiar va distruge munca ta de un sfert de secol. Obişnuieşte-te cu ideea. Singura chestie e că eu şi cu Jamie suntem implicaţi alături de tine, ceea ce va îndulci...

— Hei, răspunse Goodman cu o voce piţigăiată şi isterică. Nu m-am întâlnit cu ea decât de două ori şi eu...

— Să nu începi cu căcaturile alea de corespondent, Goodman. Am mai trecut prin asta, nu e prima dată când spui că producătorul a făcut toată munca şi tu ai fost inocent.

Am simţit sabia pe gât.

— Chiar am făcut toată munca.

— Vezi, a spus-o chiar ea, interveni Goodman.

Viermele. După zece ani de loialitate faţă de el în care am muncit pe brânci ca să îl fac să arate mai bine şi să pară mai deştept decât este. Nu aş fi prevăzut asta niciodată. Nu din partea

lui. Am simţit cum îmi transpiră pielea capului. Mi-am smuls puloverul de pe mine.

— Taci, Goodman. Suntem toţi implicaţi, spuse Erik. Noi *trei* suntem toţi implicaţi în chestia asta.

Charles interveni.

— Eu am făcut verificarea investigaţiilor, Erik. Chiar ar trebui să fie patru...

— Charles, destul! urlă Erik. Vreau să păstrez cât mai multe reputaţii curate. Va urma un adevărat dezastru în următoarele zile şi nu vreau să trag pe nimeni după noi dacă nu trebuie.

Peter mi-a masat gâtul. Cred că m-am sprijinit de el. Nu ştia ce să spună sau ce să facă. Aşa că a început să îmi facă vânt cu o pernă de satin galbenă.

Erik reluă discuţia.

— Jamie, sunt în faţa calculatorului meu. Vreau să îmi enumeri, în ordine cronologică, toate întâlnirile cu monstrul Theresa, începând chiar de la prima...

Am înghiţit în gol de mai multe ori, încercând să îmi potolesc stomacul. Peter mi-a pus un pahar rece de suc pe frunte şi mi-a sprijinit gâtul.

— Jamie, ce s-a întâmplat mai întâi? Un telefon de la avocatul ei, Leon Rosenberg, în care ne spunea că este pregătită să vorbească, sau te-ai dus tu în Pearl pe cont propriu ca să o convingi să vorbească? Am uitat. Ne-a solicitat el un interviu sau te-am trimis eu acolo să încerci să o convingi..., spuse şi apoi se opri. Jamie? Mai eşti acolo?

— Erik, nu pot...

— Jamie. Rămâi cu mine, fată. Mai avem 17 minute la dispoziţie ca să facem rahatul ăsta. Trebuie să îţi aminteşti, nu poate fi atât de greu...

— Erik, nu e vorba de asta.

Urma să-mi fie rău, era evident.

— Mi-e... mi-e... scuză-mă...

— Jamie!

Mi-am acoperit fața cu o pernă cu imprimeu de leopard și m-am împiedicat de măsuță. M-am împiedicat pe partea cealaltă, dar mi-am recăpătat echilibrul înainte să reintru în petrecere cu încă o mișcare neîndemânatică. Peter a ocolit masa și m-a apucat de cot, dar l-am împins înapoi. Viața era destul de jalnică acum, nu vóiam să mai și vomit pe el. Îmi doream să mor. Toată afacerea asta urma să devină o știre pentru prima pagină a tuturor ziarelor în următoarea săptămână, televiziunea urma să fie distrusă, zilele de prezentator ale lui Goodman terminate, eu să îmi pierd slujba și credibilitatea. Pentru tot restul zilelor mele, lumea mă va arăta cu degetul și va spune: „Uite-o pe femeia care a crezut povestea chelneriței ăleia...".

Nu am găsit baia corespunzătoare biroului lui Tom și aproape am intrat cu capul înainte într-un dulap plin cu dosarele lui, deschizând în grabă o ușă. Am apăsat perna mai puternic pe față.

— Camerele copiilor sunt pe hol, spuse Peter apucându-mă de braț. Sunt sigur că este o baie pe acolo.

L-am lovit din nou peste braț, dar m-a urmat îndeaproape. Am alergat pe hol, pipăind pereții pentru a-mi păstra echilibrul. Am încercat altă ușă. Debaraua. Începeam să simt gustul sendvișului cu roșii în gură. Mai aveam doar câteva secunde până să am un mic accident pe frumosul covor al lui Susannah de pe hol, în fața tuturor fetelor din Grid și a scobitorilor lor sidefate.

Am ajuns la ultima uşă de la capătul holului. Clanţa era blocată, pe jumătate închisă. Peter mi-a luat-o în faţă şi a împins uşa înăuntru cu o forţă brutală. În sfârşit, o cameră de copil. Un pătuţ cu maimuţoi, un mobil Peter Rabbit, un dulap plin cu cupe de argint. M-am uitat după uşa unei băi. În dreapta, nimic. În stânga, ceva. Ceva oribil.

O femeie culcată pe spate pe podea cu fusta ridicată în jurul abdomenului şi picioarele frumoase îndreptate în sus într-un V perfect şi marcate la fiecare capăt de pantofi cu toc cui mov din piele de crocodil. Mâinile erau întinse pe podea pe lângă corp. Un cap de bărbat era îngropat între picioarele ei. Îşi devora furios prada, cum ar devora un leu african o zebră proaspăt prinsă. Fundul lui era în aer, îmbrăcat, slavă Domnului, în pantaloni de costum în dungi. Cămaşa lui în dungi galbene apretată era scoasă din pantaloni, iar sacoul era făcut morman lângă el. Femeia gemea: „Mai vreau, mai vreau!". L-a apucat dintr-odată de păr, şi-a împins pelvisul în sus şi i-a îndesat capul şi mai aproape de ea. A lovit de mai multe ori podeaua cu mâna dreaptă.

— Da!!! Da!!! Phillip! Da!

Phillip? Phillip *al meu*? Şi aceia nu erau pantofii preferaţi ai lui Susannah?

Capitolul 32

Viață sălbatică

Să spunem doar că Phillip nu a mai fost bine-venit pe acasă după acel spectacol. Și, după o săptămână, am fost concediată.

Munca mea, activitatea care mă făcea să mă simt sigură pe mine, dispăruse într-o secundă. Pierdusem puterea de regenerare și de înnoire și inspirația, când judecata m-a lăsat baltă pentru o scurtă perioadă de timp.

Erik a încercat din răsputeri să mă salveze, pe noi toți, dar nava noastră luase apă prea repede. Pe parcursul zilelor care au urmat mărturiei bizare a Theresei am așteptat cu toții, încercând să venim cu explicații pe care publicul și, poate mai important, colegii noștri să le înțeleagă. O verificaserăm, ne arătase chitanțele, conversațiile de pe casete semănau cu Hartley. Trei experți credibili ne confirmaseră faptul că era vocea lui – de unde era să știm că falsificaseră casetele atât de bine?

Dar mințise cu zâmbetul pe buze. De unde era să știm? Nu ne doream ca oamenii să ne compătimească, să le fie milă de noi, voiam doar să înțeleagă contextul în care am luat deciziile. La final, publicul a rămas cu un singur lucru:

reporterii NBS s-au lăsat păcăliţi şi domnişoara Boudreaux ne-a făcut-o. L-a păcălit până şi pe expertul Leon Rosenberg. NBS fiind cea mai puternică televiziune, oamenii se bucurau de greşelile noastre şi ne dansau pe morminte. Totul era foarte urât.

Când vulturii au început să îi dea târcoale lui Bill Maguire, s-a luptat vitejeşte cu ei. Să îşi salveze pielea, vreau să spun. Mereu fidel, pe dracu'! A declarat că el era de vină, că greşise, împânzind undele cu apelurile lui la înţelegere. Dar şi-a mărturisit păcatul spunându-le că ocupase un loc în spatele producţiei; că fusese ocupat cu programarea per ansamblu şi că i-a lăsat pe alţii să supravegheze segmentul cu Theresa Boudreaux. Explicând că ne-a cerut în repetate rânduri să verificăm informaţiile şi să ne interesăm de trecutul ei, a pretins ignoranţa şi şi-a salvat astfel slujba. Povestea lui a părut plauzibilă publicului, cel puţin celor din afara media; era totuşi preşedintele departamentului de ştiri. Preşedinţii nu se ocupă de detaliile de producţie, nu? Cei din interior ştiau mai bine.

Şi ce era să fac cu trădarea? Să încerc să o justific? Să încerc să înţeleg? Să îmi dau seama cât de mult avansase Maguire de la străzile rău famate din Gray, Indiana, de parcă poziţia în care se afla îi scuza lipsa de loialitate faţă de colegii săi? Să îl las să scape uşor doar pentru că era negru şi s-a născut sărac? Nu îmi păsa de unde a venit, dacă era alb sau negru: era un jegos care s-a dat la fund, deşi îmi spusese că mă va apăra. Rambo ne lăsase cu buza umflată. Fusese pus la curent cu toate informaţiile, iar Maguire, fostul comandant de marină, pe biroul căruia se opresc

banii, decisese să difuzeze materialul şi să îşi toarne un pahar de Wild Turkey.

Când mi s-a domolit furia, vinovăţia mea a început să capete o imagine ceva mai complexă. Mi-am dat seama că Maguire nu trebuia să moară odată cu noi dacă putea să îşi articuleze presupusa distanţă. Furia mea mă tortura cu raţiunea ei schimbătoare şi ameţită. La final, Bill Maguire s-a ţinut strâns de slujba sa, promiţând să fie cu ochii pe producătorii săi şi să alcătuiască o echipă care să refacă segmentul de documentare al departamentului său.

Şi în legătură cu Goodman? Omul pentru care muncisem mai mult de un deceniu? Ajutându-l să arate mai bine şi să pară mai inteligent decât putea fi de unul singur? I-am aranjat scenariile, i-am ascuţit întrebările, i-am pudrat fruntea strălucitoare şi i-am pieptănat părul sârmos. Şi el a pretins că a fost pe lângă când s-au scos pumnalele. A spus tuturor că prezentatorii de ştiri călătoresc atât de mult, încât nu pot ţine evidenţa tuturor ştirilor pe care le acoperă, nu pot fi traşi la răspundere pentru toată mizeria care se face în procesul de investigare. Pentru asta sunt producătorii. Producătorii verifică informaţiile.

Iar Monstrul Prezentator Joe Goodman a fost învins, dar nu distrus. L-au mustrat în public, l-au scos de la *Newsnight*, dar i-au dat propria rubrică la *Hour Specials*. Exact ce îşi dorea; încerca de ani de zile să plece de la chinul *Newsnight* şi să primească propria rubrică pentru a acoperi probleme mai importante într-o emisiune mai lungă şi într-o manieră mai profundă. Ce mai pedeapsă.

Şi, la final, producătorii au fost cei ale căror capete au căzut. Erik, dintr-o bucată, a stat alături

de mine până la finalul urât. Nu sunt sigură dacă avea de ales. Mie şi lui Erik ni s-a cerut să ne dăm demisiile pentru că trădaserăm încrederea publicului. *Deşi nu aveam de unde să ştim. Nu aveam cum să ne imaginăm niciodată.*

Am stat în faţa biroului lui Maguire două săptămâni după ce s-a difuzat interviul. De la reportajul de la *Facts News*, delibera soarta mea cu şeful lui, preşedintele comitetului companiei mamă pentru NBS. Consiliul lor director cerea să cadă capete, încercând să îşi salveze imaginea, sperând să nu piardă clienţi în diviziile de cablu şi editură din cauza eşecului Theresa Boudreaux la NBS, bijuteria coroanei lor.

Maguire m-a poftit înăuntru şi am ştiut imediat.

— Jamie, nu o să mă joc cu tine, aşa că să începem direct. M-am întâlnit cu consiliul companiei. Va trebui să renunţăm la tine, începând chiar de acum. Bineînţeles că despărţirea va fi...

Stăteam mută în faţa lui. Am scanat repede camera. Nu părea că *el* împacheta să plece. Cred că oamenii mici îşi pierd slujbele în timp ce barosanii rămân în siguranţă. Nu e prima dată când se scrie cartea asta.

— Despărţirea? Asta e? Un deceniu aici şi am ajuns la despărţire din a doua propoziţie?

— Jamie, nu face afacerea asta mai urâtă decât este.

— Bill, nu am greşit cu nimic. Am fost aici toată viaţa mea, sau aproape toată, întreaga mea carieră. Nu este... nu e corect. Nu aveam de unde să ştiu că voi fi prostită de oameni nebuni cu o dorinţă de răzbunare împotriva întregii televiziuni! Ei ţinteau spre voi, nu spre o rotiţă ca mine.

Maguire a ridicat din umeri.

Am continuat.

— Am verificat totul de zece ori. Nu aveam de unde să știu.

— Tu ai fost producătorul materialului care ne-a provocat daune.

— Mi-am exprimat temerile. TU, care nu lași niciodată trupele în urmă, mi-ai spus că ai acoperit campanii, că tu știi mai bine, că banii se opresc la tine.

— Nu ești în poziția în care să îmi întorci cuvintele astea. Și banii chiar s-au oprit aici!

— Atunci de ce îmi pierd slujba? *Tu* ești președintele departamentului de știri. Tu ai dat verde materialului!

— Așa se întâmplă.

— De ce nu îți poți salva oamenii, nu asta fac cei din marină, nu asta înseamnă *Semper Fi*, nu ai învățat nimic la...?

— Jamie. E gata. S-a terminat acum.

— Dar eu...

— S-a terminat.

Nu mai era nimic de spus.

— Poate că aș putea să plec odată cu voi. Dar nu mă las terminat de asta. Mereu am fost foarte clar când am spus că ăsta este copilul tău, a spus aplecându-se peste birou. După cum ți-am spus în biroul lui Erik, la final, tu ești producătorul materialului. Și ești foarte departe de adevăr în legătură cu ultimele lucruri pe care le-ai spus. Foarte departe. Ai exprimat îndoieli, nu ai insistat să nu difuzăm materialul și este o diferență foarte mare.

Am făcut o pauză. Marinarul avea dreptate aici. Și iată ce era ciudat: în acest moment oribil

în care eram ghilotinată, nu mă puteam gândi decât la Peter. La cum îl desființasem. Cum îmi bătusem joc de părerile lui: toate doar ca să îmi țin în frâu sentimentele pentru el.

— Te-om fi împins noi, dar trebuie să accepți faptul că tu ne-ai permis să te împingem. Ți-am spus că dacă ai fi țopăit la mine în birou, nu difuzam materialul. Te-ai luptat puțin, dar nu destul. Nu ai dat tare cu pumnul, ai dat puțin din mână și apoi te-ai retras. Te luai de unul dintre cei mai importanți câini din guvernul nostru. E timpul să fii adult, nu să te plângi și să cârcotești. Nu te-am trădat, Jamie. Ești cel mai bun om pe care îl am. Te-ai trădat singură. Nu ai avut destulă încredere în judecata ta. Te-ai bazat pe trei bărbați mai bătrâni, cu mai multă experiență. Aici ai greșit și din cauza asta, ironic, dar adevărat, îți pierzi acum slujba.

Abby era distrusă când m-am întors din biroul executiv.

— Ce o să mă fac fără tine? a bâiguit printre lacrimi.

— Păi, tu ce crezi că o să fac eu fără slujba mea?

— O să găsești alta, ești atât de bună la ceea ce faci, a spus ea.

— Sunt radioactivă, Abby. Nimeni nu mă va angaja, nu au cum. Numele meu e pe orice comunicat de presă din țara asta legat de eșecul ăsta. Chiar dacă și-ar dori, va apărea în ziare că m-au angajat și se va reflecta negativ asupra lor.

— Ba nu o să fie așa, implora ea.

Am ridicat din sprâncene.

A continuat.

— OK, poate va fi și poate că ești radioactivă acum, dar asta va trece.

— Abby, nimeni nu s-a mutat mai aproape de o rază de 50 km de Cernobîl, voi fi radioactivă până la finalul secolului.

— Of!

— Păi... da. Nu îți stă în fire să nu știi asta.

— Bine, dar nu vei fi ca Cernobîlul, vei fi ca un accident nuclear care aproape s-a întâmplat, dar până la urmă nu s-a mai întâmplat.

— Abby, în acest caz, accidentul chiar s-a întâmplat.

Mai târziu, în acea după-amiază, l-am dus pe Dylan la o plimbare în parc pentru a-i spune ce se întâmplase. Trebuia să fie pregătit, avea nevoie să îi explic cât mai simplu ce se întâmplase cu slujba lui mami. Theresa Boudreaux mă mințise, nu pentru a-mi face mie rău, dar pentru a face rău întregii televiziuni. Nu avea nici o legătură cu mine. Era ușurat să afle că nu avea nici o legătură cu mine. Era ușurat să afle că nu eu eram ținta. După ce am vorbit, am mers la Belvedere Castle pentru a admira priveliștea și pentru a ne uita la animale. Stăteam la trei metri în spatele fiului meu, ținându-mă de balustrada groasă de la balconul de sus, cu spatele la turnul castelului. Vântul s-a întețit puțin, iar eu mi-am tras haina groasă mai aproape de mine, în timp ce frigul era îndulcit de soarele puternic care strălucea deasupra noastră. Familiaritatea acelui loc era liniștitoare într-o lume care, în orice altă privință, îmi fugise de sub picioare.

— Știi că numeri țestoasele de acolo de vreo zece minute, nu-i așa, Dylan?

— Se tot mişcă. Nu pot să le urmăresc şi le pierd numărul.

Mi-am trecut degetele peste scrisul de pe spatele cronometrului de la Peter – *e timpul pentru încă un dans.*

— Una dintre ţestoase nu se poate ridica. E atât de aproape, dar nu poate ajunge la pietre. Aşa că dă din picioare ca nebuna, apoi renunţă şi încearcă într-un alt loc care pare mai uşor.

— Mi-e frig. Ne putem uita la animale altă dată, scumpule, trebuie să plecăm în curând.

— Sunt sigur că şi lui îi este. De ce nu pot să îl împingă cu capetele? Se uită la el cum suferă.

— Şi tu faci acelaşi lucru, Dylan.

— Da, dar eu vreau să urce. Şi eu l-aş ajuta. Ei nu o fac. Vreau să mai stau.

— Bine. Ştiu că ăsta este locul tău preferat. Aşa că nu te grăbi.

— Femeia aceea va face puşcărie? Faci puşcărie dacă minţi la TV?

— Din nefericire, nu. S-a mutat departe, pe o insulă, nimeni nu ştie unde e.

— Ce ciudat. E ciudat că nu e Peter aici.

— I-ar plăcea să fie aici, dragul meu.

— Ce s-a întâmplat la petrecerea lui Anthony?

Soarele a intrat în nori.

— Atunci a apărut doamna aceea la televizor. Şi mami şi tati s-au certat acolo. Ce face ţestoasa?

— Cred că a trecut peste, a răspuns Dylan.

Mi-am pus braţul în jurul lui.

— Vrei să mergi acasă?

— Vreau să mai pun câteva întrebări.

— Spune.

— Tu şi tati vă veţi mai iubi vreodată?

— Ți-am spus, dragul meu. O să ne iubim mereu. Facem doar o pauză. Acesta poate fi un moment foarte confuz pentru copii. Dar nu este vina voastră.

— Știu. De ce îmi spune toată lumea asta? Nu am spus niciodată că este vina mea.

— Știu, iubitule. Adulții au idei tâmpite în minte.

Capitolul 33

O chestie ciudată numită frică

Peste şase săptămâni

Întâi februarie. În dimineaţa cu evenimentul pentru ouăle Fabergé m-am trezit târziu. Insomnia îmi accentua durerea de cap care mă întâmpina în majoritatea dimineţilor de când cu după-amiaza petrecută în apartamentul lui Susannah. Cu pătura peste cap şi cu capul îndesat în pernă, încercam să îndepărtez durerea. Fără succes.

A sunat telefonul.

— Am o idee! Mai mult decât genială. Oscar urcă acum.

— Ingrid, încetează. Dorm.

— Nu mai dormi. E ora nouă. Dă jos pijamalele alea şi îmbracă-te. Cred că e deja cu mâna pe clanţă.

— De ce Dumnezeu urcă aici?

— Îţi refacem viaţa. E timpul să te organizezi. Am o nouă meserie pentru tine. M-am gândit la tot. O nouă slujbă. Tu nu te pricepi la şomaj.

Reuşisem să mă ridic în capul oaselor.

— Ingrid, ai fost o prietenă minunată. Dar...

— I-am spus lui Oscar că, indiferent ce faci, el trebuie să se ducă direct la dulapul tău cu haine. Cu un aparat foto. Dacă nu, îl dau afară.

— Ce?!

— Îți va fotografia hainele. Se pricepe la camere digitale. Apoi se duce în Bridgehampton să facă și acolo același lucru.

— Nu am haine acolo.

— Deci îți va fotografia și hainele de acolo.

Nu mă asculta. Era într-o fază tipică pentru ea, entuziasmată de parcă desoperise codurile pentru armele nucleare ale Coreei de Nord.

— Apoi merge la Kinko pentru a le lamina. O să fie ordonate după culori, apoi după sezon, apoi după purtabilitate, într-un carnețel. Tu știi unde sunt toate. Ești organizată. Nu cauți niciodată nimic. Apoi le asortezi. Bineînțeles că ale tale vor fi patetice, dar vei înțelege conceptul mai bine dacă treci prin toate etapele cu el. A făcut asta pentru mine. E bun. E superbă ideea. Ale tale vor fi hidoase, dar măcar îți intri în mână.

— Ți-ai pierdut mințile?

— Toată lumea își dorește asta, dar nu sunt în stare. Este un singur Oscar.

— Și...

— Tu o să coordonezi cărțile astea! O să regizezi ședințele foto, o să organizezi cărțile. Acum vei fi și producător, *și* autor! Taram!

Carolina și-a băgat capul prin ușa de la dormitor.

— Șoferul dnei Harris este aici.

Nu îl puteai opri pe Oscar. Ingrid era atât de înfricoșătoare când dădea ordine, încât l-am lăsat pe bietul băiat să își facă treaba. Acum doamnele de pe Park Avenue încercau să îmi coordoneze cariera. Cât de deprimant.

Dar mă obişnuisem să fiu deprimată. Un zâmbet de plastic se întindea pe faţa mea tot timpul, deoarece încercam să par fericită în faţa copiilor. Phillip a dispărut mai întâi pe canapeaua din biroul lui, a încercat să fie pocăit, dar nu i-a ieşit. Majoritatea timpului prefera să doarmă în camera de oaspeţi a mamei sale. Eu încercam în continuare să acţionez, să fac efortul de a sta cât mai mult timp cu familia şi să iau cât mai des cina şi cu el. Erau chiar şi zile în care îmi doream să îmi salvez căsnicia, pentru mine, pentru noi, pentru copii mai ales.

Phillip şi cu mine făceam deseori terapie pentru a discuta motivele care stăteau la baza acţiunilor lui – se simţea distanţat faţă de mine, nu credea că îmi pasă deoarece eu nu mai păream ataşată de el, tânjea după atenţie şi după dragoste. Toate motive bune pentru a călca strâmb, presupun, dar, deşi terapia mă ajuta să văd lucrurile mai clar, nu schimba sentimentul de gol pe care îl aveam în suflet.

În ceea ce îl priveşte pe Peter, măcar a aşteptat până de Anul Nou.

S-a întâmplat în bucătărie, după ce copiii s-au culcat: prima seară de vineri din luna ianuarie, când Carolina plecase pentru weekend şi Phillip tocmai se urca în cursa de noapte de la San Francisco.

Nu o să te ating cu adevărat decât dacă, în primul rând, îmi spui că este ceva ce îţi doreşti cu adevărat, iar în al doilea rând, când nu vei mai fi cu el. Mă dorea, îşi dorea să fim împreună. Iar eu nu eram pregătită să fac pasul ăsta cu adevărat. Nu puteam să mă culc cu el la un

hotel şi să mă port normal a doua zi, să îmi reiau căsnicia ca şi cum nu se întâmplase nimic. Nu exista o modalitate să fac lucrurile pe jumătate cu el. Ce ne vom face? Să mai facem un pas şi să ne oprim acolo? Şi poate, şi mai important, chiar dacă Phillip mă înşelase, asta nu îmi dădea dreptul să fac acelaşi lucru.

Trădarea, deşi şocantă, nu m-a dat peste cap imediat. Aveam nevoie de câteva luni de păşit pe margine, doar pentru a vedea cum arată peisajul de dincolo. Iar Peter, simţindu-mi ezitarea, aştepta. Spunea că este preocupat de programul său, dar eu ştiam mai bine. În mod sigur mă aştepta, întrebându-se de ce nu mi-am părăsit soţul imediat după ce am aflat că mă înşela. Dar eu eram paralizată şi încercam în continuare să păstrez familia unită de dragul copiilor. Să dau ce e mai bun din mine. Şi în plus, bineînţeles, era şi o chestie ciudată care se cheamă frică.

Amestecam într-un ceai de muşeţel lângă bar când a intrat Peter, cam pe la nouă seara, după ce îl pusese pe Dylan în pat.

— Deci, spuse el, stând chiar în faţa mea, jocul s-a terminat.

Mi-a luat mâinile în ale lui. Nici urmă de masaj excitant de data asta.

— Poţi măcar să te uiţi la mine? a întrebat.

— Nu sunt sigură.

O senzaţie de tristeţe se împrăştia în corpul meu.

— Păi, atunci jocul s-a terminat într-un mod în care nici nu îmi imaginam.

— Poftim? am spus, ridicând privirea.

— Nu pot să mai stau.

Am închis ochii.

— Nu poţi face asta.
— Ai dreptate, J.W. Nu pot face asta, de aceea plec.
— Ce nu poţi face?
— Jocul ăsta. Căcatul ăsta de-a v-aţi-ascunselea. Ori noi doi facem ceva aici, ori nu facem. Iar tu nu faci faţă. Şi nu vrei să muţi. E ca şi cum aproape că îţi place să te simţi de căcat toată ziua.
— Nu poţi avea răbdare? Am trecut prin iad.
— Am avut răbdare. Şi acum, pot să spun, în sfârşit: nu pot rămâne aici atâta timp cât simt ce simt pentru tine.
— Pe bune?
— Maturizează-te odată! Bineînţeles că da. În ce fel de stare bizară de negare te afli? Am încercat din răsputeri să stau deoparte şi să te susţin. Dar e prea greu.
— Ştiu.
— Nu pot să te ţin în braţe, nu pot să fiu cu tine, să îţi arăt ce simt cât timp tu eşti retrasă şi rece şi ciudată şi nu faci faţă. Şi pentru ce? Din cauza lui? Ratatul acela care te înşală? Aştepţi aprobarea lui?
— Nu. Dar este atât de greu să mă rup.
— De ce ţi-e frică? Te temi că ai putea să fii chiar fericită?
— Nu de asta.
Cred.
— Păi, atunci ce aştepţi?
— Copiii, Phillip. Pur şi simplu nu pot să fac mişcarea încă.
— Ştii ceva? spuse, părând rănit, frustrat şi resemnat. E bine. E al dracului de în regulă. Dar eu nu o să aştept aici până te decizi tu să te mişti.

— Şi ce vei face?

— I-am spus adineauri lui Dylan.

Nu mi-a plăcut asta deloc.

— Cum ai putut?

— E bine. Am venit mai puţin, oricum, în ultima vreme. O să îl duc la grupul sportiv în fiecare luni. I-am spus că trebuie să muncesc mult. Dar că o să ne vedem în continuare lunea.

— Şi cum a reacţionat?

— Era obosit. E un copil. Trăieşte în prezent. I-am amintit că lunea e peste doar două zile. Şi i-a plăcut partea asta.

— Ah, deci...

— Deci o să îl iau de la şcoală lunea, o să merg cu el şi o să îl las jos la portar şi poate urca şi singur.

— Ca şi cum ăsta ar fi un divorţ şi nici măcar de urcat nu poţi?

— Hei, asta e alegerea ta, iubito.

Şi apoi, m-a luat uşor de gât cu o mână, m-a sărutat pe buze şi a ieşit pe uşă.

Eram distrusă. Iar buzele lui erau perfecte.

În acea seară de februarie, Phillip şi cu mine, prefăcându-ne că suntem un cuplu cu o căsnicie fericită, am coborât din maşina închiriată şi am urcat scările muzeului Dupont. Nu aveam o haină albă de blană şi nici o pelerină lungă până la pământ, aşa că îmi acoperisem umerii cu un şal de caşmir, ceea ce era ca o foiţă de ceapă faţă de temperatura geroasă de afară. Phillip şi-a pus braţul pe după mine pentru a mă încălzi. M-am sprijinit de el, încercând să absorb puţină căldură din corpul lui. Urcând zecile de trepte de marmură, mă gândeam la seara precedentă, la motivele

pentru care făcusem ce făcusem. Totul începuse cu momentul în care a intrat în camera mea, după ce pusese copiii în pat.

— Jamie, spusese el, dacă mă mai accepţi ca partenerul tău, aşa cum plănuisem, aş vrea foarte mult să te duc la evenimentul de mâine seară.

Am dat cu apă pe faţă şi m-am uitat la el.

— Nu ştiu.

Am răspuns pe un ton neutru. Nu mă simţeam foarte supărată pe el de data aceasta, poate pentru că nu îl văzusem în weekend sau în primele două zile ale acelei săptămâni.

— Păi, speram să aud ceva mai mult decât atât.

Arătam spre el cu periuţa de dinţi udă.

— Cum te poţi aştepta la ceva?

— Ştiu că sper la prea mult, dar mă gândeam că poate, pentru că nu ne-am mai certat în ultima vreme, aş putea să dorm în patul nostru pentru prima dată în ultimele şase săptămâni, ca o chestie specială, mâine seară, după eveniment.

Nu mai era atât de distractiv să îl fac să sufere. Se uita pur şi simplu la mine, fără să implore, fără să se roage, fiind direct în felul lui caracteristic. Mă înşelase, da, dar îmi explicase de ce a făcut-o şi îşi ceruse scuze. Nu s-a smiorcăit nici măcar o dată şi nu a cerşit iertare, ceea ce era de apreciat şi de respectat. Încercam să îl iert, încercam să îi accept scuzele, încercam să rezolv lucrurile.

— Jamie, ce crezi, deci? Pot să te însoţesc mâine şi apoi să dorm în patul nostru?

Dr. Rubenstein spunea că sexul ne poate vindeca, că ar putea demola zidul de furie dintre noi. Cum aş fi putut face sex cu el când mă imaginam tot timpul cu Peter?

— Jamie, nu te rog în fiecare zi, doar o dată la două zile, așa cum am făcut de când a început tragedia asta. Să mă refuzi sexual este o armă puternică în arsenalul tău și înțeleg asta. Am putea încerca. Ești în comitet, vei purta o rochie frumoasă și îți vei dori un bărbat lângă tine.

Nu am răspuns.

— Și în afară de asta, dacă nu vrei să o faci pentru noi, fă-o pentru Gracie. Dacă într-adevăr tot comitetul de la Pembroke va fi acolo, ar trebui să îi întâlnim împreună, braț la braț. Zâmbind.

Și-a pus două degete în ambele colțuri ale gurii pentru a-și face zâmbetul mai mare, mai fals.

Am râs. Îmi părea puțin rău pentru el. Se chinuia atât de mult.

— OK, fii partenerul meu. Dar nu sunt sigură în ceea ce privește aranjamentul pentru dormit.

Apoi m-a îmbrățișat.

Asta m-a surprins, mai ales că a rămas atârnat de mine ca un urs mare și maro. Și-a înfipt degetele puternic în spatele meu și nu mi-a mai dat drumul. Am rămas așa, nesiguri care erau regulile. A închis ochii și m-a sărutat. Încet la început, apoi cu mai multă pasiune. O lacrimă mi s-a scurs pe obraz. A sărutat-o.

— Hai să facem o încercare. Știu ce îți place.

Mi-am spus că voi renunța la inhibiții, ca o studentă, la fel ca atunci când te culci cu un străin. M-a condus în pat. Și m-am așezat pe margine, atingându-mi fruntea cu degetele.

— Ai niște chibrituri, Jamie?

— În sertar.

Se pregătea fără scăpare. Ar trebui să spun nu de acum? Ar trebui să îi spun că nu îl vreau? Ar trebui să încerc?

Phillip a aprins două lumânări. Apoi s-a dus pentru a stinge luminile şi pentru a închide uşa de la dormitor.

— Am ceva planuri cu tine.

Mi-am impus să mă întind.

— Încă te iubesc, Jamie. Eşti o femeie minunată.

Phillip s-a suit în pat şi a începu să mă sărute pe frunte şi apoi pe buze. Mi-am arcuit spatele, încercând să găsesc o poziţie comodă. Mi-a ridicat cămaşa de noapte şi şi-a pus capul pe stomacul meu. Poate că aş fi putut să fac asta.

— Nu eşti decât tu.

Încercam să mă gândesc la lucruri erotice, dar în schimb mă gândeam să îl întreb dacă i-a făcut sex oral prietenei mele Susannah în acelaşi fel în care mi-a făcut şi mie.

— M-ai lipsit de asta. Mă exciţi atât de tare.

Am închis din nou ochii. Aveam nevoie de o cantitate imensă de concentrare. M-am hotărât să ating contururile cunoscute ale spatelui lui, braţele, picioarele acelea suple, încercând să mă concentrez pe corpul lui Phillip, nu pe Phillip omul. Începea să devină cunoscut din nou.

Când am terminat a spus: „Nu uita cât de bine poate fi“.

Lacrimile îmi curgeau pe obraji. Phillip zâmbea tandru; ştiu că îşi imagina că mă îndrăgostesc din nou de el. M-a apucat de bărbie.

— O să facem lucrurile să meargă.

M-am retras.

— Haide, Jamie, nu mi te opune doar de dragul de a te opune.

Îl respingeam doar de dragul de a o face? Poate. Era doar furie latentă? Peter exista cu adevărat? M-am uitat la chipul soţului meu, la

ridurile de lângă gură și la pistruii de lângă ochi. Era ceva... acolo. Între noi. Un motiv pentru care mai rămâneam, în afară de copii și de confort. Sau era vorba doar de teamă? Auzeam în minte vocea lui Peter: „De ce ți-e frică? Te temi că ai putea chiar să fii fericită?".

A pocnit din degete în fața mea.

— Jamie, revino-ți. Cedează și iartă și hai să mergem mai departe împreună.

— Phillip, am oftat eu. Nu sunt pregătită să iau o decizie. Și nu e vorba doar de Susannah...

— Nu am avut grijă de tine și de copii? Avem un trecut, Jamie.

— Nu renunț. Decid ce urmează să fac, ce îmi doresc. Este o diferență. Una mare.

Am stat unul lângă celălalt în liniște o vreme. Începeam să mă simt neliniștită și sufocată, ca și cum îl amăgisem și nu îmi doream asta.

M-am ridicat brusc.

— Phillip. Totul s-a întâmplat prea repede. Și pe neașteptate. Te rog, vreau să te duci înapoi în biroul tău și să dormi acolo în noaptea asta. Sau la mama ta.

Spre surprinderea mea, s-a ridicat de bunăvoie. Știa că ajunsese mai departe decât își imaginase. Era destul de inteligent încât să nu ceară mai mult.

Capitolul 34
Frumoasa balului

O mare de sărutări. Brațe fluturând în aer. Femei care își învârteau rochiile ca niște copile de cinci ani care se joacă de-a prințesele. „Bunăăăăăă!" și „Ia uită-te la tineeeee!" exagerate. Phillip și cu mine ne aflam într-un foaier imens cu tavan acoperit cu marmură, care amplifica vocile de sub el, rezonând din arcade. Zăpadă pufoasă *à la* Hollywood fusese plasată la colțurile fiecărei trepte a scării maiestuoase cu balustradă din bronz, iar printre barele de metal fuseseră împletite cu grijă crenguțe verzi. Ouă enorme incrustate cu bijuterii, replici ale capodoperelor originale Fabergé, atârnau în mod inegal de cabluri transparente din tavan. Chelneri cu mănuși și costume albe ne-au servit mie și lui Phillip șampanie de pe tăvi de argint, iar noi am căutat din priviri oameni pe care chiar îi agream, în timp ce salutam din cap oameni pe care îi cunoșteam din cartier sau de la școlile copiilor.

— Uite pe cineva, acolo.

O femeie tânără mă arăta cu degetul de la vreo cinci metri distanță, iar fotograful Punch Parish era lângă ea. Stăteau lângă un palmier vopsit în alb, în care atârnau ouă aurii. Punch era

prea preocupat de personalitățile din cameră care îi dădeau târcoale cum dau hienele târcoale unui foc de tabără. Erau cei mai nerușinați pupincuriști: râzând la fiecare cuvânt al lui, atingându-l pe braț pentru remarcile sale subtile. „Oh, Punch, termină, ești prea de tot!"Apoi mai erau și fetele șmechere care se prefăceau că nu le pasă dacă sunt fotografiate de el, dar se asigurau că se află în raza lui vizuală. „Bună, Punch!", strigau ele fluturând încheieturile acoperite de bijuterii și trecând pe lângă el, deși știau foarte bine că nu ar avea timp să le facă o poză pe loc. Trebuia să facă el un efort și să le găsească în sală mai târziu. Iar adevăratele personalități, disperate după atenția lui, se plimbau la limita razei lui de acțiune cu o nonșalanță studiată demnă de un premiu Oscar. Toate astea pentru un om pe care nu l-ar băga cu adevărat în seamă niciodată dacă nu ar fi avut aparatul de fotografiat în jurul gâtului.

Femeia de la Vendura l-a tras de cămașă.

— Trebuie să mergem acolo. Poartă câteva obiecte interesante, îți amintești? Noi suntem clienții tăi. Vendura?

Exasperat, Punch a încercat să mă vadă mai bine. M-am prefăcut că nu observ.

— Cine? a întrebat-o. De ce ea?

Și-a atins lobii urechilor, probabil semnalându-i că port cercei Vendura în valoare de 20.000 de dolari. Avea nevoie de o fotografie cu mine pentru publicitate.

— Poate să mai aștepte. O găsești tu mai târziu.

Femeia a fugit către mine și s-a prezentat. Jennifer nu-știu-cum, PR-ul de la Vendura.

— Ţi-am uitat numele, dar ştiu că ţi-am dat cerceii şi avem nevoie de nişte fotografii, te rog. Punch! Vino aici! Am nevoie de o fotografie cu această femeie! Am putea să o pierdem mai târziu.

A ignorat-o.

— Apropo, o să avem nevoie de cercei în seara asta, chiar după cină, spuse ea. Omul nostru aşteaptă într-o cameră, exact lângă bucătărie.

— Ştiu. Mi-a explicat cineva totul.

— Te găsim noi. Cum ai spus că te cheamă?

A scos un carneţel. La început apreciasem ideea de a împrumuta o rochie şi bijuterii: uşor, ca să nu mai spun gratis. Acum mă simţeam folosită, ieftină şi penibilă, purtând un produs pentru a face reclamă cuiva.

— Numele meu este Jamie Whitfield, iar el este soţul meu, Phillip.

— Aşa este, bineînţeles, mă întrerupse nepoliticos PR-ista. Staţi unul lângă celălalt şi ascundeţi băuturile la spate, vă rog. Punch! I-am pregătit! Acum, te rog!

A îndreptat camera către noi de la cincizeci de metri depărtare, fără măcar să se uite prin obiectiv. Două bliţuri. A făcut cu ochiul şi apoi şi-a continuat conversaţia.

— Bun, spuse uitându-se în carnet. Încă două.

A plecat fără să spună mulţumesc sau la revedere.

— Tom! spuse Phillip, apucându-l de braţ pe unul dintre asociaţii săi.

Tom Preston s-a întors cu faţa către noi, i-a şoptit ceva soţiei sale, şi am văzut amândoi cum ea i-a spus ceva. Evident, nu avea voie să piardă timpul cu colegi de serviciu când ea ar putea să pălăvrăgească cu găinile de la şcoală. Cât

timp vorbeau cei doi bărbaţi, soţia sa saluta din cap mulţimea. Tom făcea la fel. I-am salvat pe amândoi.

— Phillip, scuză-mă, dar trebuie să ne găsim gazdele.

Soţia a zâmbit cu adevărat pentru prima dată.

— O, da, Tom, hai să nu îi reţinem.

Camera era insuportabil de gălăgioasă. Eu mă simţeam umilită de faza cu cerceii, furioasă pe soţia lui Tom şi observam frustrarea lui Phillip. Nu avea controlul situaţiei. Îmi doream ca Peter să mă surprindă şi să îşi facă de cap cu mine în spatele unui ou de doi metri.

— La dracu', Jamie! Cine sunt oamenii ăştia?

— Nu ştiu. Sunt cunoştinţele Christinei, cred.

— Mă aduci aici şi nu ştii pe nimeni?!

— Ştiu, doar că...

M-am simţit aiurea un moment pentru că trebuia să rezolv problema asta.

— Nu am de gând să stau aici ca un idiot. Hai să ne mişcăm!

M-a apucat de mână şi m-a tras după el prin sală, căutând furios feţe cunoscute.

Christina m-a ciupit de fund şi am tresărit.

— Bună, iubito! Arăţi foarte sexy de la spate. Nu ştiu cum poate soţul tău să nu te atingă.

Phillip a intervenit.

— Este aproape imposibil. Îţi mulţumim că ne-ai invitat, Christina.

Şi-a pus braţul peste umerii mei şi m-a tras lângă el. Nu ştia nimeni de el şi de Susannah. Nu ştia nimeni că noi nu aveam să mai fim multă vreme un cuplu.

— Şi, Jamie, îmi pare atât de rău în legătură cu revista. Nu îmi vine să cred că John Henry a

scos pe cineva de la masa noastră de pe copertă, spuse Christina.

— E în regulă. Serios.

Christina, care arăta ca o lebădă glorioasă, purta o rochie din șifon semnată de Carolina Herrera, care îi atârna de gâtul lung cu ajutorul unor mărgele de cristal și al unui șnur șifonat care îi flutura în spate. I-am suflat un sărut soțului ei foarte bogat, George, care părea cea mai puțin sexuală persoană pe care am văzut-o vreodată. Stătea drept ca un soldat de jucărie și lăsa să se vadă o burtică rezonabilă. Un strat generos de gel îi stăpânea părul negru, accentuându-i chelia și rândurile de grefe de la implanturile de păr.

— George, Christina, ce mulțime elegantă. Apreciem faptul că ne găzduiți la masa voastră.

— Oh, Jamie, plăcerea e de partea noastră, spuse George sărutându-mi mâna. Abia aștept să discut ultimele știri cu tine.

Doamne, ajută-mă!

Un bărbat scund, în vârstă, care semăna cu un pinguin îmbrăcat cu un frac alb, mergea prin sală sunând un mic gong, anunțând cina. Am parcurs un hol nobil alături de soții Patten și încă două cupluri care urmau să stea cu noi la masă. Soțiile, Leelee și Fenoula, nici măcar nu își aminteau să mă fi întâlnit la ședința foto.

Tavanul muzeului Dupont fusese acoperit în întregime cu crenguțe albe, formând o pătură groasă. În jur de zece mese de zece locuri, acoperite cu fețe de masă vișinii, umpleau camera. Trandafiri roșii și albi se revărsau din mijlocul meselor. Din nou, zăpada de la Hollywood era împrăștiată în colțurile camerei, la baza coloanelor

de marmură şi pe ringul de dans din marmură neagră. Masa noastră era chiar lângă scenă. Christina ne-a făcut imediat cunoştinţă cu preşedintele comitetului caritabil, Patsy Cabot, o femeie rotofeie cam de şaizeci de ani, cu o coafură de bun-simţ. Ea prezida consiliul de la şcoala Pembroke. Patsy a întins mâna durdulie şi a zâmbit eficient către mine şi către soţul meu – era exact genul de om dintr-o bucată, dintr-o familie modestă, care îl îndrăgea pe Phillip. Am observat că purta un ceas Timex simplu cu o curea de piele bej – posibil să fi fost singura femeie din cameră care purta un ceas normal.

— Încântaţi de cunoştinţă, Patsy, spuse strângându-i mâna ca un cercetaş, exact aşa cum fusese învăţat de mama sa. Ai realizat un lucru remarcabil pentru o cauză culturală şi istorică.

— Apreciez. Mulţumesc, Phillip. Încerc.

— Până la urmă, continuă el, după şapte ani de neglijenţă comunistă, Ermitajul şi-a redobândit statutul imperial. Aşa cum i se cuvine.

Patsy a fluturat din gene către soţul meu, intrigată de faptul că cineva părea interesat de scopul evenimentului şi nu de garderobele doamnelor.

— Ştii ceva despre Palatul de Iarnă?

— O, da.

M-am uitat la Phillip de parcă îşi pierduse minţile.

— Serios? Ai fost la Sankt Petersburg?

Phillip i-a ignorat întrebarea şi a chicotit arogant.

— Patsy, Palatul de Iarnă deţine cea mai mare colecţie de ouă Fabergé, majoritatea lor fiind achiziţionate de către ţarii Alexandru al III-lea şi Nicolae al II-lea pentru soţiile lor. Favoritul

meu fiind, evident, oul „Crinul din Vale“. Munca pe care o faceţi pentru a proteja aceste capodopere este extrem de importantă.

Nu mai vorbise niciodată despre salvarea unei instituţii culturale până atunci, cu atât mai puţin despre existenţa ouălor Fabergé.

— Îl ador pe acela. Este o machetă a lui acolo..., spuse ea, arătând spre colţul camerei.

— Ştiu, alături de portretele în miniatură ale lui Nicolae al II-lea şi ale duceselor Olga şi Tatiana – dedicate împărătesei Alexandra, a spus atingând-o pe umăr.

— Tu, tu cunoşti bine ouăle?

— Ca pe propriii copii.

Phillip a coborât privirea, făcând pe modestul. Cucerise juraţi, colegi şi clienţi prin aceleaşi tehnici magice. Stăteam acolo uitându-mă cum o hipnotizează pe Patsy şi simţeam un gol în stomac. Era atât de eficient în situaţii ca acestea.

— Serios?

— Da. Serios.

Patsy a tras adânc aer în piept şi şi-a scos pieptul în afară.

— Ai văzut „Încoronarea“ cu ochii tăi?

— Sigur. O experienţă religioasă. Fondul auriu şi stelele galbene şi Vulturul Imperial la fiecare capăt al...

A continuat ea fraza.

— ...caleaşca în miniatură a lui Nicolae şi a Alexandrei! Cum de ştii atâtea despre...

— Nu există chemare mai măreaţă decât protejarea capodoperelor.

L-am ciupit de şold, iar el m-a mângâiat pe umăr, spunându-mi să mă calmez şi să tac.

— Tatăl meu, Phillip Whitfield al doilea, avea o colecţie fenomenală de cărţi pe care le răsfoiam în verile petrecute în Plymouth. Stăteam sub sălcii, în hamace şi citeam despre marile capodopere şi despre locurile în care erau ţinute. Ştiu camerele din Ermitaj pe dinafară: ştiu exact unde se află *Madonna Litta* a lui Da Vinci, unde este *Bachus* al lui Rubens, *Trei femei* de Picasso.

Se uita adânc în ochii ei de parcă i-o trăgea în neştire, ceva ce eram absolut sigură că nu trăise.

— Şi toate piesele mele favorite sunt la Ermitaj, în muzeul *tău*, Patsy. Mi-ar plăcea nespus să le pot atinge.

A respirat zgomotos pe nări.

— Piesa *mea* preferată, care se află în camera principală de la primul etaj de un secol, este *Danae*, a lui Tiţian, spuse Patsy, ameţită.

— Un secol fără patru ani. În timpul asediului Leningradului, peste un milion de opere de artă de la Ermitaj au fost trimise în Urali, departe de nazişti.

— *Touché*! murmură Patsy, de parcă tocmai o penetrase.

Fiica mea era în Pembroke înainte să o înscriem.

Cina a fost mai puţin plină de succes. După câteva cuvinte introductive spuse de preşedintele comitetului muzeului Dupont şi de cel al muzeului Ermitaj, abia aşteptam să plec. Soţul extrem de plictisitor al Christinei, George, dorea să vorbească despre ultimele ştiri pentru prima dată în viaţa lui cu un jurnalist adevărat. Punea întrebări cu răspuns deschis precum „Cât vor dura insurgenţele din Irak?“ sau „De ce crezi că Hillary este un personaj politic atât de polarizant?“.

Phillip stătea lângă soţia unui bărbat pe care îl dispreţuia, Jack Avins, care avea legătură cu afacerea Hadlow Holdings. Alexandra Avins, care purta în urechi diamante cât farurile de la maşină, vorbea încontinuu despre cum se certau arhitectul şi constructorul în timpul construcţiei casei lor din Sun Valley. Phillip avea o privire acră pe faţă când serveam aperitivele şi ştiam că se va înrăutăţi. M-am dus către scaunul lui şi l-am invitat la dans, dispusă să fac orice să scap de oamenii plicticoşi, pretenţioşi şi suficienţi de la masa noastră.

Îmi ţinea ferm spatele, conducând cu încredere în timp ce valsam pe lângă celelalte cupluri. Pentru un moment, mi-am permis să mă bucur de atingerea lui puternică, de corpul lui înalt şi arătos.

Orchestra alcătuită din douăzeci de bărbaţi, îmbrăcaţi toţi în costume, cânta *In the Mood*. Phillip mă rotea curajos, mândru de el însuşi, în timp ce dispoziţia lui se îmbunătăţea. Ca şi cum ar fi fost regizat, au început să cânte melodia noastră de nuntă, *Fly Me to the Moon*. Mai întâi făcusem sex cu soţul meu, acum dansam pe o melodie printre mii de lumânări care pâlpâiau. M-a tras mai aproape.

— Îţi mulţumesc că m-ai ajutat să scap de Alexandra Avins. Nici măcar nu mă pot uita la îngâmfatul ăla de soţ al ei.

— Ai fost incredibil cu Patsy Cabot, i-am şoptit în ureche.

— Ştiu, spuse el, învârtindu-mă.

— Cum ai...

— La fel ca pledoariile finale, cu puţin ajutor de la un asistent care s-a documentat.

Poate, poate, poate aş putea să revin pe aceeaşi lungime de undă cu el.

— Arăţi superb în seara asta. Rochia, cerceii. Şi nu deschid subiectul nopţii trecute. Mă excit doar când mă gândesc.

S-a lipit de mine, nu glumea când spunea că se excită. Încercam să mă conving că Peter nu m-ar putea iubi aşa cum o face soţul meu, că ce trăiam cu el era doar în mintea mea. Mă simţeam bine alături de Phillip pentru prima dată în ultimele şase săptămâni şi mi-am amintit că nu a fost chiar atât de groaznic sexul cu o noapte în urmă. Şi, Isuse, era incredibil pe ringul de dans. Copiii aveau nevoie ca noi să fim împreună. Poate că aş fi putut închide ochii şi să mă întorc...

S-a uitat în sală.

— Sunt ceva bănuţi în camera asta. Hai să ieşim cu George şi cu Christina să luăm cina în curând. Vreau să ieşi mai mult.

M-a sărutat pe frunte. Eu nu îmi doream nici o cină cu soţii Patten.

— Hai să o luăm în direcţia asta... văd un client.

Ne-a condus mai aproape de marginea ringului de dans şi a făcut cu mâna unui bărbat care stătea la o masă.

— Hei, Phillip!

Phillip s-a aplecat şi a dat mâna cu bărbatul, ţinându-mă strâns cu cealaltă.

— Exact la asta mă refer. Mai mulţi posibili clienţi. Mai puţini jurnalişti, mai multă lume culturalizată, spuse el învârtindu-mă din nou.

— Oamenii ăştia nu sunt culturalizaţi, Phillip. Sunt lăudăroşi şi vulgari. Şi deloc intelectuali, şi plictisitori.

— Nu sunt de acord. Cred că iar te revolţi.

M-am oprit din dans.

— Nu mă revolt, Phillip. Facem asta pentru ca fiica noastră să intre în Pembroke.

— Serios?

— Da. Nu îmi plac oamenii aceştia.

— Porţi rochie şi bijuterii gratuite, eşti fotografiată, pari că te potriveşti de minune.

— Regret asta.

— Istoria se repetă. Nu mai eşti în Kansas. Nu te mai opune, spuse trăgându-mă aproape de el. Acceptă.

— Nu are nici o legătură cu faptul că sunt sau nu din New York. Pur şi simplu nu îmi plac oamenii ăştia când îi văd de aproape.

— Îţi mai amintesc o dată că te-ai lăsat fotografiată, doamna Fluturaş de Societate.

Mi s-a încordat spatele. N-a observat.

— Nici măcar nu îmi doresc să se publice poza aceea. Nu mă încântă să ştiu că fac parte din strategia cuiva de marketing...

— Am văzut sau nu o poză cu tine în rochie albă alături de cele mai faimoase femei din New York? Şi încă în faţa ouălor.

— Aia a fost o mare greşeală.

— Păreai implicată atunci. Ştiu că nu vrei să recunoşti asta.

M-a bătut peste fund. Necăjindu-mă, credea că a depăşit momentul dificil. Familiaritatea lui nu făcea altceva decât să mă înfurie. Nu eram pregătită ca el să renunţe la tonul spăşit.

— Ei bine, acum nu mai sunt încântată, crede-mă.

— Bine. Chiar te cred. Consider doar că este minunat că te apropii de oamenii aceştia. Ne face bine şi nouă. Odată ce vom trece de etapa asta, vreau să spun. Mă simt bine. Dacă nu ţii seama de Jack Avins.

— Nu părea ca şi cum te simţeai bine la masă, de aceea dansăm.

— Nu contează dacă mă distram sau nu. Am rezolvat nişte afaceri. S-ar putea să-l fi convins pe tipul acela de la masa noastră să ne angajeze pentru o tranzacţie importantă. S-ar putea să fi făcut un tra-la-la impresionant în seara asta.

Acasă, Phillip se juca cu cravata lui neagră. Strălucirea dramatică a Nopţilor albe, care îi ridicase moralul soţului meu mai devreme, acum îl întrista.

— Jack Avins e un cretin.

Şi-a dat grijuliu jos pantalonii de la costum şi i-a pus pe un umeraş.

— Trebuie să scapi de afacerea aia.

— Şi nevastă-sa avea o respiraţie de peşte. Ajută-mă cu asta.

I-am desfăcut papionul aşa cum ar fi făcut orice soţie.

— Chiar apreciez eforturile pe care le-ai făcut cu Patsy Cabot.

— Mulţumesc.

Părea foarte morocănos.

— Îmi pare rău că nu te-ai simţit bine la cină, Phillip. Nu credeam că o să...

— Nu pot să îl suport pe Jack Avins.

— Am înţeles foarte bine asta.

— Nu îmi vine să cred că am lucrat la aceeaşi afacere cu el şi că dobitocul are propriul lui avion.

— Jack Avins conduce un fond imens. Tatăl lui...

— Eu ce primesc? Doar rahaturile de comisioane pentru avocaţi, spuse Phillip dând din cap. Nu mi se pare corect că i-am pus la punct afacerea cu Hadlow Holdings.

— Phillip, avem destui...

— Nu avem, Jamie.

— Ba da, avem.

— Eram cel mai sărac bărbat de acolo. Mă lupt cu morile de vânt, spuse, nervos că îl contrariasem. Nu înţelegi, nu-i aşa?

Înţelegeam prea bine.

— Nu vezi? continuă, trăgându-şi şosetele şi făcându-le ghemotoc, fluturându-mi-le în faţă. Muncesc ca un taur şi totuşi sunt în continuare limitat. Limite peste tot. Nici măcar nu pot...

— Ba nu eşti.

— Ba da, sunt. Vreau să nu am limite, ca tipii de la masa noastră, din toată sala.

Şi-a smuls cămaşa de pe el şi a aruncat-o în colţul de rufe din debaraua sa.

— Phillip, ce vrei să spui? Avem destui...

— Uite ce vreau să spun. Vreau un avion. Vreau să decoleze.

Şi-a întins braţele şi a început să alerge în cercuri în boxeri, de parcă zbura printre nori.

— Vreau ca pilotul să îmi spună: „Unde mergem, domnule?". Iar eu să îi spun: „Nu ştiu, îţi spun când am eu chef".

M-am scărpinat în cap. Se uita prin mine.

— Dormi pe canapea, Phillip, a fost tot ce am putut spune.

Capitolul 35

Parfum de iarnă

Weekend-ul preşedinţilor, mijlocul lunii februarie

— De ce nu vine şi tati cu noi la Aspen, mami? întrebă Gracie.

Scaunul ei de maşină era înghesuit între două genţi de călătorie. Sacii de schi pătrundeau din portbagaj, treceau de al treilea rând de scaune şi ajungeau până la al doilea. Abia răsărise soarele şi copiii, Yvette şi cu mine ne îndreptam înspre aeroportul Kennedy în SUV.

— Pentru că mami nu îl mai place, răspunse Dylan plictisit. De asta doarme în birou sau în apartamentul Nanei şi de asta fac cu schimbul în weekend-uri.

— Dylan! m-am răstit eu. Ştii că nu este aşa. Îl admir enorm pe tatăl vostru. Şi el vă iubeşte foarte mult, chiar dacă noi avem ceva neînţelegeri, am spus şi i-am aruncat lui Dylan o privire răutăcioasă. Iar tu nu mă ajuţi în ceea ce îi priveşte pe cei mici.

— Sunteţi divorţaţi acum? interveni Gracie.

— Iubito, ăsta este un cuvânt mare pentru o fetiţă mică. Tot ce trebuie tu să ştii este că tati şi cu mine suntem prieteni buni şi că vom fi

mereu părinţii tăi şi te vom iubi mereu. Dar pentru a fi cei mai buni părinţi, trebuie să petrecem puţin timp departe unul de celălalt.

Dylan continua categoric.

— Nu îl mai place pe tati. La fel cum nu o mai place pe mama lui Anthony, pe doamna Briarcliff.

Avea dreptate în privinţa asta. O ignorasem pe Susannah la sceneta de la şcoală, împiedicându-i să îmi dea o explicaţie patetică.

— Dylan, exagerezi şi depăşeşti limita. Noi doi am vorbit despre asta. Am vorbit cu toţii, ca o familie. Dacă mai ai întrebări în legătură cu ce se întâmplă, putem să vorbim despre ele diseară, înainte de culcare. Acum nu este momentul potrivit.

— Păi, atunci cum de nu mai vorbeşti cu ea când mă duci la şcoală, dacă ea ar trebui să fie cea mai bună prietenă a ta?

— Nu a fost niciodată cea mai bună prietenă a mea. Kathryn e cea mai bună prietenă a mea.

— OK, o prietenă bună, scuuuuuză-mă!

S-a cocoşat şi şi-a aruncat privirea pe geam.

Peste două ore, greoiul 737 tura motoarele şi trepida peste crăpăturile de pe pistă. În timp ce lua viteză, o ţineam pe Gracie de mână şi îmi sprijineam capul de fereastra de plastic. Trecuseră două luni de la „incident".

Rugăminţile lui Phillip de a veni cu noi la Aspen mi-au revenit în minte pentru un moment, în timpul decolării, dar apoi au dispărut odată cu norii care rămâneau cu viteză în urmă. Plănuiserăm împreună această călătorie, în urmă cu şase luni, şi totul era plătit. Dacă era după mine, aş fi ales un loc mai retras, mai puţin populat cu oameni din cartierul nostru. Lăsând asta la o

parte, m-am gândit, munţii ar putea avea puteri curative. În timpul decolării, simţeam cum mi se strânge stomacul. Gracie se uita la mine şi zâmbea cu ochi somnoroşi. I-am pus iepuraşul lângă gât şi am ajutat-o să îşi pună capul în poala mea şi să adoarmă. Am făcut şi eu acelaşi lucru.

Când m-am trezit, zburam peste Munţii Stâncoşi. Munţii şi cerul umpleau întregul cadru al ferestrei şi lumea părea un loc foarte mare. Nu ştiu dacă era frumuseţea culmilor stâncoase care pătrundeau norii sau sentimentul de independenţă pe care îl simţeam pentru că îmi luasem copiii în prima noastră călătorie fără Phillip. Sau poate doar realizam că faptul că eram singură cu ei nu mă speria deloc. De fapt, era o uşurare să nu am după mine un al patrulea copil sub forma unui răsfăţat plângăcios de 1,80. Aşa că, uitându-mă în jos la râul Colorado care tăia prin stâncă, mă simţeam fericită. Mulţumită. Hotărâtă. Îmi doream divorţul. Începusem chiar să rostesc cuvântul. Ingrid trecuse pe la mine să bem un pahar de vin şi observase că nu împachetam şi pentru soţul meu. Când i-am explicat că Phillip nu prea va mai veni cu noi în vacanţe, a înţeles ideea. Şi urma să îi spun lui Phillip când ne întorceam din weekend-ul prelungit.

Şi asta însemna că eram pregătită să vorbesc cu Peter pe bune. Pregătită să îi spun ceea ce dorea să audă. Se retrăsese din ce în ce mai mult după conversaţia noastră din bucătărie. Când îl întâlnisem în holul clădirii ultimele dăţi, spusese că era prea ocupat ca să vorbim. Anulase de câteva ori întâlnirea cu Dylan sub pretextul că avea treabă în Silicon Valley. Apoi nu a răspuns la două apeluri telefonice. Începusem să îmi fac

griji în legătură cu fata slăbuță și frumușică din barul din Red Hook. Pariez că nu a spus nu când s-a urcat în patul lui dezbrăcată. Îl pierdusem? Nesiguranța mă măcina. În adâncul meu eram sigură că mă va asculta dacă îl voi suna. Trebuia să îmi spun asta. Am închis ochii și mi-am repetat: „Va fi acolo. Va fi acolo".

Cineva mă zgâlțâia să mă trezească.

— Jamie? Tu ești? La economic? De ce?

M-am chinuit să deschid ochii. Apoi două picioare ca scobitorile mi-au apărut în față. Cizme de cowboy din piele de aligator. O curea albastră de catralioane de dolari și cercei asortați. Petice bej din piele întoarsă cu franjuri peste blugi. O vestă din blană de șinșila. Și, cel mai îngrozitor, o pălărie de cowboy neagră. Christina Patten. Să mă ia dracu'.

— Nu mori aici, în spate?

— Ne descurcăm.

M-am uitat în spatele ei după lasou.

— Sunt atât de mulți oameni. În atât de multe haine sintetice. Oh, Dumnezeule, spuse și apoi se aplecă să îmi șoptească. Și arată toți ca Joey Buttafuoco.

Voiam să îi spun că e mai bine decât să arate ca Dale Evans, dar nu aveam curaj.

Oamenii ca ea dau un nou sens cuvintelor „victimă a modei". De exemplu, se urcaseră în avionul către Aspen în New York arătând ca nobilimea Coastei de Est în pantaloni kaki și pulovere colorate luxoase. Dar apoi, undeva, deasupra câmpiilor vestice, s-au strecurat la baie cu bagajele lor de mână și au ieșit de acolo cowboy. Trebuia să dobândească look-ul de cowboy *chic* exact în momentul în care intram în spațiul aerian al

statului Colorado. Asta în cazul în care Ralph Lauren apărea și îi invita să călărească fără șa pe un ponei palomino de îndată ce aterizam.

Pe rândul de vizavi, Yvette îmi arunca o privire.

— Nu știam că veniți, spuse Christina cercetând rândul pe care stăteam. Phillip nu e cu voi?

— Nu.

— Păi, atunci hai să ne întâlnim. Ce distractiv! Hai să luăm cina împreună sâmbătă, copiii se vor bucura. Aveți și bucătar?

— Uimitor, dar nu avem. Și avem nevoie să petrecem ceva timp în familie. Deci, îmi pare rău, dar pur și simplu nu pot.

— Ești sigură?

— Mulțumesc, dar nu putem.

— Înțeleg, spuse și își aruncă privirea peste sărăcia dezgustătoare. Bine, atunci. Pot să îți aduc o mimosa măcar?

— Mă culc la loc acum, Christina.

Am aterizat în Aspen pe la orele 15, după un zbor de două ore și o escală în Denver. Trei ființe pătate de suc și pizza trăgeau după ele saci plini cu pahare, hârtii, markere, DVD-uri portabile, pulovere și jachete de iarnă. Yvette, care purta un costum impermeabil maro care îi făcea conformația greoaie să pară și mai masivă, ducea un Michael gălăgios în brațe, care, cu câteva minute în urmă, fusese trezit cu nesimțire din somn. Eu, din spate, încercam din răsputeri să îi fac pe Dylan și pe Gracie să își ducă singuri bagajele, ridicând hăinuțe în timp ce echipa mea somnoroasă înainta lent, de parcă mergeam pe o coastă din Patagonia.

O flotă de avioane private zăcea pe pistă, pe un fundal cu munți înzăpeziți și cer indigo. Zeci

de jet-uri semnificau afluența de putere a elitei din Aspen. Mă gândeam că, pentru că era sărbătoare, cel puțin o cincime din monstruozitățile acelea capitaliste de oțel aparțineau oamenilor din New York. Stăteau aripă lângă aripă, cu nasurile aliniate ca ale unor F 14 pe un portavion.

Un avion enorm, mai mare decât restul, se îndreptă către micul terminal. Am numărat în jur de nouă ferestre și am văzut literele G-V marcate pe coada avionului. Un SUV Suburban negru cu ferestre fumurii și un cart imens trăgând după el un trailer din metal cu bagaje a oprit exact lângă avionul care ateriza. Imagini de genul celor din revista *People* îmi trecură prin minte. Jack Nicholson? David Beckham și Posh? Ușa s-a deschis și scara a început să coboare cu o mișcare hidraulică lină. Valeții, aliniați jos, și-au îndreptat spatele și au început să urce către cabina care găzduia personalitățile hollywoodiene.

Scara a atins solul. Mi-am ferit ochii de soarele orbitor de munte. Un pasager și-a făcut apariția în dreptul ușii avionului.

Susannah. Înghețată pe scări. Exact în fața mea. Când ne vedeam la școală, plecam în direcția opusă. Îmi scrisese următorul bilet:

Jamie:

Nu a avut nici o legătură cu tine. Cât de josnic m-am simțit. Nu ar fi trebuit să înceapă. S-a terminat. Nu va ști nimeni niciodată. Îmi pare atât de rău.

Susannah.

Nu îi răspunsesem. Acum nu aveam de ales. Cobora repede treptele. Nu puteam să o las să

vină după mine când copiii și Yvette mă așteptau. Confruntarea față în față trebuia să aibă loc. Aici și acum.

Mi-am pus ochelarii pe cap și m-am uitat în ochii ei.

— Bună, Susannah.

A pășit de pe scări pe asfaltul negru strălucitor și și-a scos de asemenea ochelarii.

— Jamie.

Și-a mușcat buzele. Femeia elegantă nu avea nimic elegant de spus. Am spart eu gheața în locul ei.

— Ai venit aici cu toată familia?

— Ei au ajuns aici ieri. Eu am avut o ședință. Tu?

— Cu copiii.

— Oh, Dumnezeule.

Tăcere lungă și incomodă.

— Un singur lucru, Susannah. Când îmi spuneai că trebuie să îi faci soțului tău sex oral, nu mi-am dat seama că asta îi include și pe soții prietenelor tale.

— Nu a fost...

— Trebuia să mă avertizezi în legătură cu acel mic detaliu, pentru că acea parte chiar nu a fost clară.

— S-a întâmplat o singură dată.

— Ești sigură?

Phillip îmi spusese când mergeam la consiliere că fuseseră la Plaza Athénée de două ori, după-amiaza.

— Nu-i spune lui Tom. Te rog să nu îi spui. Nu știe nimic.

— Ești sigură că nu știe nimic?

— Sigură. L-ar distruge.

— Ești sigură că a fost o singură dată?

— Bine. Poate că a mai fost o dată. Dar nu a avut nici o legătură cu tine.

— Cum putea să nu aibă?

— Pur și simplu. A fost doar o chestie, un flirt între noi. Tom muncea atât de mult la chestia cu Israelul.

— Susannah, are o foarte mare legătură cu mine. Eram prietena ta.

— Nu știu, Jamie. El este atât de... și tu nu erai deloc interesată...

— Dacă vrei să spui că este atrăgător, știu asta. Este unul dintre motivele pentru care m-am căsătorit cu el.

— Păi, mie...

— Ție ce? Îți pare rău că te-ai culcat cu soțul meu?

— Păi, da, bineînțeles. Mă simt îngrozitor. Dar sunt atât de singură. Cred că ești distrusă.

— Am fost distrusă. Acum nu mai sunt.

S-a apropiat de mine.

— Jamie, îmi pare atât de rău.

Am făcut un pas înapoi.

— Mie îmi pare rău pentru tine, Susannah.

Părea șocată.

— Îți pare?

— O persoană fericită nu se culcă cu soțul prietenei ei.

Antract II

Mercedesul S600 argintiu mergea încet pe strada lăturalnică din Red Hook, apoi a oprit la un semafor, lângă un Subaru vechi și acoperit de praf. În fața cafenelei de la colț, doi bărbați cubanezi în vârstă îmbrăcați în jachete călduroase de iarnă stăteau pe scaune albe de plastic și jucau domino pe o masă mică. Se uitau la automobilul strălucitor care nu se potrivea cu locul acela și și-au dat seama imediat că nu era mașina unui traficant de droguri. Deși cartierul care devenea încet aristocrat făcuse criminalii să se îndrepte către orașele din apropiere, băieții răi mai apăreau din când în când. Totuși, bătrânii cubanezi erau siguri că nu era vorba de așa ceva în cazul ăsta.

— *Quien es eso*? a întrebat unul dintre ei.

Celălalt a dat din umeri.

Un șofer cu un melon pe cap stătea drept pe scaunul din față în timp ce una dintre ferestrele fumurii din spate cobora încet. O mână, îngreunată de brățări groase de aur, arăta grăbită către numărul 63.

— Oscar ! Oprește mașina ! E chiar aici, lângă casa asta cu apartamente de închiriat.

Cubanezul înțelept și mai în vârstă și-a stins țigara și a chicotit.

Ea și-a smuls cerceii Vendura.

— Pune-i în torpedou.

O cizmă din piele de crocodil s-a ivit din mașină, urmată de o coapsă bine lucrată și apoi de o femeie foarte, foarte bogată. Ingrid Harris inspecta neîncrezătoare strada.

— Oscar! Păzește-mă! Păzește mașina! Dacă văd un afurisit de șobolan și mă mușcă, suni la biroul Platinum de la Amex să trimită elicopterul să mă ia din haznaua asta. Ai numărul?

— E pe bord, unde este întotdeauna, doamnă.

— Și apeși pe butonul albastru care are o stea lângă el, de pe bord. Nu știu cine răspunde la butonul ăla, dar îl apeși de o sută de ori.

Oscar a alergat în jurul mașinii și i-a sprijinit ușor cotul, care atârna într-o eșarfă Hermes.

— Orice ar fi, nu îmi pasă dacă cincisprezece polițai îți spun să muți mașina. TU AȘTEPȚI. SPUI NU. TE OPUI ARESTĂRII. POATE AJUNGI LA ÎNCHISOARE PÂNĂ LA URMĂ, DAR NU MĂ LAȘI AICI. Dacă eu cobor și tu nu ești aici, un gangster o să sară pe mine și o să îmi fure cizmele mele preferate.

— Sunteți în siguranță în cartierul acesta, doamnă, spuse Oscar în timp ce o conducea către ușa de la intrare a unei clădiri din cărămidă maronie. Dar voi fi aici. Nu aveți de ce să vă faceți griji.

— Nu am de ce să îmi fac griji? Alo??? Parcă suntem în *Mad Max* aici!

Femeia foarte bogată a apăsat butonul de la interfon pentru apartamentul 5, Bailey.

— Da?

— Tu eşti, Peter?

— Da.

— Sunt Ingrid Harris.

— Oh, Dumnezeule.

— Te-am auzit!

— Sunt, of, cam ocupat acum.

— Nu-mi pasă. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Da?

— Da! Nu, de fapt, tocmai vizitam nişte prieteni foarte dragi în clădirea de alături şi m-am gândit să trec pe la tine. Ascultă, nu e, mă rog, ca data trecută. Nu e ce crezi tu. Adică, o să mă abţin de data asta.

Unul dintre cubanezi i-a dat un cot celuilalt.

— A, da, mulţumesc. Ar fi bine.

— Da. Îţi promit. Deschide uşa.

I-a dat drumul înăuntru.

Femeia şi-a căţărat tocurile pe cinci rânduri de trepte abrupte şi hodorogite. Îi mulţumea lui Dumnezeu pentru acel antrenor sexy din Panama care o obligase să folosească stepperul. Cineva a descuiat uşa, învârtind de trei ori cheia, în timp ce ea se apropia de`etajul al treilea. Apoi o uşă se deschise.

Un adolescent negru bine îmbrăcat, cu căciulă de schi pe cap şi vestă de fâş, şi-a făcut apariţia pe hol şi începu să alerge în jos pe scări, coborându-le două câte două, după care se opri pentru a se uita la ea.

Ea s-a blocat, cu ochii larg deschişi şi strângând cu mâna balustrada, lipindu-şi corpul de perete, cât mai departe de el posibil.

— Cum merge? a întrebat el politicos.

A încercat să răspundă, dar nu i-a ieşit nici un cuvânt. El a dat din cap şi a continuat să coboare scările.

Ea a sprintat apoi în sus pe scări următoarele două etaje mai repede decât struţul din desene animate. Peter Bailey o aştepta cu uşa deschisă şi aproape că l-a dărâmat, alergând înăuntru. O bicicletă stătea sprijinită de perete în casă, alături de un cuier cu jachete de schi şi hanorace atârnate pe el.

— Eşti bine? Să îţi dau nişte apă, un prosop umed sau poate nişte oxigen? Adică, dacă ai venit tu până aici...

S-a uitat înapoi peste umăr să vadă dacă mai erau oameni foarte înfricoşători pe scări.

— Peter, jur că dacă mă omoară cineva, mă întorc şi te bântui o veşnicie.

— Deja o faci, spuse el.

Ea a trecut pe lângă bucătăria cu un aragaz şi un frigider mic şi cu vase neasortate aliniate într-un scurgător vechi de plastic. În holul din faţă se afla o masă veche de stejar şi trei scaune diferite. Cărţi, ziare şi reviste, aşezate aiurea în rafturi, acopereau toţi pereţii sufrageriei. A păşit peste un labirint de cabluri TV şi de internet şi a ajuns într-un final la o canapea verde, care se afla în mijlocul camerei.

— Ai un prosop, sau ceva?

— Pentru ce?

— Să stau pe el.

— E curată canapeaua, Ingrid.

— Văd că este, apartamentul e chiar îngrijit. Dar îmi făceam griji pentru microbii de la gândaci sau chestii de genul ăsta.

— Bine gândit. Am găsit un scorpion sub perna de la canapea chiar azi dimineaţă.

I-a întins o pătură care stătea pe spătarul unui fotoliu enorm, iar ea şi-a aşezat-o grijulie sub fund. Avea o treabă foarte importantă de făcut.

— E bine de ştiut.

El s-a aşezat în fotoliul enorm de lângă ea.

— Deci? Ce e atât de urgent?

Ea şi-a încrucişat degetele în dreptul coapsei, iar apoi a început dramatic.

— Sunt aici doar pentru că nu suport să îl văd atât de deprimat.

— Pe cine? Pe Phillip?

— Nu! Crezi că mi-aş risca viaţa să vin tocmai până aici pentru ratatul ăla?

— Atunci cine?

Încă o porţie de actorie.

— E vorba de Dylan.

— Ce e cu Dylan? E în Aspen. Ar trebui să se distreze de minune.

Peter smulse o frunză uscată de la o plantă care nu arăta tocmai bine şi apoi continuă.

— Nu am putut să îl duc la sport de câteva săptămâni încoace.

Lui Ingrid, pentru care manipularea era a doua personalitate, îi părea dintr-odată rău pentru ceea ce urma să facă. Se simţea prost că minţea, mai ales despre Dylan. Dar Jamie era distrusă, iar Ingrid se gândea că îi este datoare.

— Mie îmi spui. E *catatonic*.

— O, Dumnezeule. Trebuie să îl sun imediat.

A sărit de pe fotoliu şi a apucat telefonul.

— Stai! Pot să-ţi propun ceva mai bun?

— Ai promis! Şi nici măcar nu avem debara.

— Doamne! Şi Jamie îmi spunea că eşti foarte inteligent. Nu e vorba de noi doi. Niciodată. Nu că nu mi-a plăcut! spuse ea zâmbind. Şi tu păreai că te simţi bine.

— M-am simţit, Ingrid. Îţi mulţumesc foarte mult. Dar ce are asta de a face cu Dylan?

— Trebuie să ajungi în Aspen. Cu avionul meu, cu noi. Decolăm peste trei ore.

— Eşti nebună.

— Mi se spune des.

— Nu.

— Am înţeles că zăpada este incredibilă. Am auzit că îţi place să schiezi.

— Am de lucru. Trebuie să repar programul săptămâna asta. Şi următoarea.

— Iubitule, trebuie să îl repari pe el mai întâi. Are inima rănită. Iar ea, mă rog, îl părăseşte pe Phillip definitiv, nu că asta ar conta.

Capitolul 36
Angajamente

Când te uiţi prin clubul Caribou, cel mai tare local din Aspen, vezi exact aceiaşi oameni pe care îi vezi în Grid. S-ar putea ca jumătate dintre cei de aici să fie cunoscuţi. Toată lumea arată exact ca acasă. Doar mai înfriguraţi. Amestecă blana cu hainele de cowboy. Ghete cu blană care îi fac să arate ca Big Foot, fulare cu blană, căşti pentru urechi cu blană, guler de blană la hainele din piele, totul cu blană. Şi nu e blană de nurcă. E ceva mai scump. E ori samur, ori şinşila.

Am deschis uşa imensă din mahon şi alamă şi am coborât scările întunecate până în foaierul clubului. O femeie care arăta ca o majoretă a echipei Dallas Cowboys mi-a luat haina. Venisem în oraş pentru a petrece o seară ca între fete cu Kathryn. Să ne distrăm. Să bem o sticlă de vin bun. Apoi urma să îl sun pe Peter să îi spun ce hotărâsem.

M-am uitat prin cameră după coama ei de păr lung şi creţ, ştiind că Kathryn probabil nu ajunsese. Întârzie mereu. O chelneriţă mi-a luat comanda şi mi-a găsit un loc pe o margine a unei canapele imense acoperite de pături în stil western.

— Eşti singură?

Un bărbat arătos, cu părul închis la culoare, cu o cămaşă groasă în carouri s-a apropiat de mine.

— De fapt, vine imediat prietena mea. Dar nu a ajuns încă.

— Voi două sunteţi singure?

— Luăm cina. Împreună. Şi suntem amândouă căsătorite.

— Nu îmi aduc aminte să fi întrebat.

— Doar că eu cred că este o fată norocoasă pe aici pe undeva şi nu aş vrea să o pierzi.

— Pot măcar să îţi iau ceva de băut doar pentru că eşti atât de frumoasă?

— Mulţumesc. E drăguţ din partea ta. Dar nu.

Nu se putea abţine să nu se uite în jos la picioarele mele – purtam o pereche de Levi's modelul 501 uzaţi pe care nu îi mai putusem purta dinainte să am copii.

— Atunci o să stau aici şi o să îţi miros parfumul.

Peste cinci minute, a sosit Kathryn şi m-a scăpat de omul Joe Venture Capitalist din Seattle.

— Ce rea eşti, spuse ea cât timp aşteptam să primim masa.

— Poftim?

— Uită-te la tine! Ai ieşit la agăţat.

— Ai întârziat. Eu ar trebui să te necăjesc pe tine. Se dădea unul la mine, nu mai puteam scăpa de el.

— Păi, te-ai despărţit oficial. Cred că se vede că eşti disponibilă sau ceva de genul ăsta.

— Nu te mai lua de mine. Îmi doream doar să mă simt bine pentru mine şi pentru nimeni altcineva.

— Desigur.

Energia era palpabilă în restaurant. Bărbați arătoși îmbrăcați cu bluze pe gât închise la culoare și jachete din piele întoarsă râdeau zgomotos, cu câte o femeie de fiecare parte. Oameni din Grid care se făceau rău de tot de râs cu pălăriile lor imense erau împrăștiați printre ei. Blonde înalte cu bucle texane, cu cizme de cowboy, blugi strâmți și veste gri din blană de șinșila de 20.000 de dolari țopăiau de la o masă la alta. Toți oamenii din jur se descărcau, iar energia lor sexuală era contagioasă.

Un chelner superb a venit la masa noastră. Urma ochelarilor de schi îl făcea să semene cu un urs panda. Ne-a întins două meniuri și ne-a spus că se va asigura personal că vom fi fericite în seara aceea.

— Ai putea să simplifici lucrurile și să o faci cu *el*. Tocmai s-a oferit, sugeră Kathryn.

— Nu, nu o să o fac cu chelnerul.

— Atunci păstrează-te pentru Peter. Phillip bănuiește ceva?

— Abia dacă știe care e numele lui de familie. Îi spune în continuare „antrenorul".

— Cum stă treaba cu Phillip de azi încolo? Ai vorbit cu avocatul?

— Să îi zicem mediator. Și îi spun oficial când ne întoarcem. Poate chiar luni seara.

— Am mai auzit-o p-asta. Ești sigură?

— Sunt sigură. Nici măcar nu va fi șocat. Se vede cu o fată tânără, am auzit. Tragem doar de timp până la conversația finală.

Kathryn și-a șters paharul de vin.

— Și când o să începi să te crizezi, ceea ce vei face, nu uita că Peter e îndrăgostit de tine. Chiar dacă nu sună.

— Îmi fac griji că a trecut peste.

— În nici un caz. Își face și el mutările lui de șah.

— Păi, chiar dacă sună, nu știu cum vor decurge lucrurile între mine și Peter, în ceea ce ne privește pe „noi".

Kathryn dădea vehement din cap în timp ce spuneam asta.

— Nu aș vrea să îl induc în eroare ca și cum ar fi în continuare un înlocuitor pentru copiii mei sau...

— De ce trebuie să fie așa? Oprește-te! De ce nu e în regulă să te îndrăgostești de Peter doar pentru că este bărbatul care este? De ce trebuie să apară o teorie patologică despre înlocuirea lui Phillip? Nu putem să facem lucrurile simple? E fantastic. Îți adoră copiii. Te adoră pe tine. Punct.

— Știi foarte bine că nu merge așa, deși îmi place cum sună.

— Păi, pune-te pe treabă când te întorci. Și apucă-te de treabă și din punct de vedere profesional. O să te facă să te simți mai bine.

Se referea la proiectul de documentar pe care începusem să îl pun la cale cu Erik cu două săptămâni înainte. Mă sunase dintr-odată și mă invitase să luăm masa împreună. Imediat cum ne așezaserăm la masă, îmi pusese în față un dosar cu o propunere – un proiect de documentar care să spună varianta noastră la povestea cu Theresa, care, în cuvintele lui, „să nu fie rahatul de povestioară roz pe care au vomat-o avocații de la NBS" și care să mai spună câte ceva despre bloggerii care ne-au păcălit.

Știam că Kathryn are dreptate în legătură cu faptul că trebuia să mă reapuc de muncă imediat ce ajungeam înapoi în New York.

***

Casa noastră se afla lângă un pârâiaş, la câţiva kilometri de poalele munţilor Aspen. Avea patru dormitoare şi un mic spaţiu pentru dormit deasupra garajului. Canapele bej umpleau sufrageria. O bucătărie deschisă plină de electrocasnice dădea către o mică sală pentru servit masa. Camera mea, care avea şemineu, dădea către pârâu şi către pădurea de pini din spate. Kathryn m-a lăsat exact în faţă, puţin înainte de ora 23. Eram puţin ameţită. După ce Jeep-ul s-a îndepărtat, m-am sprijinit de balustrada verandei şi m-am uitat la miliardele de stele care străluceau pe cer. În New York, luminile de noapte ale zgârie-norilor ne împiedică să vedem constelaţiile. M-am aşezat pe scaunul de pe verandă şi mi-am tras o pătură peste genunchi.

Lăsându-mă pe spate şi contemplând universul impenetrabil, mi-am împreunat mâinile între picioare. Cusăturile interioare ale blugilor mei strâmţi îmi atingeau pielea şi îmi dădeau o senzaţie sexuală pe spate. Simţeam furnicături. Voiam să petrec aşa cum o făceam mai demult, să fumez iarbă (ceea ce nu mai făcusem de ani de zile) sau să beau un pahar de vin roşu care să mă încălzească în aerul rece al nopţii. Încă neliniştită, m-am sprijinit de balustradă şi am încercat să fac cercuri de abur, respirând. Cum de puteam să fac cercuri cu fumul de ţigară sau de iarbă, dar nu puteam să fac asta respirând iarna?

M-am aplecat peste balustradă pentru a vedea pârâul şi am zărit o lumină roşie venind de la o fereastră care dădea înspre veranda din spate. Luase casa foc? Nu. Trebuia să fie şemineul. Nu

îi stătea în fire lui Yvette să facă focul atât de târziu, sau oricând altcândva. Trebuia să verific.

Şi el era acolo, aşteptându-mă.

În casă era întuneric. Peter s-a ridicat când a auzit uşa deschizându-se şi a rămas nemişcat în spatele canapelei, lumina portocalie aruncând umbre dramatice pe pereţi. Focul din spatele lui îi întuneca silueta. Arăta ca o creatură diabolică în iad. Am râs încet.

— Ce e atât de nostim? întrebă el.

— Silueta ta. Cu flăcările în spate, arăţi ca diavolul.

— Tu arăţi superb.

Nu m-am mişcat.

— Când ai ajuns aici?

Dumnezeule, ce bine era să îl văd.

— În seara asta. Nu mă întreba cum, că nu o să îţi spun niciodată. Yvette mi-a deschis. Am apucat să îl văd pe Dylan înainte să se culce. Îmi făceam griji pentru el.

— De ce?

— Pentru că era atât de deprimat. Ca înainte să apar eu.

— Era?

— O, da. De asta sunt aici.

— Ţi s-a părut că e deprimat?

— Sincer, nu chiar.

— Păi, atunci despre ce vorbeşti?

— Am spus că am venit pentru că am auzit că Dylan nu e deloc bine.

— Cine ţi-a spus asta?

— Nu pot să îţi spun nici asta.

— Ei bine, e o tâmpenie. E foarte bine. Nu îi place că eşti în Silicon Valley, dar înţelege.

— Da? Interesant.

Arăta de parcă i se aprinsese un beculeț deasupra capului.

— Deci. Tu ce faci, Peter? Îți mulțumesc că mi-ai răspuns la mesaje.

— Tot ce contează este că sunt aici. Și mă bucur să fiu.

— Și eu.

S-a întors și a luat două pahare goale de vin de pe masă și apoi o sticlă de vin roșu, deja deschisă, dar neatinsă. Stăteam pe hol înlemnită. Doamne Dumnezeule! Nu îmi venea să cred că ar putea să se întâmple cu adevărat.

Mi-a luat mâna, a strâns-o pentru o secundă așa cum făcuse în parc și m-a condus în dormitor.

— Mi-e sete, a fost tot ce am putut să spun. Altitudinea din Aspen nu ierta pe nimeni și usca gâtul tuturor când ajungeau pentru prima dată acolo.

A turnat apă într-unul dintre pahare și mi l-a întins, lăsându-și degetele să stea o secundă prea mult pe mâna mea. Am crezut că voi muri.

— Bea asta.

Zâmbea de parcă nu ar fi fost nimic. Ca și cum trebuia să mă relaxez. Da, sigur.

Am luat o gură de apă în timp ce el mergea către șemineu, prin întuneric. Lumina care se strecura înăuntru de la lampa din hol îl ghida. A așezat lemnele, a pus bucăți de ziar între ele, și a aruncat un chibrit dedesubt. A rămas acolo, în tricoul lui alb și blugi, care stăteau pe acel corp de parcă erau din catifea, cu o mână în șold, uitându-se cum crește focul. Era înnebunitor de excitant.

S-a întors și a pornit către ușă. Pentru un moment scurt m-am gândit, dezamăgită, că va

pleca. Dar el nu făcea altceva decât să încuie uşa. Apoi s-a întors înapoi şi s-a aşezat exact în faţa mea. A zâmbit cu acel zâmbet criminal. M-am uitat în jos şi am aşteptat. Făcea asta încet.

Şi-a îndoit uşor genunchii şi s-a uitat la mine, după care mi-a luat faţa între palmele lui şi a spus:

— Eşti atât de frumoasă, încât mă doare.

M-a sărutat uşor. Şi-a pus braţele pe după umerii mei pentru a mă sprijini şi a păşit mai aproape punând un genunchi între picioarele mele ca într-o mişcare de dans de-a lui Fred Astaire care m-a dus lângă pat. Apoi a început să mă sărute ca un nebun, împingându-mi corpul către pat. Nu îmi venea să cred cât de mult îl doream. Unul dintre genunchii lui îmi ţinea piciorul. Până şi asta mă excita. Era delicios, dulce ca mierea. Mă săruta pe gât şi trasa o linie imaginară cu degetul de la ureche, pe gât, până la stomac. Punând mâna pe abdomenul meu, pe sub bluză, şi-a pus capul deasupra umărului meu şi mi-a mângâiat marginea buricului cu degetul arătător, atingând marginea pantalonilor. Oh, Dumnezeule. Mă rugam ca lui Gracie să nu i se facă sete sau să o apuce o durere de cap din cauza altitudinii şi să îşi dorească să vină la mine în cameră.

Focul pocnea zgomotos şi o bucată de răşină a pocnit paravanul.

— Eşti bine?

Am închis ochii.

— Puţin speriată. Dar e bine.

M-am dat puţin mai aproape de noptieră şi puţin mai departe de el.

— Vrei să mi te opui? întrebă el.

— Încerc să nu.

A zâmbit, a ciocnit paharele şi a luat o gură de vin. *Totul este în regulă, Jamie.*

— De ce acum? a trebuit să întreb.

— Hai să spunem că circumstanţele călătoriei mi-au fost favorabile. Şi o păsărică m-a pus la curent în legătură cu statutul tău în ceea ce îl priveşte pe Phillip. În plus, se terminase răbdarea, spuse atingându-mi nasul cu degetul. Şi voiam să te fac fericită. Şi, cel puţin pentru mine, era deja foarte mult.

— Cam de când?

— Cam din prima zi când am venit la tine la birou.

— De atunci?

— Da. Erai atât de comică. Şi frumoasă. Şi curajoasă, încercând să te descurci şi cu munca şi cu copiii şi cu toate.

— Chiar de atunci?

— Da. Rău de tot. Imediat. Şi, tot timpul, erai prea ocupată ca să îţi dai seama, ca să observi.

— Nu voiam să văd.

— Ştiu asta. Crede-mă. A fost un chin.

— Îmi pare rău.

L-am sărutat.

— Ar trebui să îţi pară. Tipul ăsta nu mai aşteaptă.

O picătură de vin a curs de pe obrazul meu pe gât. A lins-o. Apoi şi-a sprijinit capul pe cot şi, stând pe o parte, a început să îmi deschidă nasturii de la bluză.

— Eşti bine? a întrebat din nou.

— Mhm.

Mi-a ridicat braţele în aer şi mi-a scos bluza. Aerul rece părea proaspăt pe pielea mea. Nu eram aşa cu nimeni. Nici măcar în facultate. Nu

îmi venea să cred că aveam 36 de ani și mă simțeam așa. Voiam să îl devorez cu totul. Stătea acum deasupra mea și apoi, mișcându-mă, și-a scos tricoul. Oh, Dumnezeule, pieptul acela. Pur și simplu superb.

Părea atât de fericit, de parcă se simțea foarte, foarte bine.

— Ești bine în continuare? a întrebat într-un final.

— Mhm.

— Ești sigură că vrei să o faci cu dădacul?

— Absolut.

Capitolul 37

Trezire bruscă

Era ora opt şi jumătate dimineaţa când luptele care se dădeau în sufragerie între Peter şi Dylan m-au trezit. M-am întors pe partea cealaltă şi mi-am amintit că Peter plecase din camera mea doar cu două ore înainte. Stătuserăm treji toată noaptea, ca doi adolescenţi înfometaţi după momente furate, până s-au ivit zorii şi el s-a mutat în camera de deasupra garajului. Eram uimită că mai stătea în picioare. Corpul meu parcă era o mână de spaghete. Patul meu arăta de parcă o haită de câini sălbatici îl atacase. Am deschis puţin uşa să îi aud.

— Pe munţii unde am crescut eu, crevete mic ce eşti, o să te distrug cu noua mea placă Arbor Element.

— Nu e corect!!! Eu nu m-am dat cu placa decât o săptămână, primăvara trecută! se văicări Dylan, pe jumătate râzând, pe jumătate smiorcăindu-se.

— Şi dacă avem puţin noroc, o să avem parte de nişte nar-nar-pow-pow.

— Ce înseamnă nar-nar-pow-pow? zise Dylan.

Peter s-a mai aplecat puţin.

— Calmează-te, Dylan. Dacă o să schiezi cu mine, trebuie să cunoşti limbajul. Să te dai pe

nar-nar-pow-pow înseamnă să schiezi într-o zi cu zăpadă moale. Ca atunci când a nins peste noapte şi sunt tone de zăpadă proaspătă şi mişto şi ţi se pare că pluteşti pe pene pe toată pârtia. Şi când o să faci curbe ca lumea, o să îţi spun „Mişto linie, doctore!".

— Cum adică „Mişto linie"?

— O potecă frumoasă prin zăpadă.

— De ce doctor?

— Nu ştiu, aşa îşi spun cei care se dau cu placa.

— Pfoa. Mişto.

— Şi când o să termin cu tine, o să te întorci şi o să tai pârtia exact la fel ca mine.

— Crezi?

— Nu cred. *Ştiu*.

Am petrecut toată ziua de sâmbătă pe pârtie, iar Peter şi cu mine eram atât de epuizaţi încât a fost un miracol că nu ne-am izbit de un copac şi nu am murit. După-amiaza, am lăsat copiii la şcoala de schi şi am schiat de unii singuri. Ne-am sărutat în teleschi cu un abandon nesăbuit, şi-a pus mâinile în jurul mijlocului meu şi a schiat exact în spatele meu, urlându-mi direcţia, râzând de îndemânarea cu care atacam nişte nămeţi cât un Volkswagen pentru prima dată. Era subtil, mai ales datorită potenţialului de pericol şi dezamăgire.

Sâmbătă seara, după ce copiii dormeau duşi, a urmat aceeaşi poveste, dragoste de pe altă lume. Am râs. Ne-am uitat puţin la televizor. Am mâncat fursecuri şi am băut vin. Apoi am început din nou, din nou şi din nou, până nu am mai putut.

Bătăile cuiva în uşa casei m-au trezit. Şapte şi jumătate dimineaţa. Duminică. Trebuia să fie

o greşeală. Lovituri zgomotoase de mâini acoperite de mănuşi. Am pus o pernă peste cap, sperând că ciudatul de la uşa mea îşi va da seama că greşise. Nu a făcut-o. Bubuiturile au continuat cu lovituri în ferestrele de lângă uşă.

— Căcat!

M-am dat jos din pat, am pus un halat pe mine, şi mi-am aruncat privirea peste paharele pe jumătate pline, sticla goală de vin şi hainele mele împrăştiate pe podea. Duhneam a sex. Eram furioasă şi atât de epuizată şi atât de înfuriată că ratatul acela greşise casa. M-am uitat pe una dintre ferestrele de lângă uşă. Dumnezeule.

Phillip. Aici. În Aspen.

Am alergat înapoi în camera mea şi am dus al doilea pahar de vin în baie şi m-am uitat dacă Peter îşi luase boxerii cu el. Am dat păturile la o parte, dar nu mi-am dat seama cu siguranţă. Mi-am dat cu cremă pe mâini pentru a ascunde mirosul de sex care îmi acoperea tot corpul, braţele, gura. Nu am avut timp nici să mă spăl pe faţă, aşa că mi-am stropit obrajii cu loţiune. Pentru prima dată, după zece ani de căsnicie, petrecusem două nopţi cu un alt bărbat.

Şi când mi-a venit asta în minte, m-am decis că nu regretam şi că nu mă simţeam vinovată.

Apoi m-am liniştit şi am deschis uşa.

— Bună, Phillip.

— Bună, Jamie.

— Intră.

M-a sărutat pe obraz şi a înaintat, trăgând după el un troler micuţ. Dylan şi Peter se duseseră probabil în camera de deasupra garajului. Phillip şi-a aruncat haina pe canapea. Arăta ca dracu'. Părul îi era ridicat în părţi ca al lui Einstein. Duhnea a avion.

— Ei bine, Phillip, vrei nişte cafea?

— Am băut patru căni. Am stat treaz toată noaptea. Am luat o legătură prin Boston. Am dormit în aeroportul Hilton de acolo cinci ore.

— Nu ţi-ai adus echipamentul de schi? Ce e atât de urgent?

Dar ştiam că a venit să implore. S-a avântat imediat.

— Nici nu am venit pentru noi. Adică, nu am venit aici ca să încerc să repar lucrurile sau ceva de genul ăsta. Am probleme, Jamie.

Deci de asta arăta ca un fugar.

— Du-mă în dormitorul tău. Trebuie să vorbim în linişte.

Am contemplat această schimbare de situaţie. Era mult de digerat pentru o oră atât de matinală. Săracul, avea nevoie de ceva de băut. Am deschis frigiderul şi am optat pentru sucul de portocale cu multă pulpă, dar am scos o sticlă de Evian în schimb. Am mers repede pe hol, către dormitorul meu.

I-am făcut semn să stea jos în fotoliul de lângă şemineu şi am aruncat pătura pe pat, sperând că nu va zbura din ea o pereche de boxeri. Apoi am închis uşa şi am tras scaunul de la birou în faţa soţului meu.

— OK. Spune-mi tot.

— Nu pot să îţi spun totul. Nu vreau să ştii totul pentru că vreau să te protejez.

Am ridicat mâinile în aer.

— Phillip, este vorba de ceva serios ca Dennis Koslowski şi închisoarea, sau e ceva minor, ca o atenţionare? Are legătură cu pierderea slujbei şi eliminarea din barou?

— Ar putea fi serios, dar nu neapărat.

— OK, am spus, îndreptându-mi spatele. Dar nu îmi poţi spune despre ce este vorba?

— Nu în întregime.

— Deeeeci, ce ai vrea să fac eu? De ce eşti aici?

A tras adânc aer în piept şi şi-a coborât ruşinat privirea.

— Vreau să uiţi câteva lucruri.

— Ce lucruri?

— Anumite lucruri.

— Citaţia pentru Laurie despre care mi-ai spus că este doar o problemă de rutină a devenit o problemă mai serioasă?

A dat din cap.

— Şi atunci când ai sunat de la serviciu şi m-ai rugat să ascund dosarul Ridgefield?

A dat din cap din nou şi apoi a adăugat:

— Şi dacă vei fi citată...

— Phillip, am privilegiu casnic. Nu mă pot cita atâta timp cât suntem căsătoriţi.

Dintr-odată, am înţeles unde voia să ajungă. Dacă divorţam de el cu un motiv, pentru adulter, mă puteau chestiona. Sau, mai exact, dacă îl uram destul, puteam să spun tot. Îi era teamă că îl voi turna.

— Vrei să uit ce era în dosar.

S-a aplecat înspre mine cu ochi diabolici.

— Le-ai citit înainte să le încui?

M-am aplecat şi eu înspre el.

— Nu răspund la întrebarea asta.

S-a auzit o bătaie înceată în uşă. Mi s-a făcut greaţă. Am deschis uşa puţin şi am scos nasul. Slavă Domnului că nu era Peter.

— Da, Yvette.

— Gracie vrea să se suie în pat.

Yvette ţinea o Gracie moţăindă în braţe.

— Nu acum, Yvette, am spus şi am întins mâna pentru a o mângâia pe Gracie pe obraz. Mami e ocupată. Cuibăreşte-te cu Yvette.

Am închis uşa. Gracie urlă ca o hienă şi Michael începu să scâncească peste trei minute. Doi copii care urlau însemna că Dylan şi Peter vor apărea din ascunzătoarea de deasupra garajului. Acum îmi făceam griji că Peter va veni la mine în cameră în acest moment îngrozitor.

Am parcurs detaliile timp de un sfert de oră. Citaţia lui, citaţia pentru asistenta lui, Laurie, slujba lui, acuzaţiile, urmările. Părea să fi scăpat de acuzaţia de furt de secrete comerciale, dar dosarul Ridgefield ar fi putut schimba lucrurile. Trebuia să iau nişte hotărâri, şi repede.

Phillip s-a ridicat şi a izbit aerul cu mâna când am refuzat să discut conţinutul dosarului pe care trebuia să îl fi ascuns. O lampă imensă s-a izbit de podea. Am auzit paşi greoi alergând pe hol. Ca aceia ai unui dădac bine făcut.

O bătaie clară în uşă.

— Eşti bine? urlă Peter.

Phillip deschise uşa.

— Da?

— Am crezut că s-a rănit.

— E bine. Foarte bine.

Trebuia să spun ceva. Nu puteam să las acest bărbat fantastic să îşi pună întrebări. Dar nu puteam pleca pentru a fi cu el, ceea ce era tot ce îmi doream să fac. Aşa că am încercat să explic cât de bine puteam.

— Peter! După cum bine vezi, Phillip avea câteva lucruri importante de discutat care nu mai puteau aştepta. Totul este în regulă. Te asigur.

Aproape. A închis uşa.

Viitorul meu fost soţ şi cu mine ne-am aşezat din nou, amândoi foarte agitaţi.

— Da, Phillip, avem ceva de discutat. Mai multe lucruri, de fapt.

Încercam să mă concentrez din nou pe Phillip, dar nu mă puteam gândi decât la posibilitatea că Peter ar fi furios.

Ochii lui s-au mărit.

— Despre viaţa ta sexuală.

Încercam să fiu înfricoşătoare. Nici un răspuns.

— Ai fost ocupat cu o tânără blondă pe parcursul ultimelor luni?

— Nu văd relevanţa în această discuţie.

— Phillip, în urmă cu câteva luni, mă gândeam eu, te-am prins într-o ipostază.

— Eu cred altceva, dar poţi să o iei cum vrei.

— Şi vreau să profit de situaţia în care mă aflu ca să mai primesc câteva răspunsuri de la tine.

Şi-a dres vocea.

— Nu mă minţi, Phillip. Până la urmă, nu ai de unde să ştii că nu am făcut o copie după acel dosar înainte să...

S-a aruncat către mine şi, pentru prima dată în viaţa mea, am crezut că mă va lovi un bărbat. Eram îngrozită. Eram implicată până peste cap. Căsnicia mea care exploda era destul de greu de stăpânit, mai ales acum, cu citaţia şi cu nopţile cu Peter.

— Phillip, dacă vreodată o să dai în mine, să te ferească Dumnezeu.

S-a aşezat la loc.

— Nu aş face asta.

— Păreai pe punctul de-a o face.

— Nu aş face-o. Niciodată. Ştii asta, Jamie. Îmi pare rău dacă te-am speriat.

— OK, hai să ne calmăm. Şi dacă crezi că această relaţie are vreo şansă de supravieţuire, chiar şi sub forma unui parteneriat amiabil între părinţii acelor trei copii minunaţi de acolo, ar fi bine să fii sincer cu mine acum.

A ridicat privirea spre mine. Veninul dispăruse, cel puţin pentru moment. Vedeam că se simţea vinovat. Se înmuiase.

— Voi fi.

— Bine. Cine era tânăra blondă a cărei ureche o muşcai la Caprizio acum două săptămâni?

— De unde ştii de ea?

— Ştiu. Oamenii vorbesc.

A ridicat din umeri.

— M-ai dat afară din dormitor acum două luni, apoi m-ai alungat în apartamentul părinţilor mei. Nu ai spus niciodată că nu mă pot vedea cu altă femeie.

— Ai dreptate, Phillip. Am spus doar că nu voi mai împărţi patul cu tine, dar vreau să ştiu ce se întâmplă cu tine. Mă va ajuta să înţeleg mai bine dacă eşti sincer.

Căutam puţină pace, încercam să vorbesc cu el raţional şi constructiv.

A oftat.

— E asistenta unui avocat. Numele ei este Sarah Tobin. Nu este foarte inteligentă, dar îi place să aibă grijă de mine. Tu nu te-ai oferit să petreci timp cu mine.

— Susannah ştie de Sarah?

— Susannah mi-a dat papucii cu luni în urmă, ştii asta. Îşi dorea doar un flirt. Când a devenit ceva mai mult...

— Mie mi s-a părut mult mai mult, Phillip. Bineînţeles, cu picioarele în sus ca...

— A durat o săptămână.

— Şi Plaza Athénée?

— Aceeaşi săptămână. Mă simţeam singur în căsnicia noastră.

— Vai-vai, am făcut eu cu sarcasm.

— „Vai-vai"? Ai impresia că îmi înţelegi motivele mai bine decât mine?

— De fapt, da.

— Chiar? Să le auzim. Ar trebui să fie interesant.

— Bine. Uite ce cred eu. Şi, apropo, e foarte evident. Cred că să i-o tragi pe teritoriul ei înseamnă că puteai deţine acele capodopere, chiar şi pentru zece minute. Te simţeai bogat trăgându-i-o.

Tăcere.

— Eşti total pe lângă, spuse el apoi.

— Phillip, dacă nu eşti în stare să fii sincer cu mine, măcar fii sincer cu tine însuţi. Repet: *te simţeai bogat trăgându-i-o.* Nu bogat ca noi. Bogat cum vrei tu să fii. Bogat, cu propriul tău avion.

— Nici nu pot să răspund la aşa ceva.

— Bine.

— O greşeală. Asta e tot ce a fost. Nu sunt un tip rău. Nu erai nebună când te-ai măritat cu mine, să ştii.

Auzeam copiii jucându-se în cealaltă cameră.

— Ştiu asta. Ştiu.

— Eşti sigură?

— Da, sunt sigură.

A încercat din nou.

— Ai citit dosarul sau nu? Trebuie să ştiu. Acum vreau să fii tu sinceră cu mine.

— Phillip, nu o să-ţi spun asta.

A început să se plimbe prin cameră şi să respire ca un taur în coridă.

— La dracu', Jamie!!! Poate că mă urăşti pentru tot ce am făcut. Crede-mă, ştiu că sunt dificil. Dar îmi eşti datoare mie şi copiilor să mă protejezi.

— Conţinutul dosarului se află într-un seif.

— Glumeşti! spuse şi se lovi peste picior, simulând un râs forţat. Spune-mi, Jamie, că glumeşti!

— Nu glumesc.

— De ce ai face aşa ceva? Nu gândeşti.

— M-am gândit că ar fi prudent.

— Le-ai citit sau nu?

— Irelevant.

Ce credea, că sunt idioată şi aş face-o?

A continuat să se plimbe în cerc prin cameră.

— Bine. Ce vrei?

— Vreau să îţi găseşti o tânără a cărei misiune în viaţă este să aibă grijă de tine. O fată care să fie uimită de provenienţa ta, de pasiunea ta pentru viaţă, de succesul tău profesional şi financiar.

Părea confuz, dar încrezător.

— Asta e tot?

— Nu.

— Mă gândeam eu.

S-a aşezat la loc.

— Vreau să fac câteva schimbări. Vreau să mă mut în centru.

— Ţi-ai pierdut minţile? Cine Dumnezeu ar vrea să stea acolo, printre fabricile alea dezgustătoare şi fără portar, dacă are ceva bani?

— Phillip, nu mai vreau să mai trăiesc în mediul acela închis din Park Avenue cu familiile alea provinciale şi bogate. Şi nu vreau nici să îmi cresc copiii acolo.

— Dacă o să îţi baţi joc de felul în care...

— Nu vorbeam despre tine. De fapt, nu are nici o legătură cu tine. Este vorba despre mine. Şi despre fericirea mea. Vreau să locuiesc într-o altă comunitate. O comunitate care nu judecă atât de mult.

— Nu o s-o găseşti în Manhattan. Nici în Brooklyn. Nu e nimeni mai snob decât artiştii din centru care se cred supertari.

— Aş vrea să încerc, Phillip. Dylan va merge la aceeaşi şcoală încă doi ani şi apoi se poate transfera în centru la o altă şcoală, în clasa a şaptea. Şi am depus cerere la şcoala St. Anthony pentru Gracie, oricum. Părea o nebunie în acel moment, dar, dintr-odată, începe să aibă sens.

— Minunat. Plănuiai să te muţi încă de toamna trecută, când ai trimis cererile, şi nu mi-ai spus nimic.

— Şcolile erau de rezervă în caz că Gracie nu intra la Pembroke. Oricum, aş vrea să vinzi apartamentul nostru şi să cumperi două mai mici, unul pentru tine şi unul pentru mine. Vreau ca toate cheltuielile mele rezonabile să fie plătite până mă pun eu pe picioare din punct de vedere profesional. Apoi ne putem gândi la un procentaj rezonabil cu care voi contribui eu, în funcţie de salariu. Exact cum făceam înainte. Fac un buget când ne întoarcem.

— Ai idee cât va costa asta? Să ţii două apartamente?

— Ştiu, Phillip. Eu mă ocup de facturile familiei, îţi aminteşti? De aceea ştiu exact ce îţi poţi permite. Şi nu vreau să se amestece avocaţii. Vreau un mediator, nu un avocat corporatist care să se ocupe cu ghearele de asta, de divorţ.

M-a cutremurat pronunțarea cuvântului, dar, odată ce l-am rostit, m-a liniștit. Nu a tresărit la auzirea termenului. Nu îmi dădeam seama dacă era avocatul din el sau dacă și el trecuse peste asta.

Am continuat.

— Asta este singura mea ofertă și este finală. Vreau un apartament nou. Vreau destui bani să plătesc cheltuielile copiilor, ceea ce voi face. Și vreau să acoperi tu și cheltuielile mele cât timp voi avea nevoie. Vreau custodie comună, astfel încât să poți veni și pleca oricând dorești. Vreau cât mai puțină tensiune. Și vreau să îmi dai tot ce îți cer în schimbul...

— În schimbul a ce?

— În schimbul ascunderii cheii de la seif.

— Jamie, vreau să știu unde este.

— Nu. Jur pe viața copiilor mei frumoși că o să îl scot din ascunzătoare doar dacă îmi refuzi oferta.

— Te rooog, Jamie. Spune-mi ce știi.

— Știu că țin la tine. Știu că vreau să găsești pe cineva cu care să te potrivești și care să te facă fericit. Vreau să îți vezi des copiii și să ai o relație bună cu mama lor. Și dacă ai de gând să îți bați joc de mine în ceea ce privește partea financiară, amintește-ți că dețin informații la doar câteva străzi distanță.

— Dar nu m-ai distruge. Nu ai face-o niciodată.

— Nu știi ce aș face eu sau ce nu aș face. Dar știi că dețin acele informații. Și mai știi și că banii nu contează de fapt atât de mult pentru mine cât contează pentru tine. Nici măcar pe aproape. Așa că dacă mă enervezi destul de tare...

— Bine, bine. Lasă-mă să mă gândesc câteva zile. Lasă-mă să înțeleg.

— Nu te grăbi, Phillip. Dar amintește-ți, fără negocieri prin avocați.

— Pot să stau cu copiii mei acum?

— Bineînțeles că poți.

— Vrei să plec sau să rămân?

— Poți rămâne. În caz că am nevoie de ajutor.

— Am înțeles.

— Am avion înapoi diseară.

— Bine.

Durase zece ani să am conversația asta, și era, în sfârșit, de domeniul trecutului. Înainte să diger senzația, trebuia să îl văd imediat pe Peter și să îl liniștesc.

— Tati! strigă Gracie din sufragerie. Pot să schiez. Vii să mă vezi?

Dylan se băgă și el.

— O să schiezi cu noi, tată? Vei veni?

— Copii, nu pot. Nu am venit aici gândindu-mă că o să schiez.

Peter dispăruse în dormitorul lui de deasupra garajului. Oare ce era în mintea lui? Îi promisesem seara precedentă că se va termina cu adevărat între mine și Phillip și apoi apare Phillip peste patru ore, de parcă eram o familie fericită și unită.

În timp ce Dylan cădea rapid într-o depresie pentru că tatăl lui nu urma să schieze cu el, Phillip se simțea îngrozitor. Se uita la mine la fel cum se uita când eram căsătoriți oficial – *Jamie, salvează-mă. Fă ceva.* Divorțul urma să fie un coșmar pentru copii. Nu putea fi ocolit. Apoi fața lui Phillip s-a luminat.

— Peter! Peter! țipă el pe scări în sus. Vino aici, te rog.

Dumnezeule. *Acum* oare ce îi trecea prin minte lui Peter? A coborât scările în pantalonii lui militărești adorabili care cădeau pe fundul lui perfect, mai mult decât perfect.

— Da?

— Poți să îmi faci un serviciu?

— Iubitule, nu e OK să îi ceri lui Peter să îți facă un serviciu acum. E ocupat cu proiectele lui. Foarte, foarte, foarte, foarte ocupat. Yvette și cu mine putem face orice vrei.

— La naiba, doar e aici, nu?

Phillip urla, convins că el e șeful. Puteam să jur că vedeam cum îi crește ceva în pantaloni. *Pune tânărul la muncă, îi face bine!* Cum să îi explic lui Peter că e doar în trecere?

— Peter! Fă-mi un serviciu. Sună undeva unde închiriază echipamente de schi: schiuri, bocanci, bețe și haine. Mănuși. Ce vrei tu. Vreau să văd copiii ăștia schiind. Și te superi dacă vii cu mine? Doamna Whitfield are nevoie de ceva timp pentru ea însăși. Măcar să mă fac folositor cât timp sunt aici. Noi doi l-am putea duce pe Dylan sus, și apoi eu va trebui să plec, va rămâne cu tine.

— Iubitule, am spus, regretând mai apoi.

Peter mi-a aruncat imediat o privire. *I-ai spus tipului ăstuia „iubitule"?!*

— Phillip, nu te mai purta ca generalul MacArthur. Te rog, Peter nu vine la schi cu noi.

— Mamă! țipă Dylan. Haide! Peter a zburat până aici. Peter trebuie să schieze cu noi.

— Sunt de acord cu Dylan! Ai dreptate, fiule! Dacă Dylan vrea ca Peter să vină, eu zic să îl luăm cu noi.

Apoi l-a ciufulit pe Dylan și l-a bătut pe Peter tare pe spate de parcă fuseseră colegi de facultate.

— Sună perfect! spuse Peter și mă ciupi în drumul său pe hol.

Peste puțin timp, mă aflam într-un telescaun cu Peter, soțul și fiul meu, gândindu-mă că o să fac un stop cardiac. Phillip, pe scaunul lui, se purta ca Fred McMurray în *My Three Sons*, fericit că merge înainte. Asta fac trupele speciale cu greutățile : își pun bocancii, și înainte, băieți.. Lângă el, Dylan era în al nouălea cer de încântare. Apoi urma Peter, fericit de cât de datoare îi voi fi. În timp ce Dylan și Phillip plănuiau traseul pe hartă, i-am șoptit lui Peter la ureche :

— Știu că mă urăști. Și știu că ai făcut-o pentru Dylan. Nu pentru mine. Și știu exact ce gândești – o să mă faci să trec prin iad pentru cât de datoare îți sunt acum. Cum îți sună asta : tocmai i-am spus că vreau să divorțăm.

În timpul acesta, el mă mângâia pe spate.

În vârf, Peter a îngenuncheat în fața lui Dylan.

— Arată-i tatălui tău noile tale mișcări. Am promis că mă uit, Dylan, dar o să stau puțin și apoi o să plec. Trebuie să mă văd cu niște prieteni.

Și Dylan a pornit să arate noile sale mișcări. Așa că ne-a lăsat pe noi, pe mine, pe Phillip și Peter, stând unii lângă alții, cu schiurile pe marginea unei stânci, uitându-ne cum Dylan se făcea din ce în ce mai mic.

— Iubito, o să schiezi cu noi sau vrei să rămână Peter? întrebă Phillip.

Nu îmi venea să cred că el credea că Peter va rămâne să ne ajute.

— Peter pleacă. A spus asta adineauri, am explicat eu. De ce nu petreci tu ceva timp cu Dylan? Eu o să schiez de una singură.

— Am nevoie de tine, răspunse Phillip. În caz că trebuie să plec. Nu pot să mă țin toată ziua după Dylan când sunt atât de obosit.

— Mă poți suna, am răspuns. Eu mă întorc acasă.

— Are dreptate.

Peter era, dintr-un motiv sau altul, de acord cu Phillip. Sau era supărat că Phillip și cu mine ne comportam ca și cum totul era normal.

— Du-te cu fiul și cu *soțul* tău. Dylan e pe baterii, o să vrea să schieze până la ultimul telescaun. Poate mai vorbim luni, înainte să plecați.

Și Peter s-a uitat la mine pe deasupra ochelarilor de soare, cu o privire incredibilă, și apoi a plecat.

— Știi ceva, Jamie? întrebă Phillip. Nu îmi place să recunosc, dar îmi place tipul ăsta. Cu cât îl mai plătim?

Capitolul 38

Rezoluție

Peter îmi mângâia buzele la ora două dimineața, în ultima noastră noapte în Aspen. Sunase pe la 23 să mă anunțe că terminase de luat cina cu niște prieteni și că voia să treacă pe la mine, acum că Phillip plecase. Încercasem să îmi cer scuze pentru raidul surpriză al lui Phillip și el a spus simplu: „Putem să trecem peste, te rog?".

Stăteam nemișcați. El își lăsa degetele să îi alunece peste pieptul meu, exact ca în fanteziile erotice pe care le aveam cu câteva luni în urmă. Doar că deja făcuserăm dragoste, așa că această mângâiere era familiară, nu un pas într-o lume necunoscută.

El a spart tăcerea.

— Mă gândeam că atunci când am spus că „este timpul" m-am înșelat.

— De fapt, nu ai spus că „e timpul", ai spus că „e prea mult".

— Nu ești pregătită, Jamie.

— De ce depinde de tine dacă sunt pregătită sau nu?

Exact de asta mă temeam. Că sosirea lui Phillip ne va bruia. Era numai vina lui Phillip. Acum Peter simțea că nu sunt pregătită. Apoi am început

să mă simt ciudat în sinea mea pentru că o parte din mine știa că are dreptate. Dar am alungat gândul ăsta din minte. Mă îndrăgostisem rău de acest om incredibil și era mult mai ușor să fiu romantică și curajoasă. Buzele lui aveau un gust atât de dulce, gâtul lui mirosea atât de delicios. Tot ce îmi doream în acel moment era să mă arunc într-o nebunie de sărutări care să ne facă să ne încurcăm în așternuturi și să cădem din pat. Nu puteam face față realității într-un altfel de moment?

— Nu spune asta. Am petrecut momente minunate împreună. Îmi pare foarte, foarte rău că a apărut Phillip. A fost un moment foarte nepotrivit. Dar avea o problemă de afaceri. Nu avea nici o legătură cu mine.

— Problema mea nu este apariția lui. Voi doi nu ați terminat. Îți găsești în continuare locul de minune lângă el. Am văzut asta astăzi.

— Ceea ce ai văzut astăzi pe pârtie a fost pentru Dylan. Știi asta. Și ce mai pot face? I-am spus că vreau să divorțăm. Nu e de ajuns?

— Ai nevoie de spațiu să respiri.

— Cine spune că vreau să respir? Am stat în căsnicia asta lipsită de dragoste ani de zile, încercând să o justific. Am scăpat de asta și mă simt minunat. Nu vreau să aștept. Deja am așteptat prea mult.

— Crede-mă. Știu despre ce vorbesc.

— Iar ești arogant. De ce hotărăști în locul meu?

— Pentru că îmi pasă de tine și îmi pasă de noi. Este atât de evident: dacă nu faci pauza asta, nu vom fi niciodată bine.

Îmi plăcea că vorbea despre noi ca despre o entitate de sine stătătoare, dar nu îmi plăcea perioada obligatorie de așteptare. Dacă mă gândeam mai bine, în sinea mea știam că până și un puști de clasa a doua își putea da seama că avea dreptate. Dar tot nu eram pregătită să recunosc asta.

— Mai e ceva: am un angajament. Sponsorii mei s-au ținut de cuvânt.

— Știu. Mi-au spus prietenii tăi.

— Da? spuse el uimit. De ce nu mi-ai spus că știi?

— Primirea fondurilor era un motiv bun să pleci. Iar eu voiam să rămâi cu mine și cu copiii.

— Ei bine, nici eu nu puteam să deschid discuția, spuse el. Pentru că ar fi apărut întrebarea. Și aș fi mințit, spuse el, după care mă sărută. Eram în continuare într-un moment dureros.

Mă sărută din nou. Apoi se opri brusc.

— Deci, programul ăsta ar putea fi mare lucru.

— Minunat.

— Deci, pe parcursul următoarelor luni, timpul meu va fi împărțit între a perfecționa programul și a-l promova.

— Înțeleg.

Era acesta un semnal că nu era sigur? Oare toată povestea cu pauza era un plan să mă facă să înțeleg că el consideră că nu o să meargă între noi? Nu se poate. M-am întins peste pat și mi-am pus tricoul alb. Simțeam nevoia să fiu îmbrăcată, sau cel puțin pe jumătate îmbrăcată, pentru a purta această conversație. Urma să ne întoarcem la New York în dimineața următoare. Știam că nopțile noastre fugare din Aspen se vor mototoli în urma călătoriei. Creierul meu s-a

oprit pentru un moment, ca atunci când televizorul nu mai are semnal. Apoi mintea mi s-a limpezit, cel puţin îndeajuns încât să îmi dau seama că Peter nu se juca. Dacă nu îşi dorea să fie cu mine, mi-ar fi spus direct. Bun. Deci aveam nevoie de timp? Oare chiar eram pregătită să îl introduc pe Peter în viaţa mea din New York începând cu a doua zi, la ora patru, când ateriza avionul pe aeroportul JFK? Să le spun Carolinei şi lui Yvette că va dormi de acum încolo în patul meu şi că nu avea nevoie să îi fie călcate pijamalele?

— Bine, am spus raţională. Trebuie să te concentrezi pe muncă.

— Nu e vorba doar de asta. E atât de bine să fiu aici. O să mai rămân câteva zile cu nişte prieteni mai vechi. O să stau mai mult în California, oricum, până vin fondurile, peste câteva luni. Apoi mă întorc acasă.

Mi s-a strâns inima. Nu trebuia să se întâmple aşa.

— De ce? Măcar vino acasă cu noi. Ai un bilet la avionul nostru.

— Voi doi aveţi de parcurs un drum lung. Trebuie să puneţi la punct detaliile divorţului, să lămuriţi copiii, să găsiţi apartamente noi. La fel de important, trebuie să te apuci din nou de muncă. Ai nevoie de spaţiu să faci toate astea.

— Ai îndoieli în ceea ce ne priveşte pe mine şi pe Phillip?

— În afară de faptul că îi spui încă „iubitule", nu. Dar nu el e problema, tu eşti. Iar când nu eşti rezolvată, sau eşti într-o perioadă de tranziţie, te retragi. Ai idee cât de rece ai fost în New York?

— Nu eram rece. Eram traumatizată.

— Chiar vrei să îmi spui că vrei să începem acum? Cu adevărat?

— Eu, of, așa cred.

— Vezi? Cu asta ai spus totul. Nu poți să spui cu siguranță pentru că nu ești sigură. Știu că ții la mine. Știu că avem o legătură. Iar eu am afacerea asta pe care trebuie să o fac să meargă. Acum. Concentrare totală. Și, deși urăști să auzi asta, nici măcar nu știi ce vrei, când vine vorba de asta.

— Nu mai duce discuția în direcția asta. Gândește-te la ultimele două zile. Suntem bine. Suntem foarte, foarte bine.

— Încerc să fac ceea ce trebuie, spuse foarte serios. Nu ești pregătită să fugi în lume cu mine. Și nu vreau să mă expun unei astfel de prăbușiri.

Ne-am învârtit în jurul aceluiași subiect. Mă simțeam obosită. Prea multă apreciere pentru a face ceea ce trebuie. Independența era supraapreciată. Trecusem prin luni întregi de iad și tot ce îmi doream era să îl devorez pe acest bărbat mereu. Într-un final, m-am întins pe pat și m-am uitat la tavan, gândindu-mă la cum vor fi lunile fără Peter. Părea că nu câștig discuția asta.

— Când ai devenit tu domnul Raționament?

— Doar când contează, spuse el.

— Dar Dylan...

— O să păstrez legătura cu Dylan. Tu ocupă-te de soțul tău. Dă-ți seama ce îți dorești. Timpul petrecut împreună aici a fost incredibil. Și poate, peste câteva luni, după ce ai rezolvat totul, va fi din nou incredibil. Dar eu o să stau deoparte.

Copiii, liniștiți, incredibil de calmi și de cuminți, așteptau ca Peter să facă faimoasele lui clătite

cu afine, micul lor dejun preferat. Toate jocurile din sufragerie fuseseră adunate și puse la locul lor. Pe hol, cariocile și hârtiile copiilor erau puse ordonat în pungi de plastic sigilate, alături de rucsacurile lor. Am verificat punga cu scutece a lui Michael pentru zbor. Era probabil plină cu scutece, șervețele umede, cărți cu poze, cănuțele lui și un rând de schimburi. Lângă ușa de la intrare erau trei genți mari de călătorie, cu fermoarele bine trase. Mergând pe hol către bucătărie, l-am întâlnit pe Peter la jumătatea drumului, care mi-a întins un pahar cu suc de portocale.

— Schiurile tale sunt pe portbagajul mașinii, anunță el.

Față de jucat poker, fără urmă de emoție.

Copiii înnebuniseră când au văzut că Peter a ratat să prindă câteva dintre clătite și acestea s-au împrăștiat pe podea. Știam că dăduse la o parte covorașele intenționat. M-am strecurat pe lângă el și mi-am pus un bol de cereale. Nu mi-a zâmbit, nu m-a atins trecând pe lângă mine, nu și-a lăsat degetele să îmi atingă palma când mi-a întins ceașca de cafea. Continua să distreze copiii ca și cum nu se întâmplase nimic.

Stăteam cu toții în jurul mesei: eu, copiii, Peter și Yvette. La jumătatea mesei, Peter a bătut zgomotos din palme.

— OK, copii, am un anunț de făcut.

Copiii s-au uitat la el cu ochii mari. Yvette, care, în ciuda caracterului ei, îl îndrăgise, asculta cu atenție.

— Trebuie să muncesc mult. Vă mai aduceți aminte soft-ul pe care vi l-am arătat? (Copiii au dat din cap.) Ei bine, oamenii care mă plătesc să îl fac vor să muncesc mai mult ca să pot ajuta mai mulți elevi.

Ochii lui Dylan s-au umplut de lacrimi. Înțelesese înaintea celor mici.

Peter a observat, dar nu s-a oprit pentru a-l ajuta să treacă peste asta. „Atât de ciudat pentru el", mă gândeam eu.

— Deci o să petrec mult timp în California.

Gracie începea să înțeleagă.

— Cât timp? O zi întreagă?

— Ei bine, o să fie ceva mai mult de atât, dar vă promit solemn că vă sun să vă spun imediat ce știu.

Yvette a tras aer în piept și și-a dus mâinile la gură. O ploaie de lacrimi curgea pe obrajii lui Dylan.

— De ce plânge Dylan? întrebă Gracie.

Ochii lui Peter s-au umezit și asta m-a terminat. Mi-am tras scaunul și am mers în bucătărie. M-am aplecat deasupra chiuvetei cu brațele înțepenite, închizând ochii. Mă simțeam incredibil de învinsă.

În timp ce mă întorceam pe hol mi-am amintit o anumită scenă petrecută pe podeaua camerei mele, în fața focului. Stăteam cu capul întors și cu o pernă peste ochi, abia conștientă de plăcerea intensă pe care o simțeam. La un moment dat am tras cu ochiul la felul în care pieptul lui se ridica și cobora deasupra mea și am simțit mișcarea lină a corpului lui. Dacă lăsam amintirea să continue, aș fi intrat cu capul într-un perete.

Scena de doliu de la masă nu se schimbase: Michael uitase, Yvette ștergea firimituri de pe fața de masă, Gracie își băga degețelele grăsune prin părul ei de păpușă Barbie, încercând să îl descurce. Am observat că buza de sus îi tremura, așa cum făcea mereu înainte să plângă. Dintr-odată, Peter l-a luat pe Dylan în brațe, ceva ce nu făcuse

niciodată din cauza greutății și dimensiunilor fiului meu, și l-a cuibărit în poala lui, pe canapea. L-a îmbrățișat strâns. Dylan a adoptat poziția fătului și suspina ca un bebeluș. Peter îl legăna înainte și înapoi.

— Gata, amice. Nu va fi pentru totdeauna, vom fi doar puțin timp la distanță. Îți amintești de turnul de control de aeroport pe care l-am construit? A durat patru zile, cred, și eu nu credeam că o să ai atâta răbdare. Rahat, și eu abia așteptam să fie gata. Dar tu mi-ai spus că răbdarea e nobilă. Îți amintești asta? Răbdarea e nobilă? Iar turnul ăla era atât de...

Dylan nu făcea altceva decât să suspine și mai tare. Nu dădea doi bani pe turnurile Lego. Inima fiului meu se rupea în două.

— Nu poți pleca pur și simplu! Nu e normal. Nu e corect!

— Dylan, amice, nu te părăsesc.

— Ba da. Întâi tata, apoi tu, același lucru! spuse printre suspine.

— Dylan, încetează.

I-a întors fața lui Dylan către el și l-a luat în brațe ca pe un copil mic.

— Termină, Dylan. Nu e ca și cu tatăl tău. Tatăl tău te iubește enorm. Eu te iubesc enorm.

— Nici măcar nu o să fii în același stat!

Acum Gracie s-a suit lângă Peter și s-a cuibărit lângă el.

— O să te întorci să ne vezi?

— Da. Bineînțeles. Dar nu imediat, scumpo.

Ea a suspinat doar și s-a uitat fix în față cu degetul în gură, nesigură de ce plânge Dylan atât de tare și fără să înțeleagă cum ar fi putut Peter să se retragă din viața ei, așa cum o știa ea.

Peste o oră, Peter îndesase ultima geantă în Expedition. Lăsasem cheia de la casă pe masa din holul principal, blocasem ușa în urma mea și porneam către mașină. Peter s-a urcat la volan și eu m-am așezat în dreapta. Copiii erau absolut tăcuți în spate. Eram agitată. Începusem să mă bâțâi. Îmi pocneau urechile în timp ce coboram de pe munte către micul aeroport local.

Nu îmi plăcea că avea dreptate, dar nu puteam să îl tai și să îl lipesc în viața mea chiar acum. Să stau puțin timp singură după ce copiii mergeau la culcare suna bine. Avea dreptate și în legătură cu munca, în ceea ce mă privea. Documentarul cu Erik ar fi energizant și curativ. Aveam nevoie de muncă pentru a-mi canaliza energia. Și odată ce mi-am amintit că voi avea asta în curând, nu m-am mai simțit atât de agitată.

Am trecut de verificare în liniște. Ne-a condus până la poartă, ducând în cârcă un Dylan dezamăgit, care își ținea capul pe umărul lui Peter. Și-a luat la revedere de la copii când am ajuns la poartă și ei au luat-o înainte cu Yvette, care l-a sufocat pe Peter cu sânii ei enormi când l-a îmbrățișat pentru prima dată.

Peter m-a tras lângă perete, departe de ceilalți pasageri și de agitație. I-am făcut semn lui Yvette să urce cu copiii în avion.

— Ești atât de frumoasă. Ești puternică și rezistentă. Ești cea mai senzuală și sexuală persoană cu care am fost. Vei fi minunată. Toate obstacolele peste care ai trecut o să se fărâme sub tine, aproape le-ai depășit. Ești diferită decât persoana pe care am cunoscut-o: ești mult mai inteligentă, mult mai înțeleaptă.

A mers cu mine până la ușa de sticlă. M-am uitat și am văzut ultimul pasager urcând în avion. M-a sărutat apăsat. Voiam ca trupul meu să se contopească cu al lui. Se descurcase de minune cu noi.

Femeia de la aeroport a făcut anunțul final în microfon.

Și-a dat capul pe spate.

— Știi că totul e în regulă.

— Știu?

— Da. Știi.

M-am apropiat de el.

— Am nevoie să fii cu mine. Trebuie să fii cu mine.

— Da. Și voi fi, spuse, luându-mi fața în mâinile lui. Doar că nu acum. Știu că e ciudat să spun asta acum, pentru că trebuia să ți-o spun aseară, dar chiar te iubesc. Te iubesc. Acum du-te.

Mai aveam nevoie de un moment să îmi fac curaj.

— Am nevoie să știu când vom fi împreună.

S-a uitat la ceas pentru a vedea data și s-a gândit puțin.

— 18 august. La ora nouă. Belvedere Castle.

— De unde ai scos asta?

— Peste șase luni, începând de acum. Pare corect.

Atunci am prins curaj.

— Uită-te la mine. Și eu te iubesc. Trebuia să îți fi spus în parc.

În timp ce ușile se închideau, am urlat:

— Vei fi acolo?

— Bineînțeles că voi fi.

Și așa a și fost.